

ឯកសារគម្ពីរព្រះទ័ត្របិដកស្ថាននេះ
ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះទ័ត្របិដកជប៉ុន។

ឯកសារគម្ពីរព្រះទ័ត្របិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០
គឺជារបស់ ឧបាសិកា កាំង ហ៊ិច ទ័ណ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា,
ធ្វើជូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ុត-សាន់ឯក ។ និងទុកក្នុង
គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ សម្រាប់ជាធម្មទាន ។

កែសម្រួលតាមកុំព្យូទ័រ តម្រូវឧបករណ៍អានអេឡិចត្រូនិច
ដោយខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-បាន់ណា។

www.5000-years.org

ប្រះ
វ្រែកបិដកបាឡី
និង

សេចក្តីវ្រែប្រែឯកាសាឡេន
វិណយបិដក

ភិក្ខុនិវេតន្ត បច្ចេកភាគ

៤

បោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព. ស. ២៤៩៨

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ សូមផ្ដល់ស្មារតីសូត្រព្រះធម៌ឧទ្ទិសជូនជនជាតិខ្មែរ ។

ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។

ព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានសូត្រចេញពីជម្រៅដួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុន ។

このカンボジア版南伝大蔵經を
カンボジアの佛教徒へ
贈ることができることに感謝します。
これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete TRIPITAKA to Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាមីរាប័រអាន :

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន " ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក " នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ នៅភ្នំពេញ ចកប្រែពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គឺត្រូវចំណាយ ពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌មាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិក ជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រកដួងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំង មនុស្សជាតិទូទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធសាសនា ខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តី ទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឈោរឈៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគួន ដើរតាមពុទ្ធដីការព្រះបរមគ្រូ មិត្តមិត្តាប្រាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្តេជ្ញាចិត្ត របស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាព ក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាស្តុកស្តុកនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និង ប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តបុក្យ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

អ្នកតំណាងចាត់ការ The Rev. Seikyo Muchaku

ប្រធានការិយាល័យ The Rev. Eiitsu Shinohara

អ្នកចាត់ការ

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito
The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta
The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん！

敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん！

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未曾有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗り越え、瞋りを離れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年7月吉日

カンボジア版トリピタカ（南伝大藏經）復刻救援委員会

世話人代表 無着 成恭
事務局長 篠原 鋭一

世話人 松永 然道 有馬 実成
伊藤 佳通 渡井 奎一
杉谷 義純 茂田 真澄
前田 利勝 中島 教之
永 六輔

Acknowledgment

Dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community,

It is a matter of great joy that the translation into Cambodian of the Pali Tripitaka has been completed and published. The Tripitaka Commission of the Buddhist Institute, Phnom Penh, launched the translation project in 1930 and completed the translation, after 39 years of effort, in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but will also be an important milestone in the history of publication in Cambodia.

The revival and prosperity of Buddhism in Cambodia are the ardent wish of the Japanese Buddhist community, it is in this spirit that we have completed this important project and now present the entire work to the Cambodian Buddhist community, it is a gift not only to the Buddhist community in Cambodia but also to all Cambodian people and all peace-loving people in the world.

Cambodia experienced great tragedies in modern times, and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount grief and anger, to forgive, and to start working again for world peace.

This great work is a symbol of the Japanese Buddhist community's resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and is a testimony to the friendship between our people.

With hands joined in reverence.
July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE

Project Manager: The Rev. Seikyo Muchaku

Secretary General: The Rev. Eiitsu Shinohara

Management Team:

The Rev. Zendo Matsunaga The Rev. Jitsujo Arima The Rev. Yoshimichi Ito

The Rev. Keiichi Watai The Rev. Gijun Sugitani The Rev. Shincho Shigeta

The Rev. Risho Maeda The Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាគ

បច្ចេកភាគ

៥

ព. ស. ២២៧៨

វិធីបិណ្ឌកេ ភិក្ខុវិភិក្ខោ

នមោ តស្ស កកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបារាជិក៍^(១)

(១) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន សាឡេ មិការនត្ថា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
វិហារំ កត្តកាមោ ហោតិ ។ អថខោ សាឡេ មិការនត្ថា
ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតនរោច ឥន្ទាមហំ អយ្យ
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហារំ កាតុំ នេថ មេ នវកម្មីកំ ភិក្ខុ-
នីន្ទិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចតស្សោ កតិជិយោ
ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោន្តិ នន្ទា នន្ទវតី សុន្ទវនន្ទា

១ អយំ សំក្កបទគណនា ភិក្ខុហិ អសាធារណបតីវិសេន វេទិតព្វ ។

វិស័យបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ខ្ញុំសូមមមស្តារ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ

ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ។

បារាជិកទី ១

(១) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្រេចឥរិយា-
 បថនៅក្នុងជេតវនាមារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។
 សម័យនោះឯង មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសាឡជាចៅនៃមិគាមាតា^(១)មាន
 សេចក្តីប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ទើបសាឡ
 ជាចៅមិគាមាតា (នោះ) ចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយនិយាយ
 ពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រាថ្នានឹងសាងវិហារ (ប្រគេន)
 ភិក្ខុនីសង្ឃ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចាត់ភិក្ខុនីដែលជាអ្នកចេះត្រួត
 ត្រានវកម្មឱ្យខ្ញុំ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីជាបងប្អូនគ្នា ៤ នាក់ ឈ្មោះ
 នន្ទា ១ នន្ទវតី ១ សុន្ទរីនន្ទា ១ ថុល្លនន្ទា ១ បានមកបួសក្នុង

១ ជាឈ្មោះនាងវិសាខា ។ ក្នុងអដ្ឋកថា ធម្មបទថា ឥពុកញែកនាងវិសាខាឈ្មោះមិគា-
 សេដ្ឋី ។ កាលជំនឿយឡើយជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ដល់មកថ្ងៃក្រោយបានស្តាប់ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏មាន
 សេចក្តីជ្រះថ្លាបានសុំនាងវិសាខាធ្វើជាម្តាយ ហេតុនេះ ទើបគេហៅនាងវិសាខានោះថា មិគា-
 មាតា ។

វិធីបដិភេទ ភិក្ខុវិភាង

ថុល្លនន្ទាតិ ។ តាសុ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី តុរាណប្បព្វជិតា
 អភិក្ខុចា ហោតិ ទស្សនីយា ចាសាទិកា បណ្ឌិតា ព្យត្តា
 មេធាវីនី ទត្តា អនលសា តត្រចាយាយ វីមសាយ
 សមន្នាគតា អលំ កាតុំ អលំ សំវិជានុំ ។ អថខោ
 ភិក្ខុនីសង្ឃោ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនី សម្មន្ទត្តា សាធូស្ស
 មិការនត្ថនោ ធរកម្មិតំ អទាសំ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាធូស្ស មិការនត្ថនោ
 តំវេសនំ អភិក្ខុណំ កច្ចតិ វាសី ទេថ ជវសុំ ទេថ កុហារី
 ទេថ កុទ្ទាលំ ទេថ និខាននំ ទេថាតិ ។ សាធូប្ប
 មិការនត្តា ភិក្ខុនុបស្សយំ អភិក្ខុណំ កច្ចតិ កតាកតំ
 ជាជិតុំ ។ តេ អភិក្ខុណំ ទស្សនេន បដិពន្ធនត្តា
 អហោសុំ ។ អថខោ សាធូប្ប មិការនត្តា សុន្ទរីនន្ទំ
 ភិក្ខុនី ទ្វិសេតុំ ឌីកាសំ អលកមាទោ ឯតទេវ អត្តាយ
 ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស កតំ អកាសំ ។ អថខោ សាធូប្ប
 មិការនត្តា កត្តកេ អាសនំ បញ្ញាបេនោ ឯតកា ភិក្ខុ-
 នីយោ អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ វុឡ្យតវាតិ ឯកមន្តំ
 អាសនំ បញ្ញាបេសិ ឯតកា ធរកតវាតិ ឯកមន្តំ

វិធីបំបាត់ ភិក្ខុវិភិក្ខុ

សំណាកពួកភិក្ខុនី ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងនោះ សុទ្ធវិន្យភិក្ខុនី ឬសតាំង
អំពីក្មេង ជាភិក្ខុនីមានរូបល្អ គួរគយគន់មើល គួរជាទីជ្រះថ្លា ជាអ្នក
ប្រាជ្ញ ជាអ្នករស់វៃ មានប្រាជ្ញា ធ្វើវិជ្ជាស ឥតមានសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស
ច្រកបដោយយោបល់ជាគ្រឿងយល់ក្នុងកិច្ចនោះ ។ អាចធ្វើ នឹងអាចចាត់
ចែង (នូវវត្ថុ) បាន ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃសន្មតសុទ្ធវិន្យភិក្ខុនីឲ្យជាអ្នកត្រួត
ត្រានវត្ថុ ដល់សាឡជាចៅមគារមាតា ។ សម័យនោះឯង សុទ្ធវិន្យ
ភិក្ខុនីតែងដើរទៅកាន់លំនៅរបស់សាឡជាចៅមគារមាតាញយ ។ តែង
និយាយថា ចូរអ្នកឲ្យកាំបិត ឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្យាក (ដល់
អាត្មា) ។ ឯសាឡជាចៅមគារមាតាក៏តែងទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី
ជាញឹកញយ ដើម្បីដឹងការងារដែលធ្វើរួចហើយនឹងមិនទាន់ធ្វើ ។ ជន
ទាំងពីរនោះ ជាមនុស្សមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ (នឹងគ្នា) ដោយសារឃើញ
គ្នារឿយ ។ ។ ឯសាឡជាចៅមគារមាតា មិនមានឧកាសដើម្បីធ្វើសេវន-
កិច្ចនឹងសុទ្ធវិន្យភិក្ខុនីបាន ហើយក៏ធ្វើកត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ដើម្បី
ត្រួតការសុទ្ធវិន្យភិក្ខុនីនោះឯង ។ ក្នុងវេលាដែលសាឡជាចៅមគារមាតា
រៀបរងក្រលាសនៈក្នុងរោងឆាន់ ក៏ក្រលាសនៈខាងម្ខាង ដើម្បីភិក្ខុនី
ចាស់ៗ) ដោយគិតថា ពួកភិក្ខុនីប៉ុណ្ណេះរូបចាស់ជាងសុទ្ធវិន្យជាម្ចាស់
ហើយក៏ក្រលាសនៈខាងម្ខាង (ទៀតដើម្បីភិក្ខុនីក្មេងៗ) ដោយគិតថា

បឋមយាមជីពេ សុន្ទរីមន្តាភិក្ខុនីក្ក

អាសនំ បញ្ញាបេសំ បដិច្ចន្នេ ឌីកាសេ និក្កុឌេ សុន្ទ-
 រីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាសនំ បញ្ញាបេសំ យថា វេរា
 ភិក្ខុនិយា ជានេយ្យំ នវកានំ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ
 និសំន្នាតិ នវកាមិ ភិក្ខុនិយា ជានេយ្យំ វេរានំ
 ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ និសំន្នាតិ ។ អថខោ សាឡេ មិការ-
 នត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស កាលំ អាវេហាបេសំ កាលា
 អយេ ជិដ្ឋតំ កត្តន្តំ ។ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សលូក្ខត្វា
 ន ពហុកតោ សាឡេ មិការនត្តា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស កត្តំ
 អកាសំ មំ សោ ទ្វិសេតុកាមោ សចាហំ កមិស្សមិ
 វស្សវោ មេ កវិស្សតិ អន្តេវាសិនី ភិក្ខុនី(១)
 អាណាបេសំ គច្ឆ មេ បិណ្ឌចាតំ ជីហរ យោ ច មំ
 បុច្ឆតិ តិណាធាតំ បដិវេទេហិតិ ។ ឯវំ អយេតិ ខោ សា
 ភិក្ខុនី សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បច្ចុស្សាសំ ។ តេន ខោ
 ចន សមយេន សាឡេ មិការនត្តា ពហុទ្វារកោដ្ឋកេ
 បីតោ ហោតិ សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនី បរិបុច្ឆន្តោ កហំ អយេ
 អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា កហំ អយេ អយ្យា សុន្ទរីនន្ទាតិ ។

១ ឧ អន្តេវាសិក្ខុនី ។ ម. អន្តេវាសី ភិក្ខុនី ។

បារាណិក ១ និទានសន្តវិនិច្ឆ័យ

ពួកភិក្ខុប៉ុណ្ណោះរូបក្នុងដងសុន្ទរិននាមាម្ចាស់ ទើបកាលអាសនៈសម្រាប់
 សុន្ទរិននាមាម្ចាស់ក្នុងឧកាសកំបាំងភ្នែក ត្រង់កៀនជញ្ជាំង ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុ
 ចាស់ៗ ដឹងថា សុន្ទរិននាមាម្ចាស់អង្គុយជិតពួកភិក្ខុក្នុង ។ ធ្វើឲ្យពួកភិក្ខុ
 ក្នុង ។ ដឹងថា សុន្ទរិននាមាម្ចាស់អង្គុយជិតភិក្ខុចាស់ ។ ។ ទើបសាឡា
 ចៅមិគាមាតាប្រើមនុស្សឲ្យទៅទូលកត្តកាលដល់ភិក្ខុសង្ឃថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ កាលគួរហើយ កត្តសម្រេចហើយ ។ សុន្ទរិននាមាម្ចាស់
 កំណត់ (ក្នុងចិត្ត) ថា សាឡាចៅមិគាមាតាធ្វើកត្តដល់ភិក្ខុសង្ឃ មិន
 មែនធ្វើដោយការរាប់អានច្រើនប៉ុន្មានទេ គាត់ប្រាថ្នាតែនឹងប្រទុស្តដល់
 អញ បើប្រសិនជាអញទៅ សំឡេងឆោឡោ (រីករ) មុខជានឹងមាន
 ដល់អញ (មិនខាន) គិតហើយក៏បង្គាប់ភិក្ខុជាសិស្សថា លោកចូរ
 ទៅចុះ ចូរនាំយកចង្កាន់ (មកឲ្យ) ខ្ញុំផង ម្យ៉ាងទៀតបើមានអ្នកណា
 សួរក្នុង ចូរប្រាប់គេថាខ្ញុំឈឺ ។ ឯភិក្ខុនោះបានស្តាប់ពាក្យសុន្ទរិននា
 មាម្ចាស់ហើយ ក៏ទទួលពាក្យថា ករុណាលោកម្ចាស់ ។ សម័យនោះឯង
 សាឡាចៅមិគាមាតាឈរនៅខាងក្រៅខ្វែងទ្វារ ហើយសួរកសុន្ទរិ-
 ននាមាម្ចាស់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរិននាទៅឯ
 ណា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឈ្មោះសុន្ទរិននាទៅឯណា ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ឯវំ វុត្តេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេវាសិនំ ភិក្ខុនិ
សាឡំ មិការនត្តារំ ឯតទេវេច កិលាធាវុសោ បិណ្ឌាចាតំ
និហរិស្សមីតិ ។ អថខោ សាឡេ មិការនត្តា យំចាហំ^(១)
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស ភត្តំ អកាសី អយ្យាយ សុន្ទរីនន្ទាយ
ការណាតិ មនុស្សេ អាណាបេត្វា ភិក្ខុនិសង្ឃំ កត្តេន
បរិសថាតិ វត្វា យេន ភិក្ខុន្ទបស្សយោ តេនុបសង្កមិ ។
តេន ខោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ ពហាវា-
មកោដ្ឋកេ បិតា ហោតិ សាឡំ មិការនត្តារំ បដិមា-
នេន្តំ ។ អទ្ធសា ខោ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ សាឡំ មិការ-
នត្តារំ ទ្វរតោ វ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន ឧបស្សយំ បរិសិត្វា
សសីសំ ចារុបិត្វា មញ្ចកេ និបជ្ជិ ។ អថខោ សាឡេ
មិការនត្តា យេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនិ តេនុបសង្កមិ ឧប-
សង្កមិត្វា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនិ ឯតទេវេច កំនេ អយ្យ
អដាសុ កិស្សំ និបន្នាសីតិ ។ ឯវំ ហេតំ អាវុសោ ហោតិ
យា អនិច្ឆន្តំ ឥច្ឆតីតិ ។ ក្សាហន្តំ អយ្យេ ន ឥច្ឆិស្សមិ

១ និពោ បរិ អន្តាយាតិ តេសុ ចេត្តោសុ ទិស្សតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

កាលសាឡដ្ឋាចោមិគារមាតានិយាយយ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់
សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីក៏និយាយពាក្យនេះនឹងសាឡដ្ឋាចោមិគារមាតាថា ម្ចាស់
អ្នកដ៏មានអាយុ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីឈឺ អាត្មាឯងនឹងនាំយកចង្កាន់ទៅ(ប្រ-
គេនលោក) ។ លំដាប់នោះ សាឡដ្ឋាចោមិគារមាតាគិតថា អញបានធ្វើភត្ត
ណា (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃ ភត្តនោះអញធ្វើព្រោះហេតុតែសុន្ទរិនន្ទាជា
ម្ចាស់ (ទេតី) គិតហើយក៏បង្គាប់ពួកមនុស្សថា អ្នកទាំងឡាយចូរអង្គុស
ភត្ត (ប្រគេន) ភិក្ខុនីសង្ឃចុះ ថាហើយក៏ដើរទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី ។
លំដាប់នោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីឈរខាងក្រៅខ្វែងទ្វារអារាម គយគន់
មើលសាឡដ្ឋាចោមិគារមាតា ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីបានឃើញសាឡដ្ឋាចោ
មិគារមាតា ដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ស្ទុះចូលទៅកាន់លំនៅ
ហើយដេកលើគ្រែទទួរសម្ភារៈរហូតដល់ក្បាល ។ លំដាប់នោះ សាឡដ្ឋាចោ
មិគារមាតា ក៏ចូលសំដៅទៅរកសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅដល់ហើយ
បាននិយាយពាក្យនេះនឹងសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោក
ម្ចាស់មិនសូវសប្បាយឬ ហេតុដូចម្តេចបានជាសិន ។ ឯសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី
ឆ្លើយតបថា ម្ចាស់អ្នកដ៏មានអាយុ ស្រីណាប្រាថ្នាគេ ។ មិនប្រាថ្នាវិញ
ហេតុនេះបានជាយ៉ាងនេះឯង ។ សាឡដ្ឋាចោមិគារមាតាជាបុរសមាន
គម្រឹមក៏និយាយតបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមែនមិនប្រាថ្នាលោក

បឋមបារាណសីកេ សុន្ទរនិកាយិក្ខុវិគ្គ

អបិចាហំ ឱកាសំ ន លកាមិនំ ទ្វិសេតុន្តិ អវស្សតោ
អវស្សតាយ សុន្ទរនិកាយ កិក្ខុនិយោ កាយសំសក្កំ
សមាបដ្ឋិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតក កិក្ខុនិ
ជវាទុត្វលា ចរណត្តិលាណា សុន្ទរនិកាយ កិក្ខុនិយោ
អវិទូរេ និបដ្ឋា ហោតិ ។ អទ្គសា ខោ សា កិក្ខុនិ
សាធិន្នំ មិការនត្តារំ អវស្សតំ អវស្សតាយ សុន្ទរនិកាយ
កិក្ខុនិយោ កាយសំសក្កំ សមាបដ្ឋន្តំ ទិស្វាន ឧដ្ឋាយនិ
ទីយនិ វិចារេនិ កេមំ ហំ នាម អយ្យា សុន្ទរនិកាយ
អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ
សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ សា កិក្ខុនិ កិក្ខុនិ ឯ ឯតមត្តំ
អាហោចេសំ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិចា សន្តដ្ឋា
លដ្ឋិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សំក្ខាតាមា តា ឧដ្ឋាយនិ
ទីយនិ វិចារេនិ កេមំ ហំ នាម អយ្យា សុន្ទរនិកាយ
អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសក្កំ
សាទិយិស្សតីតិ ។ អថខោ តា កិក្ខុនិយោ កិក្ខុនិ ឯ ឯតមត្តំ
អាហោចេសំ ។ តេ^(១)កិក្ខុ ឧដ្ឋាយនិ ទីយនិ វិចារេនិ

១ យេ កេ ភិក្ខុ អប្បិចាភិបិ កត្តចិ ហោតិ កេ ទិស្សតិ ។

បារាជិកទី ១ ឥទានសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី

ម្ចាស់ទេ តែថាខ្ញុំមិនបានឧកាសនឹងធ្វើសេវនកិច្ចនឹងលោកម្ចាស់ (ទេតី)
 ថាហើយក៏លូកចាប់ពាល់កាយសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ដែលជាស្រីមានតម្រក
 ដែរ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនីមួយរូបជាភិក្ខុនីមានកំឡាំងថយព្រោះ
 ជរា ឈឺជើងសិន្និជិតសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនី ។ ឯភិក្ខុនីចាស់នោះ បានឃើញ
 ពិតនូវសាឡាវចៅមិគាមាតាដែលមានតម្រក កំពុងតែលូកចាប់ពាល់
 កាយសុន្ទរីនន្ទាភិក្ខុនីដែលមានតម្រកដែរ លុះឃើញហើយក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់មានតម្រក មិនគួរនឹង
 ត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រកមកចាប់ពាល់កាយខ្លួនសោះ ។
 ទើបភិក្ខុនីចាស់នោះដំណាលរឿងនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនី
 ណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស មានសេចក្តី
 អៀនខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាក៏សិក្សា ពួកភិក្ខុនីអម្បាល
 នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា សុន្ទរីនន្ទាជាម្ចាស់មាន
 តម្រក មិនគួរនឹងត្រេកអរឲ្យបុរសបុគ្គល ដែលមានតម្រក មកស្តាប់
 អង្គុលកាយខ្លួនទេ ។ ទើបភិក្ខុនីអម្បាលនោះដំណាលរឿងនេះ
 ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភិក្ខោ

កថំ ហិ នាម សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស
 បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសត្តំ សាទិយស្សតីតិ។ អថខោ
 តេ ភិក្ខុ ភគវតោ ឯតមន្តំ អាហោចេសំ ។ អថខោ ភគវ
 ឯតស្មី និទានេ ឯតស្មី បករណោ ភិក្ខុសង្ឃំ សង្ឃិចា-
 តាបេត្វា ភិក្ខុ បដិប្បច្ឆិ សច្ចំ ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា
 ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយ-
 សំសត្តំ សាទិយតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភគវតី ។ វិភិក្ខុហិ ពុទ្ធា
 ភគវា អនុច្ឆរិកំ^(២) ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
 អនុលោមិកំ អប្បដិវ្រប់ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ
 អករណីយំ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស កាយសំសត្តំ
 សាទិយស្សតី នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 បសន្នានំ វា ភិយ្យោកាវាយ អថខេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានេត្វា អប្បសាទាយ បសន្នានេត្វា ឯតមន្តំ អត្វា
 ឯត្វាយាតិ ។ អថខោ ភគវា សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនី

១ ឧ.ម. លាទិយតី ។ ២ ឧ.ម. អនុច្ឆរិយំ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

បន្តិះបង្គាប់ថា សុទ្ធវិន័យនាភិក្ខុនីមានតម្រក មិនគួរនឹងត្រកអរនឹងឲ្យបុរស
 បុគ្គលដែលមានតម្រក ស្លាប់អង្គុយកាយខ្លួនសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ
 ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរ
 នេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគជាហ្មស់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយទ្រង់
 សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុទ្ធវិន័យនាភិក្ខុនី
 មានតម្រក ហើយត្រកអរនឹងបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រក មកស្លាប់
 អង្គុយកាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
 ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដោតទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ អំពើនៃសុទ្ធវិន័យនាភិក្ខុនីនេះមិនសមគួរ មិនទំនង មិនត្រូវបែប មិន
 មែនជាបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សុទ្ធវិ-
 ន័យនាភិក្ខុនីមានតម្រក មិនគួរនឹងត្រកអរឲ្យបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រក
 ស្លាប់អង្គុយកាយ (ដូច្នេះ) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
 មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លា
 ហើយឲ្យវិនិច្ឆ័យជ្រះថ្លាឡើងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់
 ជានាំបណ្តាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យខានជ្រះថ្លានឹងនាំ
 បណ្តាលមនុស្សពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យត្រឡប់ជាកាយមាយចិត្ត
 បាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល

បឋមបារាជិកេ វិក្ខុនីវិភង្គោ

អនេកបរិយាយេន វិក្ខហិត្វា ធុត្តតាយ ធុប្បោសតាយ
 មហិត្តតាយ អសន្តុដ្ឋតាយ សន្តណ៍កាយ កោសន្តស្ស
 អវណ្ណំ កាសិត្វា អនេកបរិយាយេន សុក្រតាយ
 សុបោសតាយ អប្បវិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្វេខស្ស
 ធូតស្ស បាសាទិកស្ស អបចយស្ស វីរិយារម្ភស្ស វណ្ណំ
 កាសិត្វា ភិក្ខុនំ តទនុច្ឆរិកំ តទនុលោមិកំ ធម្មំ កមំ
 កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនំនំ សិក្ខា-
 បទំ បញ្ញាបេស្សមិ ទស អត្តវសេ បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋ-
 តាយ សង្ឃជាសុតាយ ធុម្ពុដ្ឋនំ ភិក្ខុនំនំ និក្ខហាយ
 បេសលានំ ភិក្ខុនំនំ ជាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មតានំ
 អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយកានំ អាសវានំ បដិយា-
 តាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ កិយ្យោភារាយ
 សន្តុដ្ឋតិយា វិនយានុក្កហាយ វេញ បន ភិក្ខុវេ

បារាងទី ១ នំទានសុន្ទរិន្ទភក្កន៍

សុន្ទរិន្ទភក្កន៍ដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែងទោសនៃបុគ្គល
 មានសភាពដែលគេចិញ្ចឹមបានដោយកម្រ រក្សាដោយកម្រ មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាច្រើន មិនសន្តោស ច្រឡំច្រឡំដោយពួកគណៈ នឹងសេចក្តី
 ខ្ជិលច្រអូស ហើយទ្រង់សំដែងសរសើរគុណនៃបុគ្គលមានសភាពដែល
 គេចិញ្ចឹមដោយ រក្សាដោយ មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស តែង
 ដុះខាត់ចិត្ត កំចាត់បង់នូវកិលេស មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនសន្សំនូវកិលេស-
 វដ្ត នឹងមានសេចក្តីប្រាព្វព្យាយាម ដោយអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់
 សំដែងធម្មកថាដ៏ល្អមសមគួរ ដល់ការបញ្ញត្តិសិក្ខាបទនោះៗ ចំពោះ
 ពួកភិក្ខុ ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 បើដូច្នោះតថាគតនឹងបញ្ញត្តិសិក្ខាបទដល់ពួកភិក្ខុន៍ ព្រោះអាស្រ័យ
 អំណាចប្រយោជន៍ ១៦ យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ដើម្បី
 ការស្រួលដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីញ៉ាំងពួកភិក្ខុន៍ដែលទ្រុស្តសីល ១ ដើម្បី
 នៅជាសុខដល់ពួកភិក្ខុន៍ដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីឃាត់នូវ
 អាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីឃាត់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយ
 ក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញ៉ាំងពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លា ១
 ដើម្បីញ៉ាំងពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បី
 ញ៉ាំងព្រះសង្ឃឲ្យស្ថិតស្ថេរ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ(បួនយ៉ាង

វិធីបំផុស ភិក្ខុវិភាគ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស អធិក្ខតំ ឧត្ត-
 ជាធម្មណ្ណាលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា កហណំ វា
 ធូបនំ វា បដិប័ធុនំ វា សាទិយេយ្យ អយម្បិ មារា-
 ជិកា យោតិ អសំវាសា ឧត្តជាធម្មណ្ណាលំកាតិ ។

[២] យោ បនាតិ យា យាទិសា យថាយុត្តា
 យថាជត្តា យថាធាមា យថាតោត្តា យថាសីលា
 យថាវិហារិនី យថាតោចរា ថេរា វា នវា វា មជ្ឈិមា វា
 ឯសា វុច្ចតិ យា បនាតិ ។ ភិក្ខុនីតិ ភិក្ខុកាតិ ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុចរិយំ អជ្ឈបគតាតិ ភិក្ខុនី ភិក្ខុបដិសាតិ ភិក្ខុនី
 សមញ្ញាយ ភិក្ខុនី បដិញ្ញាយ ភិក្ខុនី ឯហំ ភិក្ខុនីតិ
 ភិក្ខុនី តិហំ សរណកមនេហំ ឧបសម្បន្នាតិ ភិក្ខុនី

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុនិកាយ

មានសំរេងយ៉ាងដើម) ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវសំដែងឡើងនូវ
 សក្ខីភាពនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានគម្រែកហើយត្រេកអរនឹងការ
 ស្ដាប់ក្ដី អង្វែលក្ដី កាន់ក្ដី ពាលក្ដី ឧបរតក្ដី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
 ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលដង្ក័ងឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមាន
 គម្រែក ភិក្ខុនីនេះ ត្រូវអាបក្ដិបាពជិត ឈ្មោះឧត្តជានុមណ្ឌលិក (ព្រោះ
 ឲ្យបុរសស្ដាប់សរីរប្រទេសខាងលើតាំងពីមណ្ឌលដង្ក័ងឡើងទៅ) ជាស្រី
 មិនមានសំរាស ។

(២) ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ អធិប្បាយថា (ភិក្ខុនី)ណាមួយ
 ទោះចាស់ក្ដី ក្មេងក្ដី កណ្តាលក្ដី ដែលប្រកបកម្មយ៉ាងណា មានជាតិយ៉ាង
 ណា មានឈ្មោះយ៉ាងណា មានគោត្រយ៉ាងណា មានសីលយ៉ាង
 ណា មានធម៌ជាគ្រឿងនៅយ៉ាងណា មានគោរពរយ៉ាងណា ភិក្ខុនីនោះ
 ហៅថា ណាមួយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី សេចក្ដីថា ដែលហៅថា
 ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកចូលទៅអាស្រ័យ
 នឹងការត្រេចទៅដើម្បីសូម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះទ្រទ្រង់នូវសំពត់ដែល
 កាត់ដាច់ ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានសភាពជាសមណី ហៅថា ភិក្ខុនី
 ព្រោះបាទប្ដេជ្ញាខ្លួន (ថាជាអ្នកបួស) ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះសម្រេចជា
 ឯហ៍ភិក្ខុនី ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះឧបសម្ព័ន្ធទោដោយត្រៃសរណគម្មន៍

បឋមបារាជិកេ សំព្វាបទវិវត្តោ

ភទ្រាតិ ភិក្ខុនី^(១) សារាតិ ភិក្ខុនី^(២) សេត្វាតិ ភិក្ខុនី^(៣)
 អសេត្វាតិ ភិក្ខុនី^(៤) សមក្កេន ឧភតោសង្ឃេន ញត្តិ-
 ចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ហិរោហេន ឧបសម្មន្ទាតិ
 ភិក្ខុនី តត្រ យាយំ ភិក្ខុនី សមក្កេន ឧភតោសង្ឃេន
 ញត្តិចតុត្ថេន កម្មេន អកុប្បេន ហិរោហេន ឧប-
 សម្មន្ទា អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អវស្សតា នាម សារត្តា អបេត្វាតិ^(៥) បដិពទ្ធិចិត្តា ។
 អវស្សតោ នាម សារត្តោ អបេត្វាវា បដិពទ្ធិចិត្តោ ។
 បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ
 ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញ បដិពលោ កាយសំសក្កំ
 សមាបជ្ជិតំ ។ អធិក្ខកន្តំ ហេដ្ឋក្ខកំ ។ ឧត្តជាទុ-
 មន្ទាលន្តំ ឧបរិជាទុមន្ទាលំ ។ អាមសនំ នាម
 អាមជ្ឈមន្តំ ។ បរាមសនំ នាម ឥតោ ចិត្តោ ច សញ្ញា-
 បនំ ។ គហណំ នាម គហិតមន្តំ ។ ធុបនំ នាម

១ ឧ. ម. ភាគ្រា ភិក្ខុនី ។ ២ ឧ. ម. សារា ភិក្ខុនី ។ ៣ សេត្វា ភិក្ខុនី ។ ៤ អសេត្វា
 ភិក្ខុនី ។ ៥ ឧ. ម. អបេត្វាវា ។

បារាជកទី ១ សិក្ខាបទវិវត្ត

ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាស្រីចំរើន ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះមានធម៌
 ជាទ្វីម ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះជាអ្នកសិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះ
 មិនបាច់សិក្សា ហៅថា ភិក្ខុនី ព្រោះឧកតោសង្ឃ^(១) ដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា
 ឲ្យឧបសម្បទាដោយញាតិបិត្តភក្តិកម្មវាចាសមគ្គដល់ហេតុឥតមានកម្រៃក
 (អន្តរាយ) បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនីណាដែលឧកតោសង្ឃព្រម
 ព្រៀងគ្នាឲ្យឧបសម្បទាដោយញាតិបិត្តភក្តិកម្មវាចាសមគ្គដល់ហេតុឥតមាន
 កម្រៃក (អន្តរាយ) ភិក្ខុនីនេះ គឺជាគតហៅថា ភិក្ខុនីក្នុងសេចក្តីនេះ ។
 ភិក្ខុនីមានសេចក្តីត្រកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា
 មានតម្រៃក ។ បុរសមានសេចក្តីត្រកអរព្រម លបសំឡឹងមើល មាន
 ចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា បុរសមានតម្រៃក ។ មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាច
 ដើម្បីល្អកស្លាបអង្គែលកាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែន
 តិរច្ឆាន ហៅថា បុរសបុគ្គល ។ ពាក្យថា ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតចុះមក
 គឺអវយវៈជាខាងក្រោមនៃដងកាំបិត ។ ពាក្យថា ខាងលើតាំងពីមណ្ឌល
 ជង្គង់ឡើងទៅ គឺអវយវៈជាខាងលើមណ្ឌលនៃជង្គង់ ។ ដែលហៅថា ស្លាប
 គឺគ្រាន់តែប៉ះពាល់ ។ ដែលហៅថា អង្គែល គឺបោះបោសអង្គែលខាងនេះផង
 ខាងនោះផង ។ ដែលហៅថា កាន់ គឺគ្រាន់តែចាប់ ។ ដែលហៅថា ពាល់

១ សង្ឃទាំងពីរពួក ធិកិក្ខុសង្ឃ និងភិក្ខុនីសង្ឃ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ធុដ្ឋមតំ ។ បដិប័ទ្មនំ វា សាទិយេយ្យតិ អង្គំ កហេត្វា
 និប័ទ្មនំ សាទិយតិ ។ អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧតានាយ
 វុច្ចតិ ។ ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម
 បុរិសោ សីសច្ឆិដ្ឋោ អភព្វោ តេន សវ័ពន្ធនេន ជីវិតំ
 ឯវាមេ ភិក្ខុនំ អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុត្តលស្ស
 អធិក្ខតំ ឧត្តជាឧបន្នាលំ អាមសនំ វា បរាមសនំ វា
 កហណំ វា ធុបនំ វា បដិប័ទ្មនំ វា សាទិយន្តិ
 អស្សមណី ហោតិ អសក្យដីតា តេន វុច្ចតិ ចារាជិកា
 ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ នាម ឯកកម្មំ
 ឯក្យទ្កេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ សំវាសោ នាម
 សោ តាយ សង្ខំ នត្ថិ តេន វុច្ចតិ អសំវាសាតិ ។

វិទ្យាបិដក ព្រះបណ្ឌិត

គឺត្រាន់តែប៉ះត្រូវ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងការឧបរឹត គឺភិក្ខុន៍ត្រេកអរនឹង
 ការចាប់ខ្លួនឧបរឹត ។ ពាក្យថា ភិក្ខុន៍នេះក្តី គឺតថាគតប្រៀបផ្ទឹមគ្នានឹង
 ភិក្ខុន៍មានហើយក្នុងកាលមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបាទដឹក អធិ-
 ប្បាយថា បុរសដែលជាចក្ខុវាលមិនអាចដើម្បីរស់នៅ ដោយការតស៊ូរ
 សរីរនោះវិញ យ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុន៍ដែលមានជម្រកកាលបើចូលចិត្តនឹង
 ស្លាបក្តី អង្គុលក្តី កាន់ក្តី ពាល់ក្តី ឧបរឹតក្តី ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
 ចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ នៃបុរសបុគ្គលដែលមាន
 តម្រកដែរ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាសក្យធិតាឡើយ ភិក្ខុន៍
 នោះ គឺជាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបាទដឹក ដោយហេតុនោះឯង ។
 ពាក្យថា ជាស្រីមិនមានសំរាស សេចក្តីថា ដែលហៅថា សំរាស (នោះ)
 គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា ឧទេសជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិក្ខាស្មើគ្នា
 នេះហៅថា សំរាស សំរាសនោះមិនមានមួយអង្វើដោយភិក្ខុន៍នោះទេ
 ព្រោះហេតុដូច្នេះ ទើបគឺជាគតហៅថា ជាស្រីមិនមានសំរាស (គឺមិន
 មានកិរិយាបរមជាមួយនឹងសង្ឃ) ។

បឋមបារាជិតេ បទភាជនីយំ

(៣) ឧត្តតោ អវស្សតេ អធិក្ខតំ ឧត្តជាតុមណ្ឌលំ
 កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។
 កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ វុល្លច្ច-
 យស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
 វុល្លច្ចយស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយ-
 ប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន
 និស្សត្តិយំ អាមសតិ អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។

(៤) ឧត្តតោ អវស្សតេ អធិក្ខតំ កាយេន
 កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ វុល្លច្ចយស្ស ។ កាយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។

បញ្ជីទី ១ បទភាសិយ

[៣] កាលបើជនទាំងពីរ^(១) (គិក្ខុនីនឹងបុរស) មានគម្រែក
 ដូចគ្នា ហើយគិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់កាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំង
 ពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (គិក្ខុនី) ត្រូវ
 អាបត្តិបាវជ័ក ។ គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ
 (គិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ។ គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់កាយដោយវត្ថុដែលជាប់
 នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ។ គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់វត្ថុដែលជាប់នឹង
 កាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់
 កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួស
 សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់វត្ថុដែលសម្រាប់
 បោះបួសសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល (គិក្ខុនី)
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤] គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់កាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិត
 ឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក (គិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិ
 ថ្មល្អថ្មយ^(២) ។ គិក្ខុនីឬបុរសស្លាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយដោយកាយ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

១ តាំងពីបញ្ចលេខ ៣ ដល់លេខ ៤ និយាយអំពីជនទាំងពីរ គិក្ខុនីនឹងបុរស ព្រឹកអនុបញ្ញា។
 ២ បានជាត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ព្រោះព្រឹកអនុបញ្ញាខាង ពីរទាំងពីរ គិក្ខុនី ទាំងបុរស ។

វិធីបំបិទ វិញ្ញាណវិភាគ

កាយប្បដិពទ្ធ កាយ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធ កាយប្បដិពទ្ធ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ ជិស្សតិយេន កាយ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ ជិស្សតិយេន កាយប្បដិពទ្ធ អាមសតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ជិស្សតិយេន ជិស្សតិយេន
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(៥) ឯកតោ អវស្សតេ អនត្ថតំ ទុក្ខជាតុមន្ទាលំ

កាយេន កាយ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយេន កាយប្បដិពទ្ធ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធ កាយ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធ កាយប្បដិពទ្ធ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ ជិស្សតិយេន កាយ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ ជិស្សតិយេន កាយប្បដិពទ្ធ អាមសតិ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីបុប្ផរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីបុប្ផរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុប្ផរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួស
 សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុប្ផរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹង
 កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីបុប្ផរសស្លាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែល
 សម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល (ភិក្ខុនី)ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៥] កាលបើមានតម្រេកតែម្ខាង^(១) (ត្រឹមតែភិក្ខុនីម្ខាង) ហើយភិក្ខុនី
 បុប្ផរសស្លាបកាយដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិតប៉ុន្មានទៅ ខាងលើ
 តាំងពីមណ្ឌលនៃឆ័ង្កឡើងមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិច្ចុល្លប្បយ ។ ភិក្ខុនី
 បុប្ផរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 បុប្ផរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 បុប្ផរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុប្ផរសស្លាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
 ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុប្ផរសស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយ

១ តាំងពីបព្វលេខ ៥ ដល់បព្វលេខ ៦ ទិយាយអំពីការត្រេកអរតែម្ខាង ពីតែខាងភិក្ខុនី ។

បរិមាណដ៏ធំ បទពាជនីយ៍

អាមសត៌ ធុត្តជស្ស ។ ជិស្សត្តិយេន ជិស្សត្តិយំ អាមសត៌
អាមសត៌ ធុត្តជស្ស ។

[៦] ឧត្តត្ថកំ អនោជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ
អាមសត៌ អាមសត៌ ធុត្តជស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិ-
ពទ្ធំ អាមសត៌ អាមសត៌ ធុត្តជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន
កាយំ អាមសត៌ អាមសត៌ ធុត្តជស្ស ។ កាយប្បដិ-
ពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសត៌ អាមសត៌ ធុត្តជស្ស ។
ជិស្សត្តិយេន កាយំ អាមសត៌ អាមសត៌ ធុត្តជស្ស ។
ជិស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសត៌ អាមសត៌ ធុត្ត-
ជស្ស ។ ជិស្សត្តិយេន ជិស្សត្តិយំ អាមសត៌ អាមសត៌
ធុត្តជស្ស ។

[៧] ឧត្តត្ថោ អស្សុតេ យត្ថស្ស វា បេតស្ស
វា បណ្ឌិតស្ស វា តិរច្ឆានកតមនុស្សវិក្កហស្ស វា
អនត្ថកំ ឧត្តជានុមណ្ឌលំ កាយេន កាយំ អាមសត៌

បញ្ជីទី ១ បទពាជនីយ

វត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុរស
ស្លាប់វត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ
បួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៦] ភិក្ខុនីបុរសស្លាប់កាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដង
កាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃដង្កង់ពុះមក (ភិក្ខុនី) ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ^(១) ។ ភិក្ខុនីបុរសស្លាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុរសស្លាប់កាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុរសស្លាប់វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹង
កាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុរសស្លាប់កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់
បោះបួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបុរសស្លាប់វត្ថុដែលជាប់
នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ភិក្ខុនីបុរសស្លាប់វត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែល
សម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៧] កាលបើជនទាំងពីរខាង (គឺភិក្ខុនីនិងយក្សជាដើម) មានតម្រក
ដូចគ្នា ហើយភិក្ខុនីស្លាប់កាយ ដោយកាយ ខាងក្រោមតាំងពីដងកាំបិត
ពុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃដង្កង់ឡើងទៅ របស់យក្សក្តី ប្រែត្រឡប់

១ បានជាត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ព្រោះត្រូវអរតែម្តង ធំតែខាងក្នុង ។

វិធីបដិភេទ ភិក្ខុវិភាង

អាមសត្ថំ ឥល្លត្ថយស្ស ។ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ
 អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ
 អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយ-
 ប្បដិពទ្ធំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន
 កាយំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ និស្ស-
 ត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។

[៨] ឧត្តក្ខតំ អនោជាធុមណ្ឌលំ កាយេន
 កាយំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ កាយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ កាយ-
 ប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ
 ឥត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសត្ថំ អាមសត្ថំ
 ឥត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសត្ថំ
 អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាម-
 សត្ថំ អាមសត្ថំ ឥត្តជស្ស ។

វិសេសបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ឡើយក្តី ភិក្ខុនិកាយដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អឃ្លី ។
 ភិក្ខុនិកាយស្លាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិ
 ស្លាបកាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិកាយស្លាបវត្ត
 ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុ
 និកាយស្លាបកាយ ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិកាយស្លាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួស
 សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិកាយស្លាបវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
 ចោល ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៨) ភិក្ខុនិកាយស្លាបកាយដោយកាយ ខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ
 ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃដងកាំបិតមក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិ
 ស្លាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិកាយ
 កាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិកាយស្លាបវត្ត
 ដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិ
 ស្លាបកាយដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 ភិក្ខុនិកាយស្លាបវត្តដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
 ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិកាយស្លាបវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់
 ចោល ដោយវត្តដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[៩] ឯកតោ អវស្សតេ អធិត្ថកំ ឧត្តជាទុមណ្ហ-
 លំ កាយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ អាម-
 សតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១០] ឧត្តត្ថកំ អធិជាទុមណ្ហលំ កាយេន
 កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ កាយេន
 កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាយប្បដិពទ្ធន កាយំ អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ កាយប្បដិពទ្ធន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយំ អាមសតិ

បារាជកទី ១ បទភាជនីយ

(៩) កាលបើមានតម្រកតែម្ខាង (គឺខាងភិក្ខុនីតែម្ខាង) ហើយ
ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ (របស់យក្សជាដើម) ដោយកាយរបស់ខ្លួន ខាងក្រោម
តាំងពីដងកាំបិតចុះមក ខាងលើតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ឡើងទៅ (ភិក្ខុនី)
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួស
សម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ
ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
ស្ថាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសសម្រាប់ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះ
បួសសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(១០) ភិក្ខុនីស្ថាបកាយដោយកាយខាងលើតាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ
ខាងក្រោមតាំងពីមណ្ឌលនៃជង្គង់ចុះមក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាប
វត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបកាយ
ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាបវត្ថុដែលជាប់
នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថាប

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភាង

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន កាយប្បដិពទ្ធ
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ និស្សត្តិយេន និស្សត្តិយំ
 អាមសតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(១១) អនាបត្តិ អសញ្ញា អសតិយា អដានត្តិយា
 អសាទិយត្តិយា ឧម្មតិកាយ ទិត្តចិត្តាយ វេទនដាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បឋមញាជកំ និដ្ឋិតំ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

កាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់
 ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីស្លាបវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់
 ចោល ដោយវត្ថុដែលសម្រាប់បោះបួសម្រាប់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[១១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ មិនមានស្មារតី ១ មិនដឹងខ្លួន ១ មិនត្រេកអរ ១ ឆក ១
 មានចិត្តរវើវាយ ១ វេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បារាជិក ១ ចប់ ។

ទុតិយបារាជកំ

(១២) តេជ សមយេន តុន្ទោ ភក្កវា សាវត្ថុយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេជ
ទោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី សាឡេន
មិការនត្ថនា^(១) ភត្តិនី ហោតិ ។ យាវ គព្ពោ តុរណោ
អហោសិ តាវ នាទេសិ ។ បរិបត្តេ គព្ពោ វិព្ពមិត្តា
វិជាយិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច្ចំ
សុន្ទរីនន្ទា ទោ អយេ អចិរវិព្ពន្តា វិជិតា កច្ចំ នោ
សា ភិក្ខុនិយេវ សមាទា ភត្តិនីតិ ។ ឯវំ អយេតិ ។
តិស្ស បន ភំ អយេ ជានំ ចារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈ-
បន្នំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា បដិចោទេសិ ន គណស្ស
អារោចេសីតិ ។ យោ ឯតិស្ស អវិណ្ណា មយ្ហេសោ
អវិណ្ណា យា ឯតិស្ស អគិក្ខំ មយ្ហេសា អគិក្ខំ
យោ ឯតិស្ស អយសោ មយ្ហេសោ អយសោ យោ

១ មិការនត្ថនា សុទ្ធិបំ កត្តចំ ពោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បារាជកទី ២

(១២) សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញាតុដ៏មានជាតិគង់នៅវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុ-
ន៍មានគភ៌ដោយសាឡជាចៅមិត្តារមាតា ។ កាលគភ៌ខ្លួននៅឡើយ ក៏អាច
បិទបាំងទុកបាន ។ លុះគភ៌(នោះ)ចាស់ (ជិតគ្រប់ខែ) ភិក្ខុន៍នោះក៏សឹក
ទៅហើយសម្រាលកូន ។ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុន៍ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សុន្ទរិនន្ទា សឹកទៅមិនទាន់បានយូរប៉ុន្មាន
ក៏សម្រាល (កូនភ្លាម) សុន្ទរិនន្ទានោះ មានគភ៌តាំងអំពីនៅជាភិក្ខុន៍នៅ
ឡើយទេឬ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍ឆ្លើយតបថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ លោកម្ចាស់ ។
ពួកភិក្ខុន៍អម្បាលនោះ ក៏និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ (បើ) លោក
ម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុន៍ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាលោក
ម្ចាស់មិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ។ ឯថុល្លនន្ទាភិក្ខុ
ន៍ក៏និយាយថា ទោសណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរិនន្ទា⁺នេះ ទោសនោះ
នឹងមានដល់ខ្ញុំ ក៏ត្រូវពាក្យណាដែលកើតឡើងដល់សុន្ទរិនន្ទា⁺នេះ ក៏ត្រូវ
ពាក្យនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីអាប័យស^(១)ណាដែលកើតឡើងដល់
សុន្ទរិនន្ទា⁺នេះ សេចក្តីអាប័យសនោះនឹងមានដល់ខ្ញុំ សេចក្តីសូន្យលាភ

១ អដ្ឋកថា ថា សេចក្តីរឹបគ្នាចាកបរិវារ ឬជំនឿលក្ខណ៍ទឹកបាំងមុខ ។

វិធីបដិភេទ ភិក្ខុវិភាង

ឯតិស្សា អលាភោ មយ្ហេសោ អលាភោ ក្យាហំ អយ្យេ
 អត្តនោ អវល្លំ អត្តនោ អត្តត្ថំ អត្តនោ អយសំ អត្ត-
 នោ អលាភំ បរេសំ អាហោចេស្សាមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
 ធិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចា-
 ចេន្តំ កថំ ហិ ឆាម អយ្យា ឥល្លន្ទ្ធា ជានំ ចារាជិ-
 កំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្តំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ
 ន គណាស្ស អាហោចេស្សតីតិ ។ អថោ តា ភិក្ខុ-
 ធិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាហោចេស្សំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ
 ឯតមត្តំ អាហោចេស្សំ ។ អថោ ភកវា ឯតស្មី និទានេ
 ឯតស្មី បករណោ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និចាតាបេត្វា ធម្មំ
 កថំ កត្វា ភិក្ខុ បដិប្បច្ឆិ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឥល្លន្ទ្ធា
 ភិក្ខុនី ជានំ ចារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្តំ ភិក្ខុនី នេវ
 អត្តនា បដិចោទេតិ^(១) ន គណាស្ស អាហោចេតីតិ^(២) ។
 សច្ចំ ភកវតី ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកវា កថំ ហិ ឆាម
 ភិក្ខុវេ ឥល្លន្ទ្ធា ភិក្ខុនី ជានំ ចារាជិកំ ធម្មំ
 អជ្ឈាបន្តំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា បដិចោទេស្សតិ ន

១ ឧ. ម. បដិចោទេសី ។ ២ ឧ. ម. អាហោចេសីតិ ។

វិទ្យាបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ណាដែលកើតឡើងដល់សុទ្ធវិនិច្ឆ័យ៖ សេចក្តីសូន្យលាភនោះនឹងមាន
 ដល់ខ្ញុំ(មិនខាន) បពិត្រលោកម្ចាស់(បើដូច្នេះ) ខ្ញុំនឹងប្រាប់ទោសរបស់ខ្លួន
 ក្តៅអាត្មារបស់ខ្លួន សេចក្តីអាប្បយសរបស់ខ្លួន សេចក្តីសូន្យលាភរបស់ខ្លួន
 ដល់ពួកជនដទៃដូចម្តេចបាន ។ ពួកភិក្ខុន៍ណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នា
 តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុន៍អម្បាលនោះក៏ពោលទោស និងជឿល បន្តិចបន្តួច
 ថា ថ្មលួននាជាម្ចាស់ដឹងថា ភិក្ខុន៍ត្រូវអាបត្តិបាទដកហើយ មិនគួរនឹងមិន
 ចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈសោះ ។ លំដាប់នោះ
 ពួកភិក្ខុន៍អម្បាលនោះ ដំណាលរឿងនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ
 ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃទ្រង់សំដែង
 ធម្មកថា ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 ថ្មលួននាភិក្ខុន៍ដឹងថា ភិក្ខុន៍ត្រូវអាបត្តិបាទដកហើយ មិនចោទដោយខ្លួនឯង
 នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិចជឿល
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មលួននាភិក្ខុន៍ដឹងថា ភិក្ខុន៍ត្រូវអាបត្តិបាទដក
 ហើយ មិនគួរនឹងមិនចោទដោយខ្លួនឯង នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ

ទុក្ខបទពិភព បញ្ញត្តិ

គណស្ស អាហារេចស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោកាវាយ អថទ្កេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ បសន្នានញ្ច ឯ-
 កត្វានំ អញ្ញាថត្តាយាតិ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សីក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
 ជានំ ចារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា
 បដិច្ចោទេយ្យ ន គណស្ស អាហារេចយ្យ យនា ច សា
 បិតា វា អស្ស ចុតា វា ជាសិតា វា អវសជា វា សា
 បច្ឆា ឯវំ វេទេយ្យ បុត្រេ វាហំ អយ្យ អញ្ញាសី ឯតំ
 ភិក្ខុនី ឯវុចា ច ឯវុចា ច សា ភិក្ខុនីតិ នោ ច ខោ អត្ត-
 នា បដិច្ចោទេស្សំ ន គណស្ស អាហារេចស្សន្តិ អយម្បិ
 ចារាជិកា ហោតិ អសំវាសា វជ្ជប្បដិច្ឆាទិកាតិ ។

[១៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អដិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ

ពាក្យទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នៃភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លានឹងមិនមែននាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយនោះទេ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះច្បាស់ជាទាំងបណ្តាលឲ្យមនុស្សពួកខ្លះដែល
 មិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យខានជ្រះថ្លា នឹងទាំងបណ្តាលពួកមនុស្សខ្លះដែលជ្រះថ្លា
 ហើយឲ្យត្រឡប់ជាទាស់ចិត្តបាត់ជ្រះថ្លាទៅវិញ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ពួកភិក្ខុនិច្ចវស្សន៍ដែលឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណ្ឌ
 មួយដឹងថា ភិក្ខុនិដ្ឋងគ្នាត្រូវអាបត្តិបាពជកហើយមិនចោទដោយខ្លួនឯង
 នឹងមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈ កាលណាបើភិក្ខុនិនោះស្ថិតនៅក្តី ច្បុះហើយក្តី
 វិនាសហើយក្តី ចៀសទៅកាន់លទ្ធផលនៃហើយក្តី ទោះភិក្ខុនិដែលដឹងរឿង
 នោះ និយាយយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំ
 បានដឹង(រឿង) ភិក្ខុនិនោះថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះ
 មួយ ក្នុងកាលមុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង នឹងមិនបាន
 ប្រាប់ដល់ពួកគណៈទេ ដូច្នេះភិក្ខុនិនេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាពជក ឈ្មោះ
 វជ្ជបដិច្ចាទិក (ព្រោះជួយបិទបាំងទោសគេ) ជាស្រីមិនមានសំរាស ។

(១៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណ្ឌមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបាពជកកណ្តុនេះ ។ ដែលហៅថា ដឹង គឺភិក្ខុនិដឹងខ្លួនឯងក្តី

វិធីបិណ្ឌ កំពុងវិវត្ត

អញ្ញោ វា តស្សា អាហារេចន្តំ សា វា អាហារេចតំ ។
 ចារាជិកំ ធម្មំ អដ្ឋាបន្នន្តំ អដ្ឋន្តំ ចារាជិកានំ អញ្ញាតំ
 ចារាជិកំ អដ្ឋាបន្នំ ។ នេវ អត្តនា បដិច្ចោទេយ្យតិ
 ន សយំ ចោទេយ្យ ។ ន កណាស្ស អាហារេចយ្យតិ
 ន អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ អាហារេចយ្យ ។

(១២) យថា ច សា បិតា វា អស្សាតំ បិតា
 នាម សលីន្តំ បិតា វុច្ចតិ ។ ធុតា នាម កាលក-
 តា^(១) វុច្ចតិ ។ នាសិតា នាម សយំ វា វិត្តនា ហោតិ
 អញ្ញាហិ^(២) វា នាសិតា ។ អវសជា នាម តិត្តាយតនំ
 សង្កតា វុច្ចតិ ។

(១៣) សា បច្ឆា ឯវំ វាទេយ្យ ធុតោ វាហំ អយ្យេ
 អញ្ញាសី ឯតំ ភិក្ខុនី ឯវុច្ចតា ច ឯវុច្ចតា ច សា ភតិ-
 នីតិ នោ ច ទោ អត្តនា បដិច្ចោទេស្សន្តំ ន សយំ
 ចោទេស្សំ ។ ន កណាស្ស អាហារេចស្សន្តំ ន អញ្ញាសំ
 ភិក្ខុនីនំ អាហារេចស្សំ ។

១ ឧ. ម. ក.លំ ពតា ។ ២ អញ្ញាហិទិ អញ្ញាវំ វុច្ចំ ។

នែយបំផុត កំពូលរោង

មានពួកអ្នកដទៃមកប្រាប់ដល់ភិក្ខុនិរោទិក្ខុ ភិក្ខុនិរោទិក្ខុដែលត្រូវបាញ់ជីកនោះ
 ប្រាប់ភិក្ខុ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបាញ់ជីក អធិប្បាយថា បណ្តាបាញ់ជីក
 ទាំង៨ (ដឹងថា) ត្រូវបាញ់ជីកណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនចោទដោយ
 ខ្លួនឯង គឺមិនប្តឹង (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់
 ដល់ពួកគណៈ គឺមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនិរោទិក្ខុ ។

[១២] ត្រង់ពាក្យថា កាលណាបើភិក្ខុនិរោទិក្ខុស្ថិតនៅក្នុង គឺដែល
 ហៅថា ស្ថិតនៅ បានដល់ភិក្ខុនិរោទិក្ខុស្ថិតនៅក្នុងភេទនៃខ្លួនដែល ។ ដែល
 ហៅថា ច្បួត គឺធ្វើកាលកិរិយាស្លាប់ទៅហើយ ។ សិក្ខុខ្លួនឯងក្តី ពួក
 ភិក្ខុនិរោទិក្ខុត្រូវវិនាសក្តី ហៅថា វិនាសហើយ ។ ចៀសទៅកាន់
 លទ្ធិត្រិវិយ ហៅថា ចៀសទៅកាន់លទ្ធិដទៃ ។

[១៥] ត្រង់ពាក្យថា ពោះភិក្ខុនិរោទិក្ខុដែលដឹងរឿងនោះនិយាយយ៉ាង
 នេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ខ្ញុំបានដឹង (រឿង)
 ភិក្ខុនិរោទិក្ខុថា នាងនោះមានសភាពយ៉ាងនេះមួយ យ៉ាងនេះមួយ ក្នុងកាល
 មុនដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានចោទចំពោះខ្លួនឯង សេចក្តីថា ខ្ញុំមិនបានប្តឹង
 (ជំនុំសង្ឃ) នឹងខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ដល់ពួកគណៈ
 អធិប្បាយថា ខ្ញុំមិនប្រាប់ដល់ពួកភិក្ខុនិរោទិក្ខុឡើយ ។

ទុក្ខយុទ្ធវិធី អត្ថបទ្ធិវិធី

[១៦] អយម្យតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 ចារាជីកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បណ្ណាបលាសោ
 តន្តរា បុត្តោ^(១) អភព្វោ ហរិតត្ថាយ ឯវមេវ ភិក្ខុនី
 ជាតំ ចារាជីកំ ធម្មំ អន្លាបន្តំ ភិក្ខុនី នេវ អត្តនា
 បដិចោទេស្សមិ ន គណស្ស អាហេចេស្សមីតិ ធុរំ
 ជិត្តុតមត្តេន អស្សមណី ហោតិ អសក្សជីតា តេន
 វុច្ចតិ ចារាជីកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
 នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ
 សំវាសោ ឆាម សោ តាយ សង្ខំ នត្ថំ តេន វុច្ចតិ
 អសំវាសាតិ ។

[១៧] អនាបត្តិ សង្ឃស្ស កណ្ណំ វា កលហោ
 វា វិក្កហោ វា វិវាទោ វា ភវិស្សតីតិ នាហេចេតិ
 សង្ឃភេទោ វា សង្ឃរាជំ វា ភវិស្សតីតិ នាហេចេតិ

១ បុត្តត្រៃបិ បាវោ ។

បារាជកទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺថាគតពោលប្រែបង្គំមិនដឹង
 ពួកភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបារាជកមុន ។ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបារាជក
 អធិប្បាយថា ធម្មតាស្វ័កឈើទុំដែលជ្រះផុតអំពីទងហើយ មិនគួរលូត
 លាស់ឡើងវិញបាន មានគួរនាយាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលដឹងថា ភិក្ខុនីផង
 គ្នាត្រូវអាបត្តិបារាជកហើយ គ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញមិនចោទចំពោះខ្លួន
 ឯង អញមិនប្រាប់ដល់ពួកគណៈដូច្នេះ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែន
 ជាធិការបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូលឡើយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុនីនោះ
 បានជាគឺថាគតហៅថា ត្រូវអាបត្តិបារាជក ។ ពាក្យថា មិនមាន
 សំវាស អធិប្បាយថា ដែលហៅថា សំវាស (នោះ) គឺសង្ឃកម្មជាមួយគ្នា
 ទទួលជាមួយគ្នា សភាពជាបុគ្គលមានសិទ្ធិស្មើគ្នា នេះហៅថា សំវាស
 សំវាស⁺មិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះ ព្រោះហេតុដូច្នេះ បានជា
 គឺថាគត ហៅថា ជាភិក្ខុនីមិនមានសំវាស ។

[១៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន៨យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រោះគិតថា សេចក្តីកហេតុក្តី សេចក្តីឈ្មោះប្រកែកក្តី
 សេចក្តីប្រកាន់ផ្សេងគ្នាក្តី សេចក្តីរីកទុក្ខី នឹងកើតមានដល់សង្ឃ១ មិនប្រាប់
 ព្រោះគិតថា សង្ឃបែកបាក់គ្នា ឬសេចក្តីប្រែប្រួលនៃសង្ឃនឹងកើតមាន ។

វិធីបំបំបាត់ វត្ថុនិរាស្ត

អយំ កក្កុលា ធរុសា ជីវិតន្តរាយំ វា ព្រហ្មចរិយន្ត-
 រាយំ វា កក្កុស្កតិ ឆារោចតិ អញ្ញា បដិវត្តា កក្កុន-
 យោ អបស្សន្តិ ឆារោចតិ ន ឆារោតុកាមា ឆារោចតិ
 បញ្ញាយិស្សតិ សកេន កម្មោចតិ ឆារោចតិ ឧប្បត្ត-
 កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

ទុតិយបារមីតំ និម្មិតំ ។

វិទ្យាបិដក កំពូតវិភាគ

មិនប្រាប់ព្រះគិតថា ភិក្ខុនីនេះគោរពភាគក្រក់ក្រែងនឹងធ្វើអន្តរាយដល់
 ជីវិត ឬអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនទាន់ឃើញពួកភិក្ខុនី
 ឯទៀតដ៏សមគួរទើបមិនប្រាប់ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងបិទ
 បាំងមិនប្រាប់ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ព្រះគិតថា ភិក្ខុនីនោះនឹងប្រាកដដោយ
 កម្មជារបស់ខ្លួន (មិនទាន់) ។ ភិក្ខុនីឆត ។ ភិក្ខុនីទាំងដើមបញ្ញត្តិ ។ ។

បារាណសី ២ ថេ ។

តតិយបារាជិកំ

[១៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថុយំ វិហា-

រតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន
ឧត្តតំ អវិជ្ជំ ភិក្ខុំ កន្ធាធិប្បព្វំ អនុវត្តតិ ។ យា តា
ភិក្ខុនីយោ អប្បិដ្ឋា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ វិ-
ចារចន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា សមគ្គេន
សង្ឃេន ឧត្តតំ អវិជ្ជំ ភិក្ខុំ កន្ធាធិប្បព្វំ អនុវត្តិស្សតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កកវា ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន
សង្ឃេន ឧត្តតំ អវិជ្ជំ កន្ធាធិប្បព្វំ អនុវត្តតិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តតំ អវិជ្ជំ
កន្ធាធិប្បព្វំ អនុវត្តិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ

បារាជិកទី ៣

[១៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគក្នុងក្នុងដេតវនាមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីប្រ-
ព្រឹត្តតាមភិក្ខុឈ្មោះអវិជ្ជ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នាដែលសង្ឃ
ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រា-
ហ្មតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំនងៀល បន្តបង្កាប់
ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជភិក្ខុ ជាអ្នកកើត
ក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នាដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជភិក្ខុ ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នាដែលសង្ឃព្រម
ព្រៀងគ្នាលើកវត្តហើយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្តតាមអវិជ្ជភិក្ខុ
ជាអ្នកកើតក្នុងត្រកូលអ្នកសម្លាប់គ្នា ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត
ហើយទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិធីបដិពេ ភិក្ខុវិភង្គោ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី សមត្ថេន សង្ឃេន
 ឧត្តិតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្តសាសនេន អនាទរំ
 អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុវត្តេយ្យ សា ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុនីហំ ឯវមស្ស វចនីយា ឯសោ ខោ អយ្យេ ភិក្ខុ
 សមត្ថេន សង្ឃេន ឧត្តិតោ ធម្មេន វិនយេន សត្តសា-
 សនេន អនាទរោ អប្បដិការោ អកតសហាយោ
 មាយ្យេ ឯតំ ភិក្ខុំ អនុវត្តិតំ ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហំ
 វុច្ចមានា តថេវ បក្កល្ហោយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហំ យាវ-
 តតិយំ សមនុកាសិតញ្ច តស្ស បដិទិស្សត្តាយ យាវ-
 តតិយញ្ចេ សមនុកាសិយមានា តំ បដិទិស្សន្ទេយ្យ
 ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្ទេយ្យ អយម្បំ
 ចារាជិកា ហោតិ អសំវាសា ឧត្តិតានុវត្តិកាតិ ។

[១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតំ ។ សមត្ថោ ធាម

វិទ្យាបិដក កំពុងវិវត្ត

ចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិតាមបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រព្រឹត្តតាម
 ភិក្ខុដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ
 ប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយ
 ជ្រោមជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការប្រមូលជាមួយនឹងសង្ឃ ភិក្ខុនីនោះ
 ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនេះឯងដែល
 សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ
 របស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិន
 បាន ជាភិក្ខុមិនមានការប្រមូលជាមួយនឹងសង្ឃ នែលោកម្ចាស់ លោកកុំ
 ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ភិក្ខុនីនោះកាលភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយឲ្យ
 យ៉ាងនេះ នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 សូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ បើភិក្ខុនីនោះ
 កាលត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង លះបង់វត្ត
 នោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះ
 ក៏ត្រូវបាញ់ជិក ឈ្មោះទុក្ខត្តានុវត្តិក (ព្រោះប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលសង្ឃ
 លើកវត្ត) ជាស្រីមិនមានសំរាស ។

(១៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេត្តិអធិប្បាយក្នុងសិទ្ធិតា-
 មទី ១ នៃបាវជិកកណ្តុនេះរួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំរាសស្មើគ្នា

តតិយបារាជីកេ សំព្វាបទវិវត្តោ

សង្ខេប សមាទសំវាសកោ សមាទសមាយំ បិតោ ។

ឧត្តតោ នាម អាបត្តិយា អនុស្សនេ^(១) វា អប្ប-
 ដិកាម្មេ^(២) វា អប្បដិទិស្សក្កេ^(៣) វា ឧត្តតោ ។ ឆម្មន
 វិនយេនាតិ យេន ឆម្មន យេន វិនយេន ។ សត្ត-
 សាសនេនាតិ ជិនសាសនេន ពុទ្ធសាសនេន ។ អនា-
 នោ នាម សង្ខំ វា កណំ វា បុគ្គលំ វា កម្មំ វា
 នាទិយតិ ។ អប្បដិកាមេ នាម ឧត្តតោ អនោ-
 សាវតោ ។ អកតសហាយោ នាម សមាទសំវាសកោ
 ភិក្ខុ វុច្ចន្តិ កតសហាយោ សោ តេហិ សង្ខី នត្ថិ
 តេន វុច្ចន្តិ អកតសហាយោតិ ។ វមនុស្សោយ្យាតិ
 យំទិដ្ឋិកោ សោ^(៤) ហោតិ យំខន្តិកោ យំវុច្ចិកោ
 សាបិ តំទិដ្ឋិកា ហោតិ តំខន្តិកា តំវុច្ចិកា ។

១-២-៣ ឧបេស្វរេន្តរោក្ខេន សមេ បាហិ តតិយាវិភង្គិសេន ពតា ។ ៤ សោ
 យំ ទិដ្ឋិកោតិ ឯវំ កមេន វាវិភង្គំ ។

បារាជក ៣ សំព័ន្ធបទវិភង្គ

ស្ថិតនៅក្នុងសីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុដែលឈ្មោះថា
 សង្ឃលើកវត្ថុហើយ គឺភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ថុ ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិក្តី
 ព្រោះមិនធ្វើតបអាបត្តិក្តី^(១) ព្រោះមិនលះបង់ (ទិដ្ឋិអាភិក្ខុ) ក្តី ។ ពាក្យថា
 តាមធម៌ តាមវិន័យ គឺតាមធម៌ឯណា តាមវិន័យឯណា ។ ពាក្យថា
 តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់
 ព្រះជនស្រី គឺតាមពុទ្ធសាសនា ។ ដែលហៅថា មិនអើពើ គឺភិក្ខុមិន
 អើពើនឹងសង្ឃក្តី គណក្តី បុគ្គលក្តី កម្មក្តី ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃលើកវត្ថុហើយ
 មិនហៅចូលពួក ឈ្មោះថា ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន ។
 ដែលហៅថា មិនមានការបរមជាមួយនឹងសង្ឃ គឺភិក្ខុទាំងឡាយដែលមាន
 សំរាសស្មើគ្នា គឺថាគតហៅថាមានការបរមជាមួយគ្នា ការបរមជាមួយ
 គ្នានោះមិនមានមួយអង្វើដោយភិក្ខុទាំងឡាយនោះទេ ហេតុនោះ ភិក្ខុនោះ
 ទើបគឺថាគតហៅថា ជាភិក្ខុមិនមានការបរមជាមួយនឹងសង្ឃ ។ ពាក្យថា
 ប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុនោះមានទិដ្ឋិយ៉ាងណា មានសេចក្តីចូលចិត្ត
 យ៉ាងណា មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងណា ភិក្ខុនោះមានទិដ្ឋិយ៉ាងនោះ
 មានសេចក្តីចូលចិត្តយ៉ាងនោះ មានសេចក្តីគាប់ចិត្តយ៉ាងនោះដែរ ។

១ ដឹងថាត្រូវអាបត្តិហើយ មិនសំដែងអាបត្តិនោះ ។

វិធីបំផុស កំពុងវិវត្ត

(២០) សា កិត្តិន័តិ យា សា ឧត្តិត្តានុវត្តិតា
 កិត្តិន័ ។ កិត្តិន័ហិត អញ្ញាហិ កិត្តិន័ហិ ។ យា បស្សន្តិ
 យា សុណន្តិ តាហិ វត្តញ្ចា ឯសោ ខោ អយ្យេ កិត្ត
 សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តិត្តោ ធម្មេន វិជយេន សត្តសា-
 សនេន អនាទរេ អប្បដិការេ អកតសហាយោ
 មាយ្យេ ឯតំ កិត្តំ អនុវត្តិតំ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញ្ចា
 តតិយម្បិ វត្តញ្ចា ។ សចេ បដិណ្ឌស្សន្តិតំ ឥន្ទ្រតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិណ្ឌស្សន្តិតំ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 សុត្វា ន វន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សា កិត្តិន័
 សង្ឃមជ្ឈិមំ អាកង្គិត្វា វត្តញ្ចា ឯសោ ខោ អយ្យេ
 កិត្ត សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តិត្តោ ធម្មេន វិជយេន
 សត្តសាសនេន អនាទរេ អប្បដិការេ អកតសហា-
 យោ មាយ្យេ ឯតំ កិត្តំ អនុវត្តិតំ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញ្ចា

វិទ្យាបិណ្ឌ កំពូលវិភាគ

(២០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែល
សង្ឃលើកវត្ថុហើយនោះ ។ ពាក្យថា ដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំង
ឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា ឃើញ ភិក្ខុនីឯណា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនេះឯងដែលសង្ឃ
ព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុហើយតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រ
ដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោម
ជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែលោកម្ចាស់
លោកកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
និយាយអស់វារគំរបំពើរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារគំរបំបីដងផង ។
បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់
មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ឯទៀត)
ឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវសង្ឃទាញភិក្ខុនីនោះ
មកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយថា នែនាងភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនេះឯង
ដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀន
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាភិក្ខុមិនអើពើ ជាភិក្ខុដែលសង្ឃជួយជ្រោម
ជ្រែងមិនបាន ជាភិក្ខុមិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ នែនាងភិក្ខុនី
នាងកុំប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុនេះឡើយ ។ ត្រូវសង្ឃនិយាយឲ្យភិក្ខុនីនោះ

គតិយញាណដិកេ សមនុភាសតា

តតិយម្បី វត្តញា ។ សចេ បដិជិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ
នោ ចេ បដិជិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(២០) សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតញា ។ ឯវញ្ច
បន ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតញា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ
អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី សមត្តេន
សង្ឃេន ទុក្ខិតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន សត្តសា-
សនេន អនាទំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ តមនុ-
វត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិជិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស
បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសេយ្យ
តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សត្តាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី
សមត្តេន សង្ឃេន ទុក្ខិតំ ភិក្ខុំ ធម្មេន វិនយេន
សត្តសាសនេន អនាទំ អប្បដិការំ អកតសហាយំ
តមនុវត្តតិ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិជិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ
ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសិតិ តស្ស វត្ថុស្ស

បញ្ហាទី ៣ ការស្ម័គ្រសមុភាសនកម្ម

អស់វារជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារជាគំរប់បីដងផង ។ បើ
កិត្តិនិរោធនេះបង្កបាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ
ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(២១) កិត្តិនិរោធត្រូវកិត្តិនាំឱ្យស្ម័គ្រសមុភាសនវិធី ។
ម្ចាស់កិត្តិនាំឱ្យ សង្ឃត្រូវស្ម័គ្រសមុភាសនវិធី (ចំពោះកិត្តិនិរោធនេះ
នោះ) យ៉ាងនេះ ។ កិត្តិនិរោធនេះស្របតាមប្រតិបត្តិសង្ឃឱ្យដឹងថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កិត្តិនិរោធនេះប្រព្រឹត្តតាម
កិត្តិនិរោធនៃសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ត តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាកិត្តិមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន
មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ កិត្តិនិរោធនេះមិនលះបង់វត្តនោះទេ ។
បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវស្ម័គ្រសមុភាសនវិធីចំពោះ
កិត្តិនិរោធនេះ ដើម្បីឱ្យលះបង់វត្តនោះចេញ ។ នេះជាញាតិ ។ បពិត្រ
ព្រះកិត្តិនិរោធនៃសង្ឃជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កិត្តិនិរោធនេះប្រព្រឹត្ត
តាមកិត្តិនៃសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យ
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ជាកិត្តិមិនអើពើ សង្ឃជួយជ្រោមជ្រែងមិនបាន
មិនមានការរួបរួមជាមួយនឹងសង្ឃ កិត្តិនិរោធនេះមិនលះបង់វត្តនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ
សង្ឃស្ម័គ្រសមុភាសនវិធីចំពោះកិត្តិនិរោធនេះ ដើម្បីឱ្យលះបង់វត្តនោះ

វិទ្យាបិដក កិច្ចវិភាគ

បដិជិស្សក្តាយ ។ យស្ស អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តន្ទាមាយ
 កិក្ខុនិយា សមនុកាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្តាយ
 សា តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។
 ធុតិយម្បី ឯតមត្ថំ វនាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បី ឯតមត្ថំ
 វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃន ឥត្តន្ទាមា កិក្ខុនិ
 តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្តាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស
 តស្ស តុណ្ហ ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(២២) ញត្តិយា ធុត្តន្ទំ ធុតិ កក្កវាចាបា ធុល្ល-
 ច្ចយា កក្កវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ ពារាជិកស្ស ។

(២៣) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។
 ពារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម បុគ្គសិលា
 ទ្វេនា កិច្ចា អប្បជិស្សន្តិកា ហោតិ ឯវមេតំ កិក្ខុនិ
 យាវតតិយំ សមនុកាសិយមាណា អប្បជិស្សន្តិកា
 អស្សមណី ហោតិ អសក្យជីតា តេន វុច្ចតិ

វិស័យបំណង ភិក្ខុនីវិក័ត

ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
 បង់វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវ
 ស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយ
 ឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ
 អស់វារៈបីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី
 ហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគួរ
 ដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
 ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(២២) ភិក្ខុនីនោះត្រូវទុកដ ក្នុងខណៈចប់ញាតិ ត្រូវថ្កល់ថ្កួយទាំង
 ឡាយ ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាទាំងឡាយពីរ ត្រូវអាបត្តិបាណិកក្នុងពេល
 ចប់កម្មវាចា ។

(២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះភ្នំ តថាគតពោលប្រៀបធៀប
 នឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិបាណិកមុន ។ ពាក្យថា ត្រូវបាណិក
 សេចក្តីថា ថ្មដ៏ក្រាស់ដែលបែកជាពីរចំណែកហើយជាធម្មជាតិផ្គុំបរិញ្ញា
 មិនបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃសូត្រសមនុភា-
 សនវិធីអស់វារៈគំរប់បីដងហើយនៅមិនលះបង់ ក៏មិនមែនជាសមណ៍^(១)
 មិនមែនជាធិការបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ

១ សមណស្រី ហៅថា សមណ៍ ។

តតិយបារាជិតេ អនាបត្តិវា

ចារាជិកា ហោត្តតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ឯសោ
សំវាសោ នាម សោ តាយ សង្ខំ នត្ថំ តេន វុច្ចតិ
អសំវាសាតិ ។

[២៤] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិដិស្សន្តតិ
អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្បដិ-
ដិស្សន្តតិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្ម-
កម្មសញ្ញា នប្បដិដិស្សន្តតិ អាបត្តិ ចារាជិកស្ស ។
អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អ-
ធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ
អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៥] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិដិស្ស-
ន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

តតិយបារាជិតំ និដ្ឋិតំ ។

បញ្ហាទី ៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា ត្រូវបាពជីក ។ ពាក្យថា គ្មានសំវាស ដែលហៅថា សំវាស គឺកម្មជាមួយគ្នា ទទួលជាមួយគ្នា ការសិក្សាស្នេហា នេះឈ្មោះថា សំវាស សំវាសនោះមិនមានជាមួយនឹង ភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះ ទើបតថាគតហៅភិក្ខុនីនោះថា មិនមានសំវាស ។

(២៤) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាពជីក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាពជីក ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិ បាពជីក ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយ ធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវ អាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកប ដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(២៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ដែលសង្ស័យ) មិនស្ម័គ្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ចតិ ១ ។

បត្តបុរាណដំកំ

[២៦] តេជ សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេជ
ខោ បន សមយេន ធាតុគិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សតា
អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគុហណំបិ សាទិយន្តិ
សង្ឃាដិកណ្ណាគុហណំបិ សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សល្ល-
បន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ចន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភាគមនំ សាទិ-
យន្តិ ធន្នំបិ អនុបរិសន្តិ កាយំបិ វតទត្តាយ ឧបសំហាន្តិ
ឯតស្ស អសន្ទម្មស្ស បដិសេវនត្តាយ ។ យា តា ភិក្ខុនិ-
យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិទាយន្តិ វិទាចេន្តិ
កថំ ហិ ធាម ធាតុគិយា ភិក្ខុនិយោ អវស្សតា អវស្ស-
តស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថគុហណំបិ សាទិយស្សន្តិ
សង្ឃាដិកណ្ណាគុហណំបិ សាទិយស្សន្តិ សន្តិដ្ឋស្សន្តិបិ
សល្លបិស្សន្តិបិ សង្កេតំបិ កច្ចស្សន្តិ បុរិសស្សបិ អព្ភា-
គមនំ សាទិយស្សន្តិ ធន្នំបិ អនុបរិសស្សន្តិ កាយំបិ
វតទត្តាយ ឧបសំហាន្តិ ឯតស្ស អសន្ទម្មស្ស បដិ-
សេវនត្តាយាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធាតុគិយា

បារាជកទី ២

(២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់
អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីពួក ៦ នាក់) មានសេចក្តីត្រេកអរនឹងការ
ចាប់ដៃខ្លះ នឹងការចាប់ដោយសង្ឃាដីខ្លះ របស់បុរសដែលមានតម្រែក
ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹង
ប្រសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីបិទបាំងខ្លះ ពិចារណា កាយដើម្បី
អសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសទ្ធម្មនេះ⁺ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះដៀល
បន្ទះបង្ហាត់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានតម្រែក មិនគួរនឹង
ត្រេកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រេកអរនឹងការចាប់ដោយសង្ឃាដីខ្លះ របស់
បុរសបុគ្គលដែលត្រេកត្រអាល ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅ
កាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រេកអរនឹងប្រសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំង
ខ្លះ ពិចារណា កាយដើម្បីអសទ្ធម្មនោះខ្លះ ដើម្បីសេពអសទ្ធម្មនេះ⁺ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមាន

បុគ្គលិកជន បញ្ញត្តិ

កិត្តិនិយោ អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស
 ហត្ថក្កហណំបិ សាទិយន្តិ សង្ឃដិក្ខណ្ឌក្កហណំបិ
 សាទិយន្តិ សន្តិដ្ឋន្តិបិ សល្លបន្តិបិ សន្តេតំបិ កច្ចន្តិ បុរិ-
 សស្សបិ អត្តាកមនំ សាទិយន្តិ ធន្នំបិ អនុបរិសន្តិ
 កាយំបិ តទន្តាយ ឧបសំហារន្តិ ឯតស្ស អសទ្ធម្មស្ស
 បដិសេវនត្ថាយាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិការហិ ពុទ្ធា
 ភគវា កេមំ ហិ ឆាម កិត្តវេ ធម្មតិក្កិយា កិត្តិនិយោ
 អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហណំបិ
 សាទិយស្សន្តិ សង្ឃដិក្ខណ្ឌក្កហណំបិ សាទិយស្សន្តិ
 សន្តិដ្ឋស្សន្តិបិ សល្លបស្សន្តិបិ សន្តេតំបិ កច្ចស្សន្តិ
 បុរិសស្សបិ អត្តាកមនំ សាទិយស្សន្តិ ធន្នំបិ អនុបរិ-
 សស្សន្តិ កាយំបិ តទន្តាយ ឧបសំហារស្សន្តិ ឯតស្ស
 អសទ្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ នេតំ កិត្តវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិត្តវេ កិត្តិនិយោ
 តំមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិត្តិនិ អវស្សតា
 អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថក្កហណំ វា សា-
 ទិយេយ្យ សង្ឃដិក្ខណ្ឌក្កហណំ វា សាទិយេយ្យ

បាវចនាទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តម្រឹកត្រកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ ត្រកអរនឹងការចាប់ដៃយសង្ឃដ៏ខ្លះ
 របស់បុរសបុគ្គលដែលត្រកត្រាលាយរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅ
 កាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រកអរនឹងប្រសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំ
 បាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បីអសន្តម្ភនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសន្តម្ភនេះ⁺
 ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម្មត្ថិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានតម្រឹក មិនគួរនឹងត្រកអរនឹងការចាប់ដៃខ្លះ
 ត្រកអរនឹងការចាប់ដៃយសង្ឃដ៏ខ្លះ របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រឹក
 ឈរជាមួយខ្លះ ចរចាជាមួយខ្លះ ទៅកាន់ទីសង្កេតខ្លះ ត្រកអរនឹង
 ប្រសដើរចូលមកជិតខ្លះ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងខ្លះ ពិចារណាកាយដើម្បី
 អសន្តម្ភនោះខ្លះ ដើម្បីនឹងសេពអសន្តម្ភនេះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីណា មួយមានតម្រឹកហើយត្រកអរនឹងការចាប់ដៃភិក្ខុ
 ត្រកអរនឹងការចាប់ដៃយសង្ឃដ៏ភិក្ខុ របស់បុរសបុគ្គលដែលមានតម្រឹក

វិធីបំបៅ កំពុងវិវត្ត

សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា សង្កេតំ វា កច្ឆេយ្យ
 បុរិសស្ស វា អត្តាគមនំ សាទិយេយ្យ ធន្នំ វា អនុបរិ-
 សេយ្យ កាយំ វា តទន្តាយ ឧបសំហរេយ្យ ឯតស្ស
 អសន្និម្ពស្ស បដិសេវនត្ថាយ អយម្យំ ចារាជិកា ហោតិ
 អសំវាសា អជ្ឈត្តកាតិ ។

[២៧] យា បជាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ
 ។ អវស្សតា នាម សាវត្ថា អបេក្ខវត្ថី^(១) បដិពន្ធ-
 ចិត្តា ។ អវស្សតោ នាម សាវត្ថោ អបេក្ខវា បដិពន្ធ-
 ចិត្តោ ។ បុរិសបុគ្គលោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ
 ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញា បដិពលោ កាយសំសត្តំ
 សមាបន្តិតំ ។ ហត្ថក្កហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ហត្ថោ
 នាម កប្បវំ ឧបាទាយ យាវ អក្កនទា ។ ឯតស្ស
 អសន្និម្ពស្ស បដិសេវនត្ថាយ ឧត្តក្ខតំ អនោជាណុ-
 មណ្ឌលំ គហណំ សាទិយតិ អាបត្តិ ធុល្លច្ចយស្ស ។
 សង្ឃាជិកណ្ឌក្កហណំ វា សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស

១ ឧ. ម. អបេក្ខវា ។

វិសយបំណិក ភិក្ខុនិវារិទ្ធ

ឈរជាមួយភ្នំ ចរចាជាមួយភ្នំ ទៅកាន់ទីសង្កេតភ្នំ ត្រែកអរនឹងប្រស
 ដើរចូលមកជិតភ្នំ ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងភ្នំ ពិចារណាកាយដើម្បីអសន្តម្ភ
 នោះភ្នំ ដើម្បីនឹងសេពអសន្តម្ភនេះ ភិក្ខុនីនេះភ្នំ ត្រូវបាញ់ដឹក ឈ្មោះអង្គវត្ថុកា
 (ព្រោះប្រកបដោយវត្ថុ ៨^(១)) រកសំរាប់សត្វាន ។

(២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិទ្ធា-
 បទទី១នៃបាញ់ដឹកកណ្តុនេះរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលត្រែកអរមានសេចក្តី
 គយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថាមានតម្រេក ។ បុរសដែលត្រែក
 អរគយគន់រំពៃ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ឈ្មោះថាមានតម្រេក ។ មនុស្ស
 ប្រសដែលដឹងភ្នំអាចស្ថាបអង្គលកាយបាន ឈ្មោះថា បុរសបុគ្គល មិនមែន
 យក្សប្រសប្រេតប្រស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ពាក្យថា ត្រែកអរនឹងការចាប់
 ដៃភ្នំ សេចក្តីថា ដែលហៅថា ដៃ គឺវាសំគាំងពីដុំដែរហូតដល់ចុងក្រចក ។
 ភិក្ខុនីត្រែកអរនឹងការចាប់ ខាងលើគាំងពីដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោម
 គាំងពីមណ្ឌលដងនឹងចុះមក ប្រយោជន៍សេពអសន្តម្ភនេះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្ម-
 យ ។ ពាក្យថា ត្រែកអរនឹងការចាប់ដោយសង្ឃដឹកភ្នំ គឺភិក្ខុនីត្រែកអរ

១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យកន្លងគ្រប់ទាំង ៨ ១ ទើបត្រូវបាញ់ដឹក បើកន្លងតែ១ណាមួយ ហើយដាក់ធុរៈ
 ថា លែងឲ្យត្រូវទៀតហើយ ក៏សំដែងអាបត្តិចេញ ដល់ថ្ងៃក្រោយត្រូវទៀតដល់ទៅ ៧ ដងក្តី
 ក៏មិនជាបាណិកឡើយ ។

បញ្ចក្ខណៈនៃ សិក្ខាបទវិវត្តន៍

អសន្តម្ភស្ស បដិសេវនត្ថាយ និវត្តំ វា ចារុតំ វា គហលំ
 សាទិយតិ អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ
 ឯតស្ស អសន្តម្ភស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស ហត្ថ
 ចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ។ សល្លបេយ្យ
 វាតិ ឯតស្ស អសន្តម្ភស្ស បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស
 ហត្ថចាសេ បិតា សល្លបតិ អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ។
 សង្កេតំ វា កច្ឆេយ្យាតិ ឯតស្ស អសន្តម្ភស្ស បដិសេ-
 វនត្ថាយ បុរិសេន ឥត្តន្ទាមំ ឡិកាសំ អាគច្ឆាតិ វត្ថា
 កច្ឆតិ បទេ បទេ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស បុរិសស្ស ហត្ថ-
 ចាសំ ឡិក្ខន្ធមត្តេ អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ។ បុរិសស្ស
 វា អញ្ញាគមនំ សាទិយេយ្យាតិ ឯតស្ស អសន្តម្ភស្ស
 បដិសេវនត្ថាយ បុរិសស្ស អញ្ញាគមនំ សាទិយតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ហត្ថចាសំ ឡិក្ខន្ធមត្តេ អាបត្តិ ឥល្លច្ច-
 យស្ស ។ ធន្នំ វា អនុបរិសេយ្យាតិ ឯតស្ស អសន្តម្ភស្ស
 បដិសេវនត្ថាយ យេន កេនចិ បដិច្ចន្នំ ឡិកាសំ ប-
 រិដ្ឋមត្តេ អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ។ កាយំ វា តទនត្ថាយ

បារាជកទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

នឹងការចាប់សំពត់ដែលស្បែកក្តី ដែលដណ្តប់ក្តី ប្រយោជន៍នឹងសេពអស-
 ម្មន្ត្រី⁺ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ។ ពាក្យថា ឈរជាមួយក្តី គឺក៏ក្នុងឈរក្នុងហត្ថ-
 បាសប្រស ប្រយោជន៍នឹងសេពអសម្មន្ត្រី⁺ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ។ ពាក្យ
 ថា ចរចាជាមួយក្តី គឺក៏ក្នុងឈរក្នុងហត្ថបាសប្រសហើយចរចាជាមួយ ប្រ-
 យោជន៍នឹងសេពអសម្មន្ត្រី⁺ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់
 ទីសង្កេតក្តី គឺក៏ក្នុងដែលប្រសិនយាយថា លោកចូរមកកាន់ទីឧកាស
 ឈ្មោះនេះដូច្នេះ ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសម្មន្ត្រី⁺ ហើយក៏ទៅ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដ គ្រប់ ៗ ជំហាន លុះចូលទៅដល់ហត្ថបាសប្រសហើយ
 ក៏ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ។ ពាក្យថា ត្រេកអរនឹងប្រសដើរចូលមកជិតក្តី គឺ
 ក៏ក្នុងត្រេកអរនឹងប្រសដើរចូលមកជិត ប្រយោជន៍ដល់ការសេពអសម្ម-
 ន្ត្រី⁺ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ លុះដើរចូលមកដល់ហត្ថបាសកាលណា ក៏ត្រូវអាបត្តិ
 ថ្មល្អថ្មយ ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ទីកំបាំងក្តី គឺក៏ក្នុងគ្រាន់តែចូល
 ទៅកាន់ទីឧកាសដ៏បិទបាំងដោយរបស់ណាមួយ ប្រយោជន៍ដល់ការសេព
 អសម្មន្ត្រី⁺ ក៏ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ ។ ពាក្យថា ពិចារណាកាយប្រយោជន៍

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ឧបសំហរយ្យតិ ឯតស្ស អសន្ធម្មស្ស បដិសេវនត្ថាយ
 បុរិសស្ស ហត្ថទាសេ បីតា កាយំ ឧបសំហរតិ
 អាបត្តិ បុល្លច្ចយស្ស ។

(២៨) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧទាទាយ វុច្ចតិ ។
 ចារាជិកា ហោតីតិ សេយ្យថាបិ នាម តាលោ មត្ត-
 កច្ឆន្ទោ អភព្វោ បុនវុទ្ធិយា ឯវមេវ ភិក្ខុនំ អដ្ឋមំ
 វត្ថុំ បរិបូរេន្តំ អស្សមណី ហោតិ អសក្យជីតា តេន
 វុច្ចតិ ចារាជិកា ហោតីតិ ។ អសំវាសាតិ សំវាសោ
 នាម ឯកកម្មំ ឯកុទ្ទេសោ សមស័ក្ខាតា ឯសោ
 សំវាសោ នាម សោ តាយ សង្ខី នត្ថំ តេន វុច្ចតិ
 អសំវាសាតិ ។

(២៩) អនាបត្តិ អសញ្ញាច្ច អសតិយា អជានន្តិយា
 អសាទិយន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ ទិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ
 អាទិកម្មកាយាតិ ។

ចក្កញ្ញាណំ និដ្ឋិតំ ។

វិធីបំផុត ភិក្ខុវិក័ត

ដល់អសុខនោះក្តី គឺភិក្ខុនីឈរក្នុងហត្ថបាសប្រសើរហើយពិចារណា រាង
កាយប្រយោជន៍ដល់ការសេវាអសុខនេះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្មើយ ។

(២៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង តថាគតពោល
ប្រែបង្កើននឹងភិក្ខុនីមុនៗ ។ ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិបាវជ័ក សេចក្តីថា ដើម
ភ្លោតដែលកំបុតចុងមិនគួរដុះឡើងទៀតបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ
ភិក្ខុនីដែលញ៉ាំងវត្ថុជាគំរប់ ៨ ឲ្យពេញ ក៏មិនមែនជាសមណី មិនមែនជាជី-
តារបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យត្រកូល ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ហេតុនោះ
បានជាតថាគតហៅថា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាវជ័ក(ជាអ្នកចាលចាញ់) ។
ពាក្យថា រកសំវត្ថុសគ្មាន គឺដែលហៅថា សំវត្ថុស បានដល់កម្មជាមួយគ្នា
ឧទ្ទេសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្មើគ្នា នេះឈ្មោះថា សំវត្ថុស សំវត្ថុស
នោះមិនមានជាមួយនឹងភិក្ខុនីនោះទេ ហេតុនោះបានជាតថាគតហៅថា
ភិក្ខុនីនោះជាស្រីមិនមានសំវត្ថុស ។

(២៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៨ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមិនក្លែងឲ្យកន្លង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនី
មិនត្រកអរ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តរវើកវាយ ១ ភិក្ខុនីដែលវេទនា
គ្របសង្កត ១ ភិក្ខុនីជាដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បារាជកកណ្តុ ឧទ្ទេសាវសានំ

(៣០) ឧទ្ទិដ្ឋា ខេរ អយ្យាយោ អដ្ឋ ចារាជីកា ធម្មា
 យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញាតំ វា អញ្ញាតំ វា អាបដ្ឋិត្វា ន លភតិ
 ភិក្ខុនីហិ សទ្ធិំ សំវាសំ យថា បុរេ តថា បច្ឆា ចារា-
 ជីកា ហោតិ អសំវាសា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខត្ថ
 បរិសុទ្ធា ។ ធុតិយម្បី បុច្ឆាមិ កក្ខត្ថ បរិសុទ្ធា ។
 តតិយម្បី បុច្ឆាមិ កក្ខត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យា-
 យោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

បារាជកកណ្តុ ឧទ្ទិដ្ឋំ ។

បារាជកកណ្ត ឧទេសវិសាន

០១ [៣០] បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបារាជកទាំងឡាយ
 ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ បណ្តាអាបត្តិបារាជកទាំងឡាយ ៨ នេះ ក៏ក្នុងនាម
 ត្រូវអាបត្តិបារាជកណាមួយ ក៏ក្នុងនោះមិនបាននៅរួមជាមួយនឹងក៏ក្នុងទាំង
 ឡាយឡើយ (ព្រោះ) ខ្លួនត្រូវអាបត្តិបារាជក រកសំរាប់សគ្គាន កាលអំពីមុន
 គឺកាលដែលខ្លួននៅជាត្រហស្តមានសភាពយ៉ាងណា កាលខាងក្រោយ
 ដែលខ្លួនត្រូវបារាជកហើយ ក៏មានសភាពដូច្នោះដែរ ។ ខ្ញុំសូមសួរ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងរឿងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
 ឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់រាល់គំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
 ឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់រាល់គំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ
 ឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងរឿងនេះហើយ ហេតុនោះ
 បានជានៅស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅ
 យ៉ាងនេះ ។

សត្វសកល្ហំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្វសា សង្ឃាទិសេសា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បរិមេសង្ឃាទិសេសំ

[៣១] តេន សមយេន តុន្នោ ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថប័ណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវេ ឧបាសកោ ភិក្ខុទិ-
សង្ឃស្ស ឧទ្ទេសំតំ ទត្វា កាលកតោ ហោតិ ។ តស្ស
ទ្វេ បុត្តា ហោន្តំ ឯកោ អស្សន្ធវោ អប្បសន្នោ ឯកោ
សន្នោ បសន្នោ ។ តេ បេត្តិកំ សាបត្តេយ្យំ វិភជីសុ ។
អថខោ សោ អស្សន្ធវោ អប្បសន្នោ តំ សង្ឃំ បសង្ឃំ
ឯតទវេច អម្ហាតំ ឧទ្ទេសំតោ តំ កាជេមាតិ^(១) ។ ឯវំ
វុត្តេ សោ សន្នោ បសន្នោ តំ អស្សន្ធវំ អប្បសន្ធវំ
ឯតទវេច មាយ្យោ ឯវំ អវេច អម្ហាតំ បិទុនា ភិក្ខុទិ-
សង្ឃស្ស ទំន្មោតិ ។ ទុតិយម្យិ ខោ អស្សន្ធវោ

១ ឧ ម. ភាវមាតិ ។

សត្វលោក

បញ្ចក្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ឃទិសេសទាំង ១៧ នេះឯង

តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

សង្ឃទិសេសទី ១

(៣១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភរ
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
ឧបាសកម្នាក់ប្រគេនឃ្លាំង (រោងដាក់របស់) ដល់ភិក្ខុនិសង្ឃ ហើយ
ធ្វើមរណភាលទៅ ។ ឧបាសកនោះមានកូនពីរនាក់ ម្នាក់មិនមាន
សព្វាមិនជ្រះថ្លា ម្នាក់មានសព្វាជ្រះថ្លា ។ កូនទាំងពីរនាក់នោះយក
សម្បត្តិដែលជាប់របស់បិតាមកចែកគ្នា ។ ឯបុរសដែលគ្មានសព្វាគ្មានជ្រះថ្លា
នោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលមានសព្វាជ្រះថ្លានោះថា ឃ្លាំង
របស់យើងមាន យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ កាលបើបុរសដែលឥត
សព្វាឥតជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ បុរសដែលមានសព្វាជ្រះថ្លា
នោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលមិនមានសព្វាមិនជ្រះថ្លានោះថា
អ្នកម្ចាស់ភិក្ខុនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះបិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុ
និសង្ឃទៅហើយ ។ បុរសដែលមិនមានសព្វាមិនជ្រះថ្លានិយាយពាក្យនេះ

អប្បសន្នោ តំ សន្នំ បសន្នំ ឯតទរោច អម្ពាតំ
 ឧទ្ទោសិតោ តំ កាដេមាតិ ។ អថោ សោ សន្នោ
 បសន្នោ តំ អស្សន្នំ អប្បសន្នំ ឯតទរោច មាយ្យោ
 ឃំ អវច អម្ពាតំ បិទុណ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទីន្នោតិ ។
 តតិយប្បិ ចោ សោ អស្សន្នោ អប្បសន្នោ តំ សន្នំ
 បសន្នំ ឯតទរោច អម្ពាតំ ឧទ្ទោសិតោ តំ កាដេមាតិ ។
 អថោ សោ សន្នោ បសន្នោ សច មយ្ហំ ករិស្សតិ
 អបំបិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទស្សមីតិ តំ អស្សន្នំ អប្ប-
 សន្នំ ឯតទរោច កាដេមាតិ ។ អថោ សោ ឧទ្ទោសិតោ
 តេហំ ភាជិយមាណោ តស្ស អស្សន្នស្ស អប្បសន្នស្ស
 ចាប្បណី^(១) ។ អថោ សោ អស្សន្នោ អប្បសន្នោ
 ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទរោច និក្ខមថយ្យោ
 អម្ពាតំ ឧទ្ទោសិតាតិ ។ ឃំ វុត្តេ ទុល្លនន្នា ភិក្ខុនី
 តំ វរិសំ ឯតទរោច មាយ្យោ ឃំ អវច តម្ពាតំ បិទុណ
 ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ទីន្នោតិ ។ ទីន្នោ ន ទីន្នោតិ វេហារិកេ

១ ទ. ម. ធម្មបទដ្ឋកថា ។

សង្ឃាទិសេសទី ១ ធិតាន

នឹងបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះអស់វារៈពីរដងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន
 យើងនឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ ទើបបុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះបាន
 និយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែលគ្មានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះថា អ្នកម្ចាស់កុំនិ-
 យាយយ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនោះបិតាយើងប្រគេនដល់ភិក្ខុនិសង្ឃហើយ ។
 បុរសដែលគ្មានសទ្ធាឥតជ្រះថ្លានោះ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសដែល
 មានសទ្ធាជ្រះថ្លានោះអស់វារៈគំរប់ដងផងថា ឃ្លាំងរបស់យើងមាន យើង
 នឹងចែកនូវឃ្លាំងនោះ ។ លំដាប់នោះ បុរសដែលមានសទ្ធាជ្រះថ្លា
 ក៏គិតថា បើឃ្លាំងនឹងបានមកអញ អញនឹងប្រគេនភិក្ខុនិសង្ឃ ហើយ
 ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះថា យើងចែក
 គ្នាចុះ ។ ឯឃ្លាំងនោះកាលដែលអ្នកទាំងពីរនាក់នោះចែកគ្នា ក៏បានទៅលើ
 កូនដែលមិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លានោះ ។ ទើបកូនដែលឥតសទ្ធាឥតជ្រះថ្លា
 នោះចូលទៅរកភិក្ខុនិទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ លោកទាំងឡាយចូរចេញទៅ ឃ្លាំងជាប់របស់យើងទេ ។ កាល
 បើបុរសដែលគ្មានសទ្ធាគ្មានជ្រះថ្លានោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ថ្មល្ងាចនា
 ភិក្ខុនិបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា នៃអ្នកម្ចាស់ អ្នកកុំនិយាយ
 យ៉ាងនេះឡើយ ឃ្លាំងនេះបិតារបស់អ្នកប្រគេនដល់ភិក្ខុនិសង្ឃហើយតើ ។
 ជនទាំងពីរនោះសូមហាមាត្យជាចៅក្រមថា ឃ្លាំងនោះគេបានប្រគេនភិក្ខុនិ

វិទ្យាបិដកេ វិក្កុនិវិក្កោ

មហាមត្តេ បុច្ឆីសុ ។ មហាមត្តា វិវាហាសុ កោ
អយ្យេ ជាតាតិ ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស ទិដ្ឋោតិ ។ វិវា វុត្តេ
បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ តេ មហាមត្តេ វតទេវេច អវិទុយ្យេ^(១)
តុម្ហេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា សក្ខី បឋយត្វា នាទំ
ទិយមានន្តិ ។ អថទោ តេ មហាមត្តា សច្ចំ ទោ
អយ្យា អាហាតិ តំ ឧទ្ទោសិតំ ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស អកំ-
សុ ។ អថទោ សោ បុរិសោ បរាជិតោ ឧជ្ឈាយតិ
វិយតិ វិចារេតិ អស្សមណិយោ ឥមា មុណ្ឌា ពន្ធ-
កេនិយោ កេនំ ហិ នាម អម្ហាកំ ឧទ្ទោសិតំ អច្ឆន្ទា-
បេស្សន្តិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ មហាមត្តានំ វតមត្តំ
អាហេថេសិ ។ មហាមត្តា តំ បុរិសំ ទណ្ឌាបេសុំ ។
អថទោ សោ បុរិសោ ទណ្ឌិតោ^(២) ភិក្ខុនុបស្សយស្ស
អវិទូរេ អាជីវកសេយ្យំ កាវាបេត្វា អាជីវកេ ឧយ្យា-
ជេសិ វតា ភិក្ខុនិយោ អប្បាទេថាតិ ។ បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនិ មហាមត្តានំ វតមត្តំ អាហេថេសិ ។ មហាមត្តា
តំ បុរិសំ ទណ្ឌាបេសុំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ វិយន្តិ
វិចារេន្តិ បឋមំ^(៣) ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទ្ទោសិតំ

១ ឱ. ម. អវិទុយ្យោ ។ ២ ឱ. ម. ទណ្ឌិតោ ។ ៣ ឱ. ម. កេនំ ។

វិសយបិដក វិក្កុន្តវិក្កន្ត

សង្ឃហើយបុរិសបានប្រគេន (ទេ) ។ មហាមាត្យទាំងឡាយបាននិយាយ
 យ៉ាងនេះថា បតីត្រលោកម្ចាស់ មានអ្នកណាដឹងថា ឃ្លាំងនោះគេប្រគេន
 ភិក្ខុនិសង្ឃហើយ(ខ្លះដែរ) ។ កាលបើមហាមាត្យទាំងឡាយនិយាយយ៉ាង
 នេះហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិសង្ឃបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមហាមាត្យទាំងឡាយ
 នោះថា កាលដែលគេឲ្យទាន (នោះ) សឹងមានសមាសសាក្យអ្នកទាំង
 ឡាយក៏បានឃើញ បានឮខ្លះដែរ ។ ទើបមហាមាត្យទាំងឡាយនោះ
 និយាយថា លោកម្ចាស់និយាយពាក្យនេះពិតមែន ហើយក៏វិនិច្ឆ័យឲ្យ
 ឃ្លាំងនោះដល់ភិក្ខុនិសង្ឃវិញ ។ ឯបុរសនោះលុះចាញ់គេហើយក៏ពោល
 ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ស្រីផ្កាមាសត្រងោលទាំងនេះមិនមែនជា
 សមណ៍ទេ មិនសមបើនឹងឲ្យគេដណ្តើមយកឃ្លាំងរបស់យើងសោះ ។
 ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិសង្ឃប្រាប់ដំណើរ⁺នេះដល់មហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យ
 ទាំងឡាយក៏ពិនិត្យបុរសនោះ ។ ឯបុរសនោះលុះត្រូវពិនិត្យហើយ ក៏ឲ្យ
 គេសាងលំនៅអាជីវកក្កដីដីតលំនៅភិក្ខុនិសង្ឃ ហើយបញ្ជូនពួកអាជីវកទៅ
 ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយចូរដេរភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយ⁺នេះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុ-
 និសង្ឃប្រាប់ដំណើរ⁺នេះដល់មហាមាត្យទាំងឡាយ ។ មហាមាត្យទាំងឡាយ
 ក៏ចាប់ចងបុរសនោះធ្វើទោស(ដាក់គុក) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនិសង្ឃទាំងឡាយមិនគួរនឹង (ប្រព្រឹត្តល្មើសដោយ

បឋមសង្ឃទិសេសេ បញ្ញត្តិ

អង្គប្បាបេសុំ ឧត្តិយម្បិ ធន្ទាបេសុំ តតិយម្បិ តន្ទា-
 បេសុំ ឥនាធិ យាតាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សេសុំ ទោ
 ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ វិជយន្តានំ
 វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិទ្យា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ វិជយន្តិ វិចារេន្តិ កេដំ ហិ នាម អយ្យា
 ឥល្លនន្ទា ឧស្សយ្យវាទិកា វិហារិស្សតីតិ ។ អថទោ
 តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ អាហារេសុំ ។ បេ ។
 សច្ចំ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ ឧស្សយ្យវាទិកា
 វិហារិស្សតី ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ។ វិហារិ ពុទ្ធនោ ភិក្ខុវេ
 តេដំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ ឧស្សយ្យវាទិកា
 វិហារិស្សតី នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនំ ឧស្សយ្យវាទិកា វិហារយ្យ
 ភិក្ខុបតិទា វា ភិក្ខុបតិបុត្តេន វា ធានេន វា កិច្ច-
 ការេន វា^(៦) អន្តមសោ សមណបរិព្វាជកេនាបិ អយំ
 ភិក្ខុនំ បឋមាបត្តិតំ ធម្មំ អាចន្ទា និស្សរណីយំ
 សង្ឃទិសេសន្តិ ។

១ ឧ ប. កម្មករេន ។

សង្ឃទិសេសទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ស្ថាន៣យ៉ាង) គឺ ១ ឲ្យមហាមាត្យដណ្តើមយកយ៉ាងរបស់គេ ២ ឲ្យមហា-
 មាត្យព័ន្ធយលក់គេ ៣ ឲ្យមហាមាត្យធ្វើទោសដាក់គុកគេ ឥឡូវនេះមុខ
 ជានឹងឲ្យមហាមាត្យសម្លាប់គេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំង
 ឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយ
 ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះ-
 ដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងពោលពាក្យដោយ
 សេចក្តីច្រណែន(ប្តឹងប្តល់)សោះ ។ ទើបភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរ
 ខ្លះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនិជាអ្នកប្តឹងប្តល់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោសថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនិមិនគួរនឹងជាអ្នកប្តឹងប្តល់គេទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិន
 បានជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយចូរសំដែង
 ឡើងឲ្យសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយជាអ្នកប្តឹងប្តល់ពិតហឫតិ
 ភិក្ខុនគហឫតិភិក្ខុ ខ្ញុំគេភិក្ខុ អ្នកធ្វើការងារភិក្ខុ ដោយហោចទៅសូម្បីតែសម-
 ណាបរិព្វាជក ភិក្ខុនិទេក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរ
 បណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

វិសយបិដកេ វិក្ខុនីវរង្កោ

[៣២] យា បនាតិ យា យោជិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥសីស្មី អត្ថេ អជិយ្យតា ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ ឧស្សយ្យវាទិកា នាម អដ្ឋកោរិកា វុច្ចតិ ។
 ភហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អដ្ឋាវសតិ ។
 ភហបតិបុត្តោ នាម យេ កេចិ^(១) បុត្តភាតរោ ។
 នាសោ នាម អន្តោជានតោ ធនត្ថិតោ ករមវាជិតោ ។
 កម្មគរោ^(២) នាម ភជកោ អាហាជកោ ។ សមណ-
 បរិញ្ញាជកោ នាម ភិក្ខុញ្ច ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខុមាណញ្ច
 សាមណេរញ្ច សាមណេរិញ្ច បេចិត្វា យោ កោចិ
 បរិញ្ញាជកសមាបន្នោ ។ អដ្ឋំ ករិស្សាមីតិ ធុតិយំ វា
 បរិយេសតិ កច្ចតិ វា អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ឯកស្ស
 អាហេចេតិ អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ធុតិយស្ស អាហេចេតិ
 អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស អដ្ឋបរិយោសានេ អាបត្តិ សដ្ឋា-
 ទិសេសស្ស ។

[៣៣] បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាបារា អាបជ្ជតិ
 អសមនុភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សដ្ឋាទ្ធា និ-
 ស្សារិយតិ ។ សដ្ឋាទិសេសោតិ សដ្ឋោ វ តស្សា

១ ឧ.ម. យោកោចិ ។ ២ ឧ.ម. កម្មករោ ។

វិសយបិដក វិក្កតិកា

[៣២] ត្រង់បទថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីរាជិប្បាយក្នុងបាពជក
 ទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ប្តឹងប្តល់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីជាអ្នកក្តី ។ ជន
 ណាមួយនៅគ្របគ្រងផ្ទះ ជននោះឈ្មោះថា គហបតី ។ ដែលហៅថា កូន
 គហបតី គឺជនទាំងឡាយណាមួយជាកូននឹងបងប្អូនប្រុស (របស់គហបតី
 នោះ) ។ ដែលហៅថា ខ្ញុំ គឺខ្ញុំដែលកើតខាងក្នុង ឬខ្ញុំដែលលោះដោយទ្រព្យ
 ឬមនុស្សឈ្មើយ ដែលគេចាប់បានក្នុងទីត ។ ដែលហៅថា អ្នកធ្វើការ
 ងារ គឺអ្នកធ្វើការងារស្បែក អ្នកធ្វើការដឹកនាំគ្រឿងឧបករណ៍ ។
 ជនណាមួយដែលបួសក្នុងសំណាក់បរិព្វាជក លើកទុកតែភិក្ខុភិក្ខុនីសិក្ខមា-
 នាសាមណេរនឹងសាមណេរចេញ ហៅថា សមណបរិព្វាជក ។ ភិក្ខុនី
 គិតថា អញនឹងធ្វើគឺកើតក្តី ហើយស្វែងរក (គ្នា) ជាគំរប់ពីរក្តី ដើរទៅក្តី
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ប្តឹងចៅក្រមម្តង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ប្តឹងចៅក្រមពីរ
 ដង ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងថ្មយ សម្រេចក្តី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។

[៣៣] ត្រង់ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវ(អាបត្តិ)មួយ
 អង្វើដោយការប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ(ជាដម្បង) មិនមែនដោយសូត្រសមនុកា-
 សនុកម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវ
 ភិក្ខុនីទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស គឺសង្ឃពិត

ទុតិយសង្ឃាទិសេសេ លីច្ឆវិស្ស បដាបតិអតិចារីវត្ថុ

អាបត្តិយា មានត្ថំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ពេតិ
ន សម្មហុលា ភិក្ខុនិយោ ន ឯកា ភិក្ខុនិ តេន
វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្មេវ អាបត្តិនិកាយស្ស
នាមកម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេ-
សោតិ ។

(៣២) អនាបត្តិ មនុស្សេហិ អាកក្ខ័យមាណ
កច្ចតិ អារក្ខំ យាចតិ អនោទិស្ស អាចិក្ខតិ ឧម្មតិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ទុតិយសង្ឃាទិសេសំ

(៣៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន វេសាលិយំ អញ្ញាតស្ស លីច្ឆវិស្ស
បដាបតិ អតិចារិនំ ហោតិ ។ អថខោ សោ លីច្ឆវី តំ
ឥត្ថំ ឯតទរោច សាធុ វិមាហិ អនត្ថំ ខោ តេ ក-
វិស្សាមីតិ^(១) ។ ឯវិចិ សា វុច្ចមាណ ន អាទិយំ ។ តេន

សង្ឃទិសេសទី ២ រឿងភរិយាស្តេចលីច្ឆវិជាស្រីច្រៀតត្បូងចិត្ត

អាចឲ្យមានគុំ ដើម្បីអាបត្តិនោះ នឹងទាញអន្តរាបត្តិមកដាក់ក្នុងមូលាបត្តិឲ្យ
អញ្ជានបាន ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនប្រមាណ (២-ព្យាប) ឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនី១
រូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះ បានជាគង់ជាគតហៅពួកអាបត្តិនោះថា សង្ឃ-
ទិសេស ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេសជានាមកម្មគឺថាជាឈ្មោះនៃអាបត្តិ
និកាយនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ បានជាគង់ជាគតហៅអាបត្តិនិកាយនោះ
ថា សង្ឃទិសេស ។

(៣៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីដែលមនុស្សទាំងឡាយកេរ្តិ៍នាំទៅ ១ ភិក្ខុនីសូមអារក្ខា គឺ (សូម
ឲ្យរាជការជួយរក្សាការពារ ១ ភិក្ខុនីបង្កើតមិនចំពោះឈ្មោះ ១ ភិក្ខុនីឆ្គង ១
ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបណ្ឌិត ១ ។

សង្ឃទិសេសទី ២

(៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័យមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភរិយា
របស់ស្តេចលីច្ឆវិ១ អង្គប្រព្រឹត្តកន្លងចិត្ត (ប្តី) ។ ទើបស្តេចលីច្ឆវីនោះបាន
និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា អញសុំលើកនាងឯង ចូរនាងឯងលះ
(អំពើនោះ) ចេញ ឲ្យអញនឹងធ្វើសេចក្តីវិនាសដល់នាងឯង ។ (ស្រីនោះទុក
ជាស្តេចលីច្ឆវីនោះនិយាយយ៉ាងនេះក៏មិនអើពើឡើយ ។ សម័យនោះឯង

វិទ្យាបិដកេ វិក្កតិកាដ្ឋោ

ខោ បន សមយេន វេសាលីយំ^(១) លីច្ឆវិគលោ សង្ក-
 បតិគោ ហេតិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ
 សោ លីច្ឆវិគេ លីច្ឆវិទោ ឯតទរោច ឯកំ មេ អយ្យា^(២)
 ឥត្ថំ អនុជាធាថាតិ ។ កា ធាម សាតិ ។ មយ្ហំ
 បជាបតិ អតិចរតិ តំ យាតេស្សមីតិ ។ ជាធាហិតិ ។
 អស្សាសំ ខោ សា ឥត្ថំ សាមីកោ កិរ មំ យាតេតុ-
 កាមោតិ វេកណ្ណំ អាធាយ សាវត្ថំ កន្ធា តិត្ថិយេ ឧប-
 សង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ តិត្ថិយា ន ឥច្ឆីសុ បព្វាជេតុំ ។
 ភិក្ខុនីយោ ឧបសង្កមិត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ ភិក្ខុនីយោបិ
 ន ឥច្ឆីសុ បព្វាជេតុំ ។ បុល្លនន្តំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កមិត្វា
 កណ្ណកំ ឧស្សត្វា បព្វជ្ជំ យាចិ ។ បុល្លនន្តា ភិក្ខុនី
 កណ្ណកំ កហេត្វា បព្វាជេសំ ។ អថខោ សោ លីច្ឆវិ
 តំ ឥត្ថំ កវេសន្តោ សាវត្ថំ កន្ធា ភិក្ខុនីសុ បព្វាជេតុំ
 ទិស្វា យេន វាជា បសេនទិ កោសលោ តេនុបសង្កមិ-
 ឧបសង្កមិត្វា វាជានំ បសេនទី កោសលំ ឯតទរោច
 បជាបតិ មេ ទេវ វេកណ្ណំ អាធាយ សាវត្ថំ អនុប្បត្តា

១ ឱ. ម. វេសាលីយា ។ ២ ឱ. ម. អយ្យា ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

ជួនជាមានការប្រជុំពួកស្ដេចល្បីក្នុងក្រុងវេសាលីដោយភិក្ខុមួយ ។
 ទើបស្ដេចល្បីនោះបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងស្ដេចល្បីទាំងឡាយនោះ
 ថា វៃព្រះអង្គទាំងឡាយ សូមព្រះអង្គទាំងឡាយអនុញ្ញាតស្រីម្នាក់ដល់
 ខ្ញុំ ។ ស្ដេចល្បីទាំងឡាយនោះសួរថា ស្រីនោះជាអ្វី ។ ស្ដេច
 ល្បីនោះឆ្លើយថា ជាប្រពន្ធខ្ញុំ វាភ្លេចចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់វាទៅចោល ។
 ស្ដេចល្បីទាំងឡាយនិយាយថា ព្រះអង្គចូរដឹងចុះ ។ ស្រីនោះក៏បានឮ
 ពាក្យដ៏មានថា ប្តីចង់សម្លាប់អញ ហើយក៏យករបស់ដែលមានដំឡែង
 ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកពួកភិក្ខុហើយក៏សូមបញ្ជូន ។ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយមិនចូលចិត្តឲ្យស្រីនោះបួសឡើយ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកពួកភិក្ខុ
 ហើយសូមបញ្ជូន (ទៀត) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏មិនចូលចិត្តឲ្យនាងនោះបួស
 ដែរ ។ ស្រីនោះចូលទៅរកបុល្លនន្ទ្រភិក្ខុ បង្ហាញបង្គំចររបស់ហើយសូម
 បញ្ជូន ។ បុល្លនន្ទ្រភិក្ខុទទួលយកបង្គំចររបស់ហើយឲ្យស្រីនោះបួស ។
 ឯស្ដេចល្បីនោះកាលស្វែងរកស្រីនោះ បានទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីឃើញ
 ស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ស្ដេចប-
 សេនទិកោសល លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះបាទ
 បសេនទិកោសលថា បពិត្រព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធពត ភរិយារបស់ខ្ញុំ នាំយក
 របស់មានដំឡែងហើយមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីនេះ (ឥឡូវនេះ) សូមព្រះអង្គ

តំ ទេវោ អនុជានាត្ថតិ ។ តេនហំ ភណោ វិច្ឆិទ្ធិត្ថា
 អាចិក្ខាតិ ។ ទិដ្ឋា ទេវំ ភិក្ខុនីស្ស បព្វជីតាតិ ។ សចេ
 ភណោ ភិក្ខុនីស្ស បព្វជីតា ន សា លញ្ញា កំភ្នំ កោតុំ
 ស្វាគ្វាតោ ធម្មោ ចរុតុ ព្រហ្មចរិយំ សម្មា មុត្តស្ស
 អន្តតិវិហរយាតិ ។ អថទោ សោ លិង្គវិ ឧដ្ឋាយតិ
 ទីយតិ វិចារេតិ កតំ ហំ នាម ភិក្ខុនីយោ ចោរី
 បព្វាជេស្សន្តតិ ។ អស្សោសុំ ទោ ភិក្ខុនីយោ តស្ស
 លិង្គវិស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស ទីយន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្ត
 ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហំ នាម អយ្យា មុល្លនន្តា
 ចោរី បព្វាជេស្សន្តតិ ។ អថទោ តា ភិក្ខុនីយោ ភិក្ខុនី
 វតមន្តំ អាហារេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ មុល្ល-
 នន្តា ភិក្ខុនី ចោរី បព្វាជេស្តតិ^(១) ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។
 វិគរហំ ពុទ្ធា ភកវា កតំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ

សង្ខារទិសេសទី ២ រឿងករិយាស្តេចលិច្ឆវិជ្ជាសិប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្ត

អនុញ្ញាតស្រីនោះឲ្យទាន ។ ស្តេចមានព្រះរាជឧត្តរថា នៃនាយ បើដូច្នោះ
 ចូរអ្នកពិនិត្យរក ហើយមកប្រាប់យើងចុះ ។ ស្តេចលិច្ឆវីនោះទូលថា បពិត្រ
 ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញស្រីនោះបួសក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយហើយ ។ ស្តេចមានព្រះឧត្តរថា នៃនាយ បើស្រីនោះបួសក្នុង
 សំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយ អ្នកធ្វើអ្វីតិចតួចដល់ភិក្ខុនីនោះមិនបានទេ
 ព្រោះថា ធម៌គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ ចូរភិក្ខុនីនោះប្រ-
 ព្រឹត្តព្រាហ្មចារ្យ ដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រពៃចុះ ។ ទើបស្តេច
 លិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
 សមនឹងបំបួសស្រីជាចោរនោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យស្តេច
 លិច្ឆវីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់ថុលនន្ទាមិនសមបើនឹងបំបួសស្រីចោរ
 សោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុលនន្ទាភិក្ខុនីបំបួស
 ស្រីជាចោរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ថុលនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបំបួសស្រីចោរទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

វិធីបដិពេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ឥលូវនា ភិក្ខុនី ចោរី បញ្ចេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
ជាធំ ចោរី វជ្ជវិទិតំ អនបលោកេត្វា វាជាធំ វា សង្ឃ
វា គណំ វា ប្បតំ វា សេណី វា អញ្ញត្រ កប្បា វជ្ជា-
បេយ្យ អយម្បី ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា
និស្សារណីយំ សង្ឃទិសេសន្តិ ។

[៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្សា
អាហេចេន្តិ សា វា អាហេចេតិ ។ ចោរី នាម យា
បញ្ចមាសកំ វា អតិវេកបញ្ចមាសកំ វា អក្សនកំ
អទិន្នំ បេយ្យសំខាតំ អាទិយតិ ឯសា ចោរី នាម ។
វជ្ជា នាម យំ កត្វា វជ្ជប្បត្តា ហោតិ ។ វិទិតា
នាម អញ្ញេហិ មនុស្សេហិ ញាតា ហោតិ វជ្ជា ឯសា-
តិ ។ អនបលោកេត្វាតិ អនាប្បន្នា ។ វាជា នាម
យត្ថ វាជា អនុសាសតិ វាជា អបលោកេតញ្ចេ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយដឹងថាស្រីជាចោរដែលគេដឹងច្បាស់ថាត្រូវសម្លាប់
 ហើយមិនបានប្រាប់ស្តេចក្តី សង្ឃក្តី គណៈក្តី ប្រជុំជនក្តី សេនាភិក្ខុ
 ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) វៀរតែកប្ប (គឺមានសំបុត្រច្បាប់) ភិក្ខុនី
 នេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញ
 ចេញចាកសង្ឃ ។

[៣៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង
 សិទ្ធិបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរូបហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ដឹង គឺភិក្ខុនី
 ដឹងខ្លួនឯងក្តី ជនទាំងឡាយដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ស្រីចោរនោះប្រាប់
 ក្តី ។ ដែលហៅថា ស្រីចោរ គឺស្រីណា មានថេយ្យចិត្តលួចយកទ្រព្យ
 មានដម្លៃប្រាំមាសកក្តី លើសពីប្រាំមាសកក្តី ដែលគេមិនបានឲ្យ ស្រីនេះ
 ឈ្មោះថា ស្រីចោរ ។ ស្រីដល់នូវទោសត្រូវសម្លាប់ ព្រោះធ្វើអំពើ
 ឯណា អំពើនេះឈ្មោះថា ទោសត្រូវសម្លាប់ ។ ដែលហៅថា គេដឹង
 ច្បាស់ គឺស្រីដែលមនុស្សទាំងឡាយដទៃដឹងថា ស្រីនេះមានទោសត្រូវ
 សម្លាប់ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានជំរាប ។ ដែលហៅថា ស្តេច
 គឺស្តេចត្រួតត្រាក្នុងទីណា ត្រូវភិក្ខុនីថ្វាយដំណឹងស្តេច (ក្នុងទីនោះ) ។

ទុតិយសង្ឃទំសេសេ សំព្វបទវិវដ្តោ

សង្ឃោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ភិក្ខុនីសង្ឃោ អប-
 លោកេតតោ ។ កណោ នាម យត្ថ កណោ អនុសាសតិ
 កណោ អបលោកេតតោ ។ បូតោ នាម យត្ថ បូតោ
 អនុសាសតិ បូតោ អបលោកេតតោ ។ សេណី នាម
 យត្ថ សេណី អនុសាសតិ សេណី អបលោកេតតោ ។
 អញ្ញត្រ កប្បាតិ វេយ្យា កប្បំ ។ កប្បំ នាម ទ្វេ
 កប្បានិ តិវុយេសុ វា បព្វជិតា ហោតិ អញ្ញាសុ វា
 ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ។ អញ្ញត្រ កប្បា វុជ្ជាបេស្សមីតិ
 កណំ វា អាចរិនី វា បត្ថំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ
 សមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្ថិ ទុក្កជស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ
 ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ផុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ
 ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្ថិ សង្ឃទិសេសស្ស កណាស្ស
 ច អាចរិនិយា ច អាបត្ថិ ទុក្កជស្ស ។

(៣៧) អយម្បីតិ បុរិមំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋ-
 មាបត្ថកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាបាវា អាបជ្ជតិ អសមនុភា-

សង្ឃាទិសេសទី ២ សិក្ខាបទវិវត្ត

ដែលហៅថា សង្ឃ សំដៅយកភិក្ខុនិសង្ឃ ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ភិក្ខុនិសង្ឃ
 (នោះឯង) ។ ដែលហៅថា គណៈ គឺគណៈភិក្ខុនីត្រួតត្រាក្នុងទីណា
 ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់គណៈភិក្ខុនី (ក្នុងទីនោះដែរ) ។ ដែលហៅថា ប្រជុំជន គឺចំ-
 ណោមមនុស្សត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាប់ចំណោមមនុស្ស (ក្នុង
 ទីនោះ) ។ ដែលហៅថា សេនា គឺសេនាត្រួតត្រាក្នុងទីណា ភិក្ខុនីត្រូវ
 ប្រាប់សេនា (ក្នុងទីនោះ) ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែកប្ប គឺមានសំបុត្រច្បាប់
 សេចក្តីថា លើកទុកតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ដែលហៅថា កប្ប បានដល់
 កប្បពីរយ៉ាង (ថាដូច្នេះ) ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណា ក៏ត្រូវយំទាំងឡាយក្តី
 ស្រីនេះបានបួសក្នុងសំណា ក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃក្តី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ
 នឹងបំបួស (ស្រីនោះ) ហើយស្វែងរកគណៈក្តី ភិក្ខុនីជាអាចារ្យក្តី បាត្រក្តី
 ចំវែកក្តី សម្មតិសីមាភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុកដ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់
 ភិក្ខុនីជាឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិទុកដក្នុងខណៈចប់ញាតិ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ
 ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីលើក ចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវអាបត្តិ
 សង្ឃាទិសេស ចំណែកគណៈនឹងភិក្ខុនីជាអាចារ្យ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុកដ ។

១៣៧) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី តថាគតពោលប្រៀបដ៏មន្តិកភិក្ខុនី
 ដែលត្រូវអាបត្តិមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ

វិធីបំពេញ កិច្ចការវិញ្ញាណ

សនាយ ។ ជិស្សាវណីយន្តិ សង្ឃម្ហា ជិស្សារិយតិ ។
 សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃទិ-
 សេសោតិ ។

(៣៨) ចោរិយា ចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋា-
 បេតិ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ចោរិយា វេមតិកា
 អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ចោរិយា
 អចោរីសញ្ញា អញ្ញត្រិ កប្បា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។
 អចោរិយា ចោរីសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អចោរិយា
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អចោរិយា អចោរី-
 សញ្ញា អនាបត្តិ ។

(៣៩) អនាបត្តិ អជានន្តិ វុដ្ឋាបេតិ អបលោ-
 កេត្វា វុដ្ឋាបេតិ កប្បកតំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មតិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

មួយអន្លើដោយករិយាប្រព្រឹត្តិក្នុងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមនុភាសន
កម្មទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនឹង
ទៀតនាំចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានសេចក្តីអធិ-
ប្បាយក្នុងសង្ឃទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

(៣៨) ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ហើយបំបួស
(ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។
ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរ
លែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។ ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនចោរ
ហើយបំបួស (ស្រីនោះ) មិនត្រូវអាបត្តិ វៀរលែងតែមានសំបុត្រច្បាប់ ។
មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីចោរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែន
ស្រីចោរ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនស្រីចោរ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាមិនមែនស្រីចោរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៣៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមិនដឹងហើយបំបួស ១ ភិក្ខុនីដំរាបដល់អ្នករាជការមានស្តេចជាដើម
ហើយទើបបំបួស ១ ភិក្ខុនីបំបួសស្រីដែលមានសំបុត្រច្បាប់ពីក្នុងកាល
មុនរួចហើយ (គឺស្រីដែលធ្លាប់បួសក្នុងសំណា កត្តិយឫភិក្ខុនឹងទៀត) ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តតិយសង្ឃទិសេសំ

[២០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន កុដ្ឋាយ កាបិលានិយា អន្តេវាសិនី^(១)
ភិក្ខុនីហំ សន្និ កុដ្ឋាត្វា តាមកេ^(២) ញាតិកុលំ អគ-
មាសំ ។ កុដ្ឋា កាបិលានី តំ ភិក្ខុនី អបស្សន្តិ ភិក្ខុ-
និយោ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្ទាមា ន ទិស្សតីតិ ។
ភិក្ខុនីហំ សន្និ អយេ កុដ្ឋាត្វា ន ទិស្សតីតិ ។ អម្ពា
អមុកស្មី តាមកេ ឯតិស្ស ញាតិកុលំ តត្ថ កុដ្ឋា
វិចិនថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តត្ថ កុដ្ឋា តំ ភិក្ខុនី បស្សិត្វា
ឯតនរោច្ចំ ក៏ស្ស ត្វំ អយេ ឯតិកា អាគតា កច្ចិសិ
អប្បជំសិតាតិ ។ អប្បជំសិតម្ហំ អយេតិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
វិចារេន្តិ កចំ ហំ នាម ភិក្ខុនី ឯតា តាមន្តំ

សង្ឃាទិសេសទី ៣

(៤០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីជា
សិស្សរបស់ភត្តា កាបិលានីថេរីឈ្មោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយក៏បានទៅ
កាន់ត្រកូលញាតិក្នុងស្រុក ។ ភត្តាកាបិលានីថេរីកាលមិនឃើញភិក្ខុនីនោះ
ក៏សួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះទៅណា មិនឃើញ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយប្រាប់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះនឹងភិក្ខុនីទាំង
ឡាយហើយ (ស្រាប់តែ) មិនឃើញ ។ ភត្តាកាបិលានីថេរីនិយាយថា
នែនាងទាំងឡាយ ត្រកូលញាតិរបស់ភិក្ខុនីនេះមាននៅក្នុងស្រុកឈ្មោះ
ឯណោះ ចូរនាងទាំងឡាយទៅពិនិត្យរកក្នុងត្រកូលនោះមើល ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយទៅក្នុងទីនោះឃើញភិក្ខុនីនោះ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា
នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកមកតែម្នាក់ឯង មិនមានគេបៀតបៀនលោក
ទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានអ្នកណា បៀត
បៀនទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅ

វិទ្យាបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

កង្ខេបស្បៀត ។ បេ ។ សង្ខ តិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯ ឯកា
 តាមន្តរំ កង្ខេបស្បៀត ។ សង្ខ ភក្ខវតី ។ វិក្កហិ ពុទ្ធា
 ភក្ខវតី កង្ខេប ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯ ឯកា តាមន្តរំ
 កង្ខេបស្បៀត ឆេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្កាមំ វា បសាដាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ទុទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី ឯ ឯកា តាមន្តរំ កង្ខេបយ្យ
 អយម្យំ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា ជិស្សា-
 ណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ ឯវញ្ចំ ភក្ខវតី ភិក្ខុ-
 នីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ចត្តំ ហោតិ ។

[៤១] តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនីយោ
 សាកេតា សាវត្ថី អន្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ អន្ធា-
 មគ្គ ធនី តវត្តា ហោតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនីយោ
 ឆាវកេ ឧបសង្កមិត្តា ឯតនេវេច្ចំ សាធុ ឆោ អារុសោ
 តាវេថាតិ ។ ឆាយ្យេ សក្កា ឧកោ សកី តាវេតុន្តិ ។

វិសេសបំណិក ភិក្ខុវិភង្គ

កាន់ចន្លោះស្រែកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទៅកាន់ចន្លោះស្រែកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
 ពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង
 ទៅកាន់ចន្លោះស្រែកតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
 នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយទៅកាន់ចន្លោះស្រែកតែម្នាក់ឯង ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវតាមត្តិ
 សង្ឃទិសសឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តាញចេញចាកសង្ឃ ។ ឯសិក្ខាបទ
 នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយពីររូបចេញអំពីក្រុងសា-
 កេតហើយដើរផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងចន្លោះផ្លូវមានស្ទឹងដែល
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះត្រូវឆ្លង ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះចូលទៅកេត្តក
 អ្នកទូកហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ សូមឲ្យអ្នក
 ទាំងឡាយអាណិតចំឡងយើង (បន្តិច) ។ ពួកអ្នកទូកនិយាយថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនអាចចំឡងលោកម្ចាស់ទាំងពីររូបតែម្តងបានទេ ។

គតិយសង្ឃទិសេសេ បរមនុប្បញ្ញត្តិ

ឯកោ ឯកំ ឧត្តារេសិ ។ ឧត្តិណោ ឧត្តិណំ ទ្វិសេសិ ។
 អនុត្តិណោ អនុត្តិណំ ទ្វិសេសិ ។ តា បច្ឆា សមាគន្ធា
 បុច្ឆីសុ កក្កដិសិ អយ្យេ អប្បជំសិតាតិ ។ បជំសិតម្ហិ
 អយ្យេ ភំ បនយ្យេ អប្បជំសិតាតិ ។ បជំសិតម្ហិ
 អយ្យេតិ ។ អថោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថំ កន្ធា
 ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អាហារេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនី ឯកា នទីហារំ កច្ឆស្សតិ ។ អថោ
 តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្ថំ អាហារេសុំ ។ ភិក្ខុ កក្ក-
 តោ ឯតមត្ថំ អាហារេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
 ឯកា នទីហារំ កច្ឆតិ ។ សច្ចំ កក្កវតិ ។ វិក្កហិ
 ពុទ្ធា កក្កវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកា
 នទីហារំ កច្ឆស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា

សង្ឃទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

អ្នកទូកម្នាក់ចំឡង់ភិក្ខុនី ១ រូប ។ អ្នកទូកដែលឆ្លងរួចទៅហើយក៏ទ្រុស្ត
 (សេពសន្តវ) នឹងភិក្ខុនីដែលឆ្លងរួចទៅហើយ ។ អ្នកទូកដែលមិនទាន់ឆ្លង
 ក៏ទ្រុស្តនឹងភិក្ខុនីដែលមិនទាន់ឆ្លង ។ ភិក្ខុនីទាំងពីរនោះមកប្រជុំគ្នាក្នុងពេល
 ត្រាយហើយសួរគ្នាថា នៃលោកម្ចាស់ អ្នកទូកមិនបៀតបៀនលោកទេឬ ។
 ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នៃលោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកវាបៀតបៀនទៅហើយ
 ចុះចំណែកខាងលោកម្ចាស់ អ្នកទូកវាមិនបៀតបៀនលោកទេឬ ។ ភិក្ខុនី
 នោះក៏និយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំអ្នកទូកបៀតបៀនហើយដែរ ។ លំដាប់
 នោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីមិនសម
 នឹងទៅកាន់ត្រីយស្តឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 នោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលដំណើរនុ៎ះ
 ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាភិក្ខុនីទៅកាន់ត្រីយស្តឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹង
 ទៅកាន់ត្រីយស្តឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ

វិធីបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ឯកា វា
 តាមន្តរំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា ននីទារំ កច្ឆេយ្យ អយម្បំ
 ភិក្ខុនិ បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាចន្ទា និស្សរណីយំ សង្ឃ-
 ទិសេសន្តិ ។ ឯវត្ថុនំ កកវតា ភិក្ខុនិ ឯសិក្ខាបទំ
 បញ្ចតំ ហោតិ ។

[២២] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ-
 និយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី កច្ឆន្តា^(១)សាយំ
 អញ្ញាតំ តាមំ ឧបកច្ឆីសុ^(២) ។ តត្ថ អញ្ញាតា ភិក្ខុនិ
 អភិវតា ហោតិ និស្សន្ទិយា វាសានីកា ។ អញ្ញាតេ
 បុរិសោ តស្ស ភិក្ខុនិយា សហ និស្សនេន បដិពទ្ធ-
 ចិត្តោ ហោតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ តាសំ ភិក្ខុនិ ឯ
 សេយ្យំ បញ្ចាបេន្ទោ តស្ស ភិក្ខុនិយា សេយ្យំ ឯក-
 មន្តំ បញ្ចាបេសំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនិ សលុក្ខេត្តា
 បរិយុដ្ឋិតោ អយំ បុរិសោ សចេ វត្ថំ អាគច្ឆីស្សតំ វិស្សរេ
 មេ ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ អនាបុត្រា អញ្ញាតំ កុលំ កុណ

១ ឧ.ម. គត្វា ។ ២ ឧកាសំ យាបិស្វតិបំ កត្តបំ ពោល្តពេ ទិស្សតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិភាពនេះយ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅកាន់ចន្លោះស្រុកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយ
 ស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស
 ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន
 ទ្រង់បញ្ញត្តិសិទ្ធិភាពនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះឯង ។

(៤២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូបទៅកាន់ក្រុងសា-
 វត្ថុក្នុងជនបទកោសល ទើបចូលទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងពេលល្ងាច ។
 បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ភិក្ខុនី ១ មានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល
 នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ បុរសម្នាក់មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធតាំងពីឃើញភិក្ខុនី
 នោះ ។ ឯបុរសនោះបានក្រាលទីសិនដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ក្រាល
 ទីសិនដើម្បីភិក្ខុនីនោះក្នុងទីម្ខាងដោយឡែក ។ ទើបឯភិក្ខុនីនោះកំណត់
 យល់ឃើញហើយក៏គិតថា បុរសនេះមានរាគ្រឹះបស្ច័ត្តហើយ មើគាត់នឹង
 មកក្នុងវេលាយប់ អញមុខជានឹងមានសម្រែកខុសប្រក្រតី ហើយក៏មិន
 បានលាភិក្ខុនីទាំងឡាយ ស្រាប់តែទៅកាន់គ្រូលមួយហើយក៏សម្រេច

គតិយសង្ឃទិសេសេ ទុតិយាធម្មញ្ញត្ថំ

សេយ្យំ កុប្បេសិ ។ អថោ សោ បុរិសោ រត្ថំ អា-
 កុណ្ឌំ តំ ភិក្ខុនី កវេសនោ ភិក្ខុនិយោ យដ្ឋេសិ ។
 ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនី អបស្សន្តិយោ ឯវមាហំសុ ជិស្សំ-
 សយំ ខោ សា ភិក្ខុនី បុរិសេន សទ្ធិំ ជិក្ខុន្តាតិ ។
 អថោ សា ភិក្ខុនី តស្សា រត្ថិយា អច្ចយេន យេន តា
 ភិក្ខុនិយោ តេនុបសង្កមិ ។ ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនី ឯត-
 ទេវេចំ កិស្សំ ត្វំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិំ ជិក្ខុន្តាតិ ។
 ឆាហំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិំ ជិក្ខុន្តាតិ ភិក្ខុនីនំ
 ឯតមត្តំ អាហេថេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ
 ឆាម ភិក្ខុនី ឯកា រត្ថំ វិប្បវសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឯកា រត្ថំ វិប្បវសតីតិ ។ សច្ចំ
 ភកវាតិ ។ វិកវហំ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនី ឯកា រត្ថំ វិប្បវសិស្សតី ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាទំ វា បសាទាយ បសន្នាទំ វា ភិយ្យោភាវាយ

សង្ឃទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ២

ឥរិយាបថដេក ។ លំដាប់នោះ បុរសនោះមកក្នុងវេលាពត្រីស្វែងរកភិក្ខុនី
 នោះក៏បៀតបៀនភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលបើមិនឃើញ
 ភិក្ខុនីនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីនោះចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស
 ជាប្រាកដហើយ ។ ឯភិក្ខុនីនោះលុះកន្លងពត្រីនោះទៅបានចូលទៅរក
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះ
 ថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី បានជាលោកចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស ។
 ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនបានចេញទៅជាមួយនឹងប្រុស
 ទេ ហើយប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងនៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលា
 ពត្រីតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាភិក្ខុនីនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលាពត្រីតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរលើ
 នឹងនៅប្រាសចាក (គ្នា) ក្នុងវេលាពត្រីតែម្នាក់ឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬ
 នាំឲ្យរើងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយទេ

វិធីបិដកេ វិក្កុនិកោ

។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខុនិ ឯកា វា តាមន្តរំ កន្ទេយ្យ
 ឯកា វា ននីចារំ កន្ទេយ្យ ឯកា វា វត្ថុ វិប្បវសេយ្យ
 អយម្យិ កិក្ខុនិ បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សា-
 រណីយំ សង្ឃរុទិសេសន្តិ ។ ឯវត្ថុនំ កកវតា កិក្ខុនិ
 សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៣] តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា
 កិក្ខុនិយោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី អន្ធាន-
 មក្ខប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ វត្ថុ អញ្ញាតា កិក្ខុនិ វេទន
 បិដ្ឋិតា ឯកកា ឧបាយិត្វា បន្នា អកមាសិ ។
 មនុស្សា តំ កិក្ខុនិ បស្សិត្វា ទ្វិសេសុំ ។ អថខោ
 សា កិក្ខុនិ យេន តា កិក្ខុនិយោ តេនុបស្សន្តិមិ ។
 កិក្ខុនិយោ តំ កិក្ខុនិ ឯតទរោចំ កសិក្ខុ តំ អយ្យ
 ឯកកា ឧបាយិតា កក្ខិសិ អប្បនិស្សិតាតិ ។ បនិសិ-
 តម្ពំ អយ្យតិ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បន្នា ។ បេ ។
 តា ឧដ្ឋាយន្តិ ធិយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម កិក្ខុនិ

វិធម្មបទិក ភិក្ខុនិកាយ

។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅកាន់ចន្លោះស្រែកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់
ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯងក្តី ប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលាព្រឹកតែម្នាក់ឯង
ក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឈ្មោះបឋមាបត្តិក គួរ
បណ្តាញចេញចាកសង្ឃ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្ត
ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយហើយយ៉ាងនេះ ។

(២៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយច្រើនរូបដើរជួរឆ្ងាយ
ទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីក្នុងគោសលជនបទ ។ បណ្តាភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ភិក្ខុនីមួយរូបមានទុព្វារបៀតបៀន (ឈឺដោះទុក្ខសត្វ) បង្កើតនៅតែ
ម្នាក់ឯង ហើយបានទៅក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ឃើញភិក្ខុនីនោះហើយទ្រេស ។ ទើបភិក្ខុនីនោះចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា
នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកបង្កើតឈប់នៅតែម្នាក់ឯង ហើយលោក
មិនមានអ្នកណាបៀតបៀនខ្លះទេឬ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បតីត្រ
លោកម្ចាស់ ខ្ញុំប្រសបៀតបៀនទៅហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
គំនង្វេល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមមើលឈប់បង្កើតឲ្យយឺតយូរ

គតិយសង្ករទិសេសេ គតិយាធម្មញ្ញតិ

ឯកា កណ្តាម្នា ឱហ៍យីស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ ក៏រ
 កិត្តុវេ កិត្តុនី ឯកា កណ្តាម្នា ឱហ៍យីស្សតីតិ^(១) ។ សច្ចំ
 កកវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា កកវា កកមំ ហិ នាប
 កិត្តុវេ កិត្តុនី ឯកា កណ្តាម្នា ឱហ៍យីស្សតិ នេតំ
 កិត្តុវេ អប្បសង្កាមំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
 បន កិត្តុវេ កិត្តុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឱទ្ធិសន្ត យា
 បន កិត្តុនី ឯកា វា តាមន្តរំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា
 ននីចារំ កច្ឆេយ្យ ឯកា វា រត្តិ វិប្បវសេយ្យ ឯកា
 វា កណ្តាម្នា ឱហ៍យីយេយ្យ អយម្យំ កិត្តុនី បឋមាបត្តិកំ
 ធម្មំ អាបញ្ញា និស្សារណីយំ សង្ករទិសេសនិ ។

[២២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិត្តុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិត្តុនីតិ ។
 ឯកា វា តាមន្តរំ កច្ឆេយ្យតិ បរិក្ខិត្តស្ស តាមស្ស
 បរិក្ខេបំ បឋមំ ចាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ឥល្លច្ច-
 យស្ស ធុតិយំ ចាទំ អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ករទិសេ-
 សស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស តាមស្ស ឧបចារំ បឋមំ ចាទំ
 អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ ឥល្លច្ចយស្ស ធុតិយំ ចាទំ

១ ឱ. ម. ឱហ៍យីតិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៣ អនុប្បញ្ញត្តិទី ៣

ជាងពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាភិក្ខុនីបង្កើនឲ្យយឺតយូរជាងពួកតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ត្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្កើនឲ្យយឺតយូរ
 ជាងពួកតែម្នាក់ឯងសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ទៅកាន់ចន្លោះស្រកតែម្នាក់ឯងក្តី ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយម្នាក់ឯងក្តី
 នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលាព្រឹកតែម្នាក់ឯងក្តី ឈប់ឲ្យឃ្លាតអំពីពួកតែម្នាក់
 ឯងក្តី ភិក្ខុនីនេះឯង ក៏ត្រូវអាបត្តិឈ្មោះសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក
 គួរបណ្តាញចេញ ។

(៤៤) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបាវរាជិកកណ្តាចេញហើយ ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ចន្លោះស្រកតែ
 ម្នាក់ឯងក្តី គឺភិក្ខុនីឈានជំហានដប្បងចូលទៅកាន់របងនៃស្រកដែលមាន
 របង ត្រូវអាបត្តិមុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ទៅ ត្រូវអាបត្តិ
 សង្ឃទិសេស ។ ភិក្ខុនីឈានជំហានដប្បងចូលទៅកាន់បញ្ចវស្សានស្រកដែល
 មិនមានរបង ត្រូវអាបត្តិមុល្លច្ច័យ ឈានជំហានទី ២ ត្រូវអាបត្តិ

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិកង្កោ

អតិក្កាមេន្តិយា អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ឯកា វា
 នទីចារំ កច្ឆេយ្យាតិ នទី ឆាម តិមណ្ឌលំ បដិច្ចាទេត្វា
 យត្ត កត្តចិ ឧត្តរន្តិយា ភិក្ខុនិយា អន្តរវាសកោ
 តេមិយតិ ។ បឋមំ ចាទំ ឧត្តរេន្តិយា^(១) អាបត្តិ
 ធុល្លច្ឆយស្ស ធុតិយំ ចាទំ ឧត្តរេន្តិយា^(២) អាបត្តិ
 សង្ឃទិសេសស្ស ។ ឯកា វា រត្តិ វិប្បវសេយ្យាតិ
 សហ អរុណុត្តមនា ធុតិយំកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថ-
 ចាសំ វិជហន្តិយា អាបត្តិ ធុល្លច្ឆយស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ
 សង្ឃទិសេសស្ស ។ ឯកា វា គណាម្ហា ធុហិយេយ្យាតិ
 អតាមកេ អរញ្ញេ ធុតិយំកាយ ភិក្ខុនិយា និស្សន្ទបចារំ
 វា សវន្ទបចារំ វា វិជហន្តិយា អាបត្តិ ធុល្លច្ឆយស្ស
 វិជហិតេ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។

[៤៥] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧចាទាយ វុច្ឆតិ ។
 បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាចារា អាបដ្ឋតិ អសមនុ-
 កាសនាយ ។ និស្សរណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សរិយតិ ។
 សង្ឃទិសេសោ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ឆតិ សង្ឃទិសេ-
 សោតិ ។

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិភង្គ

សង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា ទៅកាន់ត្រើយស្ទឹងខាងនាយតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនី
 បំផ្លាញមណ្ឌលព្យាបាលឆ្លងឡើងក្នុងទីណាមួយ ស្បៀងនៃភិក្ខុនីនោះក៏ទ-
 ទឹកបាន ទីនោះហៅថាស្ទឹង ។ ភិក្ខុនីឆ្លងផុតជំហានដង្ហើម ត្រូវអាបត្តិ
 ថ្មល្អ្មួយ ឆ្លងផុតជំហានទី២ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា
 នៅប្រាសចាកគ្នាក្នុងវេលាព្រឹកតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនីកំពុងលះហត្ថបាសនៃ
 ភិក្ខុនីទី ២ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អ្មួយព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង លុះលះហត្ថ-
 បាសស្រឡះហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា ឈប់ឲ្យឃ្លាត
 អំពីពួកតែម្នាក់ឯង គឺភិក្ខុនីកំពុងលះទស្សនុបចារ (កន្លែងដែលមើលគ្នា
 ឃើញ) ក្តី សនុបចារ (កន្លែងដែលស្តាប់ឮ) ក្តី របស់ភិក្ខុនីទី ២ ក្នុង
 ព្រឹកមិនមែនជាស្រុក ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អ្មួយ លុះលះបង់ដាច់ស្រឡះហើយ
 ត្រូវសង្ឃទិសេស ។

(៤៥) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះឯង តថាគតពោលប្រែបង្គំមនឹង
 ភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិ
 ព្រមគ្នានឹងពេលដែលប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមុភាសន-
 វិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 បណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានអធិប្បាយ
 ក្នុងសង្ឃទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

បុគ្គលសង្ឃទិសេសេ បណ្ណកាលីភិក្ខុវត្ថុ

[៤៦] អនាបត្តិ ធុត្ថយិកា ភិក្ខុនី បក្កន្តា វា
 ហោតិ វិព្ភន្តា វា កាលកតា វា បក្កសង្កន្តា វា
 អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិត្យកាយោតិ ។

បុគ្គលសង្ឃទិសេសី

[៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិយំ
 វិហាតិ នេតវនេ អនាបត្តិកស្ស អាហមេ ។
 តេន ខោ បន សមយេន ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី
 កណ្ណនការិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិ-
 កា ភស្មការិកា សង្ឃេ អធិការណាការិកា ។
 ឥល្លនន្តា ភិក្ខុនី តស្ស កម្មេ កយិរមនេ បដិ-
 ក្កោសតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្តា
 ភិក្ខុនី តាមកំ អគមាសិ កេនចិនេវ ការណី-
 យេន ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃេ ឥល្លនន្តា ភិក្ខុនី
 បក្កន្តាតិ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី អាបត្តិយា អនស្សនេ^(១)
 ឧត្តិបិ ។ ឥល្លនន្តា ភិក្ខុនី តាមកេ តំ ការណីយំ

សង្ឃទិសេសទី ២ ចណ្ឌកាលី ភិក្ខុវត្ថុ

(៤៦) វរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុទី ២ ចៀសចេញទៅភិក្ខុ សឹកទៅភិក្ខុ ស្លាប់ទៅភិក្ខុ ចូលទៅកាន់ពួក
តវយភិក្ខុ ១ ភិក្ខុមានសេចក្តីអនុវាយ ១ ភិក្ខុឆ្លង ១ ភិក្ខុធ្វើមុនបញ្ចត្តិ ១ ។

សង្ឃទិសេសទី ២

(៤៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនី ជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុឈ្មោះទាសៗទៀងគ្នា ធ្វើនូវតវបានកថា
ជាអ្នកបង្កអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីរាំងរន្ធវត្ថមទាំងឡាយ
ដែលចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះធ្វើ ។ ទទួលសម័យនោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
បានទៅកាន់ស្រុកតូច ដោយកិច្ចអ្វីម្យ៉ាង ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃ
ដឹងថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅហើយ ។ លើកវត្ថុចំពោះចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនីព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីតវារណា កិច្ចដែល

វិសយបិដកេ វិក្កុន្តវិក្កោ

តិរេត្វា បុននេវ សាវត្ថី បច្ឆាកច្ឆិ ។ ចណ្ឌាកាលំ
 ភិក្ខុនី ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនីយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ
 អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន ចាមោទកំ ចាទបិបំ ចាទ-
 កថលីកំ ឧបនិក្ខិបំ ន បច្ឆក្កន្ទា បត្តចីវរំ បដិក្ក-
 ហេសិ ន ចានីយេន អាប្បច្ឆិ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនី ឯតទវោច កិស្ស ភ្នំ អយ្យ
 មយំ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ ន
 ចាមោទកំ ចាទបិបំ ចាទកថលីកំ ឧបនិក្ខិបំ ន
 បច្ឆក្កន្ទា បត្តចីវរំ បដិក្កហេសិ ន ចានីយេន អាប្បច្ឆិ ។
 ឯវញ្ញោតំ អយ្យ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។ កិស្ស
 បន ភ្នំ អយ្យ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យ ភិក្ខុនីយោ
 អយំ អនាថា អប្បញ្ញតា នត្ថិ ឥមំស្ស កាចិ បតិ-
 វត្តាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧត្តិបិស្វតិ ។ ឥល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យតា ឯតា នេតា ជានន្តិ
 កម្មំ វា កម្មនោសំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ វា
 មយំ ខោ ជានាម កម្មបិ កម្មនោសំបិ កម្មវិបត្តិបិ
 កម្មសម្បត្តិបិ មយំ ខោ អកតំ វា កម្មំ ករយ្យម

វិសេសបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ខ្លួនត្រូវធ្វើក្នុងស្រុកនោះហើយក៏រលមកកាន់ក្រុងសាវត្ថវិញ ។ ចណ្ឌកាលីក៏ក្នុងកាលបើបុល្លនន្ទាក៏ក្នុងមកដល់ ក៏មិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូលទៅដម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង នឹងឈើទ្រាប់ជើងឡើយ មិនក្រែកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ បុល្លនន្ទាក៏ក្នុងបាននិយាយពាក្យនេះនឹងចណ្ឌកាលីក៏ក្នុងថា នែលោកម្ចាស់ កាលមើយើងមកដល់ហេតុអ្វីក៏លោកមិនក្រាលអាសនៈឲ្យ មិនចូលមកដម្កល់ទឹកលាងជើង តាំងរងជើង នឹងឈើទ្រាប់ជើងឲ្យ មិនក្រែកទទួលយកបាត្រចីវរ មិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ចណ្ឌកាលីក៏ក្នុងនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ការនេះបានជាយ៉ាងហ្នឹង ព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សអនាថា ។ បុល្លនន្ទាក៏ក្នុងសួរថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីក៏លោកជាមនុស្សអនាថា ។ ចណ្ឌកាលីក៏ក្នុងនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ក៏ក្នុងទាំងឡាយនេះគិតគ្នាថា ក៏ក្នុងនេះជាមនុស្សអនាថា មិនមានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានក៏ក្នុងណាមួយជាអ្នកប្រតិបត្តិក៏ក្នុងនេះទេ ដូច្នេះហើយក៏លើកវត្ថុចំពោះខ្ញុំព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។ បុល្លនន្ទាក៏ក្នុងនិយាយថា ក៏ក្នុងទាំងឡាយនេះល្ងង់ ក៏ក្នុងអស់នេះមិនឆ្ងាស ក៏ក្នុងទាំងឡាយនេះមិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តី ឯយើងទើបដឹងកម្មផង ទោសរបស់កម្មផង កម្មវិបត្តិផង កម្មសម្បត្តិផង យើងហ្នឹងឯងត្រូវធ្វើកម្មដែលសង្ឃមិនបានធ្វើផង ត្រូវញ៉ាំងកម្មដែលសង្ឃ

ចក្កសង្ខារិសេសេ បញ្ញត្តិ

កតំ វា កម្មំ កោបេយ្យមាតិ លហំ លហំ
 ភិក្ខុនីសង្ឃំ សន្និទាតេត្វា ចណ្ណកាលី ភិក្ខុនី ឱសា-
 វេសំ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិទា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តំ វិជយន្តំ វិចារេន្តំ កតំ ហិ នាម
 អយ្យា បុល្លនន្ទា សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តតំ ភិក្ខុនី
 ធម្មេន វិនយេន សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា
 ការកសង្ឃំ អនញ្ញាយ គណស្ស ធន្តំ ឱសាវស្ស-
 តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តតំ ភិក្ខុនី ធម្មេន វិនយេន
 សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ អន-
 ញ្ញាយ គណស្ស ធន្តំ ឱសាវស្សតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កវតិ ។
 វិកហិ ពុទ្ធា ភក្កវតិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី សមគ្គេន សង្ឃេន ឧត្តតំ ភិក្ខុនី ធម្មេន វិន-
 យេន សត្តសាសនេន អនបលោកេត្វា ការកសង្ឃំ
 អនញ្ញាយ គណស្ស ធន្តំ ឱសាវស្សតីតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី

១ ឧ. ម. ឱសាវស្សតី ។

សង្ខារវិសេសទី ២ សេចក្តីញ៉ាំង

ធ្វើហើយឱក្រមក៏ដឹង ដូច្នេះហើយប្រជុំភិក្ខុនីសង្ឃភ្លាម ។ ហើយសូត្រ
 (ដកកម្ម) បញ្ចូលបណ្តា កាលភិក្ខុនីមកវិញ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តំរងៀល
 បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ការកសង្ឃ មិន
 ដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែល
 សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ
 ព្រះសាស្តាទេ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនី
 ជាអ្នកធ្វើសូត្របញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាម
 វិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានរោគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់
 ការកសង្ឃ មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើ ហើយសូត្រ
 បញ្ចូលភិក្ខុនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្តតាមធម៌ តាមវិន័យ តាម
 ពាក្យប្រៀនប្រដៅព្រះសាស្តាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
 នាំឱ្យជះថ្នាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជះថ្នាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្នុងនេះយ៉ាងនេះថា

វិធីបំបៅ កំពុងវិវត្ត

សមត្ថកិច្ច សង្គម ឧត្តម កិត្តិយ៍ ធម្មនុញ្ញ វិទ្យាសាស្ត្រ
សត្វសាសនានៃ អនុបលោកិត្យា ការកសាង អនុញ្ញា-
យ គណៈស្នង ធម្មនុញ្ញ ឱសាវយ្យ អយម្បិ កិត្តិយ៍ បឋមា-
បត្តិកំ ធម្មនុញ្ញ អាប្បន្ន ជំនួញរណីយំ សង្គ្រាមសេសសន្តិ ។

(២៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិត្តិយ៍តិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តរ អនិប្បត្តា កិត្តិយ៍តិ ។
សមត្ថកិច្ច នាម សង្គ្រាម សមាជសំវាសកោ សមាជ-
សីមាយំ បិតោ ។ ឧត្តម នាម អាប្បន្តិយា អនុស្សនេ
វា អប្បន្តិកម្មេ វា អប្បន្តិស្សនេ វា ឧត្តម ។
ធម្មនុញ្ញ វិទ្យាសាស្ត្រ យេន ធម្មនុញ្ញ យេន វិទ្យាសាស្ត្រ ។
សត្វសាសនានៃ ជីវសាសនានៃ តុល្យសាសនានៃ ។
អនុបលោកិត្យា ការកសាង កម្មការកសាង
អនុប្បន្ន ។ អនុញ្ញាយ គណៈស្នង ធម្មនុញ្ញ គណៈស្នង
ធម្មនុញ្ញ អនុបត្តិ ។ ឱសាវយ្យមិត្តិ គណៈ វា បរិយេសតិ
សីមំ វា សង្គ្រាម អាប្បន្តិ ឧត្តមស្ស ញត្តិយា ឧត្តម
ទ្វិបិ កម្មវាចាបិ ឥន្ទ្រយា កម្មវាចាបរិយោសានេ
អាប្បន្តិ សង្គ្រាមសេសសន្តិ ។

វិទ្យាបិណ្ឌ កិច្ចវិវត្ត

កិច្ចនិរណាមួយមិនបានប្រាប់ការកសាង មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណ
ហើយសូត្របញ្ចូលកិច្ចនីដែលសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាលើកវត្ថុតាមធម៌ តាមវិ
ន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា កិច្ចនីនេះក៏ ត្រូវអាបត្តិ
សង្ឃទិសស ជាបឋមាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៤៨) ពាក្យថា កិច្ចនិរណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១
នៃបារាជិកកណ្តរច្ចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នាបិតនៅក្នុង
សីមាស្មើគ្នា ឈ្មោះថា ព្រមព្រៀងគ្នា ។ កិច្ចនីដែលឈ្មោះថា សង្ឃ
លើកវត្ថុ គឺកិច្ចនីដែលសង្ឃលើកវត្ថុព្រះមិនឃើញអាបត្តិក្តី មិនសំដែង
អាបត្តិក្តី មិនលះបង់(ទិដ្ឋអា(កក់) ក្តី ។ ពាក្យថា តាមធម៌ តាមវិន័យ
គឺតាមធម៌យ៉ាងណា តាមវិន័យយ៉ាងណា ។ ពាក្យថា តាមពាក្យប្រៀន
ប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា គឺតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជិនស្រី គឺ
តាមពុទ្ធសាសនា ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ការកសាង គឺមិនប្រាប់សង្ឃ
ជាអ្នកធ្វើកម្ម ។ ពាក្យថា មិនដឹងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គណ គឺមិនដឹង
សេចក្តីពេញចិត្តរបស់ពួក ។ កិច្ចនីគិតថា អញនឹងសូត្របញ្ចូលពួក ហើយ
ស្វែងរកពួកក្តី សម្មតិសីមា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ កិច្ចនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខ
ក្នុងខណៈចប់ញាតិ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្ងាច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរ
លើក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសសក្នុងខណៈសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច ។

បុគ្គលសង្ឃទិសេសេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[៤៩] អយប្បីតិ បុរិមាយោ ទុវាទាយ វុច្ចតិ ។

បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុវិជ្ជាហរា អាបន្តតិ អសមនុ-
 ភាសនាយ ។ ជិស្សាវណីយន្តិ សង្ឃម្ហា ជិស្សាវិយតិ ។
 សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបំ វុច្ចតិ សង្ឃទិ-
 សេសោតិ ។

[៥០] ធម្មកក្កោ ធម្មកក្កសញ្ញា ឌីសាវេតិ អាបត្តិ
 សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកក្កោ វេមតិកា ឌីសាវេតិ
 អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកក្កោ អធម្មកក្ក-
 សញ្ញា ឌីសាវេតិ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ អធម្ម-
 កក្កោ ធម្មកក្កសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកក្កោ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកក្កោ អធម្មក-
 ក្កសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

សង្ខទ័សេសទី ៤ សិក្ខាបទវិភង្គ

[៤៩] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះភ្នំ គឺថាគតពោលប្រែបង្គំមិនដឹងភិក្ខុនី
 ដែលប្រព្រឹត្តល្មើសមុន ។ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិត្រាម
 គ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមុទ្យភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា
 គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីឯទៀតបណ្តេញចេញ
 អំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១
 នៃសត្តរសកណ្តាចរហើយ ។

[៥០] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌
 ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
 ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយសូត្របញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្ម
 ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយសូត្រ
 បញ្ចូលពួក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ
 ធម៌ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិធីបំបៅ កំពុងរីករោះ

(៥០) អនាមត្តិ កម្មការកសង្ស័យ អបលោកេត្វា
ឌីសារតិ កណាស្ស ធន្តំ ជានិព្វា ឌីសារតិ វត្ថុ វត្ថុន្តិ
ឌីសារតិ អសន្តេ កម្មការកសង្ស័យ ឌីសារតិ ឌុម្ពត្តិ-
កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បញ្ចមសង្ឃទិសេសំ

(៥២) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាមបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អភិវុទា
ហោតិ ធន្ទរីនយា ចាសាទិកា ។ មនុស្សា កត្តកេ
សុន្ទរីនន្ទំ ភិក្ខុនី បស្សីត្វា អវស្សតា អវស្សតាយ
សុន្ទរីនន្ទាយ ភិក្ខុនីយា អត្តមត្តានិ កោជនានិ ទេន្តិ ។
សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី យាវទត្ថំ កុញ្ញតិ ។ អញ្ញា ភិក្ខុនីយោ
ន ចិត្តរូបំ លក្ខន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កេមំ ហិ
នាម អយ្យា សុន្ទរីនន្ទា អវស្សតា អវស្សតស្ស

វិធីបំបាត់ ភិក្ខុវិវាទ

(៥១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីប្រាប់សង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្ម ហើយទើបសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនី
 ដឹងសេចក្តីប្រាថ្នាបេសគណៈ ហើយទើបសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនីសូត្រ
 បញ្ចូលភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្តតាមវត្ថុ កាលបើគ្មានសង្ឃជាអ្នកធ្វើសង្ឃកម្មទើប
 ភិក្ខុនីសូត្របញ្ចូលពួក ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើឧសមុនបញ្ចត្តិ ១ ។

សង្ឃទិសេសទី ៥

(៥២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់
 អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិន្ទភិក្ខុនី
 មានរូបល្អ គួរពិតពិលរមិលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជះថ្លា ។ មនុស្សទាំង
 ឡាយឃើញសុន្ទរិន្ទភិក្ខុនីក្នុងរោងកត្តហើយ មានសេចក្តីតម្រកក៏ប្រ-
 គេនកោដនទាំងឡាយសុទ្ធតែប្រសើរដល់សុន្ទរិន្ទភិក្ខុនី ដែលមាន
 តម្រកដែរ ។ សុន្ទរិន្ទភិក្ខុនីឆាន់ (តែឯង) ទាល់តែឆ្អែត ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃមិនបានអាហារដ៏សមគួរដល់ចិត្តផងឡើយ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោល
 ទោស គឺដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា នាងសុន្ទរិន្ទភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមាន

បញ្ចមសង្ឃទិសេសេ បញ្ញត្តិ

បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា
 បដិក្កហេត្វា ខាទិស្សតិ កុញ្ញស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស
 បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា
 បដិក្កហេត្វា ខាទតិ កុញ្ញតីតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។
 វិករហិ តុន្ទោ ភកកា កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ សុន្ទរីនន្ទា
 ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ
 ខាទនីយំ ភោជនីយំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទិស្សតិ
 កុញ្ញស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី អវស្សតា អវស្សតស្ស
 បុរិសបុគ្គលស្ស ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា
 សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទេយ្យ វា កុញ្ញេយ្យ វា
 អយម្បំ ភិក្ខុនី បឋមាបត្តិកំ ជម្ពំ អាបន្នា និស្សា-
 រណីយំ សង្ឃទិសេសន្តិ ។

សង្ខារទិសេសទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

តម្រកទទួលខាទន័យភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រក
 ដែរ ដោយដៃខ្លួនហើយទំពាស្ម័យឆាន់សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីមានតម្រកទទួលខាទន័យភោ-
 ជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រកដែរ ដោយដៃរបស់ខ្លួន
 ហើយទំពាស្ម័យបរិភោគ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី មិនគួរបើនឹងមានតម្រកហើយទទួលខាទ-
 នីយភោជនីយាហារអំពីដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រកដែរដោយដៃរបស់
 ខ្លួនហើយទំពាស្ម័យឆាន់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយមានតម្រកទទួលយកខាទន័យក្តី ភោជនីយក្តី អំពី
 ដៃបុរសបុគ្គលដែលមានតម្រកដែរ ដោយដៃនៃខ្លួនហើយទំពាស្ម័យ
 បរិភោគក្តី ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ជាបឋមាបត្តិក គួរ
 បណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

(៥៣) យា បទាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ អវស្សុ-
 តា នាម សារត្តា អបេក្ខវតី បដិពទ្ធិចិត្តា ។ អវស្សុតោ
 នាម សារត្តា អបេក្ខវា បដិពទ្ធិចិត្តា ។ បុរិសបុគ្គ-
 លោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន
 តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញូ បដិពលោ សារជ្ជិតុំ ។ ខាទនីយំ
 នាម បញ្ច ភោជនានិ ឧទកកទន្តចោណំ វេបេត្វា អវសេ-
 សំ ខាទនីយំ នាម ។ ភោជនីយំ នាម បញ្ច ភោជនានិ
 ឧទកោ កុម្មាសោ សត្តុ មច្ឆោ មំសំ ។ ខាទិស្សមិ
 កុញ្ញិស្សមីតិ បដិកុល្យាតិ អាបត្តិ វុល្លច្ចយស្ស ។
 អដ្ឋេហារេ អដ្ឋេហារេ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។

(៥៤) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧទាទាយ វុច្ឆតិ ។
 បវេមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈិចារា អាបជ្ជតិ អសមនុ-
 ភាសនាយ ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា និស្សារិយតិ ។
 សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ឆតិ សង្ឃទិសេ-
 សោតិ ។ ឧទកកទន្តចោណំ បដិកុល្យាតិ អាបត្តិ
 ឧកកេស្ស ។

វិទ្យាបដិក ភិក្ខុវិក្កង

(៥៣) ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាង
ដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលឈ្មោះថា មានតម្រក គឺភិក្ខុនីដែលត្រឹមត្រូវ
អាឡោះកាល័យ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ បុរសដែលឈ្មោះថា មានតម្រក
គឺប្រុសដែលត្រឹមត្រូវកាលសំឡឹងគយគន់ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ ដែល
ហៅថា បុរសបុគ្គល សំដៅយកមនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តីអាចត្រឹមត្រូវបាន
មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស តិរច្ឆានឈ្មោលទេ ។ ដែលហៅថា ខាទ-
នីយ គឺលើកលែងតែភោជន៥យ៉ាងចេញ នឹងទឹក នឹងឈើស្អន់ ក្រៅពី
នោះឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ភោជន៥យ៉ាង គឺបាយ ១ នំស្រស់ ១
នំក្រៀម ១ ត្រី ១ សាច់១ ឈ្មោះថា ភោជនីយ ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹង
ទំពាស្ត្រនឹងបរិភោគហើយទទួលយក ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អច្រើន ។ ភិក្ខុនីនោះ
ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសគ្រប់ៗ វារៈដែលលេចចូលទៅ ។

(៥៤) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គិតថាគតពោលប្រែបង្គំមិនដឹងភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមុនៗ ។ ពាក្យថា បឋមាបត្តិក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិតាមគ្នានឹង
ប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមុទកាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា
គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញ
ចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
ខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនឹងឈើស្អន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បញ្ចមសង្ឃទំសេសេ អតបត្តិវារោ

(៥៥) ឯកតោ អវស្សតេ ខាទិស្សមិ ភុញ្ញ្ញស្សមិទិ
 បដិគ្គណ្ហាទិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោ-
 ហារេ អាបត្តិ វុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តចោលំ
 បដិគ្គណ្ហាទិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ឧកតោ អវស្សតេ
 យក្ខស្ស វា បេតស្ស វា បណ្ឌកស្ស វា តិវច្ឆានក-
 តមនុស្សវិគ្គហស្ស វា ហត្ថតោ ខាទិស្សមិ ភុញ្ញ្ញស្ស-
 មិទិ បដិគ្គណ្ហាទិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ
 អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ វុល្លច្ចយស្ស ។ ឧទកទន្តចោលំ
 បដិគ្គណ្ហាទិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ឯកតោ អវស្សតេ
 ខាទិស្សមិ ភុញ្ញ្ញស្សមិទិ បដិគ្គណ្ហាទិ អាបត្តិ ទុក្ក-
 ជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 ឧទកទន្តចោលំ បដិគ្គណ្ហាទិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

(៥៦) អនាបត្តិ ឧកតោ អនវស្សតា ហោន្តិ អន-
 វស្សតោទិ ជានន្តិ បដិគ្គណ្ហាទិ ឧម្មត្តកាយ អាទិកម្ម-
 កាយាទិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៥៥] កាលបើមានតម្រកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹង
 ទំពាស្សីបួននឹងបរិភោគ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
 អាបត្តិថ្មល្អថ្មយឺតប ។ វារៈដែលលេចចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនឹងឈើ
 ស្ទុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កាលបើបុគ្គលមានតម្រកទាំងពីរខាង ហើយ
 ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស្សីបួននឹងបរិភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយកអំពីដៃយក្ស
 ប្រសក្តិ ប្រេតប្រសក្តិ បណ្ឌិត (ខ្មើយ) ក្តី ត្រូវបានដែលមានរូបរាងដូច
 មនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយឺតប ។
 វារៈដែលលេចចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលទឹកនឹងឈើស្ទុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 កាលបើមានតម្រកតែម្ខាង ហើយភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងទំពាស្សីបួននឹងបរិ-
 ភោគដូច្នេះ ក៏ទទួលយក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខ
 គ្រប់ ។ វារៈដែលលេចចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីទទួលយកទឹកនឹងឈើស្ទុះ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[៥៦] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺជន
 ទាំងឡាយ (ភិក្ខុនីនឹងប្រស) មិនមានតម្រកទាំងពីរខាង ១ ភិក្ខុនីដឹងថា
 ប្រសនោះមិនមានតម្រកទើបទទួលយក ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីធ្វើខុស
 មនបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆដ្ឋសង្ឃទិសេសំ

[៥៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហាតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សុន្ទរន្ទោ ភិក្ខុនី អភិវុទា ហោតិ
និស្សន្ទិយា ចាសាទិកា ។ មនុស្សា កត្តក្កេ សុន្ទរន្ទំ
ភិក្ខុនី បស្សីតា អវស្សតា សុន្ទរន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
អក្ខមត្តានិ កោជនានិ នេន្ទិ ។ សុន្ទរន្ទោ ភិក្ខុនី
កុក្កុទ្ធាយន្តិ នប្បដិក្ខណ្ហាតិ ។ អនន្តរិកា ភិក្ខុនី
សុន្ទរន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច តិស្ស ភ្នំ អយ្យេ នប្ប-
ដិក្ខណ្ហាសីតិ ។ អវស្សតោ អយ្យេ អយំ បុរិសោតិ^(១) ។
ភ្នំ បន អយ្យេ អវស្សតាតិ ។ នាហំ អយ្យេ^(២) អវស្ស-
តាតិ ។ តិរន្ទេ អយ្យេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ
អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ភ្នំ អនវស្សតា
ឥដ្ឋយ្យេ យន្តេ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ នេតិ ខាទនីយំ
វា កោជនីយំ វា ភំ ភ្នំ សហត្ថា បដិក្កហេត្ថា ខាទ
វា កុញ្ញ វាតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

១ ឱ. ម. អយំ បុរិសោតិ នន្ទិ ។ ២ ឱ. ម. បាណ្ឌវស្ស អយំ បាណ្ឌវ នន្ទិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៦

[៥៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរមស៍
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី
មានបូល គួរពិតពិលមើលមើល នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ មនុស្សទាំង
ឡាយបានឃើញសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងរោងកត្តក៏មានតម្រេក ហើយឲ្យ
កោដនទាំងឡាយដ៏ទុក្ខដ៏ទុក្ខមដល់សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនី ដែលមានតម្រេកដែរ ។
សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីរៀសក៏មិនទទួលយក ។ ភិក្ខុនីដែលអង្គុយលើអាសនៈ
បន្ទាប់បានពោលពាក្យនេះនឹងសុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីថា នែលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី
ក៏នាងមិនទទួលយក ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នែលោកម្ចាស់
បុរសនេះមានតម្រេក ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះសួរថា នែលោកម្ចាស់
ចំណែកខាងលោកមានតម្រេកឬទេ ។ សុន្ទរិនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា
នែលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនមានតម្រេកទេ ។ ភិក្ខុនីនោះនិយាយថា នែ
លោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រេកក្តី មិនមានតម្រេកក្តីនឹង
ធ្វើអ្វីដល់នាងបាន នែលោកម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមាន
តម្រេកហើយ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាងនិយត្តិ ជាកោដនិយ
ក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស្ម័យ
បរិភោគចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

ធម្មិកសង្ឃទិសេសេ សុត្តន្តបិដក

តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ ធាម ភិក្ខុ-
 ជំ ឃំ វត្ថុតិ កិណ្ឌេ អយ្យេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ករិស្សតិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ភំ
 អនវស្សតា ឥឡ្ហយ្យេ យន្តេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ
 ខាទជីយំ វា កោជជីយំ វា តំ ភំ សហត្ថា បដិក្កហេ-
 ត្វា ខាទ វា កុញ្ញ វាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុជំ ឃំ វាទតិ កិណ្ឌេ អយ្យេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ករិស្សតិ អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ភំ
 អនវស្សតា ឥឡ្ហយ្យេ យន្តេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ទេតិ ខាទជីយំ វា កោជជីយំ វា តំ ភំ សហត្ថា
 បដិក្កហេត្វា ខាទ វា កុញ្ញ វាតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។
 វិគរហិ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុជំ
 ឃំ វត្ថុតិ កិណ្ឌេ អយ្យេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ
 អវស្សតោ វា អនវស្សតោ វា យតោ ភំ អនវស្សតា
 ឥឡ្ហយ្យេ យន្តេ ឃសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទជីយំ

សង្ខារិកសេសទី ៦ និពានសុត្តន្តបិដក

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស និងរៀប បន្ទុះបង្គាប់ថា ធម្មតាភិក្ខុនីមិន
សមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមាន
តម្រែកក្ដី មិនមានតម្រែកក្ដីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ឈ្មោះ
ចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្ថុ
ឯណាជាខាទន័យក្ដី កោដន័យក្ដីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះ
ដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស្ដីប្ដូរបរិភោគចុះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា នៃលោកម្ចាស់
បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រែកក្ដី មិនមានតម្រែកក្ដី នឹងធ្វើអ្វីដល់
លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ឈ្មោះចុះ កាលណាបើលោកមិន
មានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទន័យក្ដី កោដន័យក្ដី
ដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស្ដី
ប្ដូរបរិភោគចុះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោស
ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មតាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា
នៃលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រែកក្ដី មិនមានតម្រែក
ក្ដីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នៃលោកម្ចាស់ ឈ្មោះចុះ កាលណាបើ
លោកមិនមានតម្រែកទេ បើបុគ្គលប្រុសនោះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទន័យក្ដី

វិទ្យាបដិសេធិ ភិក្ខុវិញ្ញាណ

វា កោដជីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទ វា
 កុញ្ញ វាតិ ទេតិ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ ឯវំ វាទេយ្យ កិណ្ឌ
 អយ្យ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ករិស្សតិ អរស្សតោ វា
 អនរស្សតោ វា យតោ ត្វំ អនរស្សតោ ឥឡាយ្យ យន្ត
 ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ ទេតិ ខាទជីយំ វា កោដជីយំ វា
 តំ ត្វំ សហត្ថា បដិក្កហេត្វា ខាទ វា កុញ្ញ វាតិ
 អយម្បិ ភិក្ខុនិ បឋមាបត្តិកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សា-
 ណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៥៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថោ អធិប្បតោ ភិក្ខុនិតិ ។
 ឯវំ វាទេយ្យតិ កិណ្ឌ អយ្យ ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ករិស្សតិ អរស្សតោ វា អនរស្សតោ វា យតោ ត្វំ
 អនរស្សតោ ឥឡាយ្យ យន្ត ឯសោ បុរិសបុគ្គលោ
 ទេតិ ខាទជីយំ វា កោដជីយំ វា តំ ត្វំ សហត្ថា

វិសយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ជាគោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយ
 ទំពាស្ម័យបរិភោគចុះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់ភិក្ខុនីនេះ
 មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះ
 ថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះ
 ទុកជាមានតម្រៃក្តី មិនមានតម្រៃក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នែលោក
 ម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាលណាបើលោកមិនមានតម្រៃទេ បើបុគ្គលប្រុស
 នេះឲ្យវត្ថុឯណាជាខាទនីយក្តី ជាគោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួល
 យកវត្ថុនោះដោយដៃខ្លួន ហើយទំពាស្ម័យបរិភោគចុះ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវ
 អាបត្តិសង្ឃទិសេស ជាបឋមអាបត្តិក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៥៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិទ្ធិ-
 បទខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីនិយាយបញ្ជូន
 ដោយពាក្យថា នែលោកម្ចាស់ បុគ្គលប្រុសនេះទុកជាមានតម្រៃក្តីមិន
 មានតម្រៃក្តីនឹងធ្វើអ្វីដល់លោកបាន នែលោកម្ចាស់ ល្ហើយចុះ កាល
 ណាបើលោកមិនមានតម្រៃទេ បើបុគ្គលប្រុសនេះឲ្យវត្ថុឯណា ជាខាទ-
 នីយក្តី គោជនីយក្តីដល់លោក លោកចូរទទួលយកវត្ថុនោះដោយដៃ

បដិគ្គហេត្វា ខាទ វា កុញ្ញ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ តស្ស វចនេន ខាទិស្សាមិ កុញ្ញិស្សាមិតិ
 បដិគ្គហេត្វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោ-
 ហារេ អាបត្តិ មុល្យច្ចយស្ស ។ គោជនបរិយោសានេ
 អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ អយម្បីតិ បរិមាយោ
 ទុទាទាយ វុច្ចតិ ។ បឋមាបត្តិកន្តិ សហ វត្ថុជ្ឈាទាវា
 អាបត្តិ អសមនុភាសនាយ ។ ទិស្សាវណីយន្តិ
 សង្ឃម្ហា ទិស្សារិយតិ ។ សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។
 តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃទិសេសោតិ ។ ឧទកទន្តោទាណំ
 បដិគ្គហេត្វា ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តស្ស
 វចនេន ខាទិស្សាមិ កុញ្ញិស្សាមិតិ បដិគ្គហេត្វា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

(៥៩) ឯកតោ អវស្សុតេ យត្ថស្ស វា បេតស្ស
 វា បណ្ឌិតស្ស វា តិវច្ឆានកតមនុស្សវត្ថុហស្ស វា
 ហត្ថតោ ខាទនីយំ វា គោជនីយំ វា ខាទ វា
 កុញ្ញ វាតិ ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តស្ស

សង្ឃទិសេសទី ៦ សិក្ខាបទវិក័ត្ត បទភាជនីយ

ខ្លួន ហើយទំពាស្សីប្តូរបរិភោគចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិទទួល
 យកដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្សីប្តូរនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនិដែល
 ពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិនោះត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយ
 គ្រប់ៗវារៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនិនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសក្នុង
 ពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនិនេះក្តី គឺជាគតពោល
 ប្រែប្រួលនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយមុនៗ ។ ពាក្យថា ជាបឋមាបត្តិក គឺ
 ភិក្ខុនិត្រូវអាបត្តិត្រាមគ្នានឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុ មិនមែនដោយសូត្រសមុ-
 ភាសនវិធីទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនិនោះត្រូវ
 ភិក្ខុនិទាំងឡាយបណ្តេញចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មាន
 សេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ភិក្ខុនិបញ្ជូនដោយ
 ពាក្យថា លោកចូរទទួលយកទឹកនឹងឈើស្ទុះចុះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 ភិក្ខុនិនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្សីប្តូរនឹងបរិភោគតាមពាក្យ
 ភិក្ខុនិដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៥៩) កាលបើមានគម្រែកតែម្នាក់ ភិក្ខុនិបញ្ជូនដោយពាក្យថា
 លោកចូរ (ទទួល) ខាទន័យក្តី ភោជន័យក្តី អំពីដៃយក្តី ប្រែតក្តី
 បណ្តកក្តី គឺវាមានមានរូបរាងដូចមនុស្សក្តី ហើយទំពាស្សីប្តូរបរិភោគ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនិនោះទទួលដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្សី

វិធីបដិភេ ភក្កុនវិភង្គោ

វេចនេន ខាទិស្សាមិ កុញ្ញស្សាមិទិ បដិកុល្យាទិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កោជនបរិយោសានេ អាបត្តិ មុល្យធូយស្ស ។ ទុទក-
 ទន្តចោលំ បដិកុល្យាទិ ឧយ្យោជេទិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 តស្ស វេចនេន ខាទិស្សាមិ កុញ្ញស្សាមិទិ បដិកុល្យាទិ
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(៦០) អនាបត្តិ អនវស្សតោទិ ជានន្តិ ឧយ្យោជេទិ
 កុប័តា នប្បដិកុល្យាទិទិ ឧយ្យោជេទិ កុលានុទ្ទយ-
 តាយ នប្បដិកុល្យាទិទិ ឧយ្យោជេទិ ឧម្មត្តកាយ អាទិ-
 កម្ម្មកាយាទិ ។

សត្តមសង្ឃទិសេសំ

(៦១) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
 វិហរទិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាភមេ ។ តេន

វិធីបំណក កំពូលវិវត្ត

ប្តូរនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីដែលពោលបញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខគ្រប់ឧណៈដែលលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះ
 ត្រូវអាបត្តិថ្មល្អថ្មយក្នុងពេលដែលឆាន់រួចហើយ ។ ភិក្ខុនីពោលបញ្ជូនថា
 លោកចូរទទួលយកទឹកនឹងឈើស្កន់ចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីទទួល
 ដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្មីប្តូរនឹងបរិភោគតាមពាក្យភិក្ខុនីជាអ្នកពោល
 បញ្ជូននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៦០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ(ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង) គឺភិក្ខុ-
 នីដឹងថា បុរសនោះមិនមានតម្រកទើបបញ្ជូន ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា
 ភិក្ខុនីនេះក្រោធហើយគង់មិនទទួលយក ១ ភិក្ខុនីបញ្ជូនដោយគិតថា ភិក្ខុនី
 នេះគង់មិនទទួលយកព្រោះខ្លួនមានសេចក្តីអនុគ្រោះត្រកូល ១ ភិក្ខុនីឆត ១
 ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៧

(៦១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភរម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ចណ្ឌកាលី

សត្តមសង្ឃទិសេសេ ចណ្ឌកាលំភិក្ខុនំវុទ្ធ

ខោ បន សមយេន ចណ្ឌកាលំ ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនំហិ
 សន្និ ភណ្ឌិតា កុប្បតា អនត្តមនា វេ វេនេតិ ពុទ្ធ
 បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ
 សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ កំណុមា វេ សមណីយោ យា សម-
 ណីយោ សក្យជីវតោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លង្គិ-
 និយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិហារេន្តិ កតំ
 ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌកាលំ កុប្បតា អនត្តមនា វេ
 វេនេតិ ពុទ្ធ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បច្ចាចិក្ខាមិ
 កំណុមា វេ សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យជីវតោ
 សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លង្គិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខា-
 កាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សមីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុ ភិក្ខុវេ ចណ្ឌកាលំ ភិក្ខុនំ កុប្បតា
 អនត្តមនា វេ វេនេតិ ពុទ្ធ បច្ចាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ
 បច្ចាចិក្ខាមិ កំណុមា វេ សមណីយោ យា សមណីយោ

សង្ឃទិសេសទី ៧ និទានបណ្ណាលីភិក្ខុនិ

ភិក្ខុនិឈ្មោះខឹងអាក់អន់ចិត្តនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនិទាំងឡាយ ឯណាជាសមណី^(១) ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ឌកាលខឹងអាក់អន់ចិត្តមិនសមបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនិទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនិអម្បាលនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស មានសេចក្តីប្រាថ្នាការសិក្សាក៏មានដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនិទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលភិក្ខុនិខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនិទាំងឡាយឯណាជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនិអម្បាលនេះនឹង

១ សមណៈស្រី ។ ហៅថា សមណី ដូចជាភិក្ខុស្រី ។ ហៅថា ភិក្ខុនិដែរ ។

វិសយបំជិកេ វិក្ខុន្តវិក្កេ

សក្យជីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណំយោ លង្កិណំយោ
 កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មច-
 រិយំ ចរិស្សមីតិ ។ សច្ចំ ភគវតី ។ វិគរហំ ពុទ្ធា
 ភគវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ចណ្ណកាលី ភិក្ខុជី
 កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ វត្ថុតិ ពុទ្ធិំ បច្ឆាចិក្ខាមិ ។ បេ ។
 សិក្ខុំ បច្ឆាចិក្ខាមិ តិណ្ណមា វ សមណំយោ យា ស-
 មណំយោ សក្យជីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណំយោ លង្កិ-
 ណំយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សមីតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាសំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុជីយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុជី កុបិតា
 អនត្តមនា ឯវំ វទេយ្យ ពុទ្ធិំ បច្ឆាចិក្ខាមិ ។ បេ ។ សិក្ខុំ
 បច្ឆាចិក្ខាមិ តិណ្ណមា វ សមណំយោ យា សមណំ-
 យោ សក្យជីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណំយោ លង្កិណំ-
 យោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ

វិសយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃជាអ្នកមាន
 សេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគឺមានខ្លះដែរ អញនឹង
 ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាល
 ភិក្ខុនីខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ មិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ
 ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាធីតាព្រះពុទ្ធជា
 សក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណី
 ទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ជាអ្នកប្រាថ្នា
 ការសិក្សាគឺមានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណី
 ទាំងឡាយនោះដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាធីតា ព្រះពុទ្ធជាសក្យ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 នេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែល
 មានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្សៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគឺមានខ្លះដែរ

សក្កមសង្ឃទិសេសេ បញ្ញត្តិសិក្ខាបទវិវត្តោ

ព្រហ្មចរិយំ វរិស្សាមីតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ
 វរមស្សវចនីយា នាយេ កុប្បិតា អនត្តមនា វរំ អវច
 ពុំរំ បទ្ធាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិក្ខំ បទ្ធាចិត្តាមិ កំណុំមា វ
 សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យជីតវេ សន្តត្តាបិ
 សមណីយោ លង្គិនីយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាតាមា
 តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ វរិស្សាមីតិ ។ អភិវាយេ
 ស្វាត្វាតោ ធម្មោ ច ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្ត-
 តិរិយាយាតិ ។ វរណ្ណ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ វុច្ឆនាទា
 តថេវ បក្កល្ហោយ្យ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ
 សមទុកាសិតញ្ច តស្ស បដិជិស្សក្កាយ ។ យាវតតិ-
 យញ្ចេ សមទុកាសិយមាទា តំ បដិជិស្សន្តោយ្យ ឥច្ចេតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិជិស្សន្តោយ្យ អយម្បំ ភិក្ខុនី យាវ-
 តតិយកំ ធម្មំ អាបន្នា និស្សារណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្ប-
 តា ភិក្ខុនីតិ ។ កុប្បិតា អនត្តមនាតិ អនភិវត្តា

សង្ឃទិសេសទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ សិក្ខាបទវិភង្គ

អញ្ជើញប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនី
 នោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹង
 ពាក់អន់ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យជីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹង
 ហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេច-
 ក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ អញ្ជើញ
 ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះឡើយ ។ នែ
 លោកម្ចាស់ ចូរលោកត្រកអរ (ព្រោះ) ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អ
 ហើយ ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខដោយប្រព្រឹត្ត
 ឯភិក្ខុនីនោះកាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ នៅប្រកាន់យ៉ាង
 នោះដែល ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីបំពោះភិក្ខុនីនោះ
 អស់វារជាគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ បើភិក្ខុនីនោះកាល
 ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីគំរប់បីដង (ហើយ) លះបង់វត្ថុ
 នោះបាន ការលះបង់បាននោះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនេះ
 ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ជាយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
 ខាងដើមរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខឹងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមានចិត្តមិនត្រកអរ

វិធីបដិពេក កិច្ចវិវត្ត

អាហារចិត្តា វិលជាតា ។ ឯវំ វេទយ្យតិ ពុទ្ធិ
 បច្ចាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិទ្ធិ បច្ចាចិត្តាមិ កិច្ចមា វ
 សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យជីវតោ សន្តញ្ញាបិ
 សមណីយោ លង្គិណីយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាកាមា
 តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សម័តិ ។

(៦៣) សា ភិក្ខុជីវិតិ យា សា ឯវំ វេទិជី ភិក្ខុជី ។
 ភិក្ខុជីប័តិ អញ្ញាហំ ភិក្ខុជីហំ ។ យា បស្សន្តិ យា
 សុណន្តិ តាហំ វត្តព្វា មាយ្យេ កុប័តា អនត្តមនា ឯវំ
 អវេ ពុទ្ធិ បច្ចាចិត្តាមិ ។ បេ ។ សិទ្ធិ បច្ចាចិត្តាមិ
 កិច្ចមា វ សមណីយោ យា សមណីយោ សក្យជី-
 វតោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ លង្គិណីយោ កុក្កុច្ឆិ-
 កា សិក្ខាកាមា តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ
 ចរិស្សម័តិ ។ អភិរមយ្យេ ស្វាត្វាតោ ឆម្មោ ចរ
 ព្រហ្មចរិយំ សម្មា ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

មានចិត្តដែលពោសទាំងខ្ញុំហើយ មានចិត្តវេទនា ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
 ពោលយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីពោលថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹង
 ហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេច-
 ក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ អញនឹង
 ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។

(៦៣) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីដែលពោលយ៉ាងនេះជាប្រក្រតី
 នោះឯង ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាឃើញ ឯណាឮ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ត្រូវពោលហាមភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំខឹងអាក់អន់ចិត្ត
 ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនឹងហៅថា
 សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស
 មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះឡើយ នែលោក
 ម្ចាស់ លោកចូរត្រឡប់ចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អ
 ហើយ លោកចូរប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើទីបំផុតទុក្ខដោយប្រព្រឹត្តចុះ ។

សត្តមសង្ឃទំសេសស្ស សិក្ខាបទវិវត្តេ សមណសព

ទុតិយម្បំ វត្តញ្ចា តតិយម្បំ វត្តញ្ចា ។ សចេ បដិទិស្ស-
 ជ្ជតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
 សា ភិក្ខុនិ សង្ឃបជ្ឈបំ អាគន្ធិត្វា វត្តញ្ចា មាយ្យ
 កុបិតា អនត្តមនា ឯវំ អវច តុទ្ធិ បច្ឆាចិត្តាចិ
 ។ ចេ ។ សំគំ បច្ឆាចិត្តាមិ តំន្ទមា វ សមណិ-
 យោ យា សមណិយោ សក្យជីវហេ សន្តញ្ញាចិ
 សមណិយោ លទ្ធិនិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាភាហា
 តាសាហំ សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ អភិ-
 មយ្យ ស្វាត្វាតោ ធម្មោ ចរ ព្រហ្មចរិយំ សញ្ញា
 ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយាយាតិ ។ ទុតិយម្បំ វត្តញ្ចា
 តតិយម្បំ វត្តញ្ចា ។ សចេ បដិទិស្សជ្ជតិ ឥច្ឆេតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។

សង្ខារទិសេសទី ៧ សក្ខារទិសេស ការស្ម័គ្រសមុបសាសនកម្ម

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់
 វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើ
 លះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឮហើយមិននិយាយ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញភិក្ខុនីនោះមកកាន់ទីកណ្តាល
 សង្ឃហើយនិយាយហាមថា នែលោកម្ចាស់ លោកកុំទ្រង់អាក់អន់ចិត្ត
 ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ។ បេ ។ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថា
 សមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស
 មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្វះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះដូច្នេះ ។ នែលោកម្ចាស់
 លោកចូរត្រឡប់ចុះ (ព្រោះ) ធម៌ គឺព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងល្អហើយ
 ចូរលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យដើម្បីធ្វើឲ្យទីបំផុតទុក្ខដោយប្រព្រឹត្តចុះ ។ ភិក្ខុនី
 នោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយហាមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយ
 ហាមអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ
 ជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិសេសបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

(២៤) សា ភិក្ខុនី សមនុភាសិតញា ។ ឯវត្ថុ
 បន ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតញា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនីយា
 បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ភិក្ខុនី កុប្បតា អនត្ថមនា
 ឯវំ វេទតិ ពុទ្ធិំ បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ
 បច្ចាចិក្ខាមិ សិក្ខុំ បច្ចាចិក្ខាមិ ក្រណ្ណមា វ សមណីយោ
 យា សមណីយោ សក្យជីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ
 លង្គិជិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាភាមា តាសាហំ សន្តិ-
 កេ ព្រហ្មចរិយំ បរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
 ជិស្សន្តតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមំ
 ភិក្ខុនី សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្កាយ ។
 ឯសា ញត្ថិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ
 ឥត្ថន្ទាមា ភិក្ខុនី កុប្បតា អនត្ថមនា ឯវំ វេទតិ ពុទ្ធិំ
 បច្ចាចិក្ខាមិ ធម្មំ បច្ចាចិក្ខាមិ សង្ឃំ បច្ចាចិក្ខាមិ
 សិក្ខុំ បច្ចាចិក្ខាមិ ក្រណ្ណមា វ សមណីយោ យា
 សមណីយោ សក្យជីតរោ សន្តញ្ញាបិ សមណីយោ
 លង្គិជិយោ កុក្កុច្ឆិកា សិក្ខាភាមា តាសាហំ

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុនីវិក័ត

[៦៤] ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឯភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសន-
 វិធីយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពាលត្រូវផ្សំសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រ
 ព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះទ័ងភាគ
 អនុចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលាព្រះសង្ឃ
 ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំងឡាយដទៃ
 ដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សាគង់មានខ្លះ
 ដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណាក់សមណីទាំងឡាយនោះផ្សេង
 ប្លែក ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសមនុភាសនកម្មមានកាល
 សមគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនី
 ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ
 ព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះទ័ងភាគ
 អនុចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំលាព្រះពុទ្ធ ខ្ញុំលាព្រះធម៌ ខ្ញុំលា
 ព្រះសង្ឃ ខ្ញុំលាសិក្ខា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាសមណី ជាសក្យធីតា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះនឹងហៅថាសមណីដូចម្តេចបាន សូម្បីសមណីទាំង
 ឡាយដទៃដែលមានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្វៀស ប្រាថ្នាការសិក្សា

សត្តមសង្ឃទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិវត្តេ សមនុភាសតា

សន្តិកេ ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមីតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្ប-
ដិទិស្សន្តិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសតិ
តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ យស្ស អយ្យាយ
ឧមតិ ឥត្តន្ទាមាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស
វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ សា តុល្លាស្ស យស្ស នក្ខ-
មតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមន្តំ វេទាមិ ។ បេ ។
តតិយម្បិ ឯតមន្តំ វេទាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃន
ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ ឧមតិ
សង្ឃស្ស តស្មា តុល្លា ។ ឯវេទេតំ ជារយាមីតិ ។

[៦៥] ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ វុល្លច្ច-
យា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។
សង្ឃទិសេសំ អជ្ឈាបន្តិយា ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្វីហិ
កម្មវាចាហិ វុល្លច្ចយា បដិច្ចស្សមន្តិ ។

សង្ឃទិសេសទី ៧ សិក្ខាបទវិវាទ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ក៏មានខ្លះដែរ អញនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យក្នុងសំណា ក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ (ឥឡូវនេះ) សង្ឃសូត្រ
 សមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។
 ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ
 គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀមនៅ មិនគួរ
 ដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ ខ្ញុំពោល
 សេចក្តីនេះអស់វារគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារគំរប់
 បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះ
 នេះហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីនោះគួរ
 ដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ
 ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៦៥) ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធខណៈចប់ញាតិ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ
 ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះចប់កម្មវាចាស្រេច ត្រូវ
 អាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសហើយ
 អាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធនៃត្រីកងខណៈចប់ញាតិ អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ
 នៃត្រីកងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើកក្តី រមែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភិក្ខោ

[៦៦] អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧទាទាយ វុច្ចតិ ។
 យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ អាបជ្ជតិ
 ន សហ វត្ថុជ្ឈាទារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា
 និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ
 វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៦៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ
 អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា នប្ប-
 ដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃា-
 ទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៦៨] អនាបត្តិ អសមនុកាសន្តិយា បដិទិស្សជ្ជ-
 ន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

វិទ្យាបិដក វិញ្ញាណក្ខន្ធ

[៦៦] ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី (គឺភិក្ខុនីនេះឯង) ដែលតថាគតពោល
 ប្រែបង្កើតនឹងភិក្ខុនីដែលត្រូវសង្ឃាទិសេសមុន ។ ។ ពាក្យថា ជាយាវតតិ-
 យក គឺភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិដោយ (សង្ឃ) សូត្រសមនុកាសនវិធីអស់វារជាតំ-
 រប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នាដោយការប្រព្រឹត្តល្មើសវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរ
 បណ្តេញចេញចាកសង្ឃ គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយបណ្តេញចេញ
 អំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយខាងដើមរួចហើយ ។

[៦៧] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
 ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្ម
 ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះ
 បង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៦៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុកាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីលះបង់ឯង ១
 ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

អដ្ឋមសង្ឃទិសេសំ

[២៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនិំ កិស្មិញ្ចនេវ
អធិការណោ បច្ឆា កតា^(១) កុប្បតា អនត្តមនា ឯវំ
វនេតិ ធន្ទតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ នោសតាមិទិយោ
ច ភិក្ខុនិយោ មោហតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ភយ-
តាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្ប្នា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កថំ
ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌាកាលំ កិស្មិញ្ចនេវ អធិការណោ
បច្ឆា កតា កុប្បតា អនត្តមនា ឯវំ វត្ថុតិ ធន្ទ-
តាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិទិយោ
ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលំ
ភិក្ខុនិំ កិស្មិញ្ចនេវ អធិការណោ បច្ឆា កតា កុប្បតា
អនត្តមនា ឯវំ វនេតិ ធន្ទតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ
។ បេ ។ ភយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សច្ចំ

១ ឧ. ម. បព្វាគា ។ ឯវំ សព្វន្ត ញាអព្វំ ។

សង្ឃាទិលេលទី ៨

[៦៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនី ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍អ្វីនិមួយ ហើយខឹងតូចចិត្ត
ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្អប់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេច-
ក្តីល្ងង់ផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះ
អធិករណ៍និមួយហើយ មិនគួរនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
លុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះសោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះ
អធិករណ៍និមួយ ហើយខឹងតូចចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះ
ដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា

វិទយបិដកេ វិក្កុនិវិក្កោ

ភគវតី ។ វិក្កុនិវិក្កោ ពុទ្ធា ភគវតី កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ចណ្ណាកាលំ ភិក្ខុនី ភិក្ខុញ្ញាទេវ អធិការណោ បច្ឆា
 កតា កុបិតា អនត្តមនា ឃំ វត្ថុតិ ធន្ទតាមិទិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិ-
 យោតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឃំវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្ត យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុញ្ញាទេវ អធិការណោ បច្ឆា
 កតា កុបិតា អនត្តមនា ឃំ វេទយ ធន្ទតាមិទិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិ-
 យោតិ ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឃំវេស្ស វេទនិយា
 មាយ្យ ភិក្ខុញ្ញាទេវ អធិការណោ បច្ឆា កតា កុបិតា
 អនត្តមនា ឃំ អវេ ធន្ទតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ
 ។ បេ ។ ភយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោតិ អយ្យ ទោ
 ធន្ទនិ កថ្មយ្យ នោសាមិ កថ្មយ្យ មោហាមិ
 កថ្មយ្យ ភយាមិ កថ្មយ្យតិ ។ ឃំវត្ថុ សា ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុនីហិ វុច្ឆមនា តថេវ បក្កុណ្ណាយ្យ សា ភិក្ខុនី

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់
 ព្រោះអធិករណ៍នីមួយហើយ មិនគួរបើនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយពោល
 យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
 មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយ
 ខឹងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រ-
 ឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។
 ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ លោក
 ដែលភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តកុំនិ-
 យាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង
 ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោក
 ម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីស្អប់ខ្លះ
 លុះដោយសេចក្តីល្ងង់ខ្លះ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះ
 កាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ទៅប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល

ភិក្ខុនិហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតញា តស្ស បដិ-
 និស្សត្តាយ ។ យាវតតិយញោ សមនុភាសិយមាណា
 តំ បដិទិស្សន្តេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ច បដិ-
 និស្សន្តេយ្យ អយម្យំ ភិក្ខុនី យាវតតិយកំ ធម្មំ
 អាបន្នា និស្សរណីយំ សង្ឃទិសេសន្តិ ។

[៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
 កិស្មីញ្ចិទេវ អធិករណេតិ អធិករណំ នាម ចត្តារ
 អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អា-
 បត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។ បច្ឆា តតា នាម
 ចារាជិកា វុច្ចតិ ។ កុបិតា អនត្តមនាតិ អនកិរទ្ធា
 អាហតចិត្តា ទិលជាតា ។ ឯវំ វេទេយ្យតិ ធន្តតាមិនិ-
 យោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិនិយោ ច
 ភិក្ខុនិយោតិ ។

[៧១] សា ភិក្ខុនិតិ យា សា ឯវាទិនី ភិក្ខុនី ។
 ភិក្ខុនិហិតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនិហិ ។ យា បស្សន្តិ យា
 សុណន្តិ តាហិ វត្តញា មាយ្យេ កិស្មីញ្ចិទេវ អធិករណេ

សង្ខេបទិសេសទី ៧ សិក្ខាបទវិវាទ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង
ដើម្បីឲ្យលះបង់កម្មនោះចេញ ។ ភិក្ខុនីនោះកាលបើត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
សូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង លះបង់កម្មនោះបាន ការលះបង់
បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស
ជាយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញចាកសង្ឃ ។

(៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នាក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវដិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ដែល
ហៅថា អធិករណ៍ បានដល់អធិករណ៍ទាំងឡាយបួន គឺវិវាទាធិករណ៍ ១
អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ។ ដែលហៅ
ថា ភិក្ខុនីសង្ឃធ្វើឲ្យចាញ់ គឺសំដៅយកភិក្ខុនីដែលភិក្ខុនីសង្ឃផ្តាញ
ផ្តាលហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លាំងអាក់អន់ចិត្ត គឺភិក្ខុនីមិនត្រឹមត្រូវមានចិត្ត
គឺទោសខ្លាំងខ្លប់ហើយ មានចិត្តរឹងត្អឹង ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ
គឺពោលថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ ប៉េ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។

(៧១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីជាអ្នកពោលយ៉ាងនេះ
ជាប្រក្រតីនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាយើង ឯណា ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

បច្ឆា កតា កុប្បតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ធន្តតាមិទិយោ
 ច ភិក្ខុទិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុទិ-
 យោតិ អយ្យា ខោ ធន្តាបិ កច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ កយាបិ
 កច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បី វត្តញ្ចា តតិយម្បី វត្តញ្ចា ។
 សចេ បដិទិស្សន្តតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 ទិស្សន្តតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ សា ភិក្ខុទិ សង្ឃមជ្ឈិបិ អាគង្គិត្វា
 វត្តញ្ចា មាយ្យេ កិស្មិត្វានេវ អធិការណោ បច្ឆា កតា
 កុប្បតា អនត្តមនា ឯវំ អវច ធន្តតាមិទិយោ ច
 ភិក្ខុទិយោ ។ បេ ។ កយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុទិយោតិ
 អយ្យា ខោ ធន្តាបិ កច្ឆេយ្យ ។ បេ ។ កយាបិ
 កច្ឆេយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បី វត្តញ្ចា តតិយម្បី វត្តញ្ចា ។
 សចេ បដិទិស្សន្តតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 ទិស្សន្តតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ទាំងឡាយនោះនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ កាលបើភិក្ខុនីសង្ឃ
 ឲ្យចាស់ចាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត កុំពោលយ៉ាង
 នេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះ
 ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនីនោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយនឹង
 ភិក្ខុនីនោះអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ
 ជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយឯណាឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវចាប់ទាញភិក្ខុនីនោះមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយ
 និយាយថា នៃលោកម្ចាស់ បើភិក្ខុនីសង្ឃជាញាតិដូច្នេះព្រោះអធិករណ៍
 នីមួយ លោកខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយកុំពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេច-
 ក្តីខ្លាចផងដូច្នេះថា លោកម្ចាស់ហ្នឹងឯង លុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លះ
 ។ បេ ។ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចខ្លះ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុនី
 នោះអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះ
 បង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៧២) សា ភិក្ខុនិ សមនុភាសិតញ ។ ឯវេញ បន
 ភិក្ខុវេ សមនុភាសិតញ ញត្ថាយ ភិក្ខុនិយា បដិច្ច-
 លាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ភិក្ខុនិ កិស្មិញ្ចនេវ អធិក-
 រណោ បច្ឆា កតា កុប្បិតា អនត្តមនា ឯវំ វេទតិ ធន្ទ-
 តាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិទិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិទិស្សដ្ឋតិ ។
 យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមំ ភិក្ខុនិ
 សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។
 ឯសា ញត្ថិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ
 ឥត្ថន្ទាមា ភិក្ខុនិ កិស្មិញ្ចនេវ អធិករណោ បច្ឆា
 កតា កុប្បិតា អនត្តមនា ឯវំ វេទតិ ធន្ទតាមិទិយោ
 ច ភិក្ខុនិយោ ។ បេ ។ ភយតាមិទិយោ ច ភិក្ខុនិ-
 យោតិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិទិស្សដ្ឋតិ ។ សង្ឃោ
 ឥត្ថន្ទាមំ ភិក្ខុនិ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
 ទិស្សក្កាយ ។ យស្ស អយ្យាយ មតិ ឥត្ថន្ទា-
 មាយ ភិក្ខុនិយា សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស

សង្ខេបទិសសទី ៨ សិក្ខាបទវិវត្ត ការសូត្រសមនុភាសនវិធី

[៧២] ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធី ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវផ្សេងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជា ម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ភិក្ខុនីសង្ឃបានផ្តាញ់ ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ហើយខ្លាំងអាក់អន់ចិត្តពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី ទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះ ដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសង្ឃ មានកាលគួរដល់ហើយ សង្ឃត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះ នេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃ ជាម្ចាស់ សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះភិក្ខុនីសង្ឃបាន ផ្តាញ់ព្រោះអធិករណ៍នីមួយ ខ្លាំងអាក់អន់ចិត្តហើយពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយលុះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ លុះដោយសេចក្តីខ្លាចផង ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ សង្ឃសូត្រ សមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការ សូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

បដិទិស្សត្តាយ សា តុល្លាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា
 កាសេយ្យ ។ ធុតិយម្បី ឯតមត្តំ វេទាមិ ។ បេ ។ តតិ-
 យម្បី ឯតមត្តំ វេទាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃន
 ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។
 ឧមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុល្លា ។ ឯវេទតំ ធារយាមីតិ ។

(៧៣) ញត្តិយា ធុក្កដំ ធ្វើហិ កម្មវាចាហិ ថុល្ល-
 ច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបតិ សង្ឃាទិសេ-
 សស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អដ្ឋាបដ្ឋន្តិយា ញត្តិយា ធុក្ក-
 ដំ ធ្វើហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សមន្តិ ។

(៧៤) អយម្បីតិ បុរិមាយោ ឧចាទាយ វុច្ចតិ ។
 យាវតតិយ កន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ

វិធីបំបាត់ ភិក្ខុវិក័ត

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគាប់
 ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
 ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់រវាងគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ
 អស់រវាងគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុកាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនី
 ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រសមនុកាសន-
 វិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃទើបស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំ
 ទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៧៣) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធខណៈចប់ញាតិ ត្រូវអាបត្តិថុល្ល-
 ច្ច័យទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក លុះសូត្រចប់កម្មវាចាស្រេច
 ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស
 អាបត្តិទុក្ខដដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញាតិ (ក្តី) អាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយ
 ដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក (ក្តី) រមែងរម្ងាប់ទៅ (ឯង) ។

(៧៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯង ដែលតថាគតពោល
 ប្រៀបផ្ទឹមនឹងភិក្ខុនីមុន ។ ដែលត្រូវអាបត្តិនោះដែរ ។ ពាក្យថា ជាយាវត-
 តិយក គឺភិក្ខុនីនោះត្រូវសង្ឃទិសេសក្នុងខណៈដែលសូត្រសមនុកាសនវិធី

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសស្ស អតាបត្តិវា

អាបជ្ជតិ ន សហ វត្ថុជ្ឈាចារា ។ និស្សរណីយន្តិ
 សង្ឃម្ហា និស្សរិយតិ ។ សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។
 តេនបិ វត្ថុតិ សង្ឃទិសេសោតិ ។

[៧៥] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ
 អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
 នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃទិ-
 សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៧៦] អនាបត្តិ អសមនុកាសន្តិយា បដិនិស្សជ្ជន្តិ-
 យា ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សង្ខេបទិសេសទី ៩ វារដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

កំណត់បំផង មិនត្រូវព្រមគ្នាទាំងប្រាំគ្នកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញ
ចេញចាកសង្ឃ គឺកុំកុំទាំងឡាយឲ្យកុំកុំនោះចៀសចេញពីសង្ឃ ។
ពាក្យថា សង្ឃទិសេស មានសេចក្តីដូចគ្នាទាំងបឋមសង្ឃទិសេស
ខាងដើម ។

(៧៥) កម្មប្រកបដោយធម៌ កុំកុំមានសេចក្តីសំគាល់ថាកម្មប្រកប
ដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ កុំកុំមានសេចក្តីសង្ឃឹម មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃ-
ទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ កុំកុំសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌
កុំកុំសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ កុំកុំមានសេចក្តីសង្ឃឹម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ កុំកុំសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៧៦) វារដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺកុំកុំ (ដែលសង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ កុំកុំដែលលះ
បង់ ១ កុំកុំឆ្គួត ១ កុំកុំជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ធម្មិកសង្ខារទិសេសំ

[២៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឥល្លន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តេ-
វាសិនិយោ^(១) ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចា-
ចារា ចាបសដ្ឋា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស
វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចាទិកា^(២) ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិ-
យន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា
វិហារិស្សន្តិ ចាចាចារា ចាបសដ្ឋា ចាបសិលោកា
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចា-
ទិកាតិ ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សំ-
សដ្ឋា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសដ្ឋា ចាបសិលោកា
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចា-
ទិកាតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា កកវា

១ ឧ. អន្តេវាសិកិក្ខុនិយោ ។ ម. អន្តេវាសិកា ភិក្ខុនិយោ ។ ២ វដ្ឋប្បដិច្ចាទិកាតិ
យុត្តតវ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៩

(៧៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនី
ជាអន្តរាសិនី^(១) របស់បុល្លនន្ទភិក្ខុនីនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន
មារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នក
បៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឯណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល
បន្តបង្កប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន
មារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជា
អ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅ
ច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនី
ផងគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

(១) ភិក្ខុនីជាសិស្ស ។

ឧបសម្ព័ន្ធទិសេសេ បញ្ចក្ខី

កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សំសដ្ឋា វិហា-
 វស្សន្តំ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុ-
 នីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចាទិកា
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯ-
 វញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុទ្ទិសន្ត
 ភិក្ខុនិយោ បនេវ សំសដ្ឋា វិហាវន្តំ ចាចាចារា ចាប-
 សទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា
 អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចាទិកា ។ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុ-
 នីហិ ឯវមស្ស វចនីយោ ភកិទិយោ ទោ សំសដ្ឋា វិហា-
 វន្តំ ចាចាចារា ចាបសទ្ធា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនី-
 សង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចាទិកា
 វិច្ឆុយ្យេ វិវេកញ្ញោ ភកិទិធំ សង្ឃោ វណ្ណាតិ ។
 ឯវញ្ច តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ វុច្ឆមានា តថេវ
 បក្កុណ្ណោយ្យំ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីហិ យាវតតិយំ ស-
 មនុស្សាសិកា តស្ស បដិទិស្សតាយ ។ យាវតតិយញ្ច

សង្ឃាទិសេសទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិមន្តគួរបើនឹងនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មាន
 មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នក
 បៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយទេ
 ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្តែងឡើងនូវសិក្ខា-
 បទនេះយ៉ាងនេះថា ចំណែកភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ
 មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់
 ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូន
 ស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិ-
 សព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ឃ
 បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាក
 ពួក) របស់បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុ-
 នីទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែប្រកាន់យ៉ាងនោះដដែល
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ គួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមុទកាសនវិជ្ជាគំរប់បី
 ដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវវត្ថុនោះ ។ បើភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកាលភិក្ខុនី

វិទ្យាបិដកេ កិច្ចវិភាគោ

សមនុកាសិយមាទា តំ បដិទិស្សន្តេយ្យំ វេទ្ចតំ កុស-
លំ នោ ចេ បដិទិស្សន្តេយ្យំ វេទ្ចតំ កិច្ចានិយោ យាវតតិ-
យតំ ធម្មំ អាចន្ទា និស្សាណីយំ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៧៨] កិច្ចានិយោ បនេវាតិ ឧបសម្ពុទ្ធាយោ
វេទ្ចតំ ។ សំសង្ឃា វិហារន្តិ អននុលោមិកេន កាយិ-
កវាចសិកេន^(៦) សំសង្ឃា វិហារន្តិ ។ ចាចាចារាតិ
ចាបកេន អាចារេន សមន្មាគតា ។ ចាបសម្ពាតិ
ចាបកេន តត្ថសន្តេន អត្តតតា ។ ចាបសីលោកាតិ
ចាបកេន មីត្រាជីវេន ជីវិតំ កេហ្មន្តិ ។ កិច្ចានិសង្ឃស្ស
វិហាសំកាតិ អញ្ញមញ្ញស្ស កាម្មេ កាយិមាទេ
បដិក្កោសន្តិ ។ អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បជ្ជិតានិកាតិ
អញ្ញមញ្ញ វជ្ជំ បដិច្ឆាទេន្តិ ។

[៧៩] តា កិច្ចានិយោតំ យា តា សំសង្ឃា
កិច្ចានិយោ ។ កិច្ចានិហិតំ អញ្ញាហិ កិច្ចានិហិ ។
យោ បស្សន្តិ យា សុណាន្តិ តាហិ វត្តព្វា កតិទិយោ
ចោ សំសង្ឃា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសម្ពា ចាបសិ-

៦ កាយិកវាចសិកេន សំសង្កេតិ ភវិត្តំ ។

វិធីបដិសេធ កិច្ចនីតិវិធី

ទាំងឡាយសូត្រសមុទ្យកាសនវិធីជាគំរូបដ៏ល្អ លះបង់វត្ថុនោះបាន ការ
លះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ក៏ក្នុងទាំងឡាយនេះក្តី ត្រូវ
រាប់ត្រឹមសង្ឃទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញ ។

(៧៨) ត្រង់ពាក្យថា ចំណែកក៏ក្នុងទាំងឡាយ គឺសំដៅយកស្រ្តី
ដែលបានឧបសម្បទាហើយ ។ ពាក្យថា នៅច្រឡំដោយគ្រហស្ថ គឺនៅ
ច្រឡំដោយកាយកម្ម វចកម្ម (របស់គ្រហស្ថ) ដែលមិនសមគួរ (ដល់
បព្វជិត) ។ ពាក្យថា មានមារយាទអាក្រក់ គឺប្រកបដោយមារយាទ
អាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ គឺល្បីល្បាញដោយកិត្តិសព្ទ
អាក្រក់ ។ ពាក្យថា មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ គឺសម្រេចជីវិតដោយ
មិច្ឆាជីវិតអាក្រក់ ។ ពាក្យថា បៀតបៀនក៏ក្នុងសង្ឃ គឺរាំងរកម្តងដែល
ក៏ក្នុងផងគ្នាឆ្លើ ។ ពាក្យថា បិទបាំងទោសរបស់ក៏ក្នុងផងគ្នា គឺបិទបាំង
ទោសគឺគា ។

(៧៩) ត្រង់ពាក្យថា ក៏ក្នុងទាំងឡាយនោះ គឺក៏ក្នុងដែលច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) នោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលក៏ក្នុងទាំងឡាយ គឺដែល
ក៏ក្នុងទាំងឡាយដទៃ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយណា បានឃើញបានឮ ក៏ក្នុង
ទាំងឡាយនោះគួរនិយាយហាមប្រាមថា បងប្អូនស្រីទាំងឡាយនៅច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ

នវមសង្ឃទិសេសស្ស សំក្កាបវរិកង្កោ

លោកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស
 វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា វិវិច្ឆថយ្យ វិវេកញ្ញោ ភគិនំនំ សង្ឃោ
 វណ្ណាភីតិ ។ ទុតិយម្បំ វត្តញ្ចា តតិយម្បំ វត្តញ្ចា ។
 សចេ បដិនិស្សជ្ឈន្តំ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 និស្សជ្ឈន្តំ អាបតិ ទុក្កជស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបតិ
 ទុក្កជស្ស ។ តា ភិក្ខុនិយោ សង្ឃមជ្ឈិមំ អាគខ្សិត្វា
 វត្តញ្ចា ភគិនិយោ ខោ សំសង្ហា វិហារន្តិ ចាចាចារា
 ចាបសង្ហា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហាសិកា
 អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា វិវិច្ឆថយ្យ វិវេកញ្ញោ
 ភគិនំនំ សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ ។ ទុតិយម្បំ វត្តញ្ចា តតិយម្បំ
 វត្តញ្ចា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ឈន្តំ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ
 ចេ បដិនិស្សជ្ឈន្តំ អាបតិ ទុក្កជស្ស ។

សង្ខារទិសេសទី ៩ សំព្វបទវិវត្ត

ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកប្រៀតប្រៀនភិក្ខុនិសង្ស បិទបាំងទោសរបស់
ភិក្ខុនិផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្វាត់
(ចាកពួក) សង្ឃតែងពោលសរសើរសេចក្តីស្ងាត់ (ចាកពួក) របស់
ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយគួរនិយាយនឹងភិក្ខុនិ
ទាំងឡាយនោះអស់វេរជាគំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វេរជាគំរប់បីដង
ផង ។ បើភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ
បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃឮហើយមិន
និយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវភិក្ខុនិទាំងឡាយចាប់ទាញភិក្ខុនិទាំង
ឡាយនោះមកកាន់ទឹកណ្តាលសង្ឃ ហើយពោលថា ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រី
ទាំងឡាយនៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មាន
កិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកប្រៀតប្រៀនភិក្ខុនិសង្ស
បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំង
ឡាយស្វាត់ (ចាកពួក) សង្ឃតែងសរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិជា
បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយគួរនិយាយនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយ
នោះអស់វេរជាគំរប់ពីរដងផង គួរនិយាយអស់វេរជាគំរប់បីដងផង ។ បើ
ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិន
លះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិជយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៨០] តា ភិក្ខុនិយោ សមនុកាសិតញ ។ ឯវត្ថុ
 បទ ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតញ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយោ
 បដិពារាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អយ្យ
 សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមា ច ឥត្តន្ទាមា ច ភិក្ខុនិយោ សំសង្ខា
 វិហរន្តិ ចាចាចារា ចាបសន្នា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនិ-
 សង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វន្តប្បដិច្ចាទិកា ។
 តា តំ វត្ថុ នប្បដិស្សន្តន្តិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្ក
 សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមញ្ញ ឥត្តន្ទាមញ្ញ ភិក្ខុនិយោ សមនុកា-
 សេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិស្សត្តាយ ។ ឯសា ញត្ថ ។
 សុណាតុ មេ អយ្យ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមា ច ឥត្តន្ទាមា
 ច ភិក្ខុនិយោ សំសង្ខា វិហរន្តិ ចាចាចារា ចាបសន្នា
 ចាបសិលោកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញ-
 មញ្ញស្ស វន្តប្បដិច្ចាទិកា ។ តា តំ វត្ថុ នប្បដិ-
 និស្សន្តន្តិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមញ្ញ ឥត្តន្ទាមញ្ញ ភិក្ខុ-
 និយោ សមនុកាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិស្សត្តាយ ។
 យស្ស អយ្យាយ មតិ ឥត្តន្ទាមាយ ច ឥត្តន្ទាមាយ ច
 ភិក្ខុនិសំ សមនុកាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិស្សត្តាយ

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[៨០] គប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធីយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ នៅច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះឡើយ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ

វិមលក្ខិណវិសេសេ សមនុភាសនា

សា តុល្លាស្ស យស្ស នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។
 ទុតិយម្បី ឯតមត្ថំ វនាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បី ឯតមត្ថំ
 វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ឃន ឥត្ថន្នាមា ច
 ឥត្ថន្នាមា ច ភិក្ខុនិយោ តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។
 ឧមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

[៨០] ញត្តិយា ទុក្ខំ ខ្ចីហំ កម្មវាចាហំ ឥល្ហត្ថយា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃនិសេសស្ស ។
 សង្ឃនិសេសំ អន្លាបន្តន្តំ ញត្តិយា ទុក្ខំ ខ្ចីហំ
 កម្មវាចាហំ ឥល្ហត្ថយា បដិប្បស្សមន្តិ ។ ទ្វេ តិស្សោ
 ឯគរតោ សមនុកាសិតញា តទុត្តរំ ន សមនុកាសិតញា ។

[៨២] ឥមាបិ ភិក្ខុនិយោតិ បុរិមាយោ ឧបាទាយ
 វត្ថុន្តិ ។ យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ

សង្ខារទិសេសទី ៩ ការសូត្រសមនុភាសនវិធី

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្វ័យ មិនគាប់
 ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
 ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះ
 អស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ ការសូត្រ
 សមនុភាសនវិធីនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្វ័យ ។ ខ្ញុំ
 សូមចាំទុករឿងនេះដោយអាការស្វ័យនៅយ៉ាងនេះ ។

(៨១) ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវអាបត្តិ
 ថុល្លថ្នយទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង ត្រូវអាបត្តិសង្ខារទិសេស
 ក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាស្រេច ។ កាលបើភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិសង្ខារ-
 ទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្ខដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិ (ក្តី) អាបត្តិថុល្ល-
 ថ្នយទាំងឡាយដែលត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដង (ក្តី) ក៏រម្ងាប់ទៅឯង ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនវិធី ចំពោះភិក្ខុនីពីរបីរូបជាមួយគ្នា
 បាន មិនត្រូវសូត្រសមនុភាសនវិធីឲ្យលើសអំពីពីរបីរូបនោះឡើយ ។

(៨២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះក្តី គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ដែលតថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ។ ពាក្យថា
 ឈ្មោះយាវតតិយក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិ (សង្ខារទិសេស)

វិធីបដិសេធកំព្វវិវាទ

អាបជ្ជន្តំ ន សហ វត្ថុជ្ឈាណា ។ និស្សាវណ្ណយន្តំ
សង្ឃម្ហា និស្សាវរិយតិ ។ សង្ឃទិសេសោតិ ។ បេ ។
តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃទិសេសោតិ ។

(៨៣) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទ្ធិស្សជ្ជន្តំ
អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតីកា
នប្បដិទ្ធិស្សជ្ជន្តំ អាបត្តិ សង្ឃទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិទ្ធិស្សជ្ជន្តំ អាបត្តិ សង្ឃទិសេ-
សស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតីកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(៨៤) អធាបត្តិ អសមនុភាសន្តំនំ បដិទ្ធិស្សជ្ជន្តំនំ
ឧម្មត្តិកានំ ខិត្តចិត្តានំ វេទនដ្ឋានំ អាទិកម្មីកានំ ។

និយមិក ភិក្ខុវិភង្គ

ដោយសូត្រសមនុភាសនវិធីដកបដល់គំរប់បីដង មិនមែនត្រូវព្រមគ្នា
នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងវត្ថុទេ ។ ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយ
គួរនាំភិក្ខុនីដែលត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេសនោះចេញអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា
សង្ឃទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃទិសេសទី ១ រួចហើយ ។

[៨៣] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រ-
កបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់
ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃ-
ទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំងឡាយសំគាល់ថាកម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[៨៤] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលភិក្ខុនីសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយលះបង់ចេញ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីមានបិក្ខុរើវ័យ ១ ភិក្ខុ-
នីដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ទសមសង្ឃទិសេសី

[៨៩] តេន សមយេន តុទ្ធោ កកវា សាវត្ថយំ
វិហាតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សម-
នុកដ្ឋា ភិក្ខុនីយោ ឃំ វេទតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យ
តុម្ហេ វិហាថ មា តុម្ហេ ធានា វិហាវត្ថុ សន្តិ សង្ឃ
អញ្ញាបិ ភិក្ខុនីយោ ឃំវាចារា ឃំសន្តា ឃំសិលោកា
ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញាមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចា-
ទិកា តា សង្ឃេន ន កំភ្នំ អាហា តុម្ហេយេវ សង្ឃ
ឧត្តាយ បរិកវេន អត្ថន្តិយា វេកស្ស(១) ធុត្ថល្យា
ឃំមាហា ភិក្ខុនីយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហាវត្ថុ ចាចាចារា
ចាបសន្តា ចាបសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហា-
សិកា អញ្ញាមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា វិច្ឆុថយ្យ

១ ឧ.ម. វេកស្សិយា ។ ឯវំ សព្វន្ត ញាត្ថំ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០

(៨៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុភា-
សនវិធីហើយថា វៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រ-
ឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ
សូម្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទយ៉ាងនេះ មានកិត្តិសព្ទយ៉ាង
នេះ ចិញ្ចឹមជីវិតយ៉ាងនេះ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោស
របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័ង្ស សង្ឃមិនបានពោលពាក្យ
អ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោក
ទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រោយ ដោយគ្មាន
អំណត់(ក្រោធ)ដោយសំដីបង្ក្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំង
ថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកច្រឡូកច្រឡំ
(ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការ
ចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់
ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយស្ងាត់(ចាកពួក)

វិធីបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

វិវេកញោវ ភតិដ៏ដំ សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ ។ យា តា ភិក្ខុ-

និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចា-

ចេន្តិ កតំ ហំ នាម អយ្យា ធុល្លនន្ទា សង្ឃន

សមនុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឃំ វត្តតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យ

តុម្រេ វិហារថ មា តុម្រេ នាណា វិហារិត្ត ។ បេ ។

វិវិច្ឆថយ្យ វិវេកញោវ ភតិដ៏ដំ សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ

។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃន

សមនុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឃំ វនេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យ

តុម្រេ វិហារថ មា តុម្រេ នាណា វិហារិត្ត ។ បេ ។ វិវិច្ឆថយ្យ

វិវេកញោវ ភតិដ៏ដំ សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។

វិគរហំ តុម្រោ ភកវា កតំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ ធុល្ល-

នន្ទា ភិក្ខុនី សង្ឃន សមនុកដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឃំ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ-
នីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើ
នឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលសង្ឃសូត្រ សមនុកាសនវិធី
ហើយថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ
ដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ នៃ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរ-
សើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ បេ ។ ព្រះដ៏
មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយ
យ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុកាសនវិធីហើយថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយ
គ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រ
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរ-
សើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
សម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
មិនគួរបើនឹងពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលសង្ឃសូត្រសមនុ-

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន បញ្ចប់

វត្តត្ថ រំសង្កា វ អយ្យេ តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ
 ធានា វិហារត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ឆយេ វិវេកញ្ញាវ ភតិជំនំ
 សង្ឃេ វណ្ណត័តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្កាជំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុជិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ធុត្ថិសន្ត យា បន ភិក្ខុជី ឯវំ វេទយ្យ
 សំសង្កា វ អយ្យេ តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ ធានា
 វិហារត្ថ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុជិយោ ឯវាចារា
 ឯវំសង្កា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុជីសង្ឃស្ស វិហាសិកា
 អញ្ញាមញ្ញស្ស វជ្ជប្បជំនានិកា តា សង្ឃេ ន តិញ្ច
 អាហ តុម្ភេយេវ សង្ឃេ ធុញ្ញាយ បរិកវេន អត្តន្តិ-
 យា វេកស្ស ធុត្ថល្យា ឯវាហា ភតិជិយោ ខោ សំ-
 សង្កា វិហារត្ថ ចាចាចារា ចាបសង្កា ចាបសិលោកា

សង្ឃទិសេសទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភាសនាវិធីហើយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយ ចូរនៅ
 ច្រឡំច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ
 ។ បេ ។ បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក)
 សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ដូច្នេះ
 ឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ចូរសម្រែងឡើងនូវសិទ្ធិក្នុងបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពោលយ៉ាងនេះ
 ថា បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡំច្រឡំ
 ដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយរូបដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការ
 ចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ ជាអ្នកបំផ្លាញទោស
 របស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័យរ សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹង
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំង
 ឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រោយ ដោយគ្មានអំណត់
 ដោយសំដីបង្កើត ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជា
 បងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡំច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ)
 មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាក្រក់

វិសយបិដកេ ភិក្ខុសិរិកង្ការ

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចា-
 ទិកា វិវិច្ឆយេ វិវេកញ្ញា ភតិទីនំ សង្ឃេ វណ្ណតីតិ ។
 សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហំ ឯវមស្ស វចនីយា មាយេ ឯវំ
 អវច សំសង្ខា វ អយេ តុម្ហេ វិហាវេ មា តុម្ហេ នាថា
 វិហាវត្ថុ សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ ភិក្ខុនីយោ ឯវចារា
 ឯវំសង្ខា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា
 អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា តា សង្ឃេ ន កីញ្ច
 អាហ តុម្ហេយេ សង្ឃេ ឧញ្ញាយ បរិភវេន អត្តន្តិយា
 វេកស្ស ធុត្វល្យា ឯវមាហ ភតិទីនោ ទោ សំ-
 សង្ខា វិហាវត្ថុ ចាចាចារា ចាបសង្ខា ចាបសិលោកា
 ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិ-
 កា វិវិច្ឆយេ វិវេកញ្ញា ភតិទីនំ សង្ឃេ វណ្ណតីតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ស ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិព្វកផងគ្នា
 បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក)
 សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុ-
 និនោះគប្បីភិក្ខុនិទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា បតិត្រលោកម្ចាស់ ចូរ
 លោកកុំនិយាយយ៉ាងនេះថា បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំង
 ឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយគ្រហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែក
 ខ្វែកគ្នាឡើយ សូម្បីភិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មាន
 កិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ស
 ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិព្វកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័យ សង្ឃ
 មិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះ
 តែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តីមើលងាយ ដោយពេបជ្រោយ ដោយ
 គ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្ក្រប ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយ
 ថា ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយ
 គ្រហស្ថ) មានមារយាទអាក្រក់ មានកិត្តិសព្ទអាក្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិត
 អាក្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ស ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិព្វក
 ផងគ្នា បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាក
 ពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។

ឯវញ្ច សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ វុច្ចមានា តថេវ បក្កុណ្ណោយ្យ
 សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ យាវតតិយំ សមនុកាសិតព្វា
 តស្ស បដិទិស្សក្កាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុកាសិ-
 យមានា តំ បដិទិស្សន្នេយ្យ ឥន្ទេតំ កុសលំ នោ
 ចេ បដិទិស្សន្នេយ្យ អយម្យំ ភិក្ខុនិ យាវតតិយកំ
 ធម្មំ អាចន្ទា ទិស្សាវណីយំ សង្ឃទិសេសន្តិ ។

[៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 និតិ ។ ឯវំ វេទយ្យតិ សំសង្ខា វ អយ្យេ តុម្ភេ វិហា-
 រថ មា តុម្ភេ នាមា វិហារិត្ត សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាបិ
 ភិក្ខុនិយោ ឯវំចារា ឯវំសទ្ធា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនិ-
 សង្ឃស្ស វិហេសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស វន្តប្បដិច្ចាទិ-
 កា តា សង្ឃេ ន កិញ្ចំ អាហ តុម្ភេយេវ សង្ឃេ
 ឧញ្ញាយាតិ អញ្ញាយ ។ បរិកវេនាតិ បរិកត្យតា ។
 អត្តនិយាតិ កោបេន ។ វេកស្សតិ វិកស្សិតតា ។

សង្ខារទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិវាដ្ឋ

ភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះ ក៏នៅតែប្រកាន់ដ-
 ដែល ភិក្ខុនីនោះគប្បីភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនវិធីដើម្បីឲ្យលះបង់
 នូវវត្ថុនោះដរាបដល់គំរប់បីដង ។ បើភិក្ខុនីនោះកាលដែលភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 សូត្រសមនុភាសនវិធីដរាបដល់គំរប់បីដង លះបង់វត្ថុនោះបាន ការលះ
 បង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនីនេះក្តី (ក៏) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-
 ទិសេស ឈ្មោះយាវតតិយក គួរបណ្តេញចេញ ។

[៨៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ពាក្យថា ពោលយ៉ាងនេះ គឺពោល
 ថា បតីត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំចុះ
 លោកទាំងឡាយកុំនៅផ្សេងៗ គ្នាឡើយ (ព្រោះ) ភិក្ខុនីទាំងឡាយសូម្បី
 រូបដទៃ ដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹម
 ជីវិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផង
 គ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័យ (តែ) សង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 នោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តី
 មើលងាយ គឺដោយសេចក្តីមាក់ងាយ ។ ពាក្យថា ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ
 គឺដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើម ។ ពាក្យថា ដោយគ្មានអំណត់ គឺដោយសេចក្តី
 ខឹង ។ ពាក្យថា ដោយសំដីបង្ក្រាប គឺដោយធ្វើសំដីឲ្យវិសេសជាង ។

វិទ្យាបិដកេ កិច្ចសិក្សា

ធុត្តល្យាតិ អបក្ខតា ។ ឯវមាហ ភគិនិយោ ទោ
 សំសដ្ឋា វិហរន្តិ មាហាចារា មាហសុទ្ធា មាហសិ-
 លោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញមញ្ញស្ស
 វជ្ជប្បដិច្ចាទិកា វិវិច្ឆបយ្យេ វិវេកញោវ ភគិនិមំ សង្ឃោ
 វណ្ណាតិ ។ សា ភិក្ខុនីតិ យា សា ឯវាទិនិ
 ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីបាតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនីហិ ។ យា
 បស្សន្តិ យា សុណន្តិ តាហិ វត្តញ្ច មាយ្យេ ឯវំ
 អវច សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ពេ វិហរថ មា តុម្ពេ
 ធានា វិហរត្ថ ។ បេ ។ វិវិច្ឆបយ្យេ វិវេកញោវ
 ភគិនិមំ សង្ឃោ វណ្ណាតិ ។ ធុតិយម្បិ វត្តញ្ច
 តតិយម្បិ វត្តញ្ច ។ សចេ បដិនិស្សដ្ឋតិ ឥច្ចេតំ
 កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។

វិធីបដិសេធ កិច្ចសិក្សា

ពាក្យថា ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយ គឺដោយលោកទាំងឡាយគ្មានបក្ខពួក ។ ប៉ុន្តែនូវភក្តីភ័យពេលយ៉ាងនេះថា ភក្តីនេះជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយហ្នឹងឯង ជាអ្នកនៅច្រឡំច្រឡំ(ដោយគ្រហស្ថ)មានមារយាទពាក្យ មានកិត្តិសព្ទពាក្យ មានការចិញ្ចឹមជីវិតពាក្យ ជាអ្នកបៀតបៀនភក្តីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភក្តីពួកផងគ្នា បត់ត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភក្តីនេះជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ភក្តីនេះនោះគឺភក្តីឯណាដែលពេលជាប្រក្រតីយ៉ាងនេះនោះឯង ។ ពាក្យថា ដែលភក្តីទាំងឡាយ គឺដែលភក្តីទាំងឡាយដទៃ ។ ភក្តីទាំងឡាយឯណាយើញ ឯណា ពួកភក្តីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយនឹងភក្តីនោះថា បត់ត្រលោកម្ចាស់ ចូរលោកកុំនិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បត់ត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡំច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) ចុះកុំនៅបែកខ្ញែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បត់ត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភក្តីនេះជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភក្តីនោះគឺភក្តីទាំងឡាយពេលអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បីពេលអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភក្តីនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុកដង។

សមសង្ឃទិ សសស្ស សិក្ខាបវរិកង្គេ សមនុកាសតា

សុត្វា ន វេទន្តំ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សា ភិក្ខុនី
 សង្ឃមជ្ឈិមំ អាគម្ពត្វា វត្តញ្ចា មាយ្យេ ឯវំ អវេច
 សំសដ្ឋា វ អយ្យេ តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ ធានា
 វិហារិត្ថ ។ បេ ។ វិច្ឆេយ្យេ វិវេកញ្ញាវ កតិដំនំ សង្ឃោ
 វណ្ណាតីតិ ។ ទុតិយម្បំ វត្តញ្ចា តតិយម្បំ វត្តញ្ចា ។
 សចេ បដិទិស្សន្តតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ បេ
 បដិទិស្សន្តតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៨៧] សា ភិក្ខុនី សមនុកាសិតញ្ចា ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតញ្ចា ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
 បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញ្ចោ សុណាតុ មេ អយ្យេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុ-
 កដ្ឋា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វេទនតំ សំសដ្ឋា វ អយ្យេ
 តុម្ភេ វិហារេ មា តុម្ភេ ធានា វិហារិត្ថ សន្តិ សង្ឃោ
 អញ្ញាបិ ភិក្ខុនិយោ ឯវាចារា ឯវំសន្តា ឯវំសិលោកា

សង្ឃទិសេសទី ១០ សិក្ខាបទវិវាទ ការសូត្រិសមនុភាសនកម្ម

ភិក្ខុនីទាំងឡាយឮហើយមិននិយាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយនាំយកមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយពោលថា បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ លោកចូរកុំពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ)ចុះ លោកទាំងឡាយកុំ
 នៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តីស្ងាត់របស់ភិក្ខុនីជា
 បងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីហោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយអស់វារៈ
 គំរប់ពីរដងធន គួរនិយាយអស់វារៈគំរប់ពីរដងធន ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់
 ចេញ ការលះបង់នេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៨៧) ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រិសមនុភាសនវិធី ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីនោះគួរភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រិសមនុភាសនវិធី
 យ៉ាងនេះគឺ ភិក្ខុនីដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រ
 សង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះឈ្មោះនេះ ពោលយ៉ាងនេះ
 នឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលសង្ឃសូត្រិសមនុភាសនវិធីហើយថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំដោយគ្រ-
 ហស្ថចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ សូមភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកិត្តិសព្ទដូចគ្នា មានការចិញ្ចឹមដ៏រិត

ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញាមញ្ញាស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចា-
 ទិកា តា សង្ឃេ ន កិញ្ចំ អាហា តុម្ភេយេ សង្ឃេ
 ឡោយ បរិកថេន អក្ខន្តិយា វេកស្សា ទុព្វល្យា ឯវមាហ
 ភតិទិយោ ខោ សំសដ្ឋា វិហារន្តំ ។ បេ ។ វិវិច្ឆេយ្យេ
 វិវេកញ្ញោ ភតិទិទំ សង្ឃេ វណ្ណាភិក្ខុ ។ សា តំ វត្ថុ
 នប្បដិទ្ធិស្សដ្ឋតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃេ
 ឥត្តន្ទាមំ ភិក្ខុនី សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
 ទិស្សតាយ ។ ឯសា ញត្ថំ ។ សុណាតុ មេ អយ្យ
 សង្ឃេ អយំ ឥត្តន្ទាមា ភិក្ខុនី សង្ឃេន សមនុភដ្ឋា
 ភិក្ខុនិយោ ឯវំ វេទេតិ សំសដ្ឋា វ អយ្យ^(១)តុម្ភេ វិហារេ
 មា តុម្ភេ ឆាឆា វិហារិត្ត សន្តិ សង្ឃេ អញ្ញាមិ ភិក្ខុនិ-
 យោ ឯវំចារា ឯវំសទ្ធា ឯវំសិលោកា ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
 វិហាសិកា អញ្ញាមញ្ញាស្ស វដ្ឋប្បដិច្ចាទិកា តា សង្ឃេ

១ អយ្យាភិក្ខុ ភតិទិ វេទិតេ ទិស្សតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ស ជាអ្នកបិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិព្វក
 ផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័រ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយ
 នោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះតែនឹងលោកទាំងឡាយដោយសេចក្តី
 មើលងាយ ដោយសេចក្តីពេបជ្រាយ ដោយគ្មានអំណត់ ដោយសំដីបង្កើត
 ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ
 ហ្នឹងឯងនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយត្រហស្ថ) ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់
 ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (បាតព្វក) សង្ឃសរសើរតែសេចក្តី
 ស្ងាត់របស់ភិក្ខុនិជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះ
 ចេញ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីស្រុតសមនុ-
 ភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនិឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញ ។ នេះជា
 ញត្តិ ។ បពិត្រសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនិនេះឈ្មោះនេះពោល
 យ៉ាងនេះ នឹងភិក្ខុនិទាំងឡាយដែលសង្ឃស្រុតសមនុភាសនវិធីហើយថា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយចូរនៅច្រឡកច្រឡំ
 (ដោយត្រហស្ថ) ចុះ លោកទាំងឡាយកុំនៅបែកខ្វែកគ្នាឡើយ សូម្បី
 ភិក្ខុនិទាំងឡាយដទៃដែលមានមារយាទដូចគ្នា មានកត្តិសព្វដូចគ្នា មានការ
 ចិញ្ចឹមដ៏រិតដូចគ្នា ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុនិសង្ស បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនិ
 ពួកផងគ្នា មាននៅក្នុងសង្ឃវ័រ តែសង្ឃមិនពោលពាក្យអ្វីនឹងភិក្ខុនិ

ទសមសង្ខារទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិវត្តេ សមនុភាសនា

ន ក៏ញ៉ំ អាហា តុម្រេយេវ សង្ខោ ឧញាយ បរិកវេន
អក្ខន្តិយា វេកស្សា ធុត្វល្យា ឯវេមាហា ភគិនិយោ ខោ
សំសង្ខា វិហារន្តិ ចាចាចារា ចាបសុទ្ធា ចាបសិលោកា
ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស វិហាសិកា អញ្ញាមញ្ញាស្ស វជ្ជប្បដិច្ចាទិ-
កា វិវិច្ឆបយ្យេ វិវេកញោវ ភគិនិមំ សង្ខោ វណ្ណាត័តិ ។
សា តំ វត្ថុំ នប្បដិទិស្សជ្ជតិ ។ សង្ខោ ឥត្តញ្ញាមំ
ភិក្ខុនិ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។
យស្ស អយ្យាយ ខមតិ ឥត្តញ្ញាមាយ ភិក្ខុនិយា
សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ សា
តុញ្ញាស្ស យស្ស នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ធុត្ត-
យម្បិ ឯតមត្ថំ វនាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ
វនាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា សង្ខេន ឥត្តញ្ញាមា ភិក្ខុនិ
តស្ស វត្ថុស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស
តស្សា តុញ្ញា ។ ឯវេមេតំ ជារយាមីតិ ។

សង្ឃទិសេសទី ១០ សំព្វបទវិភង្គ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

ទាំងឡាយនោះទេ សង្ឃពោលពាក្យយ៉ាងនេះវត្តន៍លោកទាំងឡាយ
 ដោយសេចក្តីមើលឆាយ ដោយពេបដោយ ដោយមិនអត់ខុនគ្នា ដោយសំដី
 បង្កើត ដោយលោកទាំងឡាយមានកំឡាំងថយថា ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រី
 ទាំងឡាយឆ្លងឯងនៅច្រឡកច្រឡំ (ដោយគ្រហស្ថ) មានមារយាទអា-
 គ្រក់មានកិត្តិសព្ទអាគ្រក់ មានការចិញ្ចឹមជីវិតអាគ្រក់ ជាអ្នកបៀតបៀនភិក្ខុ
 នីសង្ឃ បិទបាំងទោសរបស់ភិក្ខុនីពួកផងគ្នា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ
 លោកទាំងឡាយចូរស្ងាត់ (ចាកពួក) សង្ឃសរសើរវត្តសេចក្តីស្ងាត់របស់
 ភិក្ខុនីជាបងប្អូនស្រីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្តនោះចេញទេ ។
 សង្ឃសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះ
 ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
 បង់វត្តនោះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម
 មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
 ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់
 វារៈគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនវិធីចំពោះភិក្ខុនី
 ឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្តនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រសមនុភាសន-
 វិធីនោះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមបំពេញ
 នូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

វិធីបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៨៨] ញត្ថិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
ឥល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្ថិ សង្ឃាទិ-
សេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបដ្ឋន្តិយា ញត្ថិយា
ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ឥល្លច្ចយា បដិប្បស្សន្តិ ។

[៨៩] អយម្បីតិ ថុរិមាយោ ឧបាទាយ វុច្ឆតិ ។
យាវតតិយកន្តិ យាវតតិយំ សមនុកាសនាយ អាបដ្ឋ-
តិ ន សហ វត្ថុវេស្តាចារា ។ និស្សារណីយន្តិ សង្ឃម្ហា
និស្សារិយតិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃេ វ តស្សា
អាបត្ថិយា មានតំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ អព្ពេតិ
ន សម្ពហុលា ន ឯកា ភិក្ខុនិ តេន វុច្ឆតិ សង្ឃា-
ទិសេសោតិ ។ តស្សចេវ^(១) អាបត្ថិនិកាយស្ស នាម-
កម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ឆតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

១ តស្សោតិបិ កត្តបិ ពោត្តកេ ទិស្សតិ ។

វិធីបំបាត់ ភិក្ខុនីវិក័ត

(៨៨) ភិក្ខុនីនោះត្រូវទុកដោយសូត្រញត្តិ ត្រូវថ្កល់ថ្កល់ទាំងឡាយ
 ដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក បង់កម្មវាចា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស ។
 កាលភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិសង្ឃទិសេស អាបត្តិទុកដោយសូត្រញត្តិ
 នឹងអាបត្តិថ្កល់ថ្កល់ទាំងឡាយ ដែលត្រូវដោយសូត្រកម្មវាចាពីរលើក
 តែងរម្ងាប់ទៅឯង ។

(៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីនេះក្តី គឺភិក្ខុនីនេះឯងដែលតថាគតពោល
 ប្រែបង្កើតភិក្ខុនីទាំងឡាយមុន ។ ពាក្យថា ឈ្មោះយាវតតិយក
 គឺភិក្ខុនីត្រូវ (សង្ឃទិសេស) ដោយការសូត្រសមនុភាសនដកបអស់
 វាគ្គបង្កើត មិនមែនត្រូវមួយអង្វើដោយសេចក្តីប្រព្រឹត្តិកន្លងវត្ថុទេ ។
 ពាក្យថា គួរបណ្តេញចេញ គឺភិក្ខុនីទាំងឡាយគួរនាំភិក្ខុនីនោះចេញពី
 សង្ឃ ។ ពាក្យថា សង្ឃទិសេស គឺទាល់តែសង្ឃឲ្យមានតួដើម្បី
 អាបត្តិនោះ ទាញត្រឡប់អនុរាបត្តិមកជាក្នុងមូលាបត្តិបាន រួចឲ្យអញ្ជា-
 កម្ម ភិក្ខុនីច្រើនរូបឲ្យមិនបាន ភិក្ខុនីមួយរូបក៏ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះបាន
 ជាអាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតឲ្យឈ្មោះថា សង្ឃទិសេស ។ ពាក្យថា
 អាបត្តិសង្ឃទិសេសជានាមកម្ម គឺថាជាឈ្មោះនៃអាបត្តិនិកាយនោះឯង
 ព្រោះហេតុនោះ អាបត្តិនិកាយនោះ តថាគតហៅថា សង្ឃទិសេស ។

[៧០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិស្សដ្ឋតិ
 អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
 នប្បដិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ
 អធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិស្សដ្ឋតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិ-
 សេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខ-
 ជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៧១] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តិយា បដិស្សដ្ឋតិ-
 យា ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៧២] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ សត្តរស សង្ឃា-
 ទិសេសា ធម្មា នវ បឋមាបត្តិកា អដ្ឋ យាវតតិយ-
 កា យេសំ ភិក្ខុនី អញ្ញាវំ វា អញ្ញាវំ វា អាបដ្ឋតិ
 កាយ ភិក្ខុនិយា ឧភតោសជ្ឈេ បក្ខមាទតំ ចរិតតំ

សង្ខេបទិសេសទី ១០ វារដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៩០) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ខាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ខាទិសេស ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ខាទិសេស ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយ ធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកប ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៩១) វារដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ (សង្ឃ) មិនបានសូត្រសមនុភាសនវិធី ១ ភិក្ខុនីបានលះបង់ ១ ភិក្ខុនី ធូត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ (៩) ។

(៩២) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិសង្ខាទិសេសទាំង១៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ៩ ឈ្មោះបឋមាបត្តិកា អាបត្តិ៨ ឈ្មោះយា- វតតិយកា បណ្តាអាបត្តិទាំង១៧នេះ ភិក្ខុនីអង្គណាត្រូវអាបត្តិណា ។ ភិក្ខុនីអង្គនោះត្រូវប្រព្រឹត្តបក្ខមានត្រកង្កកេតោសង្ឃ ភិក្ខុនីដែលប្រព្រឹត្ត

១ ព្រាជ្ញសិក្ខាបទទៀតដែលមិនបានសំដែងនោះ លោកថា ព្រោះដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទក្នុង ភិក្ខុបាដិមោត្តហើយ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ចំណូលមានត្រាយ ភិក្ខុនិយោ^(១)យត្ថ សិយា វីសតិគណោ
 ភិក្ខុនីសង្ឃោ តត្ថ សា ភិក្ខុនី អញ្ចេត្វា ឯកាយបិ
 ចេ ឡោ វីសតិគណោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ភិក្ខុនី
 អញ្ចេយ្យ សា ច ភិក្ខុនី អនត្ថតា តា ច ភិក្ខុនិយោ
 ការយ្ហា ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ តត្ថយ្យោ បុច្ឆាមិ
 កក្ខត្ថ បរិសុទ្ធា ។ ធុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខត្ថ បរិសុទ្ធា ។
 តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខត្ថ បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យា-
 យោ តស្មា ត្ថល្លា ។ ឯវេមេតំ ធារយាមីតំ ។

សត្តរសកល្លំ និដ្ឋិតំ ។

១ ឥមេ បាវេ ឧបេបិយចេត្ថកេ ចំណូលមានត្រាយ ភិក្ខុវិភង្គោ សោធិតា ។ តំ សុសោធិតំ
 ចំណូលមានត្រាយ ភិក្ខុវិភង្គោ បាលិយា សមិត្តា ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

មានត្ថុហើយ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូបមានក្នុងទីណា ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យ
 អញ្ជើញកម្មបំពោះភិក្ខុនីនោះ ក្នុងទីនោះ បើភិក្ខុនីសង្ឃពួក ២០ រូប ខ្លះសូម្បី
 តែភិក្ខុនី ១ រូបឲ្យអញ្ជើញកម្មបំពោះភិក្ខុនីនោះ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ភិក្ខុនី
 សង្ឃមិនឲ្យអញ្ជើញកម្មផង ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះឈ្មោះថា ត្រូវព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគតិះដៀលផង ។ នេះជាសាមីចិកម្មក្នុងរឿងនោះ ។ ខ្ញុំសូមសួរ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
 ហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាតំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
 ហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាតំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ
 ហើយឬ ។ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ
 ហេតុនោះទើបលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
 ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សង្ឃទិសេសកណ្ត ០៧ សិក្ខាបទ ចប់ ។

និស្សត្តិយកណ្ណំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ តីស និស្សត្តិយា

ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។

បត្តវគ្គស្ស បរិមសិក្ខាបទំ

[៧៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មត្តិយា ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ
សន្និចយំ កកេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាន្តា
បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ពហុបត្តេ សន្និចយំ កកស្សន្តិ បត្តវណ្ណំ
វា ភិក្ខុនិយោ កកស្សន្តិ អាមត្តកាបណំ វា បសា-
វេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សា-
នំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បន្នា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម ធម្មត្តិយា ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និ-
ចយំ កកស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កក ភិក្ខុវេ ធម្មត្តិយា

និស្សគ្គិយកណ្ណ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះនិស្សគ្គិយ

បាចិត្តិយមានចំនួន៣០នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

បត្តិវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៩៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមានពួក ៦ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រជាច្រើន ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ដើរទៅកាន់ចារិកវិហារបានឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះ
បង្ហាបថា ហេតុអ្វីភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកច្រើនម្ល៉េះ
ឬភិក្ខុនីទាំងឡាយនឹងធ្វើជំនួញបាត្រ ឬនឹងដាក់រន្ធស្រោលក៏ដាច់ដី ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល
បន្ទុះបង្ហាបហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្ហាបថា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមានពួក ៦ មិនសមបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្សំបាត្រទុកសោះ ។ បេ ។
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦

វិធីបំផុស ភិក្ខុវិក័ត្តោ

ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ កាហោន្តិតំ ។ សច្ចំ ភក្កវាតំ ។
 វិក័ត្តហំ ពុទ្ធា ភក្កវា កាមំ ហំ ធាម ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា
 ភិក្ខុនិយោ បត្តសន្និចយំ កាវិស្សន្តំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាទំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ញំ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
 បត្តសន្និចយំ កាវយ្យំ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តំ ។

(៧៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
 បត្តោ ធាម ទេ បត្តា អយោបត្តោ មត្តិកាបត្តោ ។
 តយោ បត្តស្ស វណ្ណា ឧក្កដោ បត្តោ មជ្ឈិមោ
 បត្តោ ឌីមកោ បត្តោ ។ ឧក្កដោ ធាម បត្តោ
 អឌ្ឍកោ ធាម កណ្ណាតិ ចតុញ្ញាតំ ខាទន្ទិយំ^(១) តទ្ធិប័យំ
 ព្យញ្ញំ ។ មជ្ឈិមោ ធាម បត្តោ ធាន្ទិកោ ធាម
 កណ្ណាតិ ចតុញ្ញាតំ ខាទន្ទិយំ តទ្ធិប័យំ ព្យញ្ញំ ។
 ឌីមកោ ធាម បត្តោ បត្តោ ធាម កណ្ណាតិ ចតុញ្ញាតំ
 ខាទន្ទិយំ តទ្ធិប័យំ ព្យញ្ញំ ។ តតោ ឧក្កដោ អបត្តោ

វិធីបដិសេធ កិច្ចសន្យា

ធ្វើឲ្យសេចក្តីសន្យាបាត់ទុក ពិតមែនឬ ។ ក៏កុំទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 បត់ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ក៏កុំទាំងឡាយ ក៏កុំទាំងឡាយមានពួក ៦
 មិនគួរបើនឹងធ្វើសេចក្តីសន្យាបាត់ទុកទេ ម្ចាស់ក៏កុំទាំងឡាយ អំពើនេះ
 មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ក៏កុំទាំងឡាយ ក៏កុំទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្លាបនេះយ៉ាងនេះថា
 ក៏កុំនិណាមួយធ្វើសេចក្តីសន្យាបាត់ ក៏កុំនោះត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

(៧២) ត្រង់ពាក្យថា ក៏កុំនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិទ្ធិក្លាប
 ទី១ នៃប្រាជ្ញកកណ្តាលចំហើយ ។ បាត្រ២ យ៉ាង គឺបាត្រ២ ដៃក១ បាត្រដី ១
 ឈ្មោះថា បាត្រ ។ ប្រមាណរបស់បាត្រមាន៣ យ៉ាង គឺបាត្រខ្នាតធំ ១
 បាត្រខ្នាតកណ្តាល ១ បាត្រខ្នាតតូច ១ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតធំ
 គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករកន្លះអាឡូក នឹងបង្កើមភាគទី ៤ នឹងមូប
 សមគួរនឹងបាយនោះ ។ ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតកណ្តាលគឺ បាត្រចំណុះ
 បាយនៃអង្ករ ១ នាឡិវនឹងបង្កើមភាគទី ៤ នឹងមូបសមគួរដល់បាយនោះ ។
 ដែលហៅថា បាត្រខ្នាតតូច គឺ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករ ១ បត្តនឹងបង្កើម
 ភាគទី ៤ នឹងមូបសមគួរដល់បាយនោះ ។ បាត្រដែលមានខ្នាតតូច

និស្សត្តិយកណ្តោ បញ្ចវគ្គេ បឋមសំព្វាបទស្ស វិរត្តោ

ឱមកោ អបត្តោ ។ សង្ខត្តិយំ កកេយ្យាតិ អនិច្ចតោ
អវិកច្ចតោ ។ និស្សត្តិយោ ហោតិ^(១) សហ អរុណុត្ត-
មនា និស្សត្តិយោ ហោតិ និស្សន្និតោ សង្ឃស្ស វា
កណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
និស្សន្និតោ ។

(៧៥) តាយ ភិក្ខុនិយា សង្ឃំ ឧបសង្កម្ភិត្វា ឯកំសំ
ឧត្តរាសង្កំ កកិត្វា វុឌ្ឍនំ ភិក្ខុនីនំ ចានេ វុឌ្ឍិត្វា ឧត្តរាជំ
និសីទិត្វា អញ្ចលំ បត្តហោត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អយំ
មេ អយេ បត្តោ វត្តាតិក្កន្តោ និស្សត្តិយោ ឥមាហំ
សង្ឃស្ស និស្សន្និមីតិ ។ និស្សន្និត្វា អាបត្តិ ទេសេ-
តោ ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ អាបត្តិ បដិក្ក-
ហោតោ ។ និស្សន្នបត្តោ នាតោ សុណាតុ មេ អយេ
សង្ឃោ អយំ បត្តោ ឥត្តន្ទាមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សត្តិ-
យោ សង្ឃស្ស និស្សន្នោ ។ យេនិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ
សង្ឃោ ឥមំ បត្តំ ឥត្តន្ទាមាយ ភិក្ខុនិយា ទទេយ្យាតិ ។

១ នគោ បរំ សព្វត្ថំ នតិសទ្ធោ ទិស្សតិ សោ អតំបរោតិ វេទិតោ វ្យាទិសានំ បារាមំ
មាតិកាយំ អនាគតត្ថា ។

និស្សក្ខិយកណ្តា បត្តវត្ថុ សិក្ខាបទទី ១ វិក័ត្ត

ជាងកំណត់ដែលពោលហើយនោះ មិនហៅថាបាត្រ ។ ពាក្យថា ធ្វើ
 សេចក្តីសន្សំ (បាត្រ) គឺបានដល់បាត្រ (ឯទៀតៗ) ដែលភិក្ខុនីមិនបាន
 អធិដ្ឋាន មិនបានវិកប្ប ។ បាត្រនោះជានិស្សក្ខិយ គឺជានិស្សក្ខិយ
 ព្រមគ្នានឹងអរុណារះឡើង បាត្រនោះភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈ
 ក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បាត្រនោះភិក្ខុនី
 ត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។

[៩៥] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃហើយធ្វើឧត្តរាសន៍ឆ្ងល់ស្មា
 ម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំជើងភិក្ខុនីថាស' ។ អង្គុយច្រហោងផងអញ្ចាលឡើង
 ហើយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រី
 ហើយ ជានិស្សក្ខិយ ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរួច
 ហើយត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលគប្បីទទួលអា-
 បត្តិ ។ ភិក្ខុនីសង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីលះហើយនោះវិញដោយពាក្យថា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជានិស្សក្ខិយ ភិក្ខុនី
 ឈ្មោះនេះបានលះដល់សង្ឃហើយ ។ បើការលះបង់នេះសមគួរដល់
 សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិភាង

(៧៦) តាយ ភិក្ខុនិយា សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ
 ឧបសង្កម្ភិកា ឯកសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិក្ខា វុឌ្ឍនំ
 ភិក្ខុនិយោ ចានេ វុឌ្ឍិកា ឧត្តរាសង្កំ ឯសីទិក្ខា អញ្ញាលី
 បត្តហេតុ ឯវេស្ស វេចនិយា អយំ មេ អយ្យាយោ
 បត្តោ វត្តាភិក្ខុនោ និស្សត្តិយោ ឥមាហំ អយ្យានំ
 និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ នេសេតព្វា ។
 ព្យតាយ ភិក្ខុនិយា បដិសាលាយ អាបត្តិ បដិក្កហេ-
 តព្វា ។ និស្សជ្ជបត្តោ នាតព្វោ សុណន្ត មេ អយ្យា-
 យោ អយំ បត្តោ ឥត្តជ្ជាមាយ ភិក្ខុនិយា និស្សត្តិយោ
 អយ្យានំ និស្សជ្ជោ ។ យទិ អយ្យានំ បត្តកល្នំ
 អយ្យាយោ ឥមំ បត្តំ ឥត្តជ្ជាមាយ ភិក្ខុនិយា នេយ្យន្តិ ។

(៧៧) តាយ ភិក្ខុនិយា ឯកំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កម្ភិកា
 ឯកសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិក្ខា ឧត្តរាសង្កំ ឯសីទិក្ខា អញ្ញាលី
 បត្តហេតុ ឯវេស្ស វេចនិយា អយំ មេ អយ្យាយោ
 បត្តោ វត្តាភិក្ខុនោ និស្សត្តិយោ ឥមាហំ អយ្យាយ

វិធមបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[៩៦] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ(ច្រើនរូប(២-៣ រូប)
 ហើយធ្វើឧត្តរាសន្ត្រៀងស្មាម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំដឹងភិក្ខុនីថាស' ។ រួច
 អង្គុយច្រហោងផងអញ្ចូលឡើងពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់
 ទាំងឡាយ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូម
 លះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះបាត្រ
 ហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលគប្បីទទួលអា-
 បត្តិ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យ
 ថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះរបស់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ជា
 និស្សត្តិយ បានលះដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ ។ បើការលះបង់
 នេះសមគួរដល់លោកម្ចាស់ទាំងឡាយហើយ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ត្រូវ
 ឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះវិញ ។

[៩៧] ភិក្ខុនីនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុនី ១ រូប ធ្វើឧត្តរាសន្ត្រៀង
 ស្មាម្ខាងហើយអង្គុយច្រហោងផងអញ្ចូលឡើង រួចពោលយ៉ាងនេះថា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងរាត្រីហើយ ជានិស្សត្តិយ

ទិស្សត្ថិយកណ្តោ បត្តវត្តេ បឋមសិក្ខាបទស្ស បទរាជនិយំ

និស្សជ្ជាមិត្ត ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតត្វា ។

តាយ ភិក្ខុនិយា អាបត្តិ បដិក្កហេតត្វា ។ និស្សដ្ឋ

បត្តោ ធាតព្វោ សមំ បត្តំ អយ្យាយ ទម្មិត្ត ។

(៧៨) រត្តាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ វេមតិកា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ រត្តាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អនជ្ជិតេ អជ្ជិតសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អវិកប្បិតេ វិកប្បិតសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញា ... អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញា ...

អភិន្នេ ភិន្នសញ្ញា ... អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញា និស្សត្តិយំ

ចាចិត្តិយំ ។

និស្សក្ខិយកណ្ត បត្តវគ្គ សំក្កាប១៩ ១ បទភាជនីយ

ខ្ញុំសូមលះបាត្រនេះដល់លោកម្ចាស់ ។ លុះភិក្ខុនីនោះលះរួចហើយ ត្រូវ
សំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនី ១ រូបនោះគប្បីទទួលអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនី ១ រូប
ត្រូវឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីនោះលះហើយដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យបាត្រនេះដល់
លោកម្ចាស់វិញ ។

(៧៨) បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវ
និស្សក្ខិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ត្រូវនិស្សក្ខិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រកន្លងរាត្រីហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
ទាន់កន្លងទេ ត្រូវនិស្សក្ខិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបានអធិដ្ឋានទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាអធិដ្ឋានហើយ ត្រូវនិស្សក្ខិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិនបាន
វិភប្បទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវិភប្បហើយ ត្រូវនិស្សក្ខិយបាចិត្តិយ ។ បាត្រមិន
បានលះទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលះហើយ ត្រូវនិស្សក្ខិយបាចិត្តិយ ។
បាត្រមិនបានខូចទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាត្រខូចហើយ បាត្រមិនបាន
វិនាសទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាវិនាសហើយ... បាត្រមិនបានបែកទេ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាបែកហើយ... បាត្រចោរមិនបានដណ្តើមយកទេ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាចោរដណ្តើមយកហើយ ត្រូវនិស្សក្ខិយបាចិត្តិយ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភិក្ខោ

(៩៩) និស្សត្តិយំ បត្តំ អនិស្សទ្ធីត្វា បរិកុញ្ញតិ អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្ធន អតិក្កន្ធសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្ធន វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-

ជស្ស ។ រត្តានតិក្កន្ធន នអតិក្កន្ធសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១០០) អនាបត្តិ អន្តោអរុណំ អជិដ្ឋតិ វិកាប្បតិ

វិសដ្ឋតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ភិដ្ឋតិ អច្ឆិទ្ធីត្វា កល្យាណ

វិស្សាសំ កល្យាណំ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(១០១) តេន ខោ បន សមយេន នព្វក្កិយា

ភិក្ខុនិយោ និស្សជ្ជបត្តំ ន ទេន្តិ ។ ភក្កវតោ ឯតមត្តំ

អាហេចេស្មំ ។ ន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ និស្សជ្ជបត្តោ ន

នាតញ្ចោ យា ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្ខជស្សតិ ។

វិធីបំណង ភិក្ខុវិភង្គ

(៧៧) ភិក្ខុនីមិនលះបាត្រដែលជានិស្សត្តិយហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងហើយ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ បាត្រមិនបានកន្លងរាត្រីទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
 កន្លងរាត្រីមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១០ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីអធិដ្ឋានក្នុងអរុណ ១ វិកប្បទុកក្នុងអរុណ ១ លះបង់ (បាត្រនោះ)
 ខាងក្នុងអរុណ ១ បាត្រខូចខាងក្នុងអរុណ ១ វិនាសខាងក្នុងអរុណ ១
 បែកខាងក្នុងអរុណ ១ ពួកចោរដណ្តើមយកខាងក្នុងអរុណ ១ គេកាន់យក
 ដោយវិស្សាសខាងក្នុងអរុណ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(១០១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនឲ្យ
 បាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះបង់នោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដ៏-
 ណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវមិនឲ្យបាត្រដែលភិក្ខុនីដទៃលះ
 បង់ហើយនោះទេ ភិក្ខុនីឯណាមិនឲ្យ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

បុត្រវិគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ្ធ

[១០២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ តាមកាវាសេ
វស្សំ វុត្តា សាវត្ថិ អគមំសុ វត្ថុសម្មន្នា វរិយាបថ-
សម្មន្នា ធុត្វាលា លូខចីវរា ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិ-
យោ បស្សិត្វា វេន ភិក្ខុនិយោ វត្ថុសម្មន្នា វរិយាបថ-
សម្មន្នា ធុត្វាលា លូខចីវរា វេន ភិក្ខុនិយោ អច្ឆន្នា
កវិស្សន្តិភិ ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ អទំសុ ។
ធុល្លន្នា ភិក្ខុនី អម្ពាតំ កបិដំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ
អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេសិ ។ ឧបាសកា តា ភិក្ខុនិ-
យោ បស្សិត្វា ឯតទរោថុ អបយ្យហិ ចីវរំ លទ្ធិន្តិ ។
ន មយំ អារុសោ ចីវរំ លកាម អយ្យា ធុល្លន្នា
អម្ពាតំ កបិដំ អត្ថតំ កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជា-
បេសិភិ ។ ឧបាសកា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយន្តិ វិចារេន្តិ

បុគ្គលិក សិក្ខាបទទី ២

[១០២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ច្រើនរូបនៅចាំវិស្សក្នុងអាវាសដែលតាំងនៅស្រុកក្រៅ រួច
ហើយក៏ដើរទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ជាអ្នកមានវត្តល្អ មានឥរិយាបថល្អ តែ
មានសំពត់អាគ្រក់ មានចំវារសៅហ្មង ។ ពួកឧបាសកឃើញភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនោះហើយក៏គិតគ្នាថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះបរិបូណ៌ដោយវត្ថុបរិបូណ៌
ដោយឥរិយាបថ តែមានសំពត់អាគ្រក់ មានចំវារសៅហ្មង ភិក្ខុនីទាំងនេះប្រ
ហែលជាបោរដណ្តើមយក(ចំវារ)ទេដឹង ហើយក៏បានថ្វាយអកាលចំវារដល់
ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថ្មល្ងន់នាភិក្ខុនីក៏អធិដ្ឋានថា ពួកយើងបានត្រាលកបិនហើយ
សំពត់នេះជាកាលចំវារ ហើយក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចំវារនោះ) ។
ពួកឧបាសកបានឃើញភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះហើយ បានពោលពាក្យនេះ
ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបានចំវារហើយឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះឆ្លើយ
ថា នែអារុសោ ពួកយើងមិនបានចំវារទេ ថ្មល្ងន់នាម្ចាស់អធិដ្ឋានថាយើង
បានត្រាលកបិនហើយ (សំពត់នេះ) ជាកាលចំវារ ក៏ប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាល
ចំវារនោះ) ។ ឧបាសកទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចវិភាគ

ក្នុង ហ៍ ឆាម អយ្យ ឧល្លាសន្តា អកាលបិណ្ឌ កាល-
 បិណ្ឌ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតិភិ ។ អស្សេស្ស ខោ
 ភិក្ខុនិយោ តេសំ ឧទាសកានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ជ័យន្តា-
 នំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិចារ ។ បេ ។
 តា ឧដ្ឋាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ក្នុង ហ៍ ឆាម អយ្យ
 ឧល្លាសន្តា អកាលបិណ្ឌ កាលបិណ្ឌ អធិដ្ឋហិត្វា ភា-
 ជាបេស្សតិភិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឧត-
 មត្តំ អាហេសេស្ស ។ ភិក្ខុ ភក្កតោ ឧតមត្តំ អាហេសេ-
 ស្ស ។ បេ ។ សច្ចំ កាវ ភិក្ខុវេ ឧល្លាសន្តា ភិក្ខុនិ អ-
 កាលបិណ្ឌ កាលបិណ្ឌ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតិ^(១) ។
 សច្ចំ ភក្កតាភិ ។ វិក្កហិ ពុទ្ធា ភក្កតា ក្នុង ហ៍ ឆាម
 ភិក្ខុវេ ឧល្លាសន្តា ភិក្ខុនិ អកាលបិណ្ឌ កាលបិណ្ឌ
 អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបនំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ អកាលបិ-
 ណ្ឌ កាលបិណ្ឌ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេស្ស ជិស្សតិយំ
 ចាចិត្តិយន្ត ។

១ ឧ. ម. ភាជាបេស្សតិ ។

វិសេសបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ថា ថ្មលូននាគាម្ភាសមិទសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរដូច្នេះ
 ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក (អកាលចីវរនោះ) សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ
 បាសកទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាបហើយ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោល
 ទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាបថា ថ្មលូននាគាម្ភាសមិទសមបើនឹងអធិដ្ឋាន
 អកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះ
 ប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះ
 ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ឮថាថ្មលូននាគាម្ភាសមិទសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាលចីវរហើយប្រើ
 គ្នាឲ្យចែក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មលូននាគាម្ភាសមិទសមបើនឹងអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជា
 កាលចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែកសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលថ្មលូ-
 ននាគាម្ភាសមិទសមបើនឹងអធិដ្ឋាននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះ
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ
 សិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយអធិដ្ឋានអកាលចីវរឲ្យជាកាល-
 ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

និស្សន្ទិយកណ្តោ បន្តវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាបទវិភង្គោ

[១០៣] យា បដាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិគិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុ-
 និគិ ។ អកាលចីវរំ ឆាម អនត្ថតេ កបិណេ ឯកាទ-
 សមាសេ ឧប្បន្នំ អត្ថតេ កបិណេ សត្តមាសេ ឧប្បន្នំ
 កាលេបិ អាទិស្ស ទិន្នំ ឯតំ អកាលចីវរំ ឆាម ។
 កាលចីវរន្តិ^(១) អនិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ បយោគេ
 ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សន្និតតំ
 សង្ឃស្ស វា គលាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ និស្សន្និតតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អ-
 កាលចីវរំ កាលចីវរន្តិ អនិដ្ឋហិត្វា ភាជាបិទំ និស្ស-
 ត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សន្នាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យតិ
 ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១០៤] អកាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា កាល-
 ចីវរន្តិ អនិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។
 អកាលចីវរេ វេមតិកា កាលចីវរន្តិ អនិដ្ឋហិត្វា

១ យា វស្សានស្ស បច្ចិមេ មាសេ កាលចីវរន្តិ កត្តចំ ពោត្តកេ ទិស្សតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ត បន្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សិក្ខាបទវិរាដ្ឋ

[១០៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ដែលហៅថា អកាលចីវរ គឺកាល បើភិក្ខុនីមិនបានក្រាលកបិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ១១ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែភត្តិកទៅដល់ ១៥ កើតខែអស្សុជ) កាលបើភិក្ខុនីបានក្រាលកបិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ៧ ខែ (គិតតាំងពី ១ រោចខែផល្គុនទៅដល់ ១៥ កើត ខែអស្សុជ) ចីវរនេះបើទុកជាទាយកប្រគេនចំពោះថាជា កាលចីវរ ក៏ នៅតែហៅថា អកាលចីវរដដែល ។ ភិក្ខុនីអធិដ្ឋានជាកាលចីវរហើយ ប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដរាល់ប្រយោគ ចីវរនោះជានិស្សត្តិយ ក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯចីវរនោះត្រូវភិក្ខុនីលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកជាម្ចាស់ ចីវរនេះជាអកាលចីវរ ខ្ញុំអធិដ្ឋានជាកាល ចីវរហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ជានិស្សត្តិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះ ដល់សង្ឃ (ពាក្យត្រង់នេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី១ នៃនិស្សត្តិ- យកណ្តនេះហើយ) ។

[១០៤] អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា អកាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋាន ឲ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឲ្យចែក ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ អកាល- ចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអធិដ្ឋានឲ្យជាកាលចីវរ ហើយ

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិក្កោ

ភាជាបេតិ និស្សត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។ អកាលចីវរេ កាល
 ចីវរសញ្ញា កាលចីវរន្តិ អធិដ្ឋហិត្វា ភាជាបេតិ និស្សត្តិ-
 យំ ទាចិត្តិយំ ។ កាលចីវរេ អកាលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ កាលចីវរេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 កាលចីវរេ កាលចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១០៥] អនាបត្តិ អកាលចីវរំ អកាលចីវរសញ្ញា
 ភាជាបេតិ កាលចីវរំ កាលចីវរសញ្ញា ភាជាបេតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

បញ្ចវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[១០៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ វិហា-
 រតិ ជេតវនេ អនាថប័ណ្ណិតស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញាតរាយ^(១) ភិក្ខុ-
 និយា សន្និ ចីវរំ ចរិវដ្ឋេត្វា^(២) ចរិកុញ្ញតិ ។ អថខោ សា
 ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ សង្ឃរត្វា^(៣) និក្ខិបិ ។ ឥល្លនន្ទា

១ ឧ. ប. អញ្ញាតវិស្ស ។ ២ សព្វគ្គ បរិវត្តេត្វាតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឧ. ម. សំហវិទ្ធា ។

វិស័យបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ប្រើគ្នាឱ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កាលចីវរ ហើយអធិដ្ឋានឱ្យជាកាលចីវរ ហើយប្រើគ្នាឱ្យចែក ត្រូវនិស្សគ្គិ-
យបាចិត្តិយ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
កាលចីវរ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កាលចីវរ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាកាលចីវរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង)
គឺអកាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអកាលចីវរមែន ហើយប្រើគ្នាឱ្យចែក
(អកាលចីវរនោះ) ១ កាលចីវរ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកាលចីវរមែន ហើយប្រើ
គ្នាឱ្យចែក (កាលចីវរនោះ) ១ ភិក្ខុនីឆ្គត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បត្តិវិគ្គ លីកាបទទី ៣

(១០៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
រាមស៊ីអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីបរចីវរនឹងភិក្ខុនីមួយរូបហើយប្រើប្រាស់ ទើបភិក្ខុនីនោះបត់ចីវរនោះ
ហើយទុកដាក់ទៅ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា

និស្សត្តិយកណ្ណោ បត្តវិជ្ជេ គតិយសិក្ខាបទស្ស បុល្លនន្ទាភិក្ខុដ៏វត្ត

ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនី ឯតទេវោច យន្តេ អយ្យេ មយា
សទ្ធិ ចីវរំ បរិវេណំ កហំ តំ ចីវរន្តំ ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនី តំ ចីវរំ ជីហរិត្វា បុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
នស្សេសិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ ភិក្ខុនី ឯតទេវោច
ហន្តយ្យេ តុយ្ហំ ចីវរំ អាហារ មេតំ ចីវរំ យំ តុយ្ហំ
តុយ្ហមេវេតំ យំ មយ្ហំ មយ្ហមេវេតំ អាហារ មេ តំ សកំ
បច្ចាហរាតិ អច្ឆន្ទំ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ
ឯតមត្តំ អាហារេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តំ ជីយន្តំ វិហារេន្តំ កថំ ហិ
នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយា សទ្ធិ ចីវរំ បរិវេណ-
ត្វា អច្ឆន្ទស្សតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនី
ឯតមត្តំ អាហារេសំ ។ ភិក្ខុ ភក្កវតោ ឯតមត្តំ អាហារ-
េសំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
ភិក្ខុនិយា សទ្ធិ ចីវរំ បរិវេណត្វា អច្ឆន្ទតិ ។ សច្ចំ
ភក្កវតិ ។ វិការហិ ឲ្យន្ទោ ភក្កវត កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយា សទ្ធិ ចីវរំ បរិវេណត្វា

និស្សត្តិយកណ្ត បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និទានបុណ្ណន្ទភក្ខន្តិ

បតិត្រលោកម្ចាស់ ចីវរដែលលោកប្តូរនឹងខ្ញុំ ចីវរនោះនៅឯណា ។ ឯ
 ភិក្ខុនីនោះយកចីវរនោះចេញមកបង្ហាញដល់បុល្លនន្ទភក្ខន្តិ ។ បុល្លនន្ទ
 ភក្ខន្តិបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បតិត្រលោកម្ចាស់ លោកប្តូរ
 យកចីវរបស់លោកទៅវិញចុះ លោកប្តូរឲ្យចីវរនេះមកខ្ញុំ ចីវរណារបស់
 លោក ចីវរនោះជារបស់លោកដដែល ចីវរណារបស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់
 ខ្ញុំដែលវិញ លោកប្តូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំ លោកប្តូរនាំយកចីវរបស់លោក
 ទៅវិញចុះ ហើយក៏ដណ្តើមយកទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះបានប្រាប់ដំណើរ
 នេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំរង្វល់ បន្តបង្ហាត់ថា
 លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទមិនសមបើមកប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើម
 យកទៅវិញសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយក្នុងកាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ពួកថា
 បុល្លនន្ទភក្ខន្តិម្យ៉ាងណាចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នាហើយដណ្តើមយកទៅវិញ ពិតមែន
 ឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលថា បតិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ បុល្លនន្ទ
 ភក្ខន្តិ មិនគួរបើមកប្តូរចីវរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នាហើយដណ្តើមយកទៅវិញទេ

វិធីបដិភេ កិច្ចសិក្សា

អង្គនិស្សិត នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទា-
 យ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ សង្ឃី ចំវរំ
 បរិវេត្តត្វា សា បច្ឆា ឯវំ វិទេយ្យ ហន្តយេ តុយំ ចំវរំ
 អាហារ មេតំ ចំវរំ យំ តុយំ តុយមេវេតំ យំ មយំ
 មយមេវេតំ អាហារ មេ តំ សត្តំ បច្ឆាហរតិ អង្គន្តេយ្យ
 វា អង្គន្តាបេយ្យ វា និស្សិតិយំ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[១០៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និតិ ។ បេ ។ .អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនិ-
 តិ ។ ភិក្ខុនិយោ សង្ឃីន្តិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយោ សង្ឃី ។
 ចំវរំ នាម នង្គិ ចំវរានំ អញ្ញាតំ ចំវរំ វិកប្បនុបតំ
 បច្ឆិមំ ។ បរិវេត្តត្វាតិ បរិវេត្តន វា វិបុលំ វិបុលេន វា
 បរិតំ បរិវេត្តត្វា^(១) ។ អង្គន្តេយ្យាតិ សយំ អង្គន្តិតិ និស្សិ-
 តិយំ^(២) ហោតិ ។ អង្គន្តាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ
 អាបត្តិ ធុក្កជស្ស សត្តំ អាណាត្តា តហុកំចិ អង្គន្តិតិ

១ ឧ.ម. បរិវេត្តត្វា ។ ២ សព្វគ្គ. និស្សិតិយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សនំ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសម្រែងឡើង
 នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ បូជាចំរើនភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយ
 ភិក្ខុនីនោះត្រឡប់ពោលយ៉ាងនេះក្នុងកាលជាខាងក្រោយថា បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ ឈ្លើយចុះ លោកចូរយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ លោក
 ចូរឲ្យចីវរនោះមកខ្ញុំវិញ ចីវរណា របស់លោក ចីវរនោះជារបស់លោក
 ដដែល ចីវរណា របស់ខ្ញុំ ចីវរនោះជារបស់ខ្ញុំដដែលវិញ លោកចូរឲ្យចីវរ
 នោះមកខ្ញុំ លោកចូរនាំយកចីវររបស់លោកទៅវិញចុះ (ហើយ) ដណ្តើម
 យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១០៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុនីផងគ្នា គឺមួយ
 អន្លើដោយភិក្ខុនីដទៃ ។ ដែលហៅថា ចីវរ គឺចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ
 យ៉ាងតូចបំផុតដែលគួររិកប្បបាទ ។ ពាក្យថា បូ គឺបូរនូវចីវរវិជ្ជាច្រើន
 ដោយចីវរវិជ្ជាច្រើនក្តី នូវចីវរវិជ្ជាច្រើនដោយចីវរវិជ្ជាច្រើនក្តី ។ ពាក្យថា ដណ្តើម
 យកឯង គឺភិក្ខុនីដណ្តើមខ្លួនឯង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា
 ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយក គឺភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ភិក្ខុនី
 បង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់ដណ្តើមច្រើនដង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ

និស្សន្ទិយកណ្តោ បន្តវគ្គ គតិយសិក្ខាបទស្ស បទរាជនិយម

និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតតំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស
 វា ឯកាយ ភិក្ខុនិយា^(១) វា ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ
 និស្សជ្ជិតតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ ចីវរំ ភិក្ខុនិយា
 សទ្ធិំ បរិវេស្តត្វា អច្ឆន្ទំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
 និស្សជ្ជាមិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
 ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មិតិ ។

(១០៨) ឧបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា ចីវរំ
 បរិវេស្តត្វា អច្ឆន្ទតិ វា អច្ឆន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្មន្ទាយ វេមតិកា ចីវរំ បរិ-
 វេស្តត្វា អច្ឆន្ទតិ វា អច្ឆន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទសញ្ញា ចីវរំ
 បរិវេស្តត្វា អច្ឆន្ទតិ វា អច្ឆន្ទាបេតិ វា និស្សត្តិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ បរិវេស្តត្វា អច្ឆន្ទតិ វា អច្ឆ-
 ន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ
 សទ្ធិំ ចីវរំ វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ បរិវេស្តត្វា អច្ឆន្ទតិ វា
 អច្ឆន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ

១ ឧ ម. ឯកភិក្ខុនិយា វាតិ ទិស្សតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ត បញ្ញវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ បទភាជនីយ

ភិក្ខុនីនោះត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ច្បាប់នោះភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រ

លោកម្ចាស់ ច្បាប់នេះខ្ញុំប្តូរនឹងភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយដណ្តើមយកមកវិញ ជា

និស្សត្តិយ (ត្រូវតែលះ) ខ្ញុំសូមលះច្បាប់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យគតីនេះ

ទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សត្តិយកណ្តនេះហើយ) ។

(១០៨) ឧបសម្ព័ន្ធ^(១) ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្ព័ន្ធ ប្តូរច្បាប់

ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សត្តិយបា-

ចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ប្តូរច្បាប់ ហើយដណ្តើម

យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ ឧប-

សម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្ព័ន្ធ ប្តូរច្បាប់ ហើយដណ្តើម

យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីប្តូរ

បរិក្ខារដទៃ ហើយដណ្តើមយកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិ

ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីប្តូរច្បាប់ក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី នឹងអនុបសម្ព័ន្ធ ហើយដណ្តើម

យកឯងក្តី ប្រើគេឲ្យដណ្តើមយកក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ

១ សំដៅយកភិក្ខុនី ស្រីក្រៅពីភិក្ខុនី ហៅថា អនុបសម្ព័ន្ធ ។

វិទ្យាបិដកេ កិច្ចវិភាគោ

ឧបសម្ព័ន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្ព័ន្ធាយ
វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្ព័ន្ធាយ អនុ-
បសម្ព័ន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១០៩] អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តស្ស វា វិស្សា-
សេន្តិ កល្យាតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បត្រវិគ្គហ្ម បត្រវិគ្គហ្មបទំ

[១១០] តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាបតិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន បុល្លន្ទា ភិក្ខុនី ភិលាធា
ហោតិ ។ អថខោ អញ្ញាតរោ ឧបាសកោ យេន បុល្ល-
ន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បុល្លន្ទំ
ភិក្ខុនី ឯតទលោច តិរ្កេ អយ្យេ អដាសុ តី អាហារិ-
យត្វតិ ។ សប្បីនា មេ អាវុសោ អត្តោតិ ។ អថខោ
សោ ឧបាសកោ អញ្ញាតស្ស អាបណិកស្ស យរា

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា ឧបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនី
មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់
ថាអនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(១០៩) ព្រះវិសេន្ត (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនី (ដែលទទួលបូរ) នោះឲ្យវិញ្ញា ១ ភិក្ខុនី (ជាអកុបូរ) សិទ្ធិសាលនឹង
ភិក្ខុនី (ជាអកុទទួលបូរ) នោះ កាន់យកទៅ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បញ្ជីគឺ សិក្ខាបទទី ៤

(១១០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុ-
នីមានជម្ងឺ ។ លំដាប់នោះ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីដែល
នៅក្នុងទីនោះ លុះចូលទៅដិតហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សេចក្តីមិនសប្បាយកើតមានដល់លោកឬ
លោកម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំរករបស់អ្វីមក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយថា នៃអាវុសោ
អាត្មាត្រូវការដោយទឹកដោះរាវ ។ ទើបឧបាសកនោះនាំយកទឹកដោះរាវ

និស្សន្ទិយកណ្តោ បត្តវត្តេ បក្កត្តសិក្ខាបទស្ស បុល្លសត្វាភិក្ខុវិជ្ជ

កហាបណស្ស សប្បី អាហរិត្វា បុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិ-
 យា អនាសិ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ ឯវមាហា^(១)ន មេ
 អាវុសោ សប្បីនា អត្តោ តេលេន មេ អត្តោតិ ។
 អថទោ សោ ឧទាសកោ យេន សោ អាបណីកោ
 តេនុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា តំ អាបណីកំ ឯតទរោច
 ន កិរយ្យ^(២)អយ្យាយ សប្បីនា អត្តោ តេលេន អត្តោ
 ហន្ត តេ សប្បី តេលំ មេ ទេហិតិ ។ សចេ មយំ
 អយ្យ^(៣)វិក្កតំ កណ្ណំ បុន អាទិយិស្សម កតា អម្ពាតំ
 កណ្ណំ វិក្កាយិស្សតិ សប្បីស្ស កយេន សប្បី ហនំ
 តេលស្ស កយំ អាហរ តេលំ ហរិស្សសីតិ ។ អថទោ
 សោ ឧទាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិចារេតិ កថំ
 ហិ នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា អញ្ញំ វិញ្ញាបេត្វា អញ្ញំ
 វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ទោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស
 ឧទាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ជ័យន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បីនា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត
 ជ័យន្ត វិចារេន្ត កថំ ហិ នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា

១ ឥទំ ពាវេយ្យំ ឧ.ម. ពោត្តរេសុ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឧ.ម. កិរយ្យោ ។ ៣ ឧ.ម.
 អយ្យោ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទានថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

មានដំឡើង ១ កហាបណៈ អំពីផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ហើយបានប្រគេនដល់ថុល្ល-
នន្ទាភិក្ខុនី ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នៃអារុសោ អាត្មា
មិនត្រូវការដោយទឹកដោះរាវទេ អាត្មាត្រូវការដោយប្រេងវិញ ។ ទើប
ឧបាសកនោះចូលទៅរកអ្នកផ្សារនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយ
ពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា នៃអ្នកម្ចាស់ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការ
ដោយទឹកដោះរាវទេ ត្រូវការតែប្រេង អ្នកចូរយកទឹកដោះរាវរបស់អ្នកទៅ
វិញចុះ ចូរឲ្យប្រេងដល់ខ្ញុំវិញ ។ អ្នកផ្សារឆ្លើយថា នៃអ្នកម្ចាស់ បើយើង
នឹងទទួលរបស់ដែលយើងលក់ទៅហើយយកមកវិញ កាលណាយើងនឹង
លក់របស់ដាច់ អ្នកនាំយកទឹកដោះរាវទៅដោយដៃម្ចាស់ទឹកដោះរាវហើយ
ចូរអ្នកនាំដៃម្ចាស់ប្រេងមក ទើបនឹងនាំយកប្រេងទៅបាន ។ ឧបាសកនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើ
នឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ឯទៀតសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
បានឮឧបាសកនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់ថុល្លនន្ទា

វិទយបិដកេ កិក្ខុវិភង្គោ

អញ វិញ្ញាបេត្វា អញ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អថោ តា
 កិក្ខុនិយោ កិក្ខុនំ ឯតមត្ថំ អាហោចេស្មំ ។ កិក្ខុ កត-
 វតោ ឯតមត្ថំ អាហោចេស្មំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុវេ
 ឌុល្លនន្ទា កិក្ខុនំ អញ វិញ្ញាបេត្វា អញ វិញ្ញាបេតីតិ ។
 សច្ចំ កតវតី ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កតវា កេចំ ហិ នាម
 កិក្ខុវេ ឌុល្លនន្ទា កិក្ខុនំ អញ វិញ្ញាបេត្វា អញ វិញ-
 បេស្សតី ទេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខុនំ អញ វិញ្ញាបេត្វា អញ វិញ-
 បេយ្យ និស្សត្តិយំ ទាចិត្តិយំ ។

[១១១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិក្ខុនីតិ ។ អញ
 វិញ្ញាបេត្វាតិ យទ្ទិញ្ចំ វិញ្ញាបេត្វា ។ អញ វិញ្ញាបេយ្យ-
 តិ តំ វេត្វា អញ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ឧក្កនំ

វិសយបំណក ភិក្ខុវិភង្គ

មិនសមបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃត្រូវញាសោះ ។ ទើប
 ភិក្ខុនាំឯងឡាយនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនាំឯងឡាយ ។ ភិក្ខុនាំឯងឡាយ
 ក្រាបទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុនាំឯងឡាយ ត្រូវថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនាំសុំរបស់ដទៃ ហើយសុំ
 របស់ដទៃត្រូវញា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនាំឯងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុនាំឯងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនាំមិនគួរបើនឹងសុំរបស់ដទៃ ហើយ
 សុំរបស់ដទៃត្រូវញាសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុនាំឯងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ័យថា
 ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ័យថាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុនាំឯងឡាយ ភិក្ខុនាំ
 នាំឯងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនាំណាមួយ
 សុំរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃត្រូវញា ភិក្ខុនាំនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយ
 បាចិត្តិយ ។

[១១១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនាំណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបាវជ្ជកកណ្តច្បាប់ហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ដទៃ គឺបានសុំ
 របស់ណាមួយច្បាប់ហើយ ។ ពាក្យថា សុំរបស់ដទៃត្រូវញា គឺភិក្ខុនាំរៀនលែង
 របស់ដែលសុំនោះ ហើយសុំរបស់ដទៃត្រូវញា ត្រូវទុកដកក្នុងប្រយោគសុំ

និស្សន្ទិយកណ្តោ បត្តវគ្គេ ចតុត្ថសិក្ខាមទស្ស បទអាជសីយំ

ច វិណាគេន និស្សន្ទិយំ ហោតិ និស្សន្ទិតតំ សង្ឃស្ស វា
 កណាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ
 និស្សន្ទិតតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ចំ វិញ្ញាបេត្វា
 អញ្ចំ វិញ្ញាបិតំ និស្សន្ទិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សន្ទិ-
 មីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។
 អយ្យាយ ទម្មីតិ ។

[១១២] អញ្ចំ អនាសញ្ញា អញ្ចំ វិញ្ញាបេតិ និស្សន្ទិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ចំ វេមតិកា អញ្ចំ វិញ្ញាបេតិ និស្សន្ទិយំ
 ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ចំ អនាសញ្ញា អញ្ចំ វិញ្ញាបេតិ
 និស្សន្ទិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អនញ្ចំ អនាសញ្ញា អនញ្ចំ
 វិញ្ញាបេតិ អាចត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ចំ វេមតិកា
 អនញ្ចំ វិញ្ញាបេតិ អាចត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ចំ
 អនាសញ្ញា អនាចត្តិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ បទកាដិនិយ

របស់នោះជានិស្សត្តិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ
ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃ
នេះ ខ្ញុំសុំហើយខ្ញុំទៅសុំរបស់ឯទៀតវិញ ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់
នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យគតីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១
នៃនិស្សត្តិយកណ្ណនេះហើយ) ។

[១១២] របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់
ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេច-
ក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់ដទៃថែមទៀត ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។
របស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ ហើយសុំរបស់ដទៃថែម
ទៀត ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
របស់ដទៃ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់
ដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសុំរបស់មិនមែនដទៃ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវ
អាបត្តិ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[១១៣] អនាបត្តិ តញ្ចេវ វិញ្ញាបេតិ អញ្ញាញ
 វិញ្ញាបេតិ អាទិសំសំ ទស្សនា វិញ្ញាបេតិ ឧប្បត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

បតវគ្គិស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទិ

[១១៤] តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តិលាណ ហោតិ ។
 អថខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 តេនុបសង្កម្មំ ឧបសង្កម្មត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទ-
 រោច កក្ខិ អយ្យេ ខមនីយំ កក្ខិ យាបនីយន្តិ ។ ន
 មេ អាវុសោ ខមនីយំ ន យាបនីយន្តិ ។ អមុកស្ស
 អយ្យេ អាបណិកស្ស យវេ កហាបណំ និត្តិបិស្សាមិ

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

(១១៣) វារៈវេលាមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន៥យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនី (សុំរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចពេកមិនល្មម) សុំរបស់នោះ
 ដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (សុំរបស់អ្វីម្យ៉ាងហើយ) សុំរបស់ដទៃ
 (ទៀតពោះត្រូវផ្សំថ្នាំខានមិនបាន) ១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សហើយសុំ
 (ពន្យល់របស់មួយ ថាថេរកជាងរបស់មួយ ហើយសុំរបស់ថេរកនោះ) ១
 ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បញ្ជីគឺ សិក្ខាបទទី ៥

(១១៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
 មានជម្ងឺ ។ ឧបាសកម្នាក់ចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្នុងវេលានោះ លុះចូល
 ទៅជិតហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ លោកម្ចាស់អាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោកម្ចាស់អាចញ៉ាំង
 ឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា នែអារុសោ
 អាត្មាមិនអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានទេ មិនអាចញ៉ាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្ត
 ទៅបានទេ ។ ឧបាសកនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងទុក

និស្សត្តិយកណ្តោ បត្តវិគ្គេ បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស និទានំ

តតោ យំ ឥច្ឆេយ្យាសី តំ អាហារាបេយ្យាសីតិ ។
 ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ អាណាបេសិ
 កច្ច សិក្ខុមាណេ អម្មកស្ស អាបណីកស្ស យវា
 កហាបណាស្ស តេលំ អាហារាតិ ។ អថទោ សា
 សិក្ខុមាណា តស្ស អាបណីកស្ស យវា កហាបណាស្ស
 តេលំ អាហារិត្វា ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនីយា អនាសិ ។
 ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឯវាហា^(១) ន មេ សិក្ខុមាណេ
 តេលេន អត្តោ សប្បីនា មេ អត្តោតិ ។ អថទោ សា
 សិក្ខុមាណា យេន សោ អាបណីកោ តេនុបសន្តមិ
 ឧបសន្តមិត្វា តំ អាបណីកំ ឯតទរោច ន តិវ
 អាវុសោ អយ្យាយ តេលេន អត្តោ សប្បីនា អត្តោ
 ហន្ត តេ តេលំ សប្បី មេ ទេហីតិ ។ សចេ មយំ
 អយ្យេ វិក្កីតំ កណ្ហំ បុន អាទិយិស្សាម កថា អម្ហាតំ
 កណ្ហំ វិក្កាយិស្សតិ តេលស្ស កយេន តេលំ ហនំ
 សប្បីស្ស កយំ អាហារ សប្បី ហរិស្សសីតិ ។ អថទោ
 សា សិក្ខុមាណា រោទន្តី អដ្ឋាសិ ។ ភិក្ខុនីយា តំ

១ ឥទំ ហវុយំ ឧ.ម. បោត្តកេសុ ន ទិស្សតិ ។

ឱស្សន្តិយកណ្ត បញ្ជវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៥ ធិតាន

កហាបណៈក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះ លោកត្រូវការរបស់ណា លោកគប្បី
 ឲ្យបុគ្គលណាមួយទៅនាំយករបស់នោះអំពីផ្ទះនោះមកចុះ ។ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនីបង្គាប់សិក្ខុមានា ១ រូបថា នៃសិក្ខុមានា នាងចូរទៅនាំយកប្រេង ១
 កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារឯណោះមក ។ ទើបនាងសិក្ខុមានានោះទៅនាំ
 យកប្រេង ១ កហាបណៈអំពីផ្ទះអ្នកផ្សារនោះមកប្រគេនបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលយ៉ាងនេះថា នៃសិក្ខុមានា យើងមិនត្រូវការនឹង
 ប្រេងទេ យើងត្រូវការតែទឹកដោះរាវ ។ ឯសិក្ខុមានានោះចូលទៅរកអ្នក
 ផ្សារនោះ លុះចូលទៅហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងអ្នកផ្សារនោះថា
 នៃអារុសោ ឮថាលោកម្ចាស់មិនត្រូវការនឹងប្រេងទេ ត្រូវការតែទឹក
 ដោះរាវ ហ័អ្នកចូរយកប្រេងរបស់អ្នកទៅចុះ ចូរឲ្យទឹកដោះរាវមកខ្ញុំវិញ ។
 អ្នកផ្សារនោះនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បើខ្ញុំកុរណានឹងទទួលយក
 របស់ដែលលក់ទៅហើយមកវិញ កាលណាខ្ញុំកុរណានឹងលក់របស់ដាច់
 លោកនាំយកប្រេងតាមដំឡើងរបស់ប្រេងទៅ ហើយលោកចូរនាំយកដំឡើង
 ទិញទឹកដោះរាវមក (ទៀត) ទើបលោកនាំយកទឹកដោះរាវទៅបាន ។
 សិក្ខុមានានោះក៏ឈរយំ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹង

វិធីបំបៅ កំពុងវិវត្ត

សិក្ខាមាណំ ឯតទរោច្ចំ កិស្សុ ត្វំ សិក្ខាមាណេ រោទ-
សីតិ ។ អថោ សា សិក្ខាមាណា កិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
អាហារេសិ ។ យា តា កិក្ខុនីយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឱយន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហំ នាម អយ្យា
ធុល្លន្នា អញ្ចំ ចេតាបេត្វា អញ្ចំ ចេតាបេស្សតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុ កិក្ខុវេ ធុល្លន្នា កិក្ខុនី អញ្ចំ
ចេតាបេត្វា អញ្ចំ ចេតាបេតិ ។ សច្ចំ កករាតិ ។
វិករហិ ពុទ្ធា កករា កកំ ហំ នាម កិក្ខុវេ ធុល្ល-
ន្នា កិក្ខុនី អញ្ចំ ចេតាបេត្វា អញ្ចំ ចេតាបេស្សតិ
នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នា វា បសាទាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនីយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ
យា បន កិក្ខុនី អញ្ចំ ចេតាបេត្វា អញ្ចំ ចេតាបេយ្យ
និស្សក្កិយំ ចាចិតិយន្តិ ។

(១១៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អជិប្បេតា កិក្ខុ-
នីតិ ។ អញ្ចំ ចេតាបេត្វាតិ យន្តិញ្ចំ ចេតាបេត្វា ។
អញ្ចំ ចេតាបេយ្យាតិ តំ វេត្វា អញ្ចំ ចេតាបេតិ

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិញ្ញាណ

សិក្ខាមាត្រានោះថា នៃសិក្ខាមាត្រា ហេតុអ្វីក៏នាងយំ ។ ទើបសិក្ខាមាត្រានោះ
 ប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
 បង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមរម្យនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ
 ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់
 សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ
 ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
 ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យគេ
 ទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ
 ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្តែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
 នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ ត្រឡប់ឲ្យគេ
 ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១១៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ
 ទី ១ នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃហើយ
 គឺឲ្យគេទិញរបស់ណាមួយហើយ ។ ពាក្យថា ត្រឡប់ឲ្យគេទិញរបស់

សិស្សនិយកឈ្មោះ បន្តវិធី បញ្ចូលសិក្ខាបទស្ស បទភាជនីយ៍

បរិយាកេ ឧត្តរំ បដិលាកេន ជិស្សក្ខិយំ ហោតិ
 ជិស្សជ្ជិតតំ សង្ឃស្ស វា កណស្ស វា ឯកកិត្ត-
 ជិយា វា ។ ឯវញ្ច បន កិត្តវេ ជិស្សជ្ជិតតំ ។ បេ ។
 ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ចំ ចេតាបេត្វា អញ្ចំ ចេតាបិតំ
 ជិស្សក្ខិយំ ឥហហំ សង្ឃស្ស ជិស្សជ្ជាមិតំ ។ បេ ។
 ននេយ្យតិ ។ បេ ។ ននេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ
 នម្ពិតំ ។

(១១៦) អញ្ចេ អញ្ចសញ្ច អញ្ចំ ចេតាបិតំ
 ជិស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ចេ វេមតិកា អញ្ចំ
 ចេតាបិតំ ជិស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ចេ អនញ្ចសញ្ច
 អញ្ចំ ចេតាបិតំ ជិស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អនញ្ចេ
 អញ្ចសញ្ច អាបត្តិ ឧត្តរំស្ស ។ អនញ្ចេ វេមតិកា
 អាបត្តិ ឧត្តរំស្ស ។ អនញ្ចេ អនញ្ចសញ្ច អនាបត្តិ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាជនីយ

ឯទៀតវិញ គឺភិក្ខុន៍មិនឲ្យគេទិញរបស់នោះហើយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខកងក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ របស់នោះជានិស្សត្តិយក្នុង
 ខណៈដែលបានមក ភិក្ខុន៍ត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន
 ដល់ភិក្ខុន៍ ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុន៍ត្រូវលះយ៉ាងនេះ
 ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញរួចហើយ ត្រឡប់
 ឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញទៀត ជានិស្សត្តិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់
 សង្ឃ ។ (ពាក្យតតាំងនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្ស-
 ត្តិយកណ្ឌនេះហើយ) ។

[១១៦] របស់ដទៃ ភិក្ខុន៍សំគាល់ថារបស់ដទៃ ហើយឲ្យគេ
 ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុន៍មាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបា-
 ចិត្តិយ ។ របស់ដទៃ ភិក្ខុន៍សំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ ហើយឲ្យគេ
 ទិញរបស់ឯទៀតវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរបស់ដទៃ
 ភិក្ខុន៍សំគាល់ថារបស់ដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខកង ។ មិនមែនរបស់ដទៃ
 ភិក្ខុន៍មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខកង ។ មិនមែនរបស់ដទៃ ភិក្ខុន៍
 សំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១១៧) អនាបត្តិ តញ្ចេវ ចេតាបេតិ អញ្ញញ្ច
 ចេតាបេតិ អាទិសំសំ ទស្សត្វា ចេតាបេតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

បត្រិគុស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទិ

(១១៨) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ឧបាសកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស
 ចីវត្តាយ ធន្តកំ សង្ឃវិត្វា^(១) អញ្ញតរស្ស ចារាវិកស្ស
 យវេ បរិក្ខារំ ធិត្ថិបិត្វា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កមិត្វា
 ឯតនវេទុំ អមុកស្ស អយ្យេ ចារាវិកស្ស យវេ ចីវត្តា-
 យ បរិក្ខារោ ធិត្ថិតោ តតោ ចីវរំ អាហារាបេត្វា
 កាដេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន សយំ^(២)

១ ឧ. សំហរិត្វា ។ ២ ឧ. សយន្តិបិ ន ទិស្សតិ ។

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិភង្គ

(១១៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់ណាមុនហើយរបស់នោះតិចតែកម្រិតល្មម) ហើយឲ្យគេទិញរបស់នោះដដែល (ថែមទៀត) ១ ភិក្ខុនី (ឲ្យគេទិញរបស់អ្វីម្យ៉ាងមុនហើយ) ឲ្យគេទិញរបស់មួយដទៃទៀត ដោយត្រូវការផ្សំបំប៉នជាដើម ១ ភិក្ខុនីសំដែងអាទិសង្ឃហើយឲ្យគេទិញ ១ ភិក្ខុនីឆ្មួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បត្តិវិគ្គ លីក្ខាបទទី ៦

(១១៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសកទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលបានមក ដើម្បីប្រយោជន៍ចាត់ចែងចំរើរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃហើយផ្ញើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាវរម្មាភ័ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ រួចពោលពាក្យនេះថា បត់ត្រលោក ម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងផ្ញើទុកបរិក្ខារប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងចំរើរក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាវរឯណោះហើយ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យគេនាំចំរើរអំពីផ្ទះនោះមកបែកគ្នាចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញកេសផ្ទះខ្លួនឯង

កេសដ្ឋំ ចេតាបេម្ភា បរិកុញ្ញីសុ ។ ឧចាសកា ជានិត្តា
 ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចាចេន្តំ កេដំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
 អញ្ញាទត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្គិសីកេន សង្ឃីកេន
 អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
 តេសំ ឧចាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចាចេន្តា-
 នំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
 យន្តំ ជ័យន្តំ វិចាចេន្តំ កេដំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
 អញ្ញាទត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្គិសីកេន សង្ឃីកេន
 អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ អញ្ញាទត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្គិសីកេន
 សង្ឃីកេន អញ្ញំ ចេតាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។
 វិកហិ ពុទ្ធា ភកកា កេដំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ អញ្ញាទត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្គិសីកេន ស-
 ង្ឃីកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បស-
 ន្តានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ

និស្សន្ទិយកណ្ត បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និកាម

ដោយបរិក្ខារនោះហើយបរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយដឹងហើយក៏ពោល
 ពោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញ
 របស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេ
 ឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮឧបាសក
 ទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏
 ពោលពោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យ
 គេទិញរបស់ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
 ដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ ដោយប-
 រិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ
 ជារបស់សង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរបស់ដទៃ
 ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឧទ្ទិសដើម្បីវត្ថុដទៃ
 ជារបស់សង្ឃទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឬភិក្ខុទាំងឡាយ

កិត្តិនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិត្តិនិ
 អញ្ញនត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញនិសិកេន សង្ឃកេន
 អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

កិត្តិនិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិត្ត-
 និតិ ។ អញ្ញនត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញនិសិកេនាតិ
 អញ្ញស្សត្ថាយ ទិន្នេន ។ សង្ឃកេនាតិ សង្ឃស្សតា-
 យ^(១) ន គណស្ស ន ឯកកិត្តិនិយោ ។ អញ្ញំ ចេតា-
 បេយ្យតិ យំ អត្ថាយ ទិន្នំ តំ វេបេត្ថា អញ្ញំ ចេតា-
 បេតិ បយោគេ ទុក្ខដំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ
 និស្សជ្ជិតំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកកិត្តិនិយោ
 វា ។ វេញ បន កិត្តេ និស្សជ្ជិតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
 អយ្យេ អញ្ញនត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញនិសិកេន សង្ឃ-
 កេន អញ្ញំ ចេតាចិតំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
 និស្សជ្ជាមិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
 ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្ពិតិ ។

១ ឧ. ម. សង្ឃស្ស ។

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុនីវិក័ត

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរបស់
ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេទទួល
ដើម្បីវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១១៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី១ នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយ-
កប្រគេនដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេទទួលដើម្បីវត្ថុដទៃ គឺទាយកគេឲ្យ
ដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកប្រគេនចំពោះតែសង្ឃ
មិនចំពោះគណៈ មិនចំពោះភិក្ខុនី១រូបទេ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញរបស់
ដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ហើយភិក្ខុនីវៀរលែង
វត្ថុនោះឲ្យគេទិញរបស់ដទៃវិញ ត្រូវអបគ្គិទ្ធក្នុងក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ
របស់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ
ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី១រូបក៏បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះវត្ថុនោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃ
នេះ ខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលទាយកគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ (របស់នេះ) ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះ
វត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យត្រង់នេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី១
នៃនិស្សគ្គិយកណ្ណនេះ) ។

និស្សន្ទិយកណ្តោ បន្តវគ្គ ធម្មសិក្ខាបទស្ស បទអាជីវិយំ

[១២០] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ
 ចេតាបេតិ និស្សន្ទិយំ វាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិ-
 កា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សន្ទិយំ វាចិត្តិយំ ។ អញ្ញ-
 ទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្ស-
 ន្ទិយំ វាចិត្តិយំ ។ និស្សន្ទំ បដិលភីត្វា យថាទានេ
 ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[១២១] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ
 អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបនាសុ ឧប្បត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និស្សត្តិយកណ្តា បត្តវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៦ បទភាជនីយ

(១២០) របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងសំគាល់ថា
 របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ
 និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។
 របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែល
 គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃទេ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ
 និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ ក៏ក្នុងនោះបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ
 ត្រូវបង្ហាត់ទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់
 ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាវត្ថុដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាមិន
 មែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១២១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺ (ទាយកប្រគេនដើម្បីវត្ថុណា) ក៏ក្នុង (ឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយ) បង្ហាត់
 វត្ថុដែលសល់ (ពីនោះទៅដើម្បីវត្ថុដទៃ) ១ ក៏ក្នុងប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយ
 ទើបបង្ហាត់ទៅ ១ ក៏ក្នុងឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលដែល
 មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ក៏ក្នុងឆ្លង ក៏ក្នុងជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

បត្រវិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

(១២២) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឧចាសកា ភិក្ខុនិសង្ឃស្ស បិ-
វត្តាយ ធន្ទកំ សង្ឃវត្តា អញ្ញាស្ស ចារាវិកស្ស
យេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្តា ភិក្ខុនិយោ ឧបសង្កម្មិត្តា ឯ-
តនេវេចំ អមុកស្ស អយ្យេ ចារាវិកស្ស យេ បិវត្តា-
យ បរិក្ខារេ និក្ខិត្តោ តតោ បិវំ អាហារាបេត្វា កា-
ជេថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ
យាចិត្តា ភេសន្តំ ចេតាបេត្វា បរិភុញ្ញីសុ ។ ឧចាស-
កា ជានិត្តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចាចេន្តំ កបំ ហិ
នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញានត្ថកេន បរិក្ខារេន អញ្ញន្តិសិ-
កេន សង្ឃកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតា-
បេស្សន្តិតំ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
ឧចាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ

បត្តិវិគ្គ ឥក្ខបទទី ៧

[១២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
រេសអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧបាសក
ទាំងឡាយប្រមូលបរិក្ខារដែលវេទានមកហើយធ្វើទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះ
អ្នកលក់សំពត់បាវម្នាក់ ដើម្បីចាត់ចែងចំរើក្នុងក្នុងសង្ឃ ហើយចូល
ទៅរកក្នុងទាំងឡាយពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំង
ឡាយធ្វើទុកបរិក្ខារ ដើម្បីចាត់ចែងចំរើក្នុងផ្ទះអ្នកលក់សំពត់បាវរ ឈ្មោះឯ-
ណោះហើយ លោកទាំងឡាយចូរឲ្យអ្នកណាមួយនាំយកចំរើអំពីផ្ទះនោះ
មកចែកគ្នាចុះ ។ ក្នុងទាំងឡាយឲ្យគេទិញកេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះផង
ដោយវត្ថុដែលសូមគេខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ ឧបាសកទាំងឡាយ
ដឹងហើយពោលទោស គឺដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ក្នុងទាំងឡាយមិនសម
បើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជាបរិក្ខារសង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង
សោះ ។ ក្នុងទាំងឡាយបានឮឧបាសកទាំងឡាយនោះពោលទោស គឺ-
ដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ក្នុងទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ក្នុងទាំងឡាយនោះពោលទោស គឺដៀល បន្តបង្ហាត់ថា

ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កតំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្ថិ-
 កេន បរិក្ខារេន អញ្ញន្តិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញា-
 ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិភំ ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុ-
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញន្តិ-
 សិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្ស-
 ន្តិភំ ។ សច្ចំ ភក្កវាតំ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា ភក្កវា កតំ ហំ
 នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្ថិកេន បរិក្ខារេន
 អញ្ញន្តិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
 តាបេស្សន្តិ ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្ត យា បទ ភិក្ខុនី អញ្ញនត្ថិកេន បរិក្ខារេន
 អញ្ញន្តិសិកេន សង្ឃិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
 តាបេយ្យ និស្សក្កិយំ វាចិត្តិយន្តិ ។

[១២៣] យា បទាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីភិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តេ អនិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីភិ ។ អញ្ញនត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញន្តិសិកេនាតិ

និស្សត្តិយកណ្តា បត្តវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជាបស្ចឹមសង្ឃ នឹងដោយវត្ថុ
 ដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជាបស្ចឹមសង្ឃ នឹងដោយ
 វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់បន្ទោសថា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃដោយបរិក្ខារដែលទាយក
 ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជាបស្ចឹមសង្ឃ នឹងដោយវត្ថុ
 ដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជាបស្ចឹមសង្ឃ ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ត្រូវ
 និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

(១២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបុរាណដ៏កណ្តាច្បាច់ហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលទាយក

វិធីបំផុស វិញ្ញាណក្ខន្ធ

អញ្ញស្សត្ថាយ ទិដ្ឋន ។ សង្ឃកេនាតិ សង្ឃស្សត្ថា-
 យ^(១) ន កណ្តាស្ស ន ឯកាយ ភិក្ខុនិយា^(២) ។ សញ្ញា-
 ចិកេនាតិ សយំ យាចិត្តា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យាតិ
 យំ អត្ថាយ ទិដ្ឋំ តំ បេត្តា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
 បយោកេ ទុក្កំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ
 និស្សត្តិតំ សង្ឃស្ស វា កណ្តាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
 វា ។ ឯវា បន ភិក្ខុវេ និស្សត្តិតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
 អយ្យ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខាវេន អញ្ញទិសិកេន
 សង្ឃកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ និស្សត្តិយំ
 ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សត្តិមិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ
 ។ បេ ។ ទទេយ្យត្ថំ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្មិតិ ។

(១២៤) អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ
 ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចនិរោធិ៍

ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យ
 ដើម្បីវត្ថុដទៃ ។ ពាក្យថា ជារបស់សង្ឃ គឺទាយកបរិច្ចាគចំពោះតែ
 សង្ឃ មិនមែនចំពោះគណៈ មិនមែនចំពោះភិក្ខុនី១ រូប ។ ពាក្យថា ដោយ
 វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺដោយវត្ថុដែលសូម (គេ) ដោយខ្លួនឯង ។
 ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯ-
 ណា ភិក្ខុនីវៀរលែងរបស់នោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ (ត្រូវទុកដកដង
 ប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយៈកង១ណៈដែលបានមក ភិក្ខុនី
 ត្រូវលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី១រូបក៏បាន។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុ
 ដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយបរិក្ខារដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់សង្ឃ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង
 (វត្ថុនេះ)ជានិស្សគ្គិយ (ត្រូវតែលះបង់)ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យ
 គតីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តៈនេះ) ។

(១២២) របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំ-
 គាល់ថារបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេ
 ទិញវត្ថុដទៃវិញ (ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បី

និស្សន្ទ្យកណ្តោ បន្តវគ្គ សន្តមសិក្សាបទស្ស បទភាគទី២

វេមតំកា អញ្ច ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ ចាចិត្តិយំ ។

អញ្ចនត្ថកេ អញ្ចនត្ថកសញ្ញា អញ្ច ចេតាបេតិ

និស្សក្កិយំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សន្ទ្យ បដិលភិក្ខា យថាទានេ

ឧបនេតតំ ។ អញ្ចនត្ថកេ អញ្ចនត្ថកសញ្ញា អាបតិ

ទុក្ខជស្ស ។ អញ្ចនត្ថកេ វេមតំកា អាបតិ ទុក្ខជស្ស ។

អញ្ចនត្ថកេ អញ្ចនត្ថកសញ្ញា អនាបតិ ។

(១២៥) អនាបតិ សេសកំ ឧបនេតំ សាមិកេ

អបលោកេត្តា ឧបនេតំ អាបនាសុ ឧម្មតំកាយ

អាទិកម្មកាយាតំ ។

ឧស្សត្តិយកណ្តា បញ្ចវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ បទភាគឆិយ

ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ
 ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីនោះបានវត្ថុ
 ដែលលះដល់សង្ឃមកវិញហើយ ត្រូវបង្ហានទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យ
 ចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បី
 ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រ-
 យោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១២៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីបង្ហានរបស់ដែលសល់ទៅ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើប
 បង្ហានទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យដែលមាន
 សេចក្តីអនុរោយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

បត្រិត្យ អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១២២] តេន សមយេន ទុក្ខោ ភក្ខវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតស្ស បូកស្ស បរិវេណាវា-
សីកា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា កិលមន្តិ ។ អថខោ
សោ បូតោ ភិក្ខុនិយោ យាគុអត្ថាយ ធន្តកំ សង្ឃវិទ្យា^(១)
អញ្ញាតស្ស អាបណ្ឌិតស្ស យេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិទ្វា
ភិក្ខុនិយោ ទុបសង្កបិទ្វា ឯតនោ អមុកស្ស អយ្យេ
អាបណ្ឌិតស្ស យេ យាគុអត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិតោ
តតោ តណ្ហាលេ^(២) អាហារាបេទ្វា យាគុ បថាបេទ្វា
បរិក្ខត្តាថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន បរិក្ខារេន ភេសដ្ឋំ
ចេតាបេទ្វា បរិក្ខត្តិសុ ។ អថខោ សោ បូតោ ជានិទ្វា
ឧដ្ឋាយតិ ជីយតិ វិចារេតិ កមំ ហិ នាប ភិក្ខុនិ-
យោ អញ្ញាតតេន បរិក្ខារេន អញ្ញាតសីកេន មហា-
ជនីកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ

១.១ សំហរិទ្វា ។ ២.១.ម. តណ្ហាលំ ។

បត្រិត្ត សិក្ខាបទទី ៨

[១២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់
អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ជាអ្នកនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន ១ ពួកជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។
គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះក៏ប្រមូលបរិក្ខារដែលវៃបានមកហើយធ្វើទុកប-
រិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់ដើម្បីចាត់ចែងបបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបានពោលពាក្យនេះថា បតិត្រ
លោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារ
ឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយឱ្យអ្នកណាមួយនាំយកអង្ករទាំងឡាយ
អំពីផ្ទះនោះហើយឱ្យគេចមិនបបរឆាន់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឱ្យគេទិញ
កេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះហើយក៏បរិភោគ ។ ទើបប្រជុំជននោះដឹងហើយ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើ
នឹងឱ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឱ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេ
ឱ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈសោះ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮឧបាសក(១)

១ ប្រហែលជាប្រជុំជនទេវធីន ។

ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧទាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស
 ជ័យន្តស្ស វិទាចេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្ប័ត្តា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត ជ័យន្ត វិទាចេន្ត កតំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេន
 មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ
 តេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន
 អញ្ញាទ្ធិសិកេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតំ ។
 សច្ចំ ភក្ខវតំ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភក្ខវត កតំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ធិសិ-
 កេន មហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិតំ នេតំ ភិក្ខុ-
 វេ អប្បសន្នាជំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនី អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេន មហា-
 ជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយន្តិតំ ។

ឥស្សតិយកណ្ណ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ
 ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជា
 របស់គណៈសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
 ដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រាប
 ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេ
 ទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុ
 ដទៃ ជារបស់គណៈទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយចូរសម្តែងឡើងនូវសិទ្ធិតាមទំនើបនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
 គេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះ
 វត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ភិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[១២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្គិសិកេនាតិ អញ្ញាស្ស-
 ត្តាយ ទិន្នេន ។ មហាជនិកេនាតិ កណ្ឌាស្សត្តាយ
 ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនិយា ។ អញ្ញំ ចេតាបេយ្យា-
 តិ យំ អត្តាយ ទិន្នំ តំ វេយ្យា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
 បយោភេ ឧក្កដំ បដិលាភេន ទិស្សត្ថិយំ ហោតិ
 ទិស្សន្តិតំ សង្ឃស្ស វា កណ្ឌាស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា
 វា ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ទិស្សន្តិតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ
 អយ្យេ អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញាទ្គិសិកេន ម-
 ហាជនិកេន អញ្ញំ ចេតាបិតំ ទិស្សត្ថិយំ សមាហំ
 សង្ឃស្ស ទិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។
 ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទទ្គិតិ ។

[១២៨] អញ្ញាទត្ថិកេ អញ្ញាទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញំ ចេ-
 តាបេតិ ទិស្សត្ថិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាទត្ថិកេ វេមតិកា

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

(១២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិទ្ធិបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរច្បាប់ហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែល គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែល ទាយកប្រគេនប្រយោជន៍ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុដទៃត ។ ពាក្យថា ជារបស់ គណៈ (គឺទាយកលះចំពោះ) តែគណៈមិនមែនលះចំពោះសង្ឃ មិនមែន លះចំពោះភិក្ខុនី ១ រូប ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលគេ ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុ ដទៃវិញ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធប្រយោគដែលឲ្យទិញ របស់នោះជានិស្សគ្គិយ ក្នុងឧទាហរណ៍ដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវតែលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់ គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវតែលះ របស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ របស់ដទៃនេះ ខ្ញុំឲ្យគេ ទិញដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះរបស់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យត ពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិទ្ធិបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តុរនេះ) ។

(១២៨) របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ (ត្រូវ និស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន

និស្សត្តិយកណ្តោ បញ្ចវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវិហ

អញ្ចំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ចានត្ថិកេ

អនញ្ចានត្ថិកសញ្ញា អញ្ចំ ចេតាបេតិ និស្សត្តិយំ ចា-

ចិត្តិយំ ។ និស្សជ្ជំ បដិលភិក្ខុ យថាទានេ ឧបនេ-

តព្វំ ។ អនញ្ចានត្ថិកេ អញ្ចានត្ថិកសញ្ញា អាបត្ថិ

ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ចានត្ថិកេ វេបតិកា អាបត្ថិ ទុក្ខជស្ស ។

អនញ្ចានត្ថិកេ អនញ្ចានត្ថិកសញ្ញា អនាបត្ថិ ។

[១២៩] អនាបត្ថិ សេសតំ ឧបនេតិ សាប្បិកេ

អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្ថិកាយ អាចិ-

កម្មតិកាយាតិ ។

ឆ័យស្រ្តីយកណ្ត បត្តវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យ
ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបា-
ចិត្តិយ ។ ក៏ក្នុងបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្កាន់ទៅក្នុង
វត្ថុដែលគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រ-
យោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រ-
យោជន៍វត្ថុដទៃ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុ
ដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១២៩] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺក៏ក្នុងបង្កាន់ទៅនូវរបស់ដែលសល់១ ក៏ក្នុងប្រាប់ម្ចាស់បានហើយទើប
បង្កាន់ទៅ ១ ក៏ក្នុងឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងសម័យមាន
សេចក្តីអនុញ្ញាត ១ ក៏ក្នុងឆ្លើយ ១ ក៏ក្នុងជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បុត្តវគ្គសូត្រ ឥរិយសិក្ខាបទំ

[១៣០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតស្ស បូតស្ស បរិវេណាវាសិ-
កា ភិក្ខុនិយោ យាគុយា តិលមន្តិ ។ អថខោ សោ
បូតោ ភិក្ខុនីនំ យាគុអត្ថាយ ធន្តតំ សង្ឃវត្ថា អញ្ញ-
ាស្ស អាបណិកស្ស យេ បរិក្ខារំ និក្ខិបិត្វា ភិក្ខុ-
និយោ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទរោច អមុកស្ស អយ្យេ
អាបណិកស្ស យេ យាគុអត្ថាយ បរិក្ខារោ និក្ខិត្តោ
តតោ តណ្ហាលេ^(១) អាហារមេត្វា យាគុ បចារមេត្វា ប-
រិក្ខញ្ញថាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ តេន ច បរិក្ខារេន សយំបិ
យាចិត្វា ភេសន្តិ ចេតាមេត្វា បរិក្ខញ្ញិសុ ។ អថខោ
សោ បូតោ ជានិត្វា ឧដ្ឋាយតិ ជីយតិ វិចារេតិ កកំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញាតត្ថិកេន បរិក្ខារេន
អញ្ញាតិសិកេន បហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
តាមេស្សន្តិតិ ។ អស្សេស្សំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

បុគ្គលិក សិក្ខាបទទី ៩

(១៣០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនៅក្នុងបរិវេណរបស់ប្រជុំជន១ពួក ជាពួកភិក្ខុនីលំបាកដោយបបរ ។
គ្រានោះឯង ប្រជុំជននោះប្រមូលបរិក្ខារដែលវេបានមក ដើម្បីចាត់ចែង
បបរដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយទុកបរិក្ខារ (នោះ) ក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារម្នាក់
ទើបចូលទៅរកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយទុកបរិក្ខារដើម្បីចាត់ចែងបបរក្នុងផ្ទះអ្នកផ្សារ
ឈ្មោះឯណោះ ចូរលោកទាំងឡាយឲ្យគេនាំយកអង្ករទាំងឡាយអំពីផ្ទះ
នោះមកហើយចំអិនបបរឆាន់ចុះ ។ តែភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញភេសជ្ជៈ
ដោយបរិក្ខារនោះផង ដោយរបស់ដែលសូមគេដោយខ្លួនឯងផង ហើយ
បរិភោគ ។ ឯប្រជុំជននោះដឹងហើយក៏ពាលទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់
ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេ
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់គណៈនឹងដោយ
វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮប្រជុំជននោះ

សិស្សនិយកណ្តា បត្តវត្ថុស្ស ឧបសម្ព័ន្ធបទេ បញ្ញត្តិ

ច្បុកស្ស ឧដ្ឋាយន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។ យា
 តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្ត
 វិចារេន្ត កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្ថិ-
 កេន បរិក្ខាបន អញ្ញន្តិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
 ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្ថិកេន បរិក្ខាបន អញ្ញន្តិ-
 សិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
 តាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវតី ។ វិក្កហិ តុន្តោ ភិក្ខុវ
 កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អញ្ញនត្ថិកេន
 បរិក្ខាបន អញ្ញន្តិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេ-
 ន អញ្ញំ ចេតាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្កាមំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេត្ថា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អញ្ញនត្ថិ-
 កេន បរិក្ខាបន អញ្ញន្តិសិកេន មហាជនិកេន សញ្ញា-
 ចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ និស្សត្តិយំ ចាច្ចត្តិយន្តិ ។

និស្សត្តិយកណ្ឌ បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ចត្តិ

កំពុងពេលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាបំបើយ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយណា
 មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពេលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្ហាបំបើយ កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញរត្នដទៃ
 ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ
 ជាបសគ្គណៈ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់
 ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាកិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេទិញរបស់
 ដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ
 ជាបសគ្គណៈ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុទាំង
 ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏
 មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរ
 បើនឹងឲ្យគេទិញរត្នដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃគេ
 ឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជាបសគ្គណៈ នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯងសោះ
 ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន
 ខានជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្រែងឡើង
 នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេទិញរត្នដទៃ ដោយបរិក្ខារ
 ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជាបសគ្គណៈ
 នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង កិក្ខុនីនោះត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[១៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខាវេន អញ្ញុទ្ធិសិកេនាតិ
 អញ្ញស្សត្ថាយ ទិដ្ឋេន ។ មហាជនិកេនាតិ ក-
 ណាស្សត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន ឯកភិក្ខុនីយា ។
 សញ្ញាចិកេនាតិ សយំ យាចិត្វា ។ អញ្ញំ ចេតា-
 បេយ្យតិ យំ អត្ថាយ ទិដ្ឋំ តំ វេយ្យា អញ្ញំ ចេតាបេតិ
 បយោកេ ឧក្កដំ បដិលាភេន ទិស្សត្ថិយំ ហោតិ
 ទិស្សន្តិវត្ថំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯកភិក្ខុនីយា
 វា ។ ឯវញ្ញំ បន ភិក្ខុវេ ទិស្សន្តិវត្ថំ ។ បេ ។ ឥទំ
 មេ អយ្យេ អញ្ញាទត្ថិកេន បរិក្ខាវេន អញ្ញុទ្ធិសិកេន
 មហាជនិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាចិតំ ទិស្សត្ថិ-
 យំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស ទិស្សន្តិវត្ថិ ។ បេ ។ ទទេយ្យ-
 តិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្ពីតិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិញ្ញាណ

[១៣១] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុវិញ្ញាណមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវដិកកណ្តបច្ចេកវិទ្យា ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេ ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុដទៃត ។ ពាក្យថា ជារបស់គណៈគឺគលៈចំពោះ តែគណៈមិនមែនចំពោះសង្ឃ មិនមែនចំពោះភិក្ខុទី ១ រូបទេ ។ ពាក្យថា ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេបានមកហើយដោយ ខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍ វត្ថុណា ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវ អាបត្តិទុកដកដង្ហើមប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈ ដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុទី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះ យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញដោយ បរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់ គណៈនឹងដោយវត្ថុដែលសូមបានមកដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូម លះវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យគតីនេះទៅម នសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ ទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្តនេះ) ។

(១៣២) អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញា

ចេតាបេតិ និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេម-

តិកា អញ្ញា ចេតាបេតិ និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។

អញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញា ចេតាបេតិ

និស្សក្ខិយំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សដ្ឋំ បដិលភិក្ខា យថាទានេ

ឧបនេតព្វំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ

ទុក្ខជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខ-

ជស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(១៣៣) អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិ-

កេ អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិ-

កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

និស្សន្ទិយកណ្តា បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[១៣២] របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់
 ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃមែន ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ត្រូវ
 និស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ របស់
 គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បី
 ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។
 ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលខ្លួនលះនោះមកវិញហើយ ត្រូវបង្ហោនទៅក្នុងវត្ថុដែល
 ទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បី
 ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ
 ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បី
 ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
 វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[១៣៣] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីបង្ហោនទៅនូវរបស់ដែលសល់១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់របស់ហើយទើប
 បង្ហោនទៅ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកក្នុងពេលមានសេចក្តី
 អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បត្តិវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទី

[១៣៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សតា
ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មំ កថំ កាតុំ ។
ពហុ មនុស្សា ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី បយ្ស្រាសន្តិ^(១) ។
តេន ខោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា
បរិវេណំ ឧទ្ទិយតិ ។ មនុស្សា ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី
ឯតនេវេន្ទំ តិស្សនំ តេ^(២) អយ្យេ បរិវេណំ ឧទ្ទិ-
យតីតិ ។ នត្តារុសោ នាយកា នត្តិ ការកាតិ ។
អថខោ តេ មនុស្សា ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា បរិវេ-
ណត្តាយ នន្ទកំ សង្ឃត្វា^(៣) ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិ-
យា បរិក្ខារំ អនិសុ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេន
ច បរិក្ខារេន សយំបិ យាចិត្វា ភេសន្តិ បេតាបេត្វា
បរិកុញ្ញិ ។ មនុស្សា ដានិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិហារេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យេ ឥល្លនន្ទា

១ ឧ.ម. បយ្ស្រាសន្តិ ។ ២ ឧ. វេ ។ ៣ ឧ. សំហវិត្វា ។

បត្តិវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(១៣៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីជាពហុស្សតជាអ្នកឈ្លាសនិយាយក្បាច់ក្បាប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយជាច្រើនតែងចូលទៅអង្គុយជិត (សេពតប) នឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ។
សម័យនោះឯង ទីបរិវេណរបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បាក់បែកទ្រុឌទ្រោម ។
មនុស្សទាំងឡាយបានពោលពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោក-
ម្ចាស់ ទីបរិវេណរបស់លោកនេះ ទ្រុឌទ្រោមទៅដោយហេតុអ្វី ។ បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីនិយាយថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ ព្រោះគ្មានពួកអ្នកឱ្យ គ្មានពួកអ្នកធ្វើ ។
ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះ ប្រមូលបរិក្ខារដែលវេលាបានមកដើម្បីប្រយោជ-
ន៍ទីបរិវេណនៃបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយបានឱ្យបរិក្ខារនោះដល់បុល្លនន្ទាភិ-
ក្ខុនី ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឱ្យគេទិញកេសជ្ជៈដោយបរិក្ខារនោះឯង ដោយរបស់
ដែលសូមដោយខ្លួនឯងផង ហើយក៏បរិភោគ ។ មនុស្សទាំងឡាយដឹង
ហើយក៏ពោលទោស គិតរៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទា

និស្សត្តិយកណ្តា បត្តវគ្គស្ស វសមសិក្ខបទេ បញ្ញត្តិ

អញ្ញាទត្ថិកេន បរិច្ឆារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេន បុគ្គលិកេន
 សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ ។ បេ ។ សង្ខំ
 ភិក្ខុវេ ឥន្ទ្រនន្ទា ភិក្ខុនី អញ្ញាទត្ថិកេន បរិច្ឆារេន
 អញ្ញាទ្ធិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេ-
 តាបេតិ ។ សង្ខំ ភិក្ខុវេ ។ វិក្កហំ តុន្តោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនី បរិច្ឆារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិ-
 កេន អញ្ញំ ចេតាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នា-
 នំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ញំ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនីយោ វេទំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ធិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី
 អញ្ញាទត្ថិកេន បរិច្ឆារេន អញ្ញាទ្ធិសិកេន បុគ្គលិកេន
 សញ្ញាចិកេន អញ្ញំ ចេតាបេយ្យ ជិស្សតិយំ ចាចិត្តិ-
 យន្តិ ។

ឱស្សគ្គិយកណ្ត បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មិនសមបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
 វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមមក
 ដោយខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
 វត្ថុដទៃចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង
 ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
 មែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនឹងមិនគួរបើនឹងឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បី
 ប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុ
 ដែលសូមដោយខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ
 ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយបួសវេសន៍ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
 គេទិញវត្ថុដទៃ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំ-
 ពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹងដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ភិក្ខុនី
 នោះត្រូវឱស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[១៣៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បត្តា
 ភិក្ខុនីតិ ។ អញ្ញទត្ថិកេន បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេនាតិ
 អញ្ញស្មត្ថាយ ទិដ្ឋេន ។ បុគ្គលិកេនាតិ ឯកភិក្ខុនិ-
 យា អត្ថាយ ន សង្ឃស្ស ន គណស្ស ។ សញ្ញាចិ-
 កេនាតិ សយំ យាចិត្តា ។ អញ្ញំ ចេតាមេយ្យាតិ
 យំ អត្ថាយ ទិដ្ឋំ តំ វេយ្យា អញ្ញំ ចេតាមេតិ បយោ-
 គេ ទុក្ខំ បដិលាភេន និស្សត្តិយំ ហោតិ និស្សដ្ឋិតតំ
 សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា ឯកភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ញ បន
 ភិក្ខុវេ និស្សដ្ឋិតតំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ អញ្ញទត្ថិកេន
 បរិក្ខារេន អញ្ញទ្ធិសិកេន បុគ្គលិកេន សញ្ញាចិកេន
 អញ្ញំ ចេតាចិតំ និស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សដ្ឋា-
 មិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។ បេ ។
 អយ្យាយ ទម្ពិតិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិក្ខេប

[១៣៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តាលហើយ ។ ពាក្យថា ដោយបរិក្ខារដែលគេ
ឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ គឺដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ
ដើម្បីចាត់ចែងវត្ថុឯទៀត ។ ពាក្យថា ជារបស់បុគ្គល គឺគេឲ្យចំពោះតែ
ភិក្ខុនីមួយរូបមិនឲ្យដល់សង្ឃ មិនឲ្យដល់គណៈឡើយ ។ ពាក្យថា ដោយ
វត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង គឺវត្ថុដែលសូមគេមកដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យ
ថា ឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃ គឺរបស់ដែលទាយកឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុណា
ភិក្ខុនីមិនឲ្យគេទិញវត្ថុនោះ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុឯទៀតវិញ ត្រូវទុក្ខដ
ក្នុងប្រយោគដែលឲ្យទិញ វត្ថុនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក
ភិក្ខុនីគប្បីលះវត្ថុនោះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី១ រូប
ក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះរបស់នោះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។
បពិត្រលោកម្ចាស់ វត្ថុដទៃនេះខ្ញុំឲ្យគេទិញ ដោយបរិក្ខារដែលគេឲ្យ
ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ គេឲ្យចំពោះវត្ថុដទៃ ជារបស់បុគ្គល នឹង
ដោយវត្ថុដែលសូមដោយខ្លួនឯង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះវត្ថុនេះដល់
សង្ឃ ។ (ពាក្យតាំងនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃ
និស្សគ្គិយកណ្តាលនេះ) ។

[១៣៦] អញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ
 ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញទត្ថិកេ វេមតិ-
 កា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សក្កិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អញ្ញ-
 ទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អញ្ញ ចេតាបេតិ និស្សក្កិ-
 យំ ចាចិត្តិយំ ។ និស្សជ្ជំ បដិលភិក្ខុ យថាទានេ
 ឧបនេតតំ ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អាបត្តិ
 ឧក្កដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ វេមតិកា អាបត្តិ ឧក្ក-
 ដស្ស ។ អនញ្ញទត្ថិកេ អនញ្ញទត្ថិកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៣៧] អនាបត្តិ សេសកំ ឧបនេតិ សាមិកេ
 អបលោកេត្វា ឧបនេតិ អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

(១៣៦) របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់
 ថារបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិ-
 យ ។ របស់គេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់
 ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ហើយឲ្យគេទិញវត្ថុដទៃវិញ ត្រូវនិស្ស-
 គ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបានវត្ថុដែលលះនោះមកវិញហើយ គប្បីបង្ហាន
 ទៅក្នុងវត្ថុដែលទាយកគេឲ្យចំពោះយ៉ាងណា ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យ
 ដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថារបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
 វត្ថុដទៃ ត្រូវអាបត្តិក្នុង ។ មិនមែនរបស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍
 វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិក្នុង ។ មិនមែន
 របស់ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនរបស់
 ដែលគេឲ្យដើម្បីប្រយោជន៍វត្ថុដទៃ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៣៧) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីបង្ហានទៅឲ្យរបស់ដែលសល់ ១ ភិក្ខុនីប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើប
 បង្ហានទៅ ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេចាត់ចែងខុសបំណងទាយកព្រោះមានសេចក្តី
 អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ប្តីវិវត្តស្ស បរិមេសិក្ខាបទំ

[១៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
ពហុស្សតា ហោតិ កាលិកា វិសាវទា បដ្ឋា ធម្ម
កថំ កាតុំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោ-
សលោ សីតកាលេ មហាឡំ កម្ពលំ ចារុបិត្តា
យេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្តា វុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទំ ខោ រាជានំ បសេ-
នទិ កោសលំ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិយា កថា-
យ សន្តស្សសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្ប-
ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោស-
លោ វុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា កថាយ
សន្តស្សតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំ-
សិតោ វុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច វាទយ្យាសិ
អយ្យេ យេន អត្ថោតិ ។ សេ មេ ត្វ មហារាជ

បីវិវិគ្គ ឥវិកាបទទី ១

[១៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី
ឈ្មោះថុល្លនន្ទា ជាពហុស្សត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ក្បៀវក្បាបសប្បធ្វើ
ធម្មិកថា ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ដណ្តប់សំពត់
កម្ពុលមានដំឡូងច្រើនក្នុងកាលត្រជាក់ ហើយព្រះអង្គចូលទៅកាន់សំ-
ណាក៏ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះចូលទៅជិតហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
ហើយគង់នៅក្នុងទីគួរ ១ ។ លុះស្តេចបសេនទិកោសលនៅក្នុងទីគួរ ១
ហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន
ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថា ។ កាលនោះ ស្តេចបសេនទិកោសល កាល
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ
ដោយធម្មិកថា (ដូច្នោះហើយ) ក៏មានបន្ទូលនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការវត្ថុណា គប្បីប្រាប់វត្ថុនោះចុះ ។
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រមហាវរាជ បើព្រះអង្គមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹង

នាតុកាមាសំ ឥមំ កម្ពលំ ទេហិតំ ។ អថោ រាជា
 បសេនទិ កោសលោ ធូល្យនន្ទាយ ភិក្ខុនិយោ កម្ព-
 លំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ធូល្យនន្ទំ ភិក្ខុនី អភិវាទេត្វា
 បទត្តិលំ កត្វា បក្កាមំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈយន្តិ
 ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ មហិច្ឆា ឥមា ភិក្ខុនិយោ អសន្តដ្ឋា
 កងំ ហិ នាម រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សន្តិតំ ។
 អស្សេសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈ-
 យន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា នា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ នា ឧជ្ឈយន្តិ ជ័យន្តិ វិចា-
 រេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា ធូល្យនន្ទា រាជានំ កម្ព-
 លំ វិញ្ញាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធូល្យ-
 នន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្តិតំ^(១) ។ សច្ចំ
 ភគវតិ ។ វិគវហិ ពុទ្ធា ភគវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ធូល្យនន្ទា ភិក្ខុនី រាជានំ កម្ពលំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ

ឧប្បត្តិយកណ្ណ បិវរវគ្គ សំព្វបទទី ១ និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី

ប្រគេនដល់អាត្មា ចូរព្រះអង្គប្រគេនសំពត់កម្ពលនេះចុះ ។ ទើបស្តេច
 បសេនទិកោសលប្រគេនសំពត់កម្ពលដល់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ហើយក្រោក
 ចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចធ្វើប្រទក្សិណាចៀសចេញទៅ ។
 មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងនេះ
 មានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន គ្មានសន្តោស មិនសមនឹងសុំសម្ពត់កម្ពល
 ពីស្តេចសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្កាប់ដូច្នោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្តបង្កាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងសុំសម្ពត់កម្ពល ពីស្តេច
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសុំសម្ពត់កម្ពលពីស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះ
 ភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
 សុំសម្ពត់កម្ពលពីស្តេចទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែង

គរុចារុណំ^(១) បន ភិក្ខុនិយា ចេតាបេន្តិយា ចតុត្ថា-
សបរមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរំ^(២) ចេតាបេយ្យ
និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៣៩] គរុចារុណំ ជាម យន្តិញ្ចំ សីតកាលេ
ចារុណំ^(៣) ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។ ចតុត្ថា-
សបរមំ ចេតាបេតព្វន្តិ សោឡសកហាបណាឡនកំ
ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរំ ចេតាបេយ្យាតិ តទុត្ត-
រំ វិញ្ញាបេតិ បយោកេ ទុត្តដំ បដិណភេន ជិស្សត្តិយំ
ហោតិ និស្សន្និតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស វា ឯក-
ភិក្ខុនិយា វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ និស្សន្និតព្វំ
។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ គរុចារុណំ អតិរកេចតុត្ថា-
សបរមំ ចេតាបិទំ និស្សត្តិយំ ឥមារំ សង្ឃស្ស និស្ស-
ជ្ជាមិតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ
។ បេ ។ អយ្យាយ ទម្ពិតិ ។

១ ឧ. ម. គរុចារុណំ ។ ២ ឧត្តរំ ។ ៣ ចារុណំ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

សម្ពត្តដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ ត្រូវចាត់ចែងបានតែសម្ពត្តដែលមាន
ដំឡើងបួនកហាបណៈបួនដងយ៉ាងច្រើន បើចាត់ចែងសំពត់ដែលមាន
ដំឡើងហួសពីនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[១៣៩] ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ក្រាស់ គឺ
សំពត់ដណ្តប់ណាមួយសម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវរងា ។ ត្រង់ពាក្យថា
កាលចាត់ចែង គឺថា កាលសូម (គេ) ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបាន
តែសំពត់មានដំឡើងបួនកហាបណៈបួនដងយ៉ាងច្រើន សេចក្តីថា
ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់មានដំឡើង ១៦ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើ
ចាត់ចែងសំពត់ឲ្យលើសពីនោះទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនិស្សសំពត់ឲ្យលើស
លុបពីនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិទុកដកក្នុងប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជា
និស្សគ្គិយក្នុងពេលដែលបានមក ភិក្ខុនីត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់
គណៈក៏បាន ដល់ភិក្ខុនី ១ រូបក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីត្រូវលះ
បង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់
ក្រាស់នេះមានដំឡើងលើសពីបួនកហាបណៈបួនដងជាកំណត់ ខ្ញុំបានសូម
មកហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យ
តាំងពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌ) ។

[១៤០] អតីវេកចតុត្ថំសេ អតីវេកសញ្ញា ចេតា-
 បេតំ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតីវេកចតុត្ថំសេ វេម-
 តីកា ចេតាបេតំ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតីវេកច-
 តុត្ថំសេ ឧនកសញ្ញា ចេតាបេតំ និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិ-
 យំ ។ ឧនកចតុត្ថំសេ អតីវេកសញ្ញា អាបត្តិ
 ធុត្តជស្ស ។ ឧនកចតុត្ថំសេ វេមតីកា អាបត្តិ ធុត្ត-
 ជស្ស ។ ឧនកចតុត្ថំសេ ឧនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៤១] អនាបត្តិ ចតុត្ថំសមរមំ ចេតាបេតំ ឧន-
 កចតុត្ថំសមរមំ ចេតាបេតំ ញាតកាធំ បវរតាធំ
 អញ្ញាស្សន្តាយ អត្តនោ ធនេន មហាភ្នំ ចេតាបេតុ-
 កាមស្ស អប្បភ្នំ ចេតាបេតំ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្ម-
 កាយាតិ ។

និស្សត្តិយកណ្ណ បីវគ្គ សិក្ខាបទទី១ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(១៤០) សំពត់មានដំឡើងលើសត្វបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សត្តិយជាចិត្តិយ ។ សំពត់មាន
 ដំឡើងលើសត្វបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយ
 សូម ត្រូវនិស្សត្តិយជាចិត្តិយ ។ សំពត់មានដំឡើងលើសត្វបួនកហាបណៈ ៤
 ដង ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះវិញ ហើយសូម ត្រូវនិស្សត្តិយជាចិត្តិយ ។
 សំពត់មានដំឡើងលើសត្វបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសវិញ
 ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សំពត់មានដំឡើងលើសត្វបួនកហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ សំពត់មានដំឡើងលើសត្វបួន
 កហាបណៈ ៤ ដង ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្វះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៤១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងត្រឹមបួនកហាបណៈ ៤ ដងជាកំណត់ ១
 ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងលើសត្វបួនកហាបណៈ ៤ ដងជាកំណត់ ១
 ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួក
 ជនដែលបរវារណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គលដទៃ ១ ភិក្ខុនីបាន
 សំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនមានសេចក្តីប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុនី
 សុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់សុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើ-
 ង ១ ភិក្ខុនីផិត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បីវិវត្តល្ប ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៤២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សតា
ហោតិ កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មំ កថំ កាតុំ ។
អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧល្ហាកាលេ
មហាភ្នំ ខោមំ ចារុបិត្វា យេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេ-
នុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា វុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី អភិវាទេត្វា
ឯតមន្តំ ធិសីទិ ។ ឯតមន្តំ ធិសីន្ទំ ខោ រាជានំ
បសេនទិ កោសលំ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មិយា ត-
ថាយ សន្នស្សសិ សមាធិបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្ប-
ហំសេសិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ
វុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិយា តថាយ សន្នស្សតោ
សមាធិបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ វុល្លនន្ទំ
ភិក្ខុនី ឯតទកេច វេទយ្យសិ អយ្យេ យេន អត្តោតិ ។
សចេ មេ ត្វំ មហារាជ ទាតុកាមោសិ ឥមំ ខោមំ ទេហី-
តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ វុល្លនន្ទាយ

បីវិវត្ត សិក្ខាបទទី ២

(១៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ជាពហុស្សត ជាស្រីមានថ្វីមាត់ ជាស្រីក្លៀវក្លា ប្រសប់
ធ្វើធម្មិកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់
ដណ្តប់សំពត់សម្បកឈើមានដង្កូវច្រើនក្នុងកាលក្តៅ ហើយចូលទៅក
ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី លុះយាងចូលទៅហើយក៏ថ្វាយបង្គំថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយ
គង់នៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះព្រះបាទបសេនទិកោសលគង់នៅក្នុងទី
សមគួរហើយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏បានពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យកាន់យក
ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទ
បសេនទិកោសល កាលថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីពន្យល់ឲ្យទ្រង់ឃើញ ឲ្យ
កាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថាហើយក៏មានព្រះ
បន្ទូលនេះនឹងថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការ
វត្ថុណា គប្បីប្រាប់តែនោះចុះ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា បពិត្រ
មហាវរាជ បើព្រះអង្គប្រាថ្នានឹងប្រគេនដល់រាត្រាភាព សូមព្រះអង្គប្រ-
គេនសំពត់សម្បកឈើនេះចុះ ។ ទើបព្រះបាទបសេនទិកោសល

ភិក្ខុនិយោ ខោមំ ទត្វា ឧដ្ឋាយាសនា មុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនិ
 អភិវាទេត្វា បទត្តិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ មនុស្សា
 ឧដ្ឋាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ មហិន្ទា ឥមា ភិក្ខុនិយោ
 អសន្តដ្ឋា កតំ ហិ ឆាម រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។
 អស្សាសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋា-
 យន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បន្ទា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កតំ
 ហិ ឆាម អយ្យា មុល្លនន្ទា រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្ស-
 ន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
 រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវតិ ។ វិគវហិ
 តុន្ទោ ភគវា កតំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ មុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
 រាជានំ ខោមំ វិញ្ញាបេស្សន្តី ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តំ លហុទាប្បវណំ^(១) បទ ភិក្ខុនិយោ
 ចេតាបេន្តិយា អន្ត្រេយ្យកំសប្បមំ ចេតាបេតព្វំ តតោ
 ចេ ឧត្តរី ចេតាបេយ្យ ជិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយន្តំ ។

វិស្សត្តិយកណ្ត បិវវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ប្រគេនសំពត់សម្បកឈើដល់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី រួចទ្រង់ក្រោកចាកនាសនៈ
 ថ្វាយបង្គំបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី ធ្វើបទក្សិណាចៀសចេញទៅ ។ មនុស្សទាំង
 ឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីទាំងនេះមានសេច-
 ក្តីប្រាថ្នាធំ គ្មានសន្តោស មិនសមបើនឹងសុំសំពត់សម្បកឈើអំពីស្តេច
 សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ត
 បង្គាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
 ទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិន
 សមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើអំពីស្តេចសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់
 សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសូមសំពត់សម្បកឈើពី
 ស្តេច ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
 មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងសូមសំពត់សម្បកឈើអំពីស្តេចទេ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខា-
 បទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលចាត់ចែងសំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្បែង
 ត្រូវចាត់ចែងបោះតែសំពត់ដែលមានដង្កែ ត្រឹមបួនកហាបណៈបីដងដោយ
 កន្លះ បើចាត់ចែងឲ្យលើសពីកណ្តនោះទៅ ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។

វិធីបិដកេ កំពុងវិភាគ

[១៤៣] លហុចាបុរណំ ឆាម យន្តិញ្ចំ ឧស្មាតា-
 ល ចាបុរណំ ។ ចេតាបេន្តិយាតិ វិញ្ញាបេន្តិយា ។
 អឡុតេយ្យកំសហមំ ចេតាបេតព្វន្តិ ទសតហាប-
 ណាឡនកំ ចេតាបេតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរី ចេតា-
 បេយ្យាតិ តធុត្តរី វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ធុត្តដំ បដិលាកេន
 ជិស្សត្តិយំ ហោតិ ជិស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា កណាស្ស
 វា ឯកកំត្តជិយា វា ។ ឯវញ្ច បន កិត្តវេ ជិស្សជ្ជិតព្វំ
 ។ បេ ។ ឥទំ មេ អយ្យេ លហុចាបុរណំ អតិវេកអឡុ-
 តេយ្យកំសហមំ ចេតាបិទំ ជិស្សត្តិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
 ជិស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យន្តិ ។
 អយ្យាយ ទម្មិតិ ។

[១៤៤] អតិវេកអឡុតេយ្យកំសេ អតិវេកសញ្ញា
 ចេតាបេតិ ជិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ អតិវេកអឡុតេយ្យ-
 កំសេ វេមតិកា ចេតាបេតិ ជិស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។

វិទ្យាបិដក វិចិត្រវិក្ក

(១៤៣) ដែលហៅថា សំពត់ដណ្តប់មានសាច់ស្ពឺន គឺសំ-
 ពត់ណាមួយសម្រាប់ដណ្តប់ក្នុងរដូវក្ដៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលចាត់ចែង
 គឺកាលសូម ។ ពាក្យថា ត្រូវចាត់ចែងបានតែសំពត់ដណ្តប់មានដំឡូង
 ត្រឹមបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ សេចក្ដីថា ត្រូវសូមបាន
 តែសំពត់ដែលមានដំឡូង ១០ កហាបណៈ ។ ពាក្យថា បើចាត់ចែងឲ្យ
 លើសកំណត់នោះទៅ សេចក្ដីថា ក៏កុំនិស្សមឲ្យលើសពីកំណត់នោះទៅ
 ត្រូវអាបត្តិទុកដក្ខន្ធប្រយោគដែលសូម សំពត់នោះជានិស្សគ្គិយក្នុងពេល
 ដែលបានមក ។ ក៏កុំនិព្វលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់
 ក៏កុំនិ ១ រូបក៏បាន ម្នាលក៏កុំទាំងឡាយ ក៏កុំនិព្វលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។
 បពិត្រលោកម្ចាស់ សំពត់ដណ្តប់ដែលមានសាច់ស្ពឺននេះ មានដំឡូង
 លើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះដាក់កំណត់ ខ្ញុំបានសុំមកហើយ
 ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់សំពត់នេះដល់សង្ឃ ។ (ពាក្យត្រង់នេះទៅ
 មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃនិស្សគ្គិយកណ្ឌ) ។

(១៤៤) សំពត់ដណ្តប់មានដំឡូងលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដង
 ដោយកន្លះ ក៏កុំនិសំគាល់ថាលើសមែន ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយ
 បាចិត្តិយ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡូងលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយ
 កន្លះ តែក៏កុំនិមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយសូម ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

អតិរេកអឡ្ហតេយ្យកំសេ ឱនកសញ្ញា ចេតាបេតិ

និស្សត្តិយំ ចាចិត្តិយំ ។ ឱនកអឡ្ហតេយ្យកំសេ

អតិរេកសញ្ញា អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ ឱនកអឡ្ហតេយ្យ-

កំសេ វេមតិកា អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ ឱនកអឡ្ហ-

តេយ្យកំសេ ឱនកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[១៤៥] អនាបត្តិ អឡ្ហតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ

ឱនកអឡ្ហតេយ្យកំសបរមំ ចេតាបេតិ ញាតកានំ

បវរិតានំ អញ្ញាស្សត្តាយ អត្តនោ ធនេន មហក្សំ ចេ-

តាបេតុកោមស្ស អប្បក្សំ ចេតាបេតិ ឧប្បត្តិកាយ

អាទិកម្មិកាយាទិ ។

និស្សត្តិយកណ្ត បីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

សំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងលើសពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាខ្លះ ហើយសូម ត្រូវនិស្សត្តិយបាចិត្តិយ ។ សំពត់ដណ្តប់មាន
 ដំឡើងតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើស
 ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងខ្លះពីបួនកហាបណៈ
 ៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សំពត់
 ដណ្តប់មានដំឡើងខ្លះពីបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 ខ្លះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៥៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង)

ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងតិចបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ ១
 ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងតិចជាងបួនកហាបណៈ ៣ ដងដោយកន្លះ
 ជាកំណត់ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់របស់ពួកញាតិ ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់
 ដណ្តប់របស់ពួកជនដែលបរវារណា ១ ភិក្ខុនីសុំសំពត់ដណ្តប់ដើម្បីបុគ្គល
 ដទៃ ១ ភិក្ខុនីបានសំពត់ដណ្តប់មកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ជនប្រាថ្នា
 ដើម្បីទិញសំពត់ដណ្តប់មានដំឡើងច្រើន ភិក្ខុនីត្រឡប់ទៀតទិញសំពត់ដណ្តប់
 មានដំឡើងតិច ១ ភិក្ខុនីឆ្លង ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចសិរីភ្លេង

[១៤៦] ឧទ្ទិស ខោ អយ្យាយោ តីស ជិស្សត្តិយា
 មាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខត្ត បរិ-
 សុទ្ធា ។ ធុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខត្ត បរិសុទ្ធា ។ តត្ថ-
 យម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធតត្ថយ្យាយោ
 តស្មា តុល្លា ។ ឯវេមតំ ជារយាមីតិ ។

និស្សត្តិយា បច្ឆិយា និដ្ឋិតា^(១) ។

១ ឧ.ម. តីសនិស្សត្តិយំ និដ្ឋិតំ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

(១៤៦) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកអាបត្តិឈ្មោះនិស្សត្តិ-
យបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់
ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
ខ្ញុំសូមសួរជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
ខ្ញុំសូមសួរជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយក្នុងអាបត្តិទាំងនេះ ព្រោះហេតុ
ដូច្នេះបានជាលោកទាំងឡាយស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

និស្សត្តិយ បាចិត្តិយ ចប់ ។

បាបិត្តិយកណ្តំ

ឥមេ ខោ បនយ្យយោ ធម្មន្ទិសតា ចាចិត្តិយា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តិ ។

លសុណវគ្គស្ស បរិមលីក្ខាបទំ

(១២៧) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវេន ឧទាសកេន ភិក្ខុនី-
សង្ឃោ លសុណោន បវរិតោ ហោតិ យាសំ អយ្យានំ
លសុណោន អត្តោ អហំ លសុណោនាតិ។ ខេត្តទាលោ
ច អាលាត្តោ ហោតិ សចេ ភិក្ខុនីយោ អាកច្ឆន្តិ ឯត-
មេតាយ ភិក្ខុនីយា ទ្វេ តយោ ភណ្ឌិតេ ទេហិតិ ។
តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថយំ ឧស្សវេ ហោតិ ។
យថាកតំ លសុណំ បរិត្តយំ អកមាសិ ។ ភិក្ខុនីយោ
តំ ឧទាសកំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទេវេថុ លសុណោន
អារុសោ អត្តោតិ ។ នត្ថេយ្យ យថាកតំ លសុណំ
បរិត្តីណំ ខេត្តំ កច្ឆថាតិ ។ ឡុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ខេត្តំ

បាបិតិយកណ្ណ

បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះបាបិតិយមែន
នេះមានចំនួន ១៦៦ តែងមកកាន់ឧទ្ទេស (គឺការសូត្ររាល់ៗ កន្លះខែ)

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(១៤៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
ឧបាសកម្នាក់បរវណ្ណាភិក្ខុនីសង្ឃដោយខ្លួនថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ
ណាត្រូវការដោយខ្លួន ខ្ញុំព្រះករុណា (នឹងប្រគេនខ្លួនដល់លោកម្ចាស់ទាំង
ឡាយនោះ) ។ ឧបាសកនោះក៏បង្គាប់អ្នករក្សាចំការខ្លួនថា បើពួកភិក្ខុនីមក
អ្នកឯងចូរប្រគេនខ្លួនពីរបីម៉ោងដល់ភិក្ខុនី ១ អង្គ ។ ។ សម័យនោះឯង
ក្រុងសាវត្ថី (មានគេលេង) ម្តៅស្រព ។ ខ្លួនដែលឧបាសកបានយកមក
ក៏អស់រលីងទៅ ។ ពួកភិក្ខុនីចូលទៅរកឧបាសកនោះ ហើយបានពោល
ពាក្យនេះថា ម្ចាស់អាវុសោ យើងទាំងឡាយត្រូវការដោយខ្លួន ។ ឧបា-
សកនោះឆ្លើយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ ខ្លួនគ្មានទេ ខ្លួនដែលបានយកមក
អស់រលីងទៅហើយ បូមលោកម្ចាស់និមន្តទៅចំការចុះ ។ ចុះលូនន្ទាភិក្ខុនី

វិទយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

កន្លា ន មត្តំ ជាតិត្វា ពហំ លសុណំ ហារមេសី ។
 ខេត្តចាលោ ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិចារេតិ កថំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ ខេត្តំ កន្លា ន មត្តំ ជាតិត្វា ពហំ លសុណំ
 ហារមេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ ខេត្ត-
 ចាលស្ស^(១) ឧជ្ឈាយន្តស្ស ជ័យន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បីច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត
 ជ័យន្ត វិចារេន្ត កថំ ហិ នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា ន
 មត្តំ ជាតិត្វា ពហំ លសុណំ ហារមេស្សន្តីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជាតិត្វា
 ពហំ លសុណំ ហារមេស្តីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។
 វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី ន មត្តំ ជាតិត្វា ពហំ លសុណំ ហារមេស្សន្តី
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា
 ភិយ្យោភាវាយ អថខេត្តំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានព្វេវ អប្ប-
 សាទាយ បសន្នានព្វា ឯកច្ចានំ អញ្ញាបត្តាយាតិ ។

១ ឧ. ម. តស្ស ខេត្តចាលស្សតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឧ. ម. ហារមេស្តីតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិញ្ញាណ

ទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមកទៅជាច្រើន ។
 មនុស្សអ្នករក្សាចំការកំពោលទោស តិរច្ឆ័យ បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុន៍
 មិនសមបើនឹងទៅកាន់ចំការហើយ មិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមក
 ច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ ។ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយបានឮអ្នករក្សាចំការកំពោលទោស
 តិរច្ឆ័យ បន្តបង្ហាត់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុន៍ណាមានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុន៍ទាំងនោះកំពោលទោស តិរច្ឆ័យ បន្ត
 បង្ហាត់ថា ថ្មលូននាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណឲ្យគេនាំយកខ្ញុំ
 មកច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ឮថាថ្មលូននាភិក្ខុន៍មិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមកច្រើន ពិត
 មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិរច្ឆ័យថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មលូននាភិក្ខុ
 ន៍មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណ ឲ្យគេនាំយកខ្ញុំមកច្រើនដល់ម្ល៉េះសោះ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន
 ទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរើសតែជ្រះថ្លាឡើងទៀត
 ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យ
 ខានជ្រះថ្លាទៅផង នាំជនពួកខ្លះដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយឲ្យទាស់ចិត្តខូច
 គំនិតទៅវិញផងដោយពិត ។

(១២៨) អថខោ ភក្កវា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនំ អ-
 នេកបរិយាយេន វិករហិត្វា ភិក្ខុនំ តទន្ទប្បវិកំ តទន្ទ-
 លោមិកំ ធម្មំ កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសំ ភូតបុព្វំ
 ភិក្ខុវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ អញ្ញាតស្ស ព្រាហ្មណស្ស
 បដាបតី អហោសំ ។ តិស្សោ ច ជីតរោ នន្ទា នន្ទវតី
 សុន្ទរិន្ទា ។ អថខោ ភិក្ខុវេ សោ ព្រាហ្មណោ កាលំ
 កត្វា អញ្ញាតំ ហំសយោនី ឧបបជ្ជិ ។ តស្ស សព្វ-
 សោវណ្ណមយា បត្តា អហោសំ ។ សោ តាសំ ឯកេកំ
 បត្តំ ទេតិ ។ អថខោ ភិក្ខុវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ អយំ
 ហំសោ អម្ពាតំ ឯកេកំ បត្តំ ទេតិ តំ ហំសរាជំ
 កហេត្វា និប្បត្តំ អកាសំ ។ តស្ស បុន ជាយមាណ
 បត្តា សេតា សម្បជ្ជីសុ ។ តទាហ្ម^(១) ភិក្ខុវេ
 ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ អតិលោភេន សុវណ្ណា បរិហំណា
 វេទានំ លសុណា បរិហាយិស្សតីតិ ។

១ ភក្កវេទិ កត្តចំ ពោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្តាលសុណវគ្គ សំព្វបទី ១ និទានបុណ្ណនន្ទភក្តី

(១៤៨) ត្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ទ្រង់តិះដៀល) បុណ្ណនន្ទភក្តី
 ភក្តី ជាអនេកបរិយាយ ហើយទ្រង់ធ្វើធម៌ក្នុងសមគួរក្នុងពេលនោះ
 នឹងល្មមក្នុងពេលនោះដល់ភក្តីទាំងឡាយ ទើបទ្រង់ហៅពួកភក្តីមកហើយ
 ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភក្តីទាំងឡាយ រឿងធ្លាប់មានមកហើយ បុណ្ណនន្ទភក្តី
 ធ្លាប់បានជាប្រពន្ធត្រាហ្មណ៍ ១ នាក់ ។ នាងមានកូនស្រី ៣ នាក់ គឺនាង
 នន្ទា ១ នាងនន្ទរតី ១ នាងសុន្ទរីនន្ទា ១ ។ ម្ចាស់ភក្តីទាំងឡាយ កាល
 នោះ ត្រាហ្មណ៍នោះក៏ធ្វើមរណកាលទៅ កើតក្នុងកំណើតសត្វហង្ស ១ ។
 ហង្សនោះមានស្លាបសុទ្ធសឹងជាមាស ។ ហង្សនោះឲ្យស្លាបមួយ ។
 ដល់ប្រពន្ធនឹងកូនស្រីទាំងនោះ ម្ចាស់ភក្តីទាំងឡាយ បុណ្ណនន្ទភក្តីគិតថា
 ហង្សនេះបានឲ្យស្លាបមួយ ។ ដល់យើងទាំងឡាយ គិតដូច្នោះហើយក៏ចាប់
 ស្តេចហង្សនោះហើយក៏ដកយកស្លាបចេញអស់ក្នុងកាលនោះឯង ។ ស្លាប
 ទាំងឡាយរបស់ហង្សនោះកាលដុះឡើងទៀត ក៏សំទីអស់ ។ ម្ចាស់
 ភក្តីទាំងឡាយ បុណ្ណនន្ទភក្តីសាបសូន្យហាក់មាសក្នុងកាលនោះ ព្រោះ
 តែសេចក្តីលោភហួស គឺឲ្យនេះមកសាបសូន្យចាកខ្លួន ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[១៤៩] យំ លទ្ធ�ំ តេន តុដ្ឋង្គំ
 អតិលោកោ ហិ មាបកោ ។
 ហំសរាជំ កហេត្វាន
 សុវណ្ណា បរិហាយថាតិ ។

[១៥០] អថទោ ភក្កវា ជុល្លនន្តំ ភិក្ខុនី អ
 នេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
 បន ភិក្ខុនី លសុណំ ខាទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 លសុណំ នាម មាគង្គកំ^(១) វុច្ចតិ ។ ខាទិស្សាមីតិ
 បដិក្កណាតិ អាបត្តិ ឧក្កជស្ស អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៥២] លសុណោ លសុណាសញ្ញា ខាទតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ លសុណោ វេមតិកា ខាទតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ លសុណោ អលសុណាសញ្ញា ខាទតិ

១ ឧបាយោគកេ មាគង្គន្តំ ទិស្សតិ ។

វិស័យបិដក ភិក្ខុនិកាយ

(១៤៩) ទ្រព្យណា ដែលខ្លួនបានហើយ បុគ្គលត្រូវ
ត្រួតអរដោយទ្រព្យនោះ ព្រោះថាសេចក្តីលោភពេកជា
សភាវៈដ៏លាមក ។ បុល្លនន្ទាក៏ក្នុងលុះចាប់ស្តេចហឿន
បានហើយ ក៏សាបសូន្យចាកមាស ។

(១៥០) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ(ទ្រង់តិះដៀល)បុល្លនន្ទា
ក៏ក្នុង ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ក៏ក្នុង
ទាំងឡាយ ពួកក៏ក្នុងចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ក៏ក្នុង
ណាមួយទំពាស្តីខ្ញុំម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៥១) ត្រង់ពាក្យថា ក៏ក្នុងណាមួយ បានអធិប្បាយរួចហើយ
ក៏បញ្ចេញដឹកកណ្តទី ១ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ខ្ញុំម សំដៅយកខ្ញុំមដែល
កើតក្នុងដែនមគធ ។ ក៏ក្នុងទទួលខ្ញុំមដោយគិតថា អញនឹងទំពាស្តី
ត្រូវអាបត្តិក្នុង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ព្រោះដែលលេបចូលទៅ ។

(១៥២) ខ្ញុំម ក៏ក្នុងសំគាល់ថាខ្ញុំមមែន ហើយទំពាស្តី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ខ្ញុំម ក៏ក្នុងមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយទំពាស្តី ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ ។ ខ្ញុំម ក៏ក្នុងសំគាល់ថាមិនមែនខ្ញុំម ហើយទំពាស្តី ត្រូវអាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្តោ លសុណវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ចាបត្តិយស្ស ។ អលសុណោ លសុណាសញ្ញា^(១)
 អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ អលសុណោ វេមតីកា^(២)
 អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ អលសុណោ អលសុណា-
 សញ្ញា^(៣) អនាបត្តិ ។

[១៥៣] អនាបត្តិ បលណ្ហកេ កញ្ចនកេ ហរិ-
 តកេ ចាបលសុណោ សូបសំចាកេ មំសសំចាកេ
 តេលសំចាកេ សាឡវេ ធុត្តវិកង្គេ ធុម្ពត្តិកាយ
 អាធិគម្ពត្តិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៥៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហរតិ វេតវេន អនាថបិណ្ឌិតស្ស អាហមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ធាតុតិយា គិក្ខុនិយោ សម្មាដេ
 លោមំ សំហារបេត្វា អចិវតិយា ននិយា វេសិយាហិ
 សម្ពុំ នក្កា វិកតតិវត្ថេ នហាយន្តិ ។ វេសិយា ធុជ្ឈាយន្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ នំពាស

បាចិត្តិយ ។ មិនមែនខ្ញុំម ភិក្ខុនីសំគាល់ថាខ្ញុំម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិន
មែនខ្ញុំម ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែនខ្ញុំម ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាមិនមែនខ្ញុំម មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១៥៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១១ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមល្បឿង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមក្រហម ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមខៀវ ១ ភិក្ខុនី
ឆាន់ខ្ញុំមឥតមើម (ខ្ញុំមដើម) ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមដែលគេចំអិនដោយសម្ប ១
ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមដែលគេចំអិនដោយសាច់ ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមដែលគេចំអិនដោយ
ប្រេង ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមដែលគេដាក់ក្នុងបបរាត្រី ១ ភិក្ខុនីឆាន់ខ្ញុំមដែលគេ
ដាក់ក្នុងសម្បការី ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(១៥៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គគង់
នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ
ឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀត ហើយស្រាតង្វិតទឹកក្នុងកំ-
ពង ១ ជាមួយនឹងពួកស្រីវេស្យាក្នុងស្ទឹងអចិរេតី ។ ពួកស្រីវេស្យាកំពោល

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សម្ពា-
 ធ លោមំ សំហារមេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ ភិហិនិយោ
 កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
 តាសំ វេសិយានំ ឧដ្ឋាយន្តិនំ ជ័យន្តិនំ វិចារេន្តិនំ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
 ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ
 សម្ពាធ លោមំ សំហារមេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កំ ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ សម្ពាធ លោមំ
 សំហារមេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិគវហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ
 សម្ពាធ លោមំ សំហារមេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ
 សម្ពាធ លោមំ សំហារមេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(១៥៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនិតិ ។ សម្ពាដោ នាម ឧភោ ឧបកច្ឆកា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេដក
 រោមក្នុងទីចង្អៀត ដូចជាស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមគុណសោះ ។ ពួកភិក្ខុ-
 នីបានឮស្រីវេស្យាទាំងនោះពាលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់(ដូច្នោះ)
 ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះ
 ក៏ពាលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសម
 បើនឹងឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យគេដករោមក្នុងទី
 ចង្អៀត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុត្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យគេដករោមក្នុងទី
 ចង្អៀតទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរ
 សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យគេដករោមក្នុង
 ទីចង្អៀត ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

(១៥៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាវជិក
 កណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ទីចង្អៀត បានដល់ភ្នែកទាំង

បាចិត្តិយកណ្តោ លសុណវគ្គស្ស ភតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

មុត្តករណំ ។ សំហារមេយ្យាតិ ឯកម្មំ លោមំ
សំហារមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ពហុកេមិ
លោមេ សំហារមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៥៦] អនាបត្តិ អាពាធម្មច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ភតិយសិក្ខាបទំ

[១៥៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភិក្ខវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខុនិយោ អនភិរតិយា
បិទ្បិតា ឡិវកំ បរិសិត្វា តលយាតកំ ករោន្តិ ។
ភិក្ខុនិយោ តេន សទ្ធន ឧបជារិត្វា តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតទេវេត្ថំ កិស្ស តុម្ពេ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ បទុស្ស-
ណាតិ^(១) ។ ន មយំ អយ្យេ បុរិសេន សទ្ធិ បទុស្ស-
ណាតិ^(២) ។ ភិក្ខុនិយំ ឯតមត្តំ អារោចេស្សំ ។ យា តា

១ ឧ.ម. សម្បទុស្សនាតិ ។ ២ សម្បទុស្សនាតិ ។

បច្ច័យកណ្តាលសុណវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ពីរនឹងកន្លែងបន្ទាប់នឹងទឹកមក្ត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេដក សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
ឲ្យគេដករោមសូម្បីតែសរសៃសក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឲ្យគេដករោម
ច្រើនសរសៃសក្តី ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៥៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យគេដករោម ព្រោះហេតុមានអាពាធ (កើតបូសកម្មជាដើម) ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៣

[១៥៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាព្រះនាង ភិក្ខុនីព័រ
រូបមានសេចក្តីអង្គរកម្រកៀតកៀន ក៏បួលទៅកាន់បន្ទប់ហើយធ្វើនូវកិរិយា
ទះនូវផ្ទៃនៃអង្គជាត ។ ពួកភិក្ខុនីស្ទុះចូលទៅដោយពួសឡើងនោះ ហើយ
ពោលនូវពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីបាន
ជាលោកទាំងឡាយប្រទុស្តមួយអន្លើដោយបុរស ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះឆ្លើយ
ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងទាំងឡាយមិនប្រទុស្តមួយអន្លើដោយបុរស
ទេ ។ ពួកភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា

វិធម៌បិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គោ

ភិក្ខុនិយោ អប្បដ្ឋា ។ បេ ។ តា ឧស្សាយន្តិ ជ័យន្តិ
 វិហារេន្តិ កេនិ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តលយាតកំ
 ករិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 តលយាតកំ ករេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភគវតិ ។ វិករហិ
 ពុទ្ធា ភគវា កេនិ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 តលយាតកំ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ តលយាតកេ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៥៨] តលយាតកំ នាម សម្មស្សំ សាទិ-
 យន្តិ អន្តមសោ ឧប្បលបត្តេនបិ មុត្តករណោ បហារំ
 នេតិ អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៥៩] អនាចត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

និយមន័យ កិច្ចនីក្ខណ្ឌ

មានសេចក្តីច្បាស់តិច ។ បេ ។ ពួកកិច្ចនីក្ខណ្ឌទាំងនោះក៏ពោលទោស គំនុ-
 ជៀល បន្តិចបន្តួចថា ពួកកិច្ចនីក្ខណ្ឌសមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទេនូវផ្ទៃនៃ
 អង្គជាតិសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិច្ចទាំងឡាយ
 ឮថាពួកកិច្ចនីក្ខណ្ឌធ្វើនូវកិរិយាទេនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតិ ពិតមែនឬ ។ កិច្ចទាំង
 ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជា
 ម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់កិច្ចទាំងឡាយ ពួកកិច្ចនីក្ខណ្ឌ
 សមបើនឹងធ្វើនូវកិរិយាទេនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតិទេ ម្ចាស់កិច្ចទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្ចាស់កិច្ចទាំងឡាយ ពួកកិច្ចនីក្ខណ្ឌចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្រាបទេនេះយ៉ាងនេះថា
 អាបត្តិបាចិត្តិយមានដល់កិច្ចនី ព្រោះកិរិយាទេនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតិ ។

(១៥៨) ដែលហៅថា ទេនូវផ្ទៃនៃអង្គជាតិ គឺកិច្ចនីត្រកអន្លូ
 សម្ពុស្ស ហើយឲ្យនូវប្រហារវេយក្នុងអវយវជាទីបន្ទោបង់ទឹកម្យត្ត ដោយ
 ហោចទៅសូម្បីតែប្រហារដោយស្វ័កឡប្បល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៥៩) វេ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិក្រាបទេនេះមាន៣យ៉ាង)
 គឺកិច្ចនីវេយអង្គជាតិព្រោះហេតុតែមានអាពាធ ១ កិច្ចនីឆត ១ កិច្ចនីជា
 វាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស បតុត្តសិក្ខាបទំ

[១៦០] តេន សមយេន តុទ្ធោ កកវា សាវ-
ត្ថិយំ វិហាវតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតរោ^(១) បុរាណា-
រោរោរោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតោ ហោតិ ។ អញ្ញា-
តរា ភិក្ខុនី អនកិរតិយា បិដ្ឋិតា យេន សា ភិក្ខុនី
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុនី ឯតនរោច
រាជា ខោ អយ្យេ តុម្ភេ ចិរចិរំ កច្ចតិ កងំ តុម្ភេ
នាវថាតិ ។ ជតុមដ្ឋកេន អយ្យេតិ ។ កី ឯតំ
អយ្យេ ជតុមដ្ឋកន្តិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្សា
ភិក្ខុនីយា ជតុមដ្ឋកំ អាទិត្តិ ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនី ជតុមដ្ឋកំ អាទិយិត្វា នោវិតុំ វិស្សិត្វា ឯកមន្តំ
ធខេសិ ។ ភិក្ខុនីយោ មត្តិកាហិ សម្មវិក្កលំ
បស្សិត្វា ឯមាវហំសុ តស្សនំ កម្មន្តិ ។ សា ឯវ-
មាហ មយ្ហនំ កម្មន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ
អប្បន្នា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ

១ ឧ. ម. អញ្ញាតរា បុរាណារោរោរោ ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតាតិ ទិស្សតិ ។

លសុណវិគ្គ ឥត្តបទទី ៤

(១៦០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានស្រីព្រះស្នំរបស់ស្តេចពីដើមបួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនិទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុនីមួយរូបទៀតមានសេចក្តីអង្ស្យកមកបៀតបៀន ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនីនោះ
លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ ស្តេចយូរៗ ទើបទ្រង់ធ្វើសន្តវៈនឹងលោកម្តង តើលោកអាច
កែកុនបណ្តោះអាសន្នដូចម្តេចទៅ ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា បពិត្រលោក
ម្ចាស់ ខ្ញុំអាចកែកុនដោយដងបង្គំ រមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខ ។
ភិក្ខុនីដែលអង្ស្យកសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ដងបង្គំ រមានសណ្ឋានរលីងធ្វើ
ពីអាចម៍ល័ក្ខនោះតើដូចម្តេច ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដងបង្គំ រមានសណ្ឋាន
រលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះកាន់យកដង
បង្គំ រមានសណ្ឋានរលីងធ្វើពីអាចម៍ល័ក្ខ ហើយភ្លេចលាងទឹកក៏ចោលទៅ
ក្នុងទីត្រមួយ ។ ពួកភិក្ខុនីឃើញរុយទាំងឡាយរោមដងបង្គំ រដោះក៏សួរ
យ៉ាងនេះថា កម្មនេះជាកម្មរបស់អ្នកណា ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា កម្មនេះ
ជាកម្មរបស់ខ្ញុំ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមរើនឹងកាន់យក

វិទ្យាបិដកេ វិក្កតិកាខ្មែរ

កង់ ហិ ឆាម ភិក្ខុនី ជនុមជ្ជកំ អាទិយស្សត្ថិតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កេរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ជនុមជ្ជកំ
 អាទិយត្ថិតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្ខវតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា
 ភក្ខវតិ កង់ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ជនុមជ្ជកំ អាទិ-
 យស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តិ ជនុមជ្ជកេ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៦១] ជនុមជ្ជកំ ឆាម ជនុមយំ កង្កមយំ
 បិដ្ឋមយំ មត្តិកាមយំ^(២) ។ សច្ចស្សំ សាទិយន្តិ អន្ត-
 មសោ ឧប្បលបត្តម្យំ មុត្តករណំ បវេសេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៦២] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មកាយាតិ ។

១ ឧ. ម. អាទិយតិ ។ ២ ឧ. ម. ឯត្ថន្តរេ អាទិយេយ្យតិ វិស្សតិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ដងបង្ក្រមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើតាមម័ល្លក្តសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
 អគ្គតាស័ស្ករថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីកាន់យកដងបង្ក្រមាន
 សណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើតាមម័ល្លក្ត ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុឆ្លើយថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់តិះវៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមរម្យនឹងកាន់យកដង
 បង្ក្រ មានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើតាមម័ល្លក្តទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា
 អាបត្តិបាចិត្តិយ មានដល់ភិក្ខុនី ព្រោះដងបង្ក្រមានសណ្ឋានរលីងដែល
 គេធ្វើតាមម័ល្លក្ត ។

(១៦១) ដែលហៅថា ដងបង្ក្រមានសណ្ឋានរលីងដែលគេធ្វើតាមម័ល្លក្ត បានដល់ដងបង្ក្រដែលគេធ្វើដោយអាចម័ល្លក្ត ឈើក្តី ម្សៅក្តី ដី
 ស្អិតក្តី ។ ភិក្ខុនីកាលត្រកអនូវសម្បស្សដោយហោចទៅត្រាន់តែញ៉ាំងស្លឹក
 ឧប្បលឲ្យចូលទៅកាន់អវយវៈជាទីបន្ទោបង់នូវទឹកម្សត្តត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ។

(១៦២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន៣ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីញ៉ាំងដងបង្ក្រឲ្យចូលទៅក្នុងអង្គជាតខ្លួនព្រោះហេតុតែមានអាពាធទ
 ភិក្ខុនីឆត ។ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

លសុណវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៦៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សក្កេស្ស
វិហាតិ កបិលវត្ថុស្មី ជិត្រាជារាមេ ។ អថោ មហា-
បជាបតី តោតមី យេន ភកវា តេនុបសង្កមី ឧបសង្ក-
មិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា អនោវតេ អដ្ឋាសិ ទុក្ខន្ទោ
ភកវា មាតុត្តាមោតិ ។ អថោ ភកវា អាទិយន្ត
ោ ភិក្ខុនិយោ ឧទកស្មុទ្ធិកន្តិ មហាបជាបតី តោត-
មី ធម្មិយា កថាយ សន្នុស្សសិ សមាទមេសិ ស-
មុត្តេជេសិ សម្មហំសេសិ ។ អថោ មហាបជាបតី
តោតមី ភកវតា ធម្មិយា កថាយ សន្នុស្សតា ស-
មាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្មហំសិតា ភកវន្តំ អភិវា-
ទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថោ ភកវា
ឯតស្មី ចិនានេ ឯតស្មី បករណេ ធម្មី កថំ កត្វា
ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីនំ ឧទ-
កស្មុទ្ធិកន្តិ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(១៦៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គគង់នៅនិ-
ត្រាធារាម ទៀបក្រុងកបិលព័ស្កុក្កន៍ដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ព្រះនាង
មហាបជាបតិគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយស្ថិតនៅក្នុងទីក្រោមខ្យល់(រួច
ក៏ក្រាបទូលថា) បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ មាតុត្រាមមានកូនអាក្រក់ ។
ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដ៏កាថា ពួកភិក្ខុនីចូរធ្វើនូវការ
ដម្រេះដោយទឹកចុះ ហើយទ្រង់ញ៉ាំងព្រះមហាបជាបតិគោតមីឲ្យយល់តាម
ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្ម័កថា ។ លំដាប់នោះ
ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យ
ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្ម័កថា រួចហើយក៏
ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទេស្យណចៀសចេញទៅ ។ ព្រោះ
និទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើធម្ម័កថាហើយ
ទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងពេលនោះមកហើយត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវការដម្រេះដោយទឹកដល់ពួកភិក្ខុនី ។

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុនិវាសន្តោ

[១៦៤] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតា
 ភិក្ខុនី ភគវតា ឧទកសុទ្ធិកា អនុញ្ញាតាតិ អតិកម្មំ
 ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយន្តំ មុត្តករណោ វណំ អកាសំ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមន្តំ អាហេថេសិ ។
 យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បជ្ជា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ជ័យន្តិ វិហាថេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី អតិកម្មំ ឧទ-
 កសុទ្ធិកំ អាទិយស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនី អតិកម្មំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយតិ ។^(១)
 សច្ចំ ភគវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវ កថំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី អតិកម្មំ ឧទកសុទ្ធិកំ អាទិយស្សតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវា
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបធំ ឧទ្ទិសន្តិ ឧទក-
 សុទ្ធិកំ បន ភិក្ខុនីយោ អាទិយមាធាយ ទ្ធផ្តលបព្វបរមំ
 អាទាតព្វំ តំ អតិក្កាមេន្តិយា ទាចិត្តយន្តិ ។

វិសេសបិដក ភិក្ខុនិកាយ

(១៦៤) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុនី ១ រូបគិតថា ការដម្រៃដោយ
ទឹក ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ (គិតដូច្នោះហើយ) ក៏ធ្វើការ
ដម្រៃដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ហើយក៏ធ្វើឲ្យកើតដម្បែកក្នុងទីជាទីបន្ទោបង់
នូវទឹកម្តង ។ ទើបភិក្ខុនីនោះ ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួក
ភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាគឺ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស
គ្នាដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការដម្រៃដោយទឹកឲ្យជ្រៅ
ពេកសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
ភិក្ខុនីធ្វើការដម្រៃដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេក ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូល
ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងធ្វើការដម្រៃ
ដោយទឹកឲ្យជ្រៅពេកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ
ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីច្បាស់ដែរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលភិក្ខុនីធ្វើការដម្រៃ
ដោយទឹក ត្រូវធ្វើការដម្រៃបានត្រឹមពីរថ្នាំប្រមាណដ៏ត្រឹមត្រូវ កាលឲ្យ
កន្ទួនហួសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៦៥] ឧទកសុទ្ធិកា នាម មុត្តករណស្ស
 លោវនា វុច្ឆតិ ។ អាទិយមាណយាតិ លោវន្តិយា ។
 ទ្ធផ្តលបព្វបរមំ អាទាតព្វន្តំ ទ្ធិសុ អង្គលីសុ ទ្វេបព្វ-
 បរមា អាទាតព្វា ។ តំ អតិក្កាមេន្តិយាតិ សម្មស្សំ
 សាទិយន្តំ អន្តមសោ កេសត្ថមត្តបំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៦៦] អតិរកទ្ធផ្តលបព្វ អតិរកសញ្ញា អាទិ-
 យតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អតិរកទ្ធផ្តលបព្វ
 វេមតិកា អាទិយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អតិរក-
 ទ្ធផ្តលបព្វ ឧទកសញ្ញា អាទិយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ ឧទកទ្ធផ្តលបព្វ អតិរកសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខដស្ស ។ ឧទកទ្ធផ្តលបព្វ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខដស្ស ។ ឧទកទ្ធផ្តលបព្វ ឧទកសញ្ញា អនាបតិ ។

ធម្មតិកា លសុណវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាគទី២

(១៦៥) ដែលហៅថា ការជម្រះដោយទឹក សំដៅយកការលាង
អវយវៈសម្រាប់បន្ទោបង់នូវទឹកម្នាក់ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលធ្វើ គឺកាល
លាង ។ ពាក្យថា ត្រូវធ្វើការជម្រះបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃជាកំណត់
សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រូវលាងបានត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃទាំងពីរ ។ ពាក្យថា
កាលឲ្យកន្លងហួសពីកំណត់នោះទៅ សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីត្រេកអរ
នូវសម្ផស្សហើយធ្វើឲ្យកន្លងកំណត់នោះទៅ ដោយហោចទៅស្នូម្បីតែប៉ុន
ចុងសក់ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៦៦) ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ហួសមែន ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការជម្រះហួសកំណត់
ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ តែភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ការជម្រះហួសកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់ហួសកំ-
ណត់ហើយលាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរ
ថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាលើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការ
ជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ការជម្រះមិនទាន់ដល់កំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថា មិនទាន់ដល់កំណត់មែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុសំវារ្តន្តោ

[១៦៧] អនាបត្តិ ទ្វឺដ្ឋុលបព្វបរមំ អាទិយតិ ឧទក-
ទ្វឺដ្ឋុលបព្វបរមំ អាទិយតិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទំ

[១៦៨] តេន សមយេន តុន្តោ ភកកា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន អាហេហន្តោ នាម មហាមន្តោ ភិក្ខុសុ
បព្វជិតោ ហោតិ ។ តស្ស បុរាណទុតិយីកា ភិក្ខុនីសុ
បព្វជិតា ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សោ
ភិក្ខុ តស្ស ភិក្ខុនិយា សន្និកេ ភត្តវិស្សក្កំ ករោតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី តស្ស ភិក្ខុនោ កុញ្ញន្តស្ស ចានី-
យេន ច វិច្ឆបនេន ច ឧបតិជ្ជិតា គេហសីតកបំ កថេតិ
អចារទតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុនី អបសា-
នេតិ មា ភតិជំ វវរ្យំ អកាសំ នេតំ កប្បតិ ។
បុព្វេ មំ តំ វវរ្យំ វវរ្យំ ករោសិ ឥនានំ វត្ថុកំ ន

វិសយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

[១៦៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីលាងកំណត់ត្រឹមពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងឋយពីកំណត់ពីរថ្នាំងម្រាមដៃ ១ ភិក្ខុនីលាងហួសកំណត់ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី២

[១៦៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯងមានមហាមាត្យឈ្មោះអាពេហន្ត បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុ ។ ស្រីជាប្រពន្ធរបស់មហាមាត្យនោះក៏បួសក្នុងសំណាក់ពួកភិក្ខុនីដែរ ។ គ្រានោះឯងភិក្ខុនោះធ្វើនូវភត្តកិច្ច (ឆាន់ចង្កាន់) ក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីនោះ ។ កាលភិក្ខុនោះកំពុងឆាន់ ភិក្ខុនីនោះបម្រើដោយទឹកផង ដោយផ្ចិតផងហើយនិយាយដឹកនាំដោយពាក្យស្មោះស្ម័គ្រ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនោះបណ្តេញភិក្ខុនីនោះចេញដោយពាក្យថា ម្ចាស់បួនស្រី នាងកុំធ្វើនូវអំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ ការនេះមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុនីនោះឆ្លើយថា ពីដើមលោកធ្វើនូវអំពើយ៉ាងនេះផងៗនឹងខ្ញុំ ឥលូវនេះលោកមិនអាចដើម្បីធ្វើនូវអំពើមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះទេ ។

បាចិត្តិយកណ្តោ លសុណវិគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ បញ្ចក្កិ

សហស័តិ ចានីយថាលកំ មត្តកេ អាស្មម្ពត្តា វិជ្ជប-
 នេន បហារំ អនាសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ឌីយន្តិ វិហារេន្តិ កកំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទេតីតិ^(១) ។ សច្ចំ
 ភក្កវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនី ភិក្ខុស្ស បហារំ ទស្សតី នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី
 ភិក្ខុស្ស កុញ្ញន្តស្ស ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-
 តិដ្ឋេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(១៦៧) យា បនាតិ យា យានិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ភិក្ខុស្សតិ ឧបសម្ពន្ធស្ស ។ កុញ្ញន្តស្សតិ បញ្ចន្ត
 កោជនាធំ អភាតិ កោជនំ កុញ្ញន្តស្ស ។ ចានីយំ

១ ឧ. ម. អវសីតិ ។

បាចំត្ថយពណ៌ លសុណវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ថាដូច្នោះហើយ ក៏បោះសៀនទឹកទៅលើក្បាលភិក្ខុនោះ ហើយវាយនឹង
 ផ្លិតថែមទៀត ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
 នោះក៏ពាលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុ
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីវាយ
 ភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងវាយភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
 នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិននាំជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយកាល
 ភិក្ខុកំពុងឆាន់ទៅបម្រើដោយទឹកភ្លៀង ដោយផ្លិតភ្លៀង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៦៧] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
 ទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ សេចក្តីថា បុរសដែលបាន
 ឧបសម្ព័ន្ធហើយ ។ ពាក្យថា កាលកំពុងឆាន់ សេចក្តីថា កំពុងឆាន់
 កោដន់ទាំង ៥ យ៉ាង កោដន់ណាមួយ ។ ដែលហៅថា ទឹក បានដល់ទឹក

វិសយបំជពេ កំព្ពន្ធវិវាដ្ឋោ

នាម យន្តិញ្ចំ ចានីយំ ។ វិជ្ជបនំ នាម យា កាចិ
វីជនំ ។ ឧបតិដ្ឋយ្យាតិ ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

(១៧០) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា ចានីយេន
វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឧបសម្បន្នេ វេមតិកា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧប-
តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុប-
សម្បន្នសញ្ញា ចានីយេន វា វិជ្ជបនេន វា ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ វីជហិត្វា ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ខាទនីយំ ខាទន្តស្ស ឧបតិដ្ឋតិ
អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បន្នស្ស ឧបតិដ្ឋតិ អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ក-
ជស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្កជស្ស ។

(១៧១) អនាបត្តិ ទេតិ នាបេតិ អនុបសម្បន្នំ
អាណាបេតិ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្ពត្តិកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

គំបុត្រលគប្បជីកណាមួយ ។ ដែលហៅថា ផ្លិត បានដល់វត្ថុសម្រាប់
បកណាមួយ ។ ពាក្យថា បម្រើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧០) ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្ព័ន្ធមែន ហើយ
បម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្ព័ន្ធវិញ ហើយ
បម្រើដោយទឹកផឹកក្តី ដោយផ្លិតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់
ហត្ថបាសហើយបំរើ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កាលភិក្ខុកំពុងទំពាស្សីខាងនិយ
ភិក្ខុនីបម្រើ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីបម្រើបុរសជាអនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្ព័ន្ធវិញ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុសម្ព័ន្ធមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(១៧១) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង)
គឺ (ភិក្ខុនីប្រគេនវត្ថុមានទឹកជាដើម) ដល់ភិក្ខុដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនីឲ្យ
គេប្រគេនដល់ភិក្ខុ ១ ភិក្ខុនីបង្គាប់អនុបសម្ព័ន្ធ ១ ភិក្ខុនីធូត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទ្ធ

[១៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថចំណ្ឌិកស្ស អាមមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សស្សកាលេ អាមក-
ធនំ វិញ្ញាបេត្វា នគរំ អភិហរន្តិ ។ ទ្វារដ្ឋានេ^(១) ខេដយ្យ
ភាគន្តិ បលីពុទ្ធិត្វា មុញ្ញីសុ ។ អថចោ តា ភិក្ខុនិយោ
ឧបស្សយំ គន្ធា ភិក្ខុនិមំ វតមត្ថំ អាពេចេសំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អាមក-
ធនំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ អាមកធនំ វិញ្ញាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរបិ ពុទ្ធា ភគវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
អាមកធនំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ

លស្មណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(១៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុ-
ន៍នាំគ្នាសូមស្រវស្រស់ក្នុងរដូវស្រូវ ហើយដឹកនាំទៅកាន់ក្រុង ។ ម-
នុស្សទាំងឡាយក៏ដណ្តើមពួកភិក្ខុន៍ក្នុងទីទៀបទ្វារនគរ ដោយពាក្យថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយចូរឲ្យចំណែក(យើង)ខ្លះ
ដូច្នោះហើយក៏លែងទៅ ។ ទើបពួកភិក្ខុន៍ទាំងនោះទៅកាន់លំនៅ ហើយ
ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុន៍ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុន៍ទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្គាប់ថា ពួក
ភិក្ខុន៍មិនសមនឹងនាំគ្នាសូមស្រវស្រស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គឆ្លង់ត្រាស់
សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុន៍នាំគ្នាសូមស្រវស្រស់ ពិតមែន
ឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគឆ្លង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុន៍មិន
សមនឹងនាំគ្នាសូមស្រវស្រស់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុន៍ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុន៍ណាមួយ

វិសយបិដកេ វិចិត្តវិកងោ

អាមកធនំ វិញ្ញាបេត្វា^(១) វា វិញ្ញាចាបេត្វា^(២) វា កដ្ឋិ-
ត្វា វា កដ្ឋាបេត្វា វា កោដ្ឋេត្វា^(៣) វា កោដ្ឋាបេត្វា វា
បច័ត្វា វា បចាបេត្វា វា កុញ្ញេយ្យ ចាចិត្តិយដ្ឋិ ។

[១៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុជិតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុជិតិ ។ អាមកធនំ នាម សាលំ វីហំ យវេ
តោជ្ជមោ កដ្ឋំ វកោ កុទ្រុសកោ ។ វិញ្ញាបេត្វាតិ
សយំ វិញ្ញាបេត្វា ។ វិញ្ញាចាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិញ្ញាចា-
បេត្វា ។ កដ្ឋិតាតិ សយំ កដ្ឋិតា ។ កដ្ឋាបេត្វាតិ
អញ្ញំ កដ្ឋាបេត្វា ។ កោដ្ឋេត្វាតិ សយំ កោដ្ឋេត្វា ។
កោដ្ឋាបេត្វាតិ អញ្ញំ កោដ្ឋាបេត្វា ។ បច័ត្វាតិ
សយំ បច័ត្វា ។ បចាបេត្វាតិ អញ្ញំ បចាបេត្វា ។
កុញ្ញេយ្យមិតិ បដិគ្គណាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស អដ្ឋោ-
ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៤] អនាបត្តិ អាពាធម្មច្ចយា អបរណំ
វិញ្ញាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ កំពុងរំពឹង

សូមឯងក្តី ឲ្យគេសូមក្តី កំនឯងក្តី ឲ្យគេកំនក្តី បុកឯងក្តី ឲ្យគេបុកក្តី ចំអិនឯងក្តី
ឲ្យគេចំអិនក្តី នូវស្រូវស្រស់ ហើយបរិភោគ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្តុទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រូវស្រស់ បានដល់ស្រូវខ្សោយស
ស្រូវខ្សោយក្រហម ស្រូវដំណើប ស្រវែង ឆ្កែ ស្បាយ គែលលក ។
ពាក្យថា សូមឯង គឺសូមដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេសូម គឺឲ្យអ្នក
ដទៃសូម ។ ពាក្យថា កំនឯង សេចក្តីថា កំនដោយដៃខ្លួនឯង ។
ពាក្យថា ឲ្យគេកំន គឺឲ្យអ្នកដទៃកំន ។ ពាក្យថា បុកឯង គឺបុកដោយដៃ
ខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេបុក គឺឲ្យអ្នកដទៃបុក ។ ពាក្យថា ចំអិនឯង
គឺចំអិនដោយដៃខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចំអិន គឺឲ្យអ្នកដទៃចំអិន ។
ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយគ្រប់ៗ វាដែលលេបចូលទៅ ។

(១៧៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសូមព្រះហេតុមានអាពាធ ១ ភិក្ខុនីសូមអបរណាជាតិ (មាន
សណ្តែកល្អជាដើម) ១ ភិក្ខុនីឆ័ត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវិគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១៧៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថិ-
យំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតរោ ព្រាហ្មណោ
និព្វិដ្ឋរាជកដា តញ្ញាវ កជបដំ យាចិស្សមីតិ សីសំ
នហាយិត្វា ភិក្ខុទ្ធិបស្សយំ និស្សាយ រាជកុលំ កច្ច-
តិ ។ អញ្ញាតរោ ភិក្ខុនី កដាហេ វុទ្ធំ កត្វា តិរោកុខ្ម
នឌ្ខន្ធិ តស្ស ព្រាហ្មណស្ស មត្តកេ អាសុម្ពិ ។ អថខោ
សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ជីយតិ វិចារេតិ អស្ស-
មណីយោ ឥមា មុណ្ណា ពន្ធកិណិយោ កដំ ហិ នាម
ក្ខុបកដាហំ មត្តកេ អាសុម្ពិស្សន្តិ ឥមាសំ ឧបស្សយំ
ឈាបេស្សមីតិ ឧម្ពុកំ^(១) កហេត្វា ឧបស្សយំ បរិ-
សតិ ។ អញ្ញាតរោ ឧចាសកោ ឧបស្សយា និក្ខុ-
បន្លោ អន្តស តំ ព្រាហ្មណំ ឧម្ពុកំ^(២) កហេត្វា ឧ-
បស្សយំ បរិសន្តំ ទិស្វាន តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទរោច
តិស្ស ភំ កោ ឧម្ពុកំ^(៣) កហេត្វា ឧបស្សយំ

១-២-៣ ពិណ្ឌុក្ខន្តិ កត្តបិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

លសុណវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(១៧៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ឆោធិតាមាត្យដែលស្ដេចដកដង្ហើមចេញហើយ ក៏គិតថា
អញនឹងសូមដឹងរចនាវិញ គិតដូច្នោះហើយក៏កក់ក្បាល ហើយទៅអាស្រ័យ
នៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនី រួចទើបដើរទៅកាន់ត្រកូលស្ដេច ។ មានភិក្ខុនី ១ អង្គ
កាលបន្ទោបង់រច្ចៈក្នុងផែន ហើយទម្លាក់ទៅខាងក្រោយញ៉ាំងក៏ត្រូវទៅលើ
ក្បាលព្រាហ្មណ៍នោះ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះ
បង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីគ្រឿងលំអៀងនេះមិនមែនជាសមណី ជាស្រីផ្កាមាស
មិនសមនឹងទម្លាក់ផែនគូបមកលើក្បាលអញសោះ ហើយព្រាហ្មណ៍នោះ
ក៏កាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីដោយគិតថា អញនឹងផុត
លំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះចេញ ។ មានឧបាសកម្នាក់កំពុងដើរចេញពី
លំនៅរបស់ភិក្ខុនី បានឃើញព្រាហ្មណ៍នោះកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅ
កាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនី លុះបានឃើញហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹង
ព្រាហ្មណ៍នោះថា ម្ចាស់អ្នកដ៏ចំរើន អ្នកកាន់គប់ភ្លើងដើរចូលទៅកាន់

វិទ្យាបិដកេ កំពុងវិភាគ

បរិសស័តិ ។ ឥមា ភោ មំ មុណ្ណា ពន្ធកិណិយោ ក្នុងក-
 ដាហំ មត្តកេ អាស្មត្តិសុ ឥមាសំ ឧបស្សយំ ឈាបេស្ស-
 មីតិ ។ កច្ច ភោ មជ្ឈលំ ឯតំ សហស្សំ លច្ឆសិ តព្វ
 កដបថន្តិ ។ អថោ សោ ព្រាហ្មណោ សីសំ នហា-
 យិត្វា រាជកុលំ កន្ធា សហស្សំ អលត្ត តព្វ កដ-
 បថំ ។ អថោ សោ ឧបាសកោ ឧបស្សយំ បរិសត្វា
 ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាហេថេត្វា បរិភាសិ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
 វិហាថេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំ តិរោក្យុឌ្ច
 ធម្មេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឧច្ចារំ តិរោក្យុឌ្ច ធម្មេន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឧច្ចារំ តិរោក្យុឌ្ច ធម្មេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី ឧច្ចារំ វា

វិធីបដិសេធកិច្ចសិទ្ធិ

លំនៅរបស់ភិក្ខុនីព្រះហេតុអ្វី ។ ព្រាហ្មណ៍នោះឆ្លើយថា ម្ចាស់អ្នកដំបំរើនៃ
 ពួកភិក្ខុនីត្រងោលទាំងនេះជាស្រីផ្កាមាស ទ្វេដងគូបមកលើក្បាល
 ខ្ញុំ ។ នឹងដកលំនៅពួកភិក្ខុនីទាំងនេះ ។ ឧបាសកនោះឆ្លើយថា ម្ចាស់អ្នក
 ដំបំរើ អ្នកឯងចូរទៅចុះ ហេតុនេះជាមង្គលល្អ អ្នកនឹងបាន ១ ពាន់
 កហាបណៈផង នឹងបានឯងនោះផង ។ កាលនោះ ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏កក់
 លាងក្បាលរួចទៅកាន់រាជត្រកូលក៏បាន ១ ពាន់កហាបណៈផង នឹងឯង
 នោះផង ។ គ្រានោះ ឧបាសកនោះចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយ ហើយប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ពួកភិក្ខុនី រួចក៏ពោលហាមប្រាម ។
 ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស
 គ្នាទៅវិញទៅហើយ បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧបារៈទៅខាងក្រៅ
 ជញ្ជាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយពួកណា
 ភិក្ខុនីចោលឧបារៈទៅខាងក្រៅជញ្ជាំង ឆ្ងល់មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក៏ប្រាប់ទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ឆ្ងល់មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់
 ត្រឡប់ទៅថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចោលឧបារៈទៅ
 ខាងក្រៅជញ្ជាំងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
 ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុ-
 នីចូរសម្តែងឡើងនូវសិទ្ធិបាទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយចោលឯងក៏

បស្សាវំ វា សង្ការំ វា វិយាសំ វា តិរោកុដ្ឋោ វា តិរោចា-
ការេ វា ធខេយ្យ វា ធខ្ជាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនី-
តិ ។ ឧទ្ធារោ នាម គូថោ វុច្ចតិ ។ បស្សាវោ នាម
មុត្តំ វុច្ចតិ ។ សង្ការំ នាម កចរំ វុច្ចតិ ។ វិយាសំ
នាម ចលកាណិ វា អដ្ឋកាណិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា
វុច្ចតិ^(១) ។ កុដ្ឋោ នាម តយោ កុដ្ឋា ឥដ្ឋកាកុដ្ឋោ
សីលាកុដ្ឋោ នាវុកុដ្ឋោ ។ ចាការោ នាម តយោ
ចាការា ឥដ្ឋកាចាការោ សីលាចាការោ នាវុចា-
ការោ ។ តិរោកុដ្ឋេតិ កុដ្ឋស្ស បរតោ ។ តិរោចា-
ការេតិ ចាការស្ស បរតោ ។ ធខេយ្យាតិ សយំ
ធខេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធខ្ជាបេយ្យាតិ
អញ្ចំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ឧក្កេជស្ស សកី អាណាត្តា
ពហុកំបិ ធខេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៧] អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ធខេតិ អវលោ
ធខេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ.ម. ពេត្តេសុ ន ទិស្សោយំ បាយិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ឲ្យគេចោលក្តី នូវឧប្បារៈក្តី បស្សវៈក្តី សម្រាមក្តី កាកកាហារក្តី
ទៅខាងក្រៅជញ្ជាំងក្តី ខាងក្រៅរបងក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧប្បារៈ បានដល់លាមក ។ ដែល
ហៅថា បស្សវៈ បានដល់ទឹកម្យូត ។ ដែលហៅថា សម្រាម បានដល់
កំទេចកំទី ។ ដែលហៅថា កាកកាហារ គឺសំណល់ចំងាយក្តី
ផ្លែចំងាយក្តី ទឹកដ៏សេសសល់ក្តី ។ ដែលហៅថា ជញ្ជាំង បានដល់
ជញ្ជាំងបីយ៉ាង គឺជញ្ជាំងឥដ្ឋ ជញ្ជាំងថ្ម ជញ្ជាំងឈើ ។ ដែលហៅ
ថា របង បានដល់របងបីយ៉ាង គឺរបងឥដ្ឋ របងថ្ម របងឈើ ។
ពាក្យថា ខាងក្រៅជញ្ជាំង គឺខាងនាយជញ្ជាំង ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅ
របង គឺខាងនាយរបង ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនិចោល
ដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេចោល សេចក្តីថា
ភិក្ខុនិបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ភិក្ខុនិប្រើតែម្តង អ្នកទទួល
បង្គាប់ចោលសូម្បីច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនិពិនិត្យមើលទីដ៏សមគួរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនិចោលក្នុងទីដែលគេ
មិនប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនិឆ្លុត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវគ្គស្ស នវិមសិក្ខាបទំ

(១៧៨) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតស្ស ព្រាហ្មណស្ស ភិក្ខុដ្ឋ-
បស្សយំ និស្សាយ យវក្ខតំ ហោតិ ។ ភិក្ខុនិយោ
ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ វិយាសំបិ ខេត្តេ ឆន្ទេន្តិ ។
អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិចា-
ចេតិ កកំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ហាភំ យវក្ខតំ
ទ្វិសេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស
ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ជ័យន្តស្ស វិចាចេន្ត-
ស្ស ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចាចេន្តិ កកំ ហំ នាម ភិក្ខុ-
និយោ ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ វិយាសំបិ ហរិតេ
ឆន្ទេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ វិយាសំបិ ហរិតេ ឆន្ទេន្តិ ។
សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិគហំ ពុទ្ធា ភក្កវា កកំ ហំ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចារំបិ បស្សារំបិ សង្ការំបិ

លសុណវិគ្គ ឥក្ខាបទទី៩

(១៧៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យ
នោះឯង មានស្រីស្រូវដំណើរបរបស់ព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ នៅជិតលំនៅរបស់
ភិក្ខុ ។ ពួកភិក្ខុនិពោលឧប្បារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជា
សំណល់ខ្លះទៅក្នុងស្រី ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តិចបង្កាប់ថា ពួកភិក្ខុនិមនសមនឹងប្រទូស្តស្រីស្រូវដំណើរបរបស់យើង
សោះ ។ ពួកភិក្ខុនិព្រាហ្មណ៍នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិច
បង្កាប់ដូច្នោះហើយ ។ ពួកភិក្ខុនិណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ពួកភិក្ខុនិទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិចបង្កាប់ថា ពួកភិក្ខុ
មិនសមនឹងពោលឧប្បារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ របស់ជាសំណល់ខ្លះ
ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកពួកភិក្ខុនិពោលឧប្បារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ
របស់ជាសំណល់ខ្លះ ក្នុងទីមានវត្តមានពណ៌ខៀវ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
ក្រាបទូលថាបពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុ
មិនសមនឹងពោលឧប្បារៈខ្លះ បស្សាវៈខ្លះ សម្រាមខ្លះ វត្តជាសំណល់ខ្លះ

ពាចិត្តិយកណ្តោ លសុណវគ្គស្ស ឥវមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វិយាសំបិ ហរិតេ ធម្មេស្សន្តំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
ជិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តំ យា បន ភិក្ខុជំ
ឧទ្ធារំ វា បស្សរំ វា សង្ការំ វា វិយាសំ វា
ហរិតេ ធម្មេយ្យ វា ធម្មាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តំ ។

[១៧៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុជិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជិតិ ។ ឧទ្ធា-
រោ នាម គូដោ វុច្ចតិ ។ បស្សរោ នាម មុត្តំ
វុច្ចតិ ។ សង្ការំ នាម កចរំ វុច្ចតិ ។ វិយាសំ
នាម ចលកានិ វា អដ្ឋកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ
វា វុច្ចតិ ។ ហរិតំ នាម បុព្វណ្ណំ អបរណ្ណំ យំ
មនុស្សាធំ ឧបភោគបរិភោគំ រោចិមំ^(១) ។ ធម្មេយ្យាតិ
សយំ ធម្មេតិ អាចតិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មាបេយ្យាតិ
អញ្ញំ អាណាបេតិ អាចតិ ធុក្កជស្ស សកី អាណាត្ថា
ពហុកំបិ ធម្មេតិ អាចតិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ កត្តបំ ពោត្តកេ ពោបិតន្តំ វិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ លសុណវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចោល
 ឯងឲ្យទៅចោល នូវឧច្ចារៈក្តី បស្សាវៈក្តី សម្រាមក្តី របស់ជាសំណល់ក្តី
 ក្នុងទីមានវត្ថុមានពណ៌ខៀវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
 កណ្ណទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ឧច្ចារៈ បានដល់គូថ ។ ដែលហៅថា
 បស្សាវៈ បានដល់ទឹកម្អត្តិ ។ ដែលហៅថាសម្រាម បានដល់កំទេចកំទី ។
 ដែលហៅថារបស់សំណល់ បានដល់កាកអាមិស ឬ ពួកផ្លឹង ឬ ទឹក
 ដែលសេសសល់ ។ ដែលហៅថាវត្ថុមានពណ៌ខៀវ គឺវត្ថុណា ជាបុព្វតណ្ណ-
 ជាតិឬអបរណ្ណជាតិ ជាដំណាំជាគ្រឿងទបភោគនឹងបរិភោគរបស់មនុស្ស
 ទាំងឡាយ ។ ពាក្យថា ចោលឯង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីចោលដោយខ្លួនឯង
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ឲ្យទៅចោល សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់អ្នក
 ដទៃឲ្យចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តង អ្នកទទួលបង្គាប់
 ចោលសូម្បីច្រើនផង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិទ្យាបិដកេ វិក្កតិកាដ្ឋោ

[១៨០] ហរិតេ ហរិតសញ្ញា ឆន្ទេតិ វា ឆន្ទាបេតិ
 វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ វេមតិកា ឆន្ទេតិ
 វា ឆន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហរិតេ អហ-
 រិតសញ្ញា ឆន្ទេតិ វា ឆន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អហរិតេ ហរិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អហរិតេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អហរិតេ អហរិតសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[១៨១] អនាបត្តិ ឱលោកេត្វា ឆន្ទេតិ ខេត្តមរិយាទេ
 ឆន្ទេតិ សាមិកេ អាប្បា អបលោកេត្វា ឆន្ទេតិ ឧម្មត្តិ-
 កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

លសុណវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[១៨២] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា វាជគហេ
 វិហរតិ វេទ្យវនេ កលទ្កកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[១៨០] ដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាដំណាំមែន ហើយចោលឯងក្តី
 ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ដំណាំ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តី
 សង្ស័យ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ដំណាំ
 ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនដំណាំវិញ ហើយចោលឯងក្តី ឲ្យគេចោលក្តី
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាដំណាំទៅវិញ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខ ។ មិនមែនដំណាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនដំណាំមែន មិន
 ត្រូវអាបត្តិ ។

[១៨១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមើលមើលទិសមគ្គរហើយទើបចោល ១ ភិក្ខុនីចោលលើភ្នំស្រែ
 ឬចំការ ១ ភិក្ខុនីស្ទូកម្ចាស់ដោយសព្វគ្រប់ហើយ ប្រាប់ដោយស្រួល
 ឬលឺទើបចោល ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

លសុណវិគ្គ លីក្ខាបទទី ១០

[១៨២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ
 វត្តវេទ្យវន ជាភូមិក្នុងភូមិស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង

បាចិត្តិយកណ្តោ លសុណវត្តស្ស ទសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សមយេន វាជកហោ កិក្ខុសមដ្ឋោ ហោតិ ។ ធម្មតិក្កិយា
 កិក្ខុនិយោ កិក្ខុសមដ្ឋំ ទស្សនាយ អគម៌សុ ។ មនុស្សា
 ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កមំ ហិ នាម កិក្ខុនិយោ
 នច្ចំបិ កីតំបិ វាទីតំបិ ទស្សនាយ កច្ចិស្សន្តិ សេយ្យ-
 ថាបិ កិហិនិយោ កាមកោកិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
 កិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ
 វិចារេន្តានំ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កមំ ហិ នាម ធម្មតិ-
 ក្កិយា កិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ កីតំបិ វាទីតំបិ ទស្សនាយ
 កច្ចិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុ កិក្ខុវេ ធម្មតិក្កិយា
 កិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ កីតំបិ វាទីតំបិ ទស្សនាយ កច្ចន្តិតិ ។
 សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ តុន្តោ កកវា កមំ ហិ នាម
 កិក្ខុវេ ធម្មតិក្កិយា កិក្ខុនិយោ នច្ចំបិ កីតំបិ វាទីតំបិ
 ទស្សនាយ កច្ចិស្សន្តិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុនី នច្ចំ វា
 កីតំ វា វាទីតំ វា ទស្សនាយ កច្ចេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាឋក្សីយកណ្តាល សុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ក្នុងក្រុងរាជធានីមានមហាស្រពលើកតូលក្នុង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦
 បានទៅមើលមហាស្រពដែលគេលេងលើកតូលក្នុង ។ មនុស្សទាំង
 ឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងទៅ
 មើលរាំប៉ុក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ដូចជាពួកស្រីត្រីហស្តបរិភោគកាមគុណ
 សោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល
 បន្តិះបង្គាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
 តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនសមនឹងទៅមើលរាំប៉ុក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំ
 ក្តីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយមានពួក ៦ ទៅមើលរាំប៉ុក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ពិត
 មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក៏បន្ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានពួក ៦ មិនសមនឹងទៅមើលរាំប៉ុក្តី ចម្រៀងក្តី
 ប្រគំក្តីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសម្រែងឡើងវិសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ទៅដើម្បីមើលរាំប៉ុក្តី ចម្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ត្រូវអាបត្តិបាឋក្សីយ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[១៧៣] យា បដាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ នច្ចំ នាម យដ្ឋីញ្ចំ នច្ចំ ។ ភីតំ នាម
 យដ្ឋីញ្ចំ ភីតំ ។ វាទិកំ នាម យដ្ឋីញ្ចំ វាទិកំ ។ ទស្ស-
 នាយ កច្ចតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស យត្ថ បិតា បស្សតិ
 វា សុណាតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ
 វិជហិត្វា បុនប្បដំ បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកមេកំ ទស្សនាយ កច្ចតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស យត្ថ បិតា បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ទស្សនុបចារំ វិជហិត្វា បុនប្បដំ
 បស្សតិ វា សុណាតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[១៧៤] អនាបត្តិ អារាមេ បិតា បស្សតិ វា
 សុណាតិ វា ភិក្ខុនិយា បិតោកាសំ វា និស្សោកា-
 សំ វា និបន្នោកាសំ វា អាគន្ធា នច្ចន្តំ វា តាយន្តិ
 វា វាទេន្តិ វា បដិបដំ កច្ចន្តិ បស្សតិ វា សុណាតិ
 វា សតិ ករណីយេ កន្ធា បស្សតិ វា សុណាតិ
 វា អាបនាសុ ទុម្ពតិកាយ អាទិកម្ពតិកាយាតិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(១៨៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
 កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា រុំ បានដល់ការកំណត់នីមួយ ។
 ដែលហៅថា ចម្រៀង បានដល់ចម្រៀងឯណាមួយ ។ ដែលហៅថា
 ប្រគំ បានដល់ប្រគំឯណាមួយ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ
 ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ក្នុងទីនោះ ។
 ភិក្ខុនីលះឧបចារសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ។
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទៅដើម្បីមើលនូវវិល្លង្គមួយ ។ ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដ ភិក្ខុនីឈរមើលក្តី ឈរស្តាប់ក្តី ក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ
 ក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ឧបចារសម្រាប់មើល ហើយមើលឃើញក្តី
 ស្តាប់ឮក្តី រឿយ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៤) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីឈរមើល ឬស្តាប់ក្នុងអារាម ១ ជនទាំងឡាយមកកាន់ទីកន្លែង
 ដែលភិក្ខុនីឈរនៅ ឬអង្គុយ ឬស្ថិត ហើយរាំក្តី ច្រៀងក្តី ប្រគំក្តី ១
 ភិក្ខុនីកំពុងដើរទៅជួបតាមផ្លូវហើយឃើញក្តី ស្តាប់ក្តី ១ កាលបើភិក្ខុនី
 មានកិច្ចដើរទៅហើយឃើញក្តី ឮក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១
 ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

វេទការវិគ្គស្ស បរិមេសិក្ខាបទ្ធ

[១៨៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កុដ្ឋាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-
សិនិយា ភិក្ខុនិយា^(១) ញាតកោ បុរិសោ តាមកា
សាវត្ថំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ
សា ភិក្ខុនិ តេន បុរិសេន សទ្ធិំ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ
ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បច្ចា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទ័យន្តិ វិហាចេន្តិ
កមំ ហំ នាម ភិក្ខុនិ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ បុរិសេន
សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ
។ បេ ។ សទ្ធិំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ
បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ
។ សទ្ធិំ ភគវាតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា ភគវា កមំ ហំ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ រត្តន្ធការេ អប្បធិបេ បុរិសេន សទ្ធិំ
ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ នេតំ ភិក្ខុវេ

១ ឱ. ម. អន្តេវាសិក្ខុនិយា ។

អន្តការវគ្គ សិក្សាបទទី ១

(១៨៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
បុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនីជាតូចសិស្សភក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនី ចេញពីស្រុក
ក្រៅទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដោយមានកិច្ចនិមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ
ស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសនោះ ក្នុងយប់
ឯងឥតមានប្រទីបឡើយ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាគិត ។ បេ ។
ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិចបន្តួចថា ភិក្ខុនីមិនសម
នឹងស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
ឯងឥតមានប្រទីបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើ
ដោយបុរស ក្នុងយប់ឯងឥតមានប្រទីប ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិត
នៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
ឯងឥតមានប្រទីបទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យ

វិធីបិណ្ឌ កំពុងរំលឹក

អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃ្លា បេ កិត្តិយ៍
កិត្តិយ៍ ឆ័យ សិក្ខាបទ ឧទ្ទិសន្ត យា បេ កិត្តិយ៍
រត្នន្ត កាវេ អប្បដិបេ បុរិសេន សន្ធិ ឃ្លា ឆ័យ
សន្ធិឆ័យ វា សល្លេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្ត ។

[១៨៦] យា បដាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិត្តិ-
យន្ត ។ បេ ។ អយំ ឆ័យស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា កិត្តិយន្ត ។
រត្នន្ត កាវេតិ ឧទ្ទិសេ សុរិយេ ។ អប្បដិបេតិ អនាណ-
កេ ។ បុរិសោ ឆាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ ន
បេតោ ន តិរច្ឆានកតោ វិញ្ញា បដិសលោ សន្ធិឆ័យ
សល្លេយ្យ ។ សន្ធិន្ត ឃ្លា ឆ័យ ។ ឃ្លា ឆ័យ កិត្តិយ បុរិសេ
បេ ហោតិ កិត្តិយ ច ។ សន្ធិឆ័យ វាតិ បុរិសេ
ហត្ថចាសេ តិច្ឆតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ម ។ សល្លេយ្យ
វាតិ បុរិសេ ហត្ថចាសេ បិសា សល្លេយ្យ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ម ។ ហត្ថចាសំ វិជហិត្តា សន្ធិឆ័យ វា
សល្លេយ្យ វា អាបត្តិ ឧទ្ទិសេ ។ យក្ខោ ន វា បេតោ
វា បណ្ណាកេន វា តិរច្ឆានកតមនុស្សវិញ្ញា វា សន្ធិ
សន្ធិឆ័យ វា សល្លេយ្យ វា អាបត្តិ ឧទ្ទិសេ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ជ្រះថ្លាដល់ពួកដទៃដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសម្លឹងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិត
 នៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងយប់
 ឆន្ទៈឥតមានប្រទីប ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាត-
 ដកកណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុងយប់ឆន្ទៈ សេចក្តីថា ក្នុងវេលា
 ដែលព្រះអាទិត្យលិចចុះទៅហើយ ។ ពាក្យថា ឥតមានប្រទីប សេចក្តីថា
 មិនមានពន្លឺ ។ ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសជាអ្នកដឹងសេច-
 ក្តីអាចដើម្បីស្ថិតនៅផង និយាយផង មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែន
 តិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹង
 ម្នាក់ គឺមានតែបុរស១ នឹងភិក្ខុនី១ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុ-
 នីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយ
 សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយចរចា ត្រូវអាបត្តិបា-
 ចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិ-
 ទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី
 បណ្ឌិតក្តី សត្វតិរច្ឆានដែលមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(១៨៧) អនាបត្តិ យា កាច៍^(១) វិញ្ញា ទុតិយា^(២)
 ហោតិ អរហោបេក្ខា អន្តរាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្ល-
 បតិ វា ឧម្មត្តិកោយ អាទិកម្មិកោយាតិ ។

អន្តការវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ្ធ

(១៨៨) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ទោ បន សមយេន កម្ពុយ កាចិលានិយា អន្តេ-
 វាសិនិយា ភិក្ខុនិយា ញាតកោ បុរិសោ តាមកា
 សាវត្ថី អគមាសំ កេនចិនេវ ករណីយេន ។ អថទោ
 សា ភិក្ខុនី ភកវតា បដិក្ខតំ រតន្តកាវេ អប្បធិបេ
 បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតំ សល្លបតុន្តិ
 តេនេវ បុរិសេន សទ្ធិំ បដិច្ចន្នេ ឱកាសេ ឯកេ-
 នេកា សន្តិដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ច័យន្តិ វិចារេន្តិ

១ ឱ.ម. យោ កោចិ ។ ២ ទុតិយោ ។

ធម្មតិកយកណ្ត អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

[១៨៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺមានភិក្ខុនិណ្ឌាមួយដឹងសេចក្តីនៅជាគំរប់ពីរ១ ភិក្ខុនិប្រាជ្ញាឬទីមិនស្ងាត់
 (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនិមានចិត្តបញ្ចានទៅកាន់អារម្មណ៍ដទៃ
 ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[១៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅវត្ត
 ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មាន
 បុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនិឆត សិស្សរបស់កុំឡាកាបាលានីភិក្ខុនិ បានចេញ
 ពីស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកំប្លោងមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនិនោះ
 គិតថា ការស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស
 ក្នុងយប់នឹងឆតមានប្រទីប ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិត
 ដូច្នោះហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយ
 បុរសនោះឯង ក្នុងទីក្រាសដ៏កំបាំង ។ ពួកភិក្ខុនិណ្ឌាមានសេចក្តីប្រាជ្ញា
 តិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនិទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថាភិក្ខុ-
 និមិនសមនឹងស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរស

វិធីបដិពេ កំពុងរំកិល

កេច ហ៊ី ជាម កំពុង បដិច្ចន្ទ ឱកាសេ បុរិសេន
 សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតិ សល្លបិតិ
 ។ បេ ។ សទ្ធិ កេត កំពុង បដិច្ចន្ទ ឱកាសេ
 បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតិ សល្លបិតិ-
 បិតិ ។ សទ្ធិ កកវតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា កកវ
 កេច ហ៊ី ជាម កំពុង បដិច្ចន្ទ ឱកាសេ
 បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតិ សល្លបិតិ-
 តិ បិតិ កេត កំពុង អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន កំពុង យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឱកា-
 សេន យោ បន កំពុង បដិច្ចន្ទ ឱកាសេ បុរិសេន
 សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋិតិ វា សល្លបេយ្យ វា
 មាតិកា ។

(១៨៧) យោ បនាតិ យោ យាទិសា ។ បេ ។
 កំពុងតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថ អនិច្ចតា
 កំពុងតិ ។ បដិច្ចន្ទ ជាម ឱកាសេ កុឡេន វា
 កកវេន វា កកវេន វា សាលាប្បកាវេន វា

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ក្នុងទីកាសដ៏កំបាំងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនិស្សិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើ
 ដោយបុរស ក្នុងទីកាសដ៏កំបាំង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់តះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិមនសមនឹងស្ថិតនៅខ្វះនិយាយ
 ខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំងទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
 នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយស្ថិតនៅភ្នំ និយាយភ្នំ តែម្នាក់នឹងម្នាក់
 មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងទីដ៏កំបាំង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៨៩) គ្រងពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
 កន្លែងទី១រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីកំបាំង បានដល់ទីកាសដែលគេបិទ
 បាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺដោយដង្ហាន់ភ្នំ ដោយសន្ទុះទ្វារភ្នំ ដោយផែនភ្នំ

រុក្ខេន វា ជម្រេន វា កោដ្ឋឡិកាយ^(១) វា យេន
 កេនចិ បដិច្ចន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុ-
 រិសោ ន យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានគតោ វិញ្ញា-
 បដិពលោ សន្តិដ្ឋតុ សល្លបតិ ។ សន្តិដ្ឋ ឯកតោ ។
 ឯកេនេកាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនំ ច ។
 សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ
 បិតា សល្លបតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថចាសំ
 វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតម-
 នុស្សវិក្កហេន វា សន្តិ សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១៧០] អនាមគ្គិ យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា ហោតិ
 អរហោបេក្ខា អញ្ញាវិហិតា សន្តិដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

១ ឧ.ប. ពោធិ៍ស្វយ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ដោយកំនើនក្តី ដោយដើមឈើក្តី ដោយសសរក្តី ដោយល្បែងបន្ទប់ក្តី ។
 ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រសដែលដឹងក្តីយល់ការ ដើម្បីស្ថិត
 នៅដើម្បីនិយាយ មិនមែនប្រែត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើគឺ
 ក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ សេចក្តីថា មានតែបុរស ១
 នឹងកិត្តិន៍ ។ ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា កិត្តិន៍ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថ-
 បាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា
 កិត្តិន៍ស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 កិត្តិន៍លះបង់ហត្ថបាសហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 កិត្តិន៍ស្ថិតនៅ ឬនិយាយ មួយអន្លើដោយយក្សក្តី ប្រែតក្តី បណ្តាក្តី
 តិរច្ឆានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[១៩០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺមានកិត្តិន៍ណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគំរប់ពីរ ១ កិត្តិន៍ប្រាថ្នានូវទី
 មិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី) ១ កិត្តិន៍មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់
 ការម្នាក់ដទៃហើយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី ១ កិត្តិន៍ឆ្គួត ១ កិត្តិន៍ជាខាង
 ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

(១៩/១) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កណ្ហយ កាពិលានិយា អន្តេវា-
សិទិយា ភិក្ខុនិយា ញាតតោ បុរិសោ តាមកា សាវត្ថី
អគមាសិ កេនចិនេវ កាណីយេន ។ អថខោ សា
ភិក្ខុនី កកវតា បដិក្ខតំ បដិច្ឆន្នេ ឱកាសេ បុរិសេន
សទ្ធិ ឯតេនេកា សន្និដ្ឋតំ សល្លបតិបិ តេនេវ បុរិ-
សេន សទ្ធិ អដ្ឋោកាសេ ឯតេនេកា សន្និដ្ឋតិបិ
សល្លបតិបិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ ធាម
ភិក្ខុនី អដ្ឋោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯតេនេកា
សន្និដ្ឋិស្សតិបិ សល្លបិស្សតិបិ ។ បេ ។ សទ្ធិ កក-
វតេ ភិក្ខុនី អដ្ឋោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯតេ-
នេកា សន្និដ្ឋតិបិ សល្លបតិបិ ។ សទ្ធិ កកវតិ ។
វិកហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
អដ្ឋោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិ ឯតេនេកា សន្និដ្ឋិស្ស-

អង្គការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

(១៩១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនីជាសិស្សរបស់កុលាការិយានីភិក្ខុនី ចេញពី
ស្រុកក្រៅទៅក្រុងសាវត្ថី ដោយកិច្ចនិមួយ ។ កាលនោះ ភិក្ខុនីនោះ
គិតថា ការស្ថិតនៅក្នុងនិយាយក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស
ក្នុងទីក្រុងសាវត្ថី ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (គិតដូច្នោះ
ហើយ) ក៏ស្ថិតនៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស
នោះឯងក្នុងទីវាល ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួក
ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង
ស្ថិតនៅខ្វះនិយាយខ្វះតែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលសោះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីស្ថិតនៅខ្វះនិ-
យាយខ្វះតែម្នាក់នឹងម្នាក់មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ពិតមែនឬ ។ ពួក
ភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏
មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមនឹងស្ថិត
នៅខ្វះ និយាយខ្វះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាលទេ

តិច្ចិ សល្លបិស្សតិច្ចិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 ជិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុជិ
 អដ្ឋោកាសេ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋេយ្យ
 វា សល្លបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អជិប្បេតា ភិក្ខុជិតិ ។
 អដ្ឋោកាសេ នាម អប្បដិច្ចន្នោ ហោតិ កុរុន្តេ វា
 កវាជេន វា កិលញ្ជេន វា សាលិប្បកាវេន វា រុក្ខេន
 វា ថេន្តេន វា កោដ្ឋឡិកាយ វា យេន កេនចិ អប្ប-
 ដិច្ចន្នោ ហោតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន
 យក្ខោ ន បេតោ ន តិរច្ឆានភតោ វិញ្ញ បដិពាលោ
 សន្តិដ្ឋិតុំ សល្លបិតុំ ។ សទ្ធិន្តំ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ
 បុរិសោ ថេវ ហោតិ ភិក្ខុជិ ច ។ សន្តិដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិ-
 សស្ស ហត្ថទាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សល្ល-
 បេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថទាសេ វិតា សល្លបតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ហត្ថទាសំ វិជហិត្វា សន្តិដ្ឋតិ វា

បាប័ត្តិយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបុរសដែលឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយោងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយស្ថិតនៅក្តី និយាយក្តី តែម្នាក់
នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរសក្នុងទីវាល ត្រូវអាបត្តិបាប័ត្តិយ ។

(១៩២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ទីវាល បានដល់ទីដែលគេមិនបិទបាំង
គឺទីដែលគេមិនបិទបាំងដោយវត្ថុណាមួយ គឺជញ្ជាំងក្តី សន្ទុះទ្វារក្តី ផែង
ក្តី រាំងននក្តី ដើមឈើក្តី សសរក្តី ល្វែងបន្ទប់ក្តី ។ ដែលហៅថា បុរស
បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងក្តី យល់ការស្ថិតនៅបាននិយាយបាន មិន
មែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនតិរច្ឆាន ។ ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺក្នុង
ទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែបុរស ១ នឹងភិក្ខុនី ១ ។
ពាក្យថា ស្ថិតនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវ
អាបត្តិបាប័ត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុង
ហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិបាប័ត្តិយ ។ ភិក្ខុនីលេបដំ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គោ

សល្លបតិ វា អាបត្តិ ធុត្តិដស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន
 វា បណ្ណាគេន វា តិវច្ឆានកតមធុត្តិដស្ស វា សង្ខ
 សង្ខដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ ធុត្តិដស្ស ។

(១៧៣) អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញា ធុតិយា ហោតិ
 អរហោបេត្វា អញ្ញាវិហិតា សង្ខដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
 ធុត្តិកាយ អាទិកកម្មិកាយាតិ ។

អនុការវិគ្គស្ស បត្តតសីកាបទិ

(១៧៤) តេន សមយេន តុទ្វោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ទោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី វជិយាយថិ
 ព្យហេថិ សង្ឃាដកេថិ បុរិសេន សង្ខំ ឯកេនេកា
 សង្ខដ្ឋតិថិ សល្លបតិថិ ជិក្ខុណ្ឌិកំថិ ជេច្ឆតិ ធុតិយំ-
 កំថិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ
 អប្បវិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ហត្ថបុរាណ ហើយស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីស្ថិត
នៅ ឬនិយាយ មួយអង្វើដោយយក្សក្តី ប្រែតក្តី បណ្តាភក្តី សត្វត្រូវបាន
មានរាងកាយដូចជាមនុស្សក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(១៩៣) វេរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង) គឺមានភិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាតំបត្រ ១ ភិក្ខុនីប្រាថ្នាទូទៅ
មិនស្ងាត់ (ហើយស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្តី) ១ ភិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ចូលទៅក្នុង
ការម្នាក់ដទៃហើយស្ថិតនៅក្នុង និយាយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆ្គត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អង្គការវិគ្គ សិក្ខាបទទី៤

(១៩៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅ
វត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
ថ្មលូននាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ឡើងដឹកត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់
មួយអង្វើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់(គ្រឿងកោះ)ខ្លះ
ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬមានជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តាញភិក្ខុនីជាតូចក្នុងចេញ
ទៅខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុនីណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះ
ក៏ពោលទោស គំរង្សៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ថ្មលូននាជាម្ចាស់មិនសមនឹង

ហំ ឆាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា រថិយាយមិ ព្យហេមិ
 សិដ្ឋាដកេមិ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋស្សតិ-
 មិ សល្លបិស្សតិមិ និកក្កន្តិកំមិ ជប្បស្សតិ ទុតិយិកំមិ
 ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេស្សតីតិ ។ បេ ។ សទ្ធិ តេរ ភិក្ខុវេ
 ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយមិ ព្យហេមិ សិដ្ឋាដកេមិ
 បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋតិមិ សល្លបតិមិ
 និកក្កន្តិកំមិ ជប្បតិ ទុតិយិកំមិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេ-
 តីតិ ។ សទ្ធិ ភកកាតិ ។ វិករហំ ពុទ្ធា ភកកា តតំ ហំ
 ឆាម ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី រថិយាយមិ ព្យហេមិ
 សិដ្ឋាដកេមិ បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា សន្តិដ្ឋស្ស-
 តិមិ សល្លបិស្សតិមិ និកក្កន្តិកំមិ ជប្បស្សតិ ទុតិយិ-
 កំមិ ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាទំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 វមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី រថិយាយ វា
 ព្យហេ វា សិដ្ឋាដកេ វា បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា
 សន្តិដ្ឋេយ្យ វា សល្លបេយ្យ វា និកក្កន្តិកំ វា ជប្បេយ្យ
 ទុតិយិកំ វា ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តយកណ្ត អន្តការវត្ត សំព្វាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើ
ដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤
ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តោញភិក្ខុនីជាគូកនចេញទៅខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនីឈរនៅខ្លះ និយាយ
ខ្លះ ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រក
រហូតខ្លះ ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តោញ
ភិក្ខុនីជាគូកនចេញខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏-
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មលូនន្ទាភិក្ខុនី មិនសមនឹងឈរនៅខ្លះ និយាយខ្លះ
ខ្សឹបជិតត្រចៀកខ្លះ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុងច្រករហូតខ្លះ
ក្នុងច្រកទាល់ខ្លះ ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ខ្លះ បណ្តោញភិក្ខុ-
នីជាគូកនខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរ
សំដែងឡើងខ្សឹបសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឈរនៅក្តី និ-
យាយក្តី ខ្សឹបជិតត្រចៀកក្តី តែម្នាក់នឹងម្នាក់ មួយអន្លើដោយបុរស ក្នុង
ច្រករហូតក្តី ក្នុងច្រកទាល់ក្តី ក្នុងទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង ៤ ឬជ្រុង ៣ ក្តី
បណ្តោញភិក្ខុនីជាគូកនចេញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិទ្យាបិដកេ វិក្កុនីវិក្កោ

[១៩៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បត្តា
 ភិក្ខុនីតិ ។ វេទិយា នាម វច្ឆា វុច្ឆតិ ។ ព្យាបាំ នាម
 យេនេវ បរិសន្នំ តេនេវ និក្ខមន្តិ ។ សិដ្ឋាជកោ នាម
 ចច្ចរំ វុច្ឆតិ ។ បុរិសោ នាម មនុស្សបុរិសោ ន យក្ខោ
 ន បេតោ ន តិវច្ឆានគតោ វិញ្ញា បដិពលោ សន្និដ្ឋតុំ
 សល្លប័តុំ ។ សន្និដ្ឋំ ឯកតោ ។ ឯកេនេកាតិ បុរិសោ
 ថេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ សន្និដ្ឋេយ្យ វាតិ បុរិសស្ស
 ហត្ថចាសេ តិដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សល្លបេយ្យ
 វាតិ បុរិសស្ស ហត្ថចាសេ បីតា សល្លបតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ និកណ្ឌិកំ វា ជប្បេយ្យតិ បុរិសស្ស
 ឧបកណ្ឌកេ អាហេថេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧត្ថយិកំ វា ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេយ្យតិ អនាចារំ អា-
 ចរិតុកាមា ឧត្ថយិកំ ភិក្ខុនី ឧយ្យោជេតិ អាបត្តិ
 ឧក្កជស្ស ។ ឧស្សនុបចារំ វា សវនុបចារំ វា វិជហន្តិយា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[១៩៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារា-
 ជិកកណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រករហូត បានដល់ផ្លូវដែលថេ
 ចេញចូលបាន (ថ្នល់) ។ ដែលហៅថា ច្រកទាល់ បានដល់ទីដែលជន
 ទាំងឡាយចូលទៅតាមផ្លូវណា ចេញទៅតាមផ្លូវនោះវិញទើបបាន ។
 ដែលហៅថា ទីប្រជុំផ្លូវមានជ្រុង៤ឬជ្រុង៣ បានដល់ស្នាមឬព្រះលាន ។
 ដែលហៅថា បុរស បានដល់មនុស្សប្រុសដែលដឹងសេចក្តីច្បាស់អាចឈរ
 នៅបាន និយាយបាន មិនមែនយក្ស មិនមែនប្រេត មិនមែនសត្វតិរច្ឆាន ។
 ពាក្យថា មួយអង្វើ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា ម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែ
 បុរស ១ ភិក្ខុនី ១ ។ ពាក្យថា ឈរនៅក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅ
 ក្នុងហត្ថបាសនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា និយាយក្តី
 សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឈរនៅក្នុងហត្ថបាសនៃបុរសហើយនិយាយ ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ខ្សឹបជិតត្រចៀកក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីប្រាប់សេចក្តី
 ជិតត្រចៀកនៃបុរស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា បណ្តេញភិក្ខុនីជា
 គូកនចេញក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តអនាថារ
 ហើយបណ្តេញភិក្ខុនីជាកំរប់ពីរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីជាគូកនកំពុង
 លះបង់ឧបចារសម្រាប់ឃើញក្តី ឧបចារសម្រាប់ស្លាប់ក្តី ភិក្ខុនីអ្នកបណ្តេញ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស វិជហិតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ហត្ថចាសំ វិជហិត្វា សន្និដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ យក្ខេន វា បេតេន វា បណ្ឌាកេន
 វា តិរច្ឆានកតមទុស្សវិក្កហេន វា សន្និដ្ឋតិ វា
 សល្លបតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[១៨៦] អនាបត្តិ យា កាចិ វិញ្ញា ទុតិយា ហោតិ
 អរហោបេត្វា អញ្ញាវិហិតា សន្និដ្ឋតិ វា សល្លបតិ វា
 ន អនាចារំ អាចរិតុកាមា សតិ ករណីយេ ទុតិយិកំ
 ភិក្ខុនី ឧយ្យោដេតិ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៨៧] តេន សមយេន តុទ្ធោ កតវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី អញ្ញាតស្ស
 កុលស្ស កុលុបិកា ហោតិ និច្ចកត្តិកា ។ អថខោ

បាចិត្តិយកណ្ណ អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ លុះកិក្ខុនីជាគូកនលះបង់ទុបចារផុតទៅហើយ កិក្ខុនីអ្នក
បណ្តេញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កិក្ខុនីលះបង់ហត្ថបាសហើយឈរនៅក្នុ
និយាយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កិក្ខុនីឈរនៅក្នុ និយាយក្តី មួយអន្លើ
ដោយយក្សក្តី ប្រេតក្តី បណ្ឌិតក្តី សត្វតិរចានមានរាងកាយដូចមនុស្សក្តី
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(១៩៦) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧យ៉ាង)
គឺមានកិក្ខុនីណាមួយដឹងសេចក្តីច្បាស់នៅជាគំរប់ពីរ១ កិក្ខុនីប្រាថ្នានូវទីមិន
ស្ងាត់ (ហើយឈរក្តីនិយាយក្តី) ១ កិក្ខុនីមានចិត្តបញ្ជូនទៅក្នុងអារម្មណ៍
ឯទៀតហើយឈរនៅក្តី និយាយក្តី ១ កិក្ខុនីមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បី
ប្រព្រឹត្តអនាចារហើយបណ្តេញកិក្ខុនីជាគូកន ១ កិក្ខុនីមានកិច្ចហើយ
បណ្តេញកិក្ខុនីជាគូកន ១ កិក្ខុនីឆត ១ កិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(១៩៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
មានកិក្ខុនី១ រូបជាដ៏តុនប្រកបដោយនិច្ចកត្តរបស់ត្រកូល ១ ។ កាលនោះ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភាង

សា ភិក្ខុនី បុព្វល្លាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាណាយ
 យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ
 និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិ ។ តស្ស
 កុលស្ស ធាសី យវំ សង្កម្ពន្តំ តំ អាសនំ កាជនន្ត-
 រិកាយ បត្តិចិ ។ មនុស្សា តំ អាសនំ អបស្សន្តា
 តំ ភិក្ខុនី ឯតទេវេច្ចំ កហន្តំ អយ្យ អាសនន្តំ ។
 ធាហន្តំ អាវុសោ អាសនំ បស្សមីតិ ។ ទេហយ្យ
 តំ អាសនន្តំ បរិកាសិត្វា និច្ចកតំ បច្ឆិទ្ធិសុ ។
 អថទោ តេ មនុស្សា យវំ សោធន្តា តំ អាសនំ
 កាជនន្តរិកាយ បស្សិត្វា តំ ភិក្ខុនី ឧមាបេត្វា និច្ច-
 កតំ បច្ឆបេសុំ ។ អថទោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ
 ឯតមត្តំ អាហេចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្ប-
 ច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កតំ
 ហិ ធាម ភិក្ខុនី បុរេកតំ កុលានិ ឧបសង្កមិត្វា
 អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា បក្កាមិស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បុរេកតំ កុលានិ
 ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីនោះស្ងៀកស្ងៀងអំពីព្រឹក ហើយប្រដាប់បាត្រនឹងចីវរ ចូលទៅរក
ត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏អង្គុយលើអាសនៈ ហើយមិន
បានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះក៏ចៀសចេញទៅ ។ ខ្ញុំស្រីរបស់ត្រកូលនោះ
កាលបោសផ្ទះក៏ដាក់អាសនៈនោះទៅក្នុងកន្លែងត្រកាជនី ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយមិនឃើញអាសនៈនោះ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ អាសនៈនៅឯណា ។ ភិក្ខុនីនោះប្រាប់ថា ម្ចាស់
អាវុសោ អាត្មាមិនឃើញអាសនៈនោះទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយទារយក
អាសនៈនោះវិញថា នៃលោកម្ចាស់ ចូរឲ្យអាសនៈនេះមក ហើយក៏ផ្កាសា
ផ្កាច់ទាំងនិច្ចក្ខន្ធនោះចេញ ។ ទើបពួកមនុស្សនោះនាំគ្នាជម្រះសំអាត
ផ្ទះក៏ឃើញអាសនៈនោះនៅក្នុងកន្លែងត្រកាជនីហើយសូមឲ្យភិក្ខុនីនោះអត់
ទោសរួចក៏ប្រគេននិច្ចក្ខន្ធវិញ ។ ឯភិក្ខុនីនោះប្រាប់សេចក្តីដល់ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាគិត ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏
ពោលទោស គិតដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូល
មុនពេលបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ
ហើយចៀសចេញទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ឮថាភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយ

បក្កមតីតិ ។ សង្ខំ ភក្កវតិ ។ វិករហិ តុន្ទោ ភក្កវ
 កងំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ ឧប-
 សង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុត្រា
 បក្កមិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី បុរេភត្តំ កុលានិ
 ឧបសង្កមិត្វា អាសនេ និសីទិត្វា សាមិកេ អនាបុត្រា
 បក្កមេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[១៧៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អជិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បុរេភត្តំ ឆាម អរុណុក្កមនំ^(១) ឧទានាយ យាវ
 មជ្ឈនិកា ។ កុលំ ឆាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ
 [ពាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ ឧបសង្ក-
 មិត្វាតិ តត្ថ កន្ធា ។ អាសនំ ឆាម បល្លង្គស្ស
 ឧកាសោ វុច្ចតិ ។ និសីទិត្វាតិ តស្មី និសីទិត្វា ។

១ ឧ អរុណុត្តំ ។

បាចិត្តិយកណ្ត អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

លើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ក៏ចៀសចេញទៅ ពិតមែនឬ ។

ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈរួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលមុនបាយ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ រួចមិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្តទី ១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ក្នុងពេលមុនបាយ គឺរាប់ចាប់តាំងពីអរុណរះឡើងដកបដល់ថ្ងៃត្រង់ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ី (ដូចជាប្រព្វវិស្វចំការជាដើម) ១ ត្រកូលអ្នករកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យថា ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ដែលហៅថា អាសនៈ សំដៅយកឧកាសនៃទីអង្គុយ ។ ពាក្យថា អង្គុយនៅ គឺអង្គុយលើអាសនៈនោះ ។

វិធីបំបៅ ភិក្ខុវិក័ត្តោ

សាមីកេ អនាបុច្ឆា បក្កមេយ្យតិ យោ តស្មី កុលេ
 មនុស្សោ សាមីកោ ទានុំ^(១) តំ អនាបុច្ឆា ។
 អនោវស្សីកំ អតិក្កមន្តិយា^(២) អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អជ្ឈោកាសេ ឧបទារំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

(១៩៩) អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា បក្កមតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេមតិកា បក្កម-
 តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា
 បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បល្ល័ង្កស្ស អនោ-
 កាសេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិត-
 សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

១ ឧ.ម. វិញ្ញតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឧ.ម. អតិក្កមន្តិយា ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

ពាក្យថា មិនបានលាពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយចៀសចេញទៅ សេចក្តីថា
មនុស្សណា ជាម្ចាស់ផ្ទះក្នុងត្រកូលនោះ ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗ
បាន) ភិក្ខុនីមិនលាមនុស្សនោះ ។ កាលភិក្ខុនីឈានផុតទីដែលភ្ញៀវធ្លាក់
មិនត្រូវ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីកន្លងឧបចារផ្ទះចូលទៅក្នុងទីវាល
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៩៩) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបាន
លាមែន ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល
ខ្លួនមិនបានលា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានលា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាន
លា ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយ) ក្នុង
ទីមិនមែនជាទីឧកាសនៃទីអង្គុយ (មិនលាហើយចៀសចេញទៅ) ត្រូវអា-
បត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានលា
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានលាហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាន
លាមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

ពាចិត្តិយកល្លោ អន្តការវិគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទ បុល្លនន្ទាភិក្ខុវគ្គ

[២០០] អនាបត្តិ អាប្បច្ឆា តន្តតិ អសំហារិមេ តិណ-
នាយ អាបនាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទ

[២០១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយេ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បច្ឆាភត្តំ កុ-
លានិ ឧបសង្កម្ភិត្វា សាមិកេ អនាប្បច្ឆា អាសនេ អភិ-
និស័ទតិបិ អភិនិបជ្ជតិបិ ។ មនុស្សា បុល្លនន្ទំ ភិក្ខុ-
នី ហិរិយមាណា អាសនេ នេវ អភិនិស័ទន្តំ ន អភិនិ-
បជ្ជន្តំ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ កមំ
ហិ នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា បច្ឆាភត្តំ កុលានិ ឧប-
សង្កម្ភិត្វា សាមិកេ អនាប្បច្ឆា អាសនេ អភិនិស័-
ទិស្សតិបិ អភិនិបជ្ជិស្សតិបិ ។ អស្មោសុំ ខោ ភិក្ខុ-
និយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ជីយន្តានំ វិចា-
រេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវ្មា ។ បេ ។ តា

បាបិត្តិយកណ្ណ អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និទានបុណ្ណត្ថាភិក្ខុនី

[២០០] វេរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)

គឺក្នុងលាហើយទើបទៅ ១ ក៏ក្នុងអង្គុយលើអាសនៈដែលគេនាំយកទៅ
មិនបាន ១ ក៏ក្នុងមានជម្ងឺ ១ ក៏ក្នុងមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ក៏ក្នុងឆ្គិត ១
ក៏ក្នុងជាខាងដើមបណ្តាត ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

[២០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្តជេត
វន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទ
ក៏ក្នុងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់
ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ។ ពួកមនុស្សកាល
ខ្មាសបុល្លនន្ទក៏ក្នុង ក៏មិនហ៊ានអង្គុយ មិនហ៊ានដេក លើអាសនៈ ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្ខំថា បុល្លនន្ទជាម្ចាស់
មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិន
បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ ។
ក៏ក្នុងទាំងឡាយពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
បង្ខំបង្ខំច្រើនហើយ ។ ពួកក៏ក្នុងណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម អយ្យា
 បុល្លនដ្ឋា បច្ឆាកតំ កុលានិ ឧបសង្កម្ភិត្វា សាមិកេ
 អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិទិស្សិតិបិ អភិទិបដ្ឋិតិបិ
 តិបិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុវេ កិក្ខុវេ បុល្លនដ្ឋា កិក្ខុវេ
 បច្ឆាកតំ កុលានិ ឧបសង្កម្ភិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា
 អាសនេ អភិទិស្សិតិបិ អភិទិបដ្ឋិតិបិ ។ សច្ចំ ភក-
 វាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភកវា កកំ ហិ នាម កិក្ខុវេ
 បុល្លនដ្ឋា កិក្ខុវេ បច្ឆាកតំ កុលានិ ឧបសង្កម្ភិត្វា
 សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អភិទិស្សិតិបិ អភិ-
 ទិបដ្ឋិតិបិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុវេយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិក្ខុវេ បច្ឆាកតំ កុ-
 លានិ ឧបសង្កម្ភិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា អាសនេ អ-
 ភិទិស្សិតិបិ អភិទិបដ្ឋិតិបិ វា វាចិត្តិយន្តិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ពួកភិក្ខុទីទាំងនោះក៏ពាលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ថ្មលូននាជា
 ម្ចាស់មិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយហើយ
 មិនបានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈសោះ
 ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថ្មលូននា
 ភិក្ខុនីចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនប្រាប់
 ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្មលូននាភិក្ខុនីមិនសមនឹង
 ចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ ហើយមិនបានប្រាប់
 ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ក៏អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ លើអាសនៈទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងពេលក្រោយបាយ មិន
 ប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់ផ្ទះ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

(២០២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អន្តោ អធិប្បតោ ភិក្ខុនីតិ ។
 បច្ឆាកត្តំ នាម មជ្ឈន្តិកោ វតីវត្តោ យាវ អត្ថដ្ឋតេ សុរិ-
 យេ ។ កុលំ នាម ចត្តារី កុលានិ ខត្តិយកុលំ
 ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុដ្ឋកុលំ ។ ឧបសង្កម្ភ-
 ត្វាតិ តត្ថ កន្ធា ។ សាមិកោ អនាបុច្ឆាតិ យោ តស្មី
 កុលេ មនុស្សោ សាមិកោ នាតុំ តំ អនាបុច្ឆា ។
 អាសនំ នាម បល្លង្គស្ស ឱកាសោ វុច្ឆតិ ។ អភិនិ-
 សីទេយ្យាតិ តស្មី អភិនិសីទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អភិនិបជ្ជេយ្យាតិ តស្មី អភិនិបជ្ជតិ អាបត្តិ ចា-
 ចិត្តិយស្ស ។

(២០៣) អនាបុច្ឆតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ
 អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អនាបុច្ឆតេ វេមតីកា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិ-
 និបជ្ជតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆតេ
 អាបុច្ឆិតសញ្ញា អាសនេ អភិនិសីទតិ វា អភិនិបជ្ជតិ
 វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បល្លង្គស្ស អនោកាសេ

ពាចិត្តយកណ្ត អនុការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សិក្ខាបទវិវត្ត

(២០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
 កណ្តាទី១រួចហើយ ។ ដែលហៅថា ពេលខាងក្រោយបាយ បានដល់ពេល
 ដែលព្រះអាទិត្យជ្រៅត្រង់រហូតដល់ព្រះអាទិត្យអស្តង្គតទៅ ។ ដែលហៅ
 ថា ត្រកូល បានដល់ត្រកូលទាំង៤ គឺត្រកូលក្សត្រ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍១
 ត្រកូលអ្នករកស៊ីជួញវិប្រធ្វើស្រែចំការ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល១ ។ ពាក្យថា
 ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ពួកជនជា
 ម្ចាស់ផ្ទះ សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ឬជាជំនួយត្រកូលនោះដែលអាច
 ដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនប្រាប់មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅ
 ថា អាសនៈ បានដល់ឧកាសល្មមអង្គុយតែបាន ។ ពាក្យថា អង្គុយ
 សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា
 ដេក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៣) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 មិនទាន់បានប្រាប់មែន ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបា-
 ចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តីលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល
 ខ្លួនមិនបានប្រាប់ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី
 លើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ (ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេក) ក្នុងទីមិនមែនជាទី

វិធីបិណ្ឌពេ វិក្កុនិក្កោ

អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ អាប្បច្ឆិតេ អនាប្បច្ឆិតសញ្ញា
 អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ អាប្បច្ឆិតេ វេមតីកា អាបត្តិ
 ធុត្តជស្ស ។ អាប្បច្ឆិតេ អាប្បច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(២០៤) អនាបត្តិ អាប្បច្ឆា អាសនេ អភិជិស្ថិតិ
 វា អភិជិបដ្ឋតិ វា ជុវ្យញ្ញតេ តិណាយ អាបទាសុ
 ធុត្តកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

អន្តការវិគ្គស្ស ពិគ្គមសិក្ខាបទំ

(២០៥) តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហាតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ កោស-
 លេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថី ភិក្ខុនា សាយំ អញ្ញាតំ តាមំ
 ឧបគន្ធា អញ្ញាតំ ព្រាហ្មណកុលំ ឧបសម្ព័ន្ធមិត្តា ធុតា-
 សំ យាចីសុ ។ អថខោ^(៦) ព្រាហ្មណី តា ភិក្ខុនិយោ

៦ ឧ. អបិខោ សាតិ ទិស្សតិ ។

វិធីបំបាត់ ភិក្ខុនិក្ខេប

ឧកាសនៃទីអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ តែ
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួន
បានប្រាប់ហើយ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ម្ចាស់
ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវ
អាបត្តិ ។

(២០៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសំគាល់នេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី លើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេក
លើអាសនៈដែលគេក្រាលជានិច្ច ១ ភិក្ខុនីមានជម្ងឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
អន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្លត់ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី៧

(២០៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក
ភិក្ខុនីច្រើនរូបកាលដែលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏ចូល
ទៅកាន់ស្រុក ១ ក្នុងវេលាល្ងាច ហើយចូលទៅរកត្រកូលព្រាហ្មណ៍ម្នាក់
ហើយក៏សូមទុកាស ។ កាលនោះ នាងព្រាហ្មណ៍បានពោលពាក្យនេះ

ឯតទេវេច អាគមេថ អយេយ្យ យាវ ព្រាហ្មណោ អា-
 កច្ចតីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ យាវ ព្រាហ្មណោ អាគច្ចតីតិ
 សេយ្យំ សន្តវិត្វា ឯកច្ឆា និសីទីសុ ឯកច្ឆា និ-
 បជ្ជីសុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ វត្តំ អាគច្ឆា តំ
 ព្រាហ្មណី ឯតទេវេច កា សមាតិ ។ ភិក្ខុនិយោ
 អយ្យតិ ។ និក្កឃ្យថ សមា បុណ្ណា ពន្ធកិណិយោតិ យរ-
 តោ និក្កឃ្យាបេសិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ សាវត្ថំ
 កច្ឆា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អាណេចេសុំ ។ យា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បវា ។ បេ ។ តា ទស្សយេន្តិ ជីយេន្តិ វិហារេន្តិ
 តេនំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វិការលេ កុលានិ ឧប-
 សង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា
 សន្តវាបេត្វា វា^(១) អភិនិសីទិស្សន្តិបិ អភិនិបជ្ជិស្សន្តិបីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វិការលេ កុលានិ
 ឧបសង្កមិត្វា សាមិកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្តវិត្វា វា
 សន្តវាបេត្វា វា អភិនិសីទិន្តិបិ អភិនិបជ្ជន្តិបីតិ ។ សច្ចំ

បាចិត្តិយកណ្ត អនុការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

នឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទាំងឡាយដើរចាំសិន
 ទំព័រព្រាហ្មណ៍មក ។ ពួកភិក្ខុនីគិតគ្នាថានឹងបង្កើនចាំព្រាហ្មណ៍មកសិនដែរ
 គិតដូច្នេះហើយក៏ក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេក រួចខ្វះអង្គុយ ខ្វះដេក ។
 ឯព្រាហ្មណ៍នោះមកក្នុងរាត្រី ហើយពោលពាក្យនេះនឹងនាងព្រាហ្មណ៍
 នោះថា ស្រីទាំងនេះជាអ្វី ។ នាងព្រាហ្មណ៍ឆ្លើយថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់
 (ស្រីទាំងឡាយនេះជា) ភិក្ខុនី ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរទង់ទាញស្រីក្តីមានត្រង្គលនេះចេញ ថាដូច្នេះហើយក៏ឲ្យគេ
 ទង់ទាញចេញពីផ្ទះទៅ ។ ឯភិក្ខុនីទាំងនោះនាំគ្នាទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថិ
 ហើយប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តី
 ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ថា
 ពួកភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិនបាន
 ប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះនូវកម្រាលស-
 ម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនីចូលទៅក្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលា
 វិកាល ហើយមិនទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យ
 គេក្រាលខ្លះនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ ពិត
 មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក៏បន្ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គោ

ភក្កវាតិ ។ វិកាហំ ពុទ្ធា ភក្កវា កាមំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ វិកាលេ កុលានិ ឧបសង្កម្ភិត្វា សាមីកេ
 អនាបុច្ឆា សេយ្យំ សន្នវិត្វា វា សន្នរាមេត្វា វា អភិនិ-
 សីទិស្សន្តិបំ អភិនិបជ្ជិស្សន្តិបំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ វិកាលេ
 កុលានិ ឧបសង្កម្ភិត្វា សាមីកេ អនាបុច្ឆា សេយ្យំ
 សន្នវិត្វា វា សន្នរាមេត្វា វា អភិនិសីទេយ្យ វា អភិនិ-
 បន្ថេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិវាតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនិវាតិ ។ វិកាលោ នាម អត្ថដ្ឋតេ សុរិយេ យាវ
 អរុណាគ្គមនា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយ
 កុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ ឧប-
 សង្កម្ភិត្វាតិ តត្ថ កត្តា ។ សាមីកេ អនាបុច្ឆាតិ យោ
 តស្មី កុលេ មនុស្សោ សាមីកោ ទាតុំ តំ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
 ភិក្ខុនីមិនសមនឹងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល មិនទាន់
 បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ហើយក្រាលឯងខ្លះ ឲ្យគេក្រាលខ្លះនូវ
 កម្រាលសម្រាប់ដេក រួចអង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិកាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណា មួយចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយក្នុងវេលាវិកាល ហើយមិន
 ទាន់បានប្រាប់ពួកជនជាម្ចាស់សិន ក៏ក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវ
 កម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបាតដក
 កណ្ឌទី១ រួចហើយ ។ ដែលហៅថា វេលាវិកាល គឺតាំងពីព្រះអាទិត្យ
 អស្តង្គតទៅដល់អរុណរាស្មីឡើង ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់
 ត្រកូលទាំង ៤ គឺត្រកូលក្សត្រិ ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ១ ត្រកូលអ្នក
 រកស៊ីជួញប្រែធ្វើស្រែចំការ ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួលគេ ១ ។ ពាក្យថា
 ចូលទៅរក គឺទៅក្នុងត្រកូលនោះ ។ ពាក្យថា មិនទាន់បានប្រាប់
 ពួកជនជាម្ចាស់សិន សេចក្តីថា មនុស្សណាជាម្ចាស់ក្នុងត្រកូលនោះ
 ដែលអាចដើម្បីប្រគេន (វត្ថុអ្វីៗ បាន) ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់

បាចិត្តិយកណ្តោ អន្តរាវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អនាបុច្ឆា ។ សេយ្យំ ឆាម អន្តមសោ បណ្ណាសន្តា-
 រោបិ ។ សន្តវត្ថាតិ សយំ សន្តវត្ថា ។ សន្តរាបេ-
 ត្ថាតិ អញ្ញំ សន្តរាបេត្ថា ។ អភិទីសីទេយ្យាតិ តស្មី
 អភិទីសីទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អភិទីបដ្ឋេយ្យាតិ
 តស្មី អភិទីបដ្ឋតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(២០៧) អនាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ
 សន្តវត្ថា វា សន្តរាបេត្ថា វា អភិទីសីទតិ វា អភិទី-
 បដ្ឋតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆិតេ វេម-
 តិកា សេយ្យំ សន្តវត្ថា វា សន្តរាបេត្ថា វា អភិទីសី-
 ទតិ វា អភិទីបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនា-
 បុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា សេយ្យំ សន្តវត្ថា វា សន្តរា-
 បេត្ថា វា អភិទីសីទតិ វា អភិទីបដ្ឋតិ វា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អនាបុច្ឆិតសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខិយស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខិ-
 យស្ស ។ អាបុច្ឆិតេ អាបុច្ឆិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

បាបិត្តិយកណ្ណ អន្តរាវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីញ៉ាំង

មនុស្សនោះ ។ ដែលហៅថា កម្រាលសម្រាប់ដេក ដោយហោចទៅ
 សូម្បីតែកម្រាលជាការនៃស្លឹកឈើ (ក៏ជាកម្រាលដែរ) ។ ពាក្យថា
 ក្រាលឯង គឺក្រាលដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេក្រាល គឺឲ្យអ្នកដទៃ
 ក្រាល ។ ពាក្យថា អង្គុយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីអង្គុយលើកម្រាលសម្រាប់
 ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។ ពាក្យថា ដេក គឺភិក្ខុនីដេកលើ
 កម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

(២០៧) ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
 ទាន់បានប្រាប់មែន ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់
 ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិន
 ទាន់បានប្រាប់ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្រាលឯងក្តីឲ្យគេក្រាល
 ក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។
 ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនមិនទាន់បានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ទៅវិញ
 ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តីនូវកម្រាលសម្រាប់ដេក ហើយអង្គុយ
 ក្តី ដេកក្តី ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំ
 គាល់ថាមិនទាន់បានប្រាប់ទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែលខ្លួន
 បានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ម្ចាស់ផ្ទះដែល
 ខ្លួនប្រាប់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិសយបិដកេ វិក្កុនីវិក្កេ

(២០៨) អនាថត្ថិ អាបុត្តា សេយ្យំ សន្តវិត្តា វា
សន្តវាបេត្វា វា អភិនិស័ទតិ វា អភិនិបដ្ឋតិ វា កិលា-
នាយ អាបទាសុ ឧម្មត្ថិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អនុការវិគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(២០៩) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភទ្ទាយ កាបិលានិយា អន្តេវា-
សំនំ ភិក្ខុនី^(១) ភទ្ទំ កាបិលានី សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ។
ភទ្ទា កាបិលានី ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោច អយំ មំ អយ្យ
ភិក្ខុនី សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេតិ ឥមស្សាហំ បីវំ ទស្សមីតិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី ធុក្កហិតេន ធូបធាវិតេន បរំ ឧដ្ឋា-
បេតិ^(២) អហំ កិរយ្យេ អយ្យំ ន សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេមិ ន កិរ
មេ អយ្យា បីវំ ទស្សមីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជីយន្តិ វិទាចេន្តិ កខំ ហិ ធាម

១ ឧ. ម. អន្តេវាសិក្ខុនី ។ ឧ. ម. ឧដ្ឋាបេសីតិ ទិស្សតិ ។

វិធីបិណ្ឌ កំពុងរីករាលដាល

(២០៨) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយក្រាលឯងក្តី ឲ្យគេក្រាលក្តី រុករានសម្រាប់ដេក
ហើយអង្គុយក្តី ដេកក្តី ១ ភិក្ខុនីមានដម្លង ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនី
ឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចក្ខណ៍ ។

អន្តរាយក្តី សិក្ខាបទទី ៨

(២០៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី
ជាសិស្សរបស់ភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីតែងតែបម្រើភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីដោយ
គោរព ។ ភិក្ខុកាបិលានីភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុនីថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ ភិក្ខុនីនេះតែងបម្រើខ្ញុំដោយគោរព ខ្ញុំនឹងឲ្យបីវដ្តលក្ខណ៍
នេះ ។ ឯភិក្ខុនីនោះពោលមើលងាយវិញ ដោយការប្រកាន់យកអាត្រក
របស់ខ្លួន ដោយការពិចារណាខុស (របស់ខ្លួន) ថា បពិត្រលោកម្ចាស់
ពួកខ្ញុំមិនបម្រើលោកម្ចាស់ដោយគោរពទេ ពួកលោកម្ចាស់មិនឲ្យបីវ
មកខ្ញុំទេ ។ ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនី
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបន្តាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមនឹង

ភិក្ខុនី ឧត្តហិតេន ទ្វិបធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឧត្តហិតេន ទ្វិបធារិតេន
 បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតីតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
 ភកកា កមំ ហិ ធាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ឧត្តហិតេន ទ្វិប-
 ធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេស្សតី ទេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្មាទំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ សមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ឧត្តហិតេន ទ្វិប-
 ធារិតេន បរំ ឧជ្ឈាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២០០] យា បធាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ឧត្តហិតេនាតិ អញ្ញាថា កហិតេន^(១) ។ ទ្វិបធារិតេនាតិ
 អញ្ញាថា ឧបធារិតេន ។ បរន្តិ ឧបសម្បន្តំ ឧជ្ឈាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ឧ.ម. ឧត្តហិតេន ។

ធម្មតិយកណ្ត អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មើលងាយគេ ដោយការប្រកាន់អាគ្រក់ ដោយការពិចារណាខុសសោះ
 ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមើល
 ងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាគ្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ពិត
 មែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះវៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
 មិនសមបើនឹងមើលងាយគេដោយការប្រកាន់យកអាគ្រក់ ដោយការពិចា-
 រណាខុសទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
 ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបួស-
 ដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមើលងាយគេដោយ
 ការប្រកាន់យកអាគ្រក់ ដោយការពិចារណាខុស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបា-
 រាជិកកណ្តទី១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយការប្រកាន់យកអាគ្រក់
 សេចក្តីថា ដោយការប្រកាន់យកដោយប្រការដទៃ (គឺប្រកាន់ខុស) ។
 ពាក្យថា ដោយការពិចារណាខុស សេចក្តីថា ដោយការពិចារណាដោយ
 ប្រការដទៃ (យល់ខុស) ។ ពាក្យថា មើលងាយគេ សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
 មើលងាយឧបសម្ព័ន្ធទាំងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិធីបិណ្ឌ វិញ្ញាបនបត្រ

[២០១] ឧបសម្ព័ន្ធជាយ ឧបសម្ព័ន្ធសញ្ញា ឧជ្ឈា-
 បេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ព័ន្ធជាយ វេមតិកា
 ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ព័ន្ធជាយ អ-
 នុបសម្ព័ន្ធសញ្ញា ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អនុបសម្ព័ន្ធន្ត ឧជ្ឈាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។ អនុប-
 សម្ព័ន្ធជាយ ឧបសម្ព័ន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។
 អនុបសម្ព័ន្ធជាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។ អនុ-
 បសម្ព័ន្ធជាយ អនុបសម្ព័ន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។

[២០២] អនាបត្តិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អន្តរាវគ្គស្ស វិញ្ញាបនបត្រ

[២០៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្ខវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អត្តនោ ភណ្ឌកំ
 អបស្សនិយោ ចណ្ហកាលី ភិក្ខុនី ឯតទេវេច្ចំ អបយេ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(២១១) ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្ព័ន្ធវែមន ហើយ
មើលឆាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ហើយមើលឆាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាអនុបសម្ព័ន្ធទៅវិញ ហើយមើលឆាយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ភិក្ខុនីមើលឆាយអនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុ-
នីសំគាល់ថា ឧបសម្ព័ន្ធទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាជាអនុបសម្ព័ន្ធវែមន ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២១២) វេរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ២ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឆត៍ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(២១៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាោះឯង
ពួកភិក្ខុនី កាលមិនឃើញភិក្ខុរបស់ខ្លួន បានពោលពាក្យនេះនឹងចណ្ឌ-
កាលភិក្ខុនីថា បត់ត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ឃើញភិក្ខុរបស់ពួកយើង

ពាចិត្តិយកល្លោ អន្តការវិគ្គស្ស វិមសិក្ខាបទេ និពាធំ

អម្ពាតំ កណ្ណាតំ បស្សេយ្យាសីតំ ។ ចណ្ណាកាលំ ភិក្ខុនី
 ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិចារេតិ អហមេវ នួន ចោរី អហមេវ
 នូនាលជ្ជិនី យា អយ្យា អត្ថនោ កណ្ណាតំ អបស្សន្តិយោ
 តា មំ ឯវមាហំសុ អបយ្យេ អម្ពាតំ កណ្ណាតំ បស្សេ-
 យ្យាសីតិ សចាហយ្យេ តុម្ពាតំ កណ្ណាតំ កណ្ណាមិ
 អស្សមណី ហោមិ ព្រហ្មចរិយា ចរាមិ និរយំ ឧបបជ្ជាមិ
 យា បន មំ អក្ខតេន ឯវមាហ សាបិ អស្សមណី
 ហោតុ ព្រហ្មចរិយា ចរតុ និរយំ ឧបបជ្ជត្វតិ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បន្នា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
 វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ណាកាលំ អត្តានំបិ
 បរិបិ និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសប្បត្តិតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលំ ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរិបិ
 និរយេនបិ ព្រហ្មចរិយេនបិ អភិសប្បត្តិតិ ។ សច្ចំ ភក-
 វាតិ ។ វិគរហំ តុទ្ធោ ភកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ចណ្ណាកាលំ ភិក្ខុនី អត្តានំបិ បរិបិ និរយេនបិ ព្រហ្ម-
 ចរិយេនបិ អភិសប្បត្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

បាចិត្តយកណ្ណ អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

ដែរឬ ។ ចណ្ណកាលីភិក្ខុនីកំពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ខ្ញុំឯង
 ជាស្រីចោរពិតឬ ខ្ញុំឯងជាស្រីគ្មានសេចក្តីខ្មាសពិតឬ ពួកលោកម្ចាស់ណា
 មិនឃើញកណ្ណរបស់ខ្លួន ពួកលោកម្ចាស់នោះពោលនឹងខ្ញុំយ៉ាងនេះថា ប-
 ពិត្រលោកម្ចាស់លោកម្ចាស់ឃើញកណ្ណរបស់យើងដែរឬទេ បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ ប្រសិនបើខ្ញុំយកកណ្ណរបស់លោកមែន ខ្ញុំមិនមែនជាសមណីទេ ខ្ញុំ
 ឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ហើយ ខ្ញុំនឹងទៅកើតក្នុងនរក ចំណែកឯភិក្ខុនីណា
 ពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងខ្ញុំដោយពាក្យមិនពិត ភិក្ខុនីនោះឯង ចូរកុំឱ្យជា
 សមណី ចូរឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ចូរទៅកើតក្នុងនរកបុរៈ ។ ពួកភិក្ខុនី
 ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីនោះកំពោលទោស តិះដៀល
 បន្តបង្ហាត់ថា ចណ្ណកាលីជាម្ចាស់មិនសមនឹងផ្កាសាខ្លួនឯងផង អ្នកឯទៀត
 ផង ដោយនរកផង ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ផងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
 ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ណកាលីភិក្ខុនីផ្កាសាខ្លួន
 ឯងផង អ្នកឯទៀតផង ដោយនរកខ្លះ ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ខ្លះ ពិតមែន
 ឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ណកាលី
 ភិក្ខុនីមិនសមនឹងផ្កាសាខ្លួនក្តី អ្នកឯទៀតក្តី ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្ម-
 ចរិយធម៌ក្តីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែនទាំងឡាយដែរថាដល់ពួក

វិធីបំផុស ភិក្ខុវិភាគ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 វេ វេ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បទ ភិក្ខុនិ អត្តានំ
 វា បរំ វា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសមេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២០៤) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ត អនិប្បតា
 ភិក្ខុនិ ។ អត្តានន្តិ បច្ចុតំ ។ បរន្តិ ឧបសម្ពន្ធន្តិ
 និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសមតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

(២០៥) ឧបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធសញ្ញា និរយេន
 វា ព្រហ្មចរិយេន វា អភិសមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧបសម្ពន្ធាយ វេមតិកា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា
 អភិសមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ
 អនុបសម្ពន្ធសញ្ញា និរយេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា
 អភិសមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ តិរច្ឆានយោនិយា
 វា បិត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោគត្តេន^(១) វា អភិសមតិ

១ ឧ. បេត្តិវិសយេន វា មនុស្សទោគត្តេន ។

វិទ្យាបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីត្រូវ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយផ្កាសាខូនឯងក៏
អ្នកឯទៀតក្តី ដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខូនឯង គឺចំពោះខូនឯង ។ ពាក្យថា
អ្នកឯទៀត សេចក្តីថា ភិក្ខុនីផ្កាសាឧបសម្បន្នាផងគ្នា ដោយនរកក្តី ដោយ
ព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៥) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្បន្នាមែន ហើយផ្កា-
សាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ប-
ន្នា តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយផ្កាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្ម-
ចរិយធម៌ក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុប-
សម្បន្នាទៅវិញ ហើយផ្កាសាដោយនរកក្តី ដោយព្រហ្មចរិយធម៌ក្តី
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាដោយកំណើតនៃសត្វតិរច្ឆានក្តី ដោយ
បេតវិស័យក្តី ដោយការជាមនុស្សមានត្រកូលថោកទាបក្តី ត្រូវអាបត្តិ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្ន អភិសបតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្បន្នាយ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(២០៦) អនាបត្តិ អត្ថបុរេត្វារាយ ធម្មបុរេត្វារាយ អ-
 នុសាសនីបុរេត្វារាយ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

អន្ធការវិជ្ជស្ស ទេសមសិក្កាបទំ

(២០៧) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ
 សទ្ធិ ភណ្ឌិតា អត្តនា វេជិត្វា វេជិត្វា រោទតិ ។ យា
 តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ទីយន្តំ
 វិទាចេន្តំ កេមំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ឌាកាលី អត្តានំ
 វេជិត្វា វេជិត្វា រោទិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ

បាបិក្ខិយកណ្ត អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ និទាន

ទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាអនុបសម្បន្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បន្នា
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បន្នា
តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(២១៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីផ្កាសាព្រោះធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្កាសាព្រោះធ្វើធម៌ឲ្យជា
ប្រធាន ១ ភិក្ខុនីផ្កាសាព្រោះធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅឲ្យជាប្រធាន ១
ភិក្ខុនីឆត្ថ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អន្តការវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(២១៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ (គាត់នោះឯង ចណ្ឌ-
កាលភិក្ខុនីឈ្មោះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយក៏វាយតបទះខ្លួនឯងហើយយំ ។ ពួក
ភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនីនោះពោលទោស គំនុំ
ជៀល បន្ទះបង្ហាត់ថា ចណ្ឌ កាលភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតបទះខ្លួនហើយយំ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកចណ្ឌ កាល

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ចណ្ឌកាលំ ភិក្ខុនី អត្តានំ វេទិត្វា វេទិត្វា រោទតីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កេមំ ហិ ជាម
 ភិក្ខុវេ ចណ្ឌកាលំ ភិក្ខុនី អត្តានំ វេទិត្វា វេទិត្វា
 រោទិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសង្ខានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី អត្តានំ
 វេទិត្វា វេទិត្វា រោទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អត្តានន្តិ បច្ចតំ ។ វេទិត្វា វេទិត្វា រោទតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ វេទតិ ន រោទតិ អាបត្តិ ឧក្កដស្ស ។ រោទតិ
 ន វេទតិ អាបត្តិ ឧក្កដស្ស ។

[២០៩] អនាបត្តិ ញាតិព្យសនេន វា ភោគព្យស-
 នេន វា ភោគព្យសនេន វា ដុដ្ឋា រោទតិ ន វេទតិ ឧម្មតិ-
 កាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អនុការវេទោ ទុកិយោ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីវាយតបំប៉នខ្លួនឯងហើយយំ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ(ទ្រង់តិះដៀ-
 លថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលភិក្ខុនីមិនសមនឹងវាយតបំប៉នខ្លួនឯង
 ហើយយំសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
 ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបួរសំ-
 ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយវាយតបំប៉នខ្លួនឯង
 ហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២១៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិក
 កណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺចំពោះខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនី
 វាយតបំប៉នហើយយំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែវាយតែមិនយំ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខជ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែយំតែមិនបានវាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខជ ។

(២១៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមានៗយ៉ាង) ៖
 គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីវិនាសញ្ញាតិក្តី សេចក្តីវិនាសកោតសម្បត្តិក្តី សេចក្តី
 វិនាសព្រះរោគក្តី មកប៉ះពាល់ហើយយំតែមិនវាយ (ខ្លួនឯង) ១
 ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឥត្ថវិគ្គយ្យ បរិមេសិក្ខាបទី

[២២០] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហាវតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ អចរតិ-
យា ននិយា វេសិយាហិ សទ្ធិំ នត្តា ឯកភិក្ខុ នហា-
យន្តិ ។ វេសិយា តា ភិក្ខុនិយោ ឧប្បណ្ឌាសំ^(១) តិក្ខុ
ខោ នាម អយ្យេ តុម្ហាតំ នហារាជំ ព្រហ្មចរិយំ ចិ-
ណ្ឌោន ននុ នាម កាមា បរិកុញ្ញតត្វា យនា និណ្ឌា
ភវិស្សថ តនា ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សថ ឯវំ តុម្ហាតំ ឧ-
កោ អត្តា^(២) បរិក្ខហិតា ភវិស្សន្តិតិ ។ ភិក្ខុនិយោ វេ-
សិយាហិ ឧប្បណ្ឌាយមាណា^(៣) មន្ទំ អហេសំ ។ អថខោ
តា ភិក្ខុនិយោ ឧបស្សយំ តនា ភិក្ខុនិយោ ឯវំ ឯកមត្តំ
អារោចេសំ ។ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឯវំ ឯកមត្តំ អារោ-
ចេសំ ។ ភិក្ខុ ភគវតោ ឯកមត្តំ អារោចេសំ ។ អថ-
ខោ ភគវា ឯកស្មី និទានេ ឯកស្មី បករណេ ធម្ម-
កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមណ្ឌេសំ តេនហិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ

១ ឧ. ម. ឧប្បណ្ឌាសំ ។ ២ ឧ. អត្តា ។ ៣ ឧ. ប. ឧប្បណ្ឌាយមាណា ។

ឥតិវុត្តិ សិក្ខាបទទី ១

(២២០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួក
ភិក្ខុនីច្រើនរូបមានកាយអាក្រាតឆ្អឹងទឹកព្រូងកំពង់ទឹកមួយ ជាមួយនឹងពួក
ស្រីពេស្យា ក្នុងស្ថានអចិរវត្ថី ។ ពួកស្រីពេស្យានាំគ្នាចំអកលេងនឹងភិក្ខុនី
ទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកកំពុងពេញក្រមុំសន្សំ
ព្រហ្មចរិយធម៌ប្រយោជន៍អ្វី ពួកលោកគួរតែនៅបរិភោគកាមទៅសិន
កាលណាលោកទាំងឡាយចាស់ សឹមពួកលោកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌
ក្នុងកាលណោះចុះ កាលបើធ្វើយ៉ាងនេះ ប្រយោជន៍ទាំងពីរឈ្មោះថាពួក
លោកបានកាន់យកហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយកាលដែលពួកស្រីពេស្យា
និយាយចំអក (ដូច្នោះ) ក៏មានសេចក្តីអៀនឱស ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីទាំង
នោះនាំគ្នាទៅកាន់លំនៅហើយប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលសេចក្តីនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរ
នេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម៌ក៏ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ
មកក្នុងពេលនោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះគឺជាគតនឹងបញ្ចត្ត

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សមិ នស អត្តសេ បដិច្ច សង្ឃ-
សុដ្ឋតាយ ។ បេ ។ វិនយានុក្កហាយ វេញ បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
នត្តា នហាយេយ្យ ចាចិត្តយន្តំ ។

[២២០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ត អជិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
នត្តា នហាយេយ្យាតិ អនិវត្តា វា អចារុតា វា នហា-
យតិ បយោគេ ធុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ
ចាចិត្តយស្ស ។

[២២២] អនាបត្តិ អច្ឆន្ទចរិកាយ វា នច្ឆចរិកា-
យ វា អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

នគរិក្ខស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២២៣] តេន សមយេន តុន្នោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហាតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខុនីនំ ឧទកសាដិកា
អនុញ្ញាតា ហោតិ ។ នព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ភគវតា

វិសយបំណក វិចិត្រវិភង្គ

សិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនិទាន់ឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវប្រយោជន៍ទាំងឡាយ
១០ប្រការ គឺដើម្បីសេចក្តីល្អដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់
វិន័យ ១ ម្ចាស់ភិក្ខុនិទាន់ឡាយ ពួកភិក្ខុនិច្ចរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ
យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយអាត្រាតកាយឆ្លុតទឹក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយមានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
បារាជិកកណ្ឌទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា អាត្រាតកាយឆ្លុតទឹក សេចក្តី
ថា ភិក្ខុនិមិនស្ងៀកសម្ពត្តិឬមិនដណ្តប់សម្ពត្តិហើយឆ្លុតទឹក ត្រូវអាបត្តិ
ទុកដកដងប្រយោគដែលឆ្លុត វេលាឆ្លុតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនិមានចីវរដែលពួកចោរលួចយកទៅ ឬមានចីវរបាត់ទៅ ១ ភិក្ខុនិ
មានសេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុនិឆត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឥត្ថវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(២២៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងអារាម
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសម្ពត្តិឆ្លុតទឹកដល់ពួកភិក្ខុនិ ។ ឆព្វគ្គិយា

ឧទកសាដិកា អនុញ្ញាតាតិ អប្បមាណីកាយោ ឧទ-
កសាដិកាយោ ធាវេស្សំ បុរោតិ បច្ឆតោតិ អាគម្ព-
ន្តា អាហិណ្ឌាន្តា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កងំ ហិ ឆាម ធាតុ-
ត្តិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណីកាយោ ឧទកសាដិកា-
យោ ធាវេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធាតុត្តិយា
ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណីកាយោ ឧទកសាដិកាយោ
ធាវេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភកវ កងំ
ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ធាតុត្តិយា ភិក្ខុនិយោ អប្បមាណី-
កាយោ ឧទកសាដិកាយោ ធាវេស្សន្តំ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នាទំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តំ ឧទកសាដិកំ
បន ភិក្ខុនិយោ ការយមាទាយ បមាណីកា ការ-
តញ្ច ។ តត្រិទំ បមាណំ ជ័យសោ ចតស្សោ វិនិច្ឆ័យោ
សុគតវិនិច្ឆ័យោ តិរិយំ ទ្វេ វិនិច្ឆ័យោ តំ អតីត្តាមេន្តិយា
នេទនកំ វាចិត្តិយន្តំ ។

បាចិត្តិយកណ្ណា នត្តវគ្គ សំក្កាបទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយគិតគ្នាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសម្បត្តិធុតទឹក
ហើយ ទើបនាំគ្នាស្ងៀកដណ្តប់សម្បត្តិធុតទឹកទាំងឡាយ មិនមានប្រមាណ
ក៏ចាប់ទាញពីមុខខ្លះ ពីក្រោយខ្លះហើយត្រចដើរទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកធួត្តិយាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសម្បត្តិ
ធុតទឹកគ្មានប្រមាណសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកធួត្តិយាភិក្ខុនី ទ្រទ្រង់នូវសំពត់ធុតទឹកមិន
មានប្រមាណ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស
ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធួត្តិយាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងទ្រទ្រង់នូវសម្បត្តិធុតទឹកមិន
មានប្រមាណទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជន
ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនី
ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីកាលឲ្យគេធ្វើសម្បត្តិធុត
ទឹកគប្បីឲ្យធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុងសំពត់ធុតទឹកនោះ គឺ
បណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះសុគត កាលភិក្ខុនី
ធ្វើឲ្យកន្លងលើសប្រមាណនោះទៅ ត្រូវឆេះទឹកបាចិត្តិយ^(១) ។

១ គឺភិក្ខុនីត្រូវកាត់សំពត់ឲ្យត្រូវប្រមាណ ហើយសមសំដែងអាបត្តិទើបបាន ។

វិធីបដិពេ វិចិត្រវិភាគ

[២២២] ឧទកសាដិកា នាម យាយ វិវត្តាយ^(១)
 ឧហាយតិ ។ ការយមាធាយាតិ ករោន្តិយា វា ការ-
 បេន្តិយា វា បមាណិកា ការេត្វា ។ តត្រិទំ បមាណំ
 ធីយសោ ចតស្សោ វិទត្តិយោ សុគតវិទត្តិយា តិវិយំ
 ម្លេ វិទត្តិយោ ។ តំ អតិក្កាមេត្វា ករោតិ វា ការបេតិ
 វា បយោគេ ធុក្កដំ បដិលាភេន ធិដ្ឋិត្វា ចាចិត្តិយំ
 ទេសេតតំ ។

[២២៥] អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោ-
 សាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្ត-
 នា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរេហិ
 វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អញ្ញស្សត្វាយ ករោតិ វា ការបេតិ វា អាបត្តិ
 ធុក្កដស្ស ។ អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិកុញ្ញតិ
 អាបត្តិ ធុក្កដស្ស ។

វិធីបិណ្ឌ កំពុងរំលង

(២២៤) ភិក្ខុនីស្លៀកខ្លីដោយសម្ពត្តស្បៃកណ្តា សម្ពត្តស្បៃកនោះ
 ឈ្មោះថាសំពត់ស្លឹកទឹក ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
 កាលធ្វើឯងក្តី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្តី គប្បីឲ្យធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ។ ឯប្រមាណក្នុង
 សំពត់ស្លឹកទឹកនោះ គឺបណ្តោយ ៤ ចំអាម ទទឹង ២ ចំអាម ដោយចំអាមព្រះ
 សុគត ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណនោះទៅ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខក្នុងក្របយោគដែលធ្វើ ភិក្ខុនីត្រូវកាត់ក្នុងខណៈដែលបាន
 មក ហើយសឹមសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ។

(២២៥) ភិក្ខុនីសម្រេចដោយខ្លួនឯងនូវសម្ពត្តដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់
 ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវ
 សម្ពត្តដែលខ្លួនធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីសម្រេច
 ដោយខ្លួនឯងនូវសម្ពត្តដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីប្រើពួកអ្នកដទៃឲ្យសម្រេចនូវសម្ពត្តដែលពួកអ្នកដទៃធ្វើ
 មិនទាន់ស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីធ្វើឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី
 ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីបានសំពត់ស្លឹកទឹក
 ដែលអ្នកដទៃធ្វើស្រេចហើយមកប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[២២៦] អនាបត្តិ បមាណីកំ ករោតិ ឡានកំ
 ករោតិ អញ្ញោន កតំ បមាណាតិក្កនំ បដិលភិក្ខា
 ធិន្តិកា បរិកុញ្ញតិ វិនាដំ វា កុម្មត្រណំ វា សាលាប្បា-
 ការំ វា ភិសី វា តំមោហាដំ វា ករោតិ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មកាយាតិ ។

ឧត្តរវគ្គសូត្រ តតិយសិក្ខាបទំ

[២២៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថយំ
 វិហាតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អញ្ញាតិស្ស ភិក្ខុនិយា មហាក្ស
 បីវទុស្ស បីវំ ទុក្កតំ ហោតិ ទុស្សិព្វិតំ ។ ធុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនិ នំ ភិក្ខុនិ ឯតទរោច សុន្ទំ ខោ ឥន្ទេ អយ្យ
 បីវទុស្សំ បីវញ្ច ខោ ទុក្កតំ ទុស្សិព្វិតនិ ។ វិសិព្វេមិ
 អយ្យ សិព្វេស្សមីតិ ។ អាមយ្យ សិព្វេស្សមីតិ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនិ នំ បីវំ វិសិព្វេត្វា^(១) ធុល្លនន្ទាយ
 ភិក្ខុនិយា អនាសិ ។ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ សិព្វេស្សមិ
 សិព្វេស្សមីតិ នេវ សិព្វេតិ ន សិព្វាបនាយ ទុស្សកំ

១ វិសិព្វេត្វា ទុស្សិព្វិតំ ឬន សិព្វេត្វាយ វិសិព្វេត្វា វិជេត្តាតិ ទុតិយសារត្ថទីបនីដិកា ។

បាចិត្តយកណ្ណំ នត្តវគ្គំ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

(២២៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យត្រូវប្រមាណ ១ ភិក្ខុនីធ្វើថយពីប្រមាណចុះមក ១ ភិក្ខុនីបាន
 ទុកសាដកដែលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ ហើយយកមកកាត់
 ចេញទើបប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុនីធ្វើឲ្យជាពិតានក្តី ជាកម្រាលក្រាលផែនដីក្តី
 ជារនាំងក្តី ជាពូកក្តី ជាឡើយក្តី ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

នត្តវគ្គំ សិក្ខាបទទី ៣

(២២៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិទ្រង់គង់នៅក្នុងអារាម
 ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សម្ពត្ថ
 សម្រាប់ធ្វើចីវររបស់ភិក្ខុនី ១ រូបមានដំឡូងច្រើន ចីវរ (នោះ) ធ្វើកម័នល្អ
 ដេរកម័នល្អ ។ ប៉ុលួនន្ទាភិក្ខុនីបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នៃ
 លោកម្ចាស់ សម្ពត្ថចីវររបស់លោកនេះល្អណាស់ តែចីវរនោះធ្វើមិនល្អ
 ដេរមិនល្អ ។ ភិក្ខុនីនោះពោលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងរុសចេញ
 លោកម្ចាស់នឹងដេរឲ្យប្អូន ។ ប៉ុលួនន្ទាភិក្ខុនីឆ្លើយថា អើលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹង
 ដេរឲ្យ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីនោះកុសចីវរនោះចេញ ហើយប្រគល់ឲ្យ
 ប៉ុលួនន្ទាភិក្ខុនី ។ ប៉ុលួនន្ទាភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងដេរ ។ តែមិនដេរ

វិធីយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនំនំ ឯតបត្ថំ អា-
 រោចេសំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិទាចេន្តិ កមំ ហំ ឆាម អយ្យា
 បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិយោ ចីវំ វិសិញ្ញាបេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ
 ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ ។ បេ ។ សេច្ចំ
 ករិ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនិយោ ចីវំ វិសិញ្ញា-
 បេត្វា នេវ សិព្វតិ ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ-
 តិ ។ សេច្ចំ កតវាតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា កតវា កមំ ហំ
 ឆាម ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនិយោ ចីវំ វិសិញ្ញា-
 បេត្វា នេវ សិព្វេស្សតិ ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនិយោ ចីវំ វិសិញ្ញា
 វា វិសិញ្ញាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកិនី នេវ
 សិព្វេយ្យ ន សិញ្ញាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ អញ្ញាត្រ
 ចត្វាបញ្ចាហា ទាចិត្តិយន្តិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ។ ភិក្ខុនីនោះក៏ប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ពួក
ភិក្ខុនីផងគ្នា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ថុល្លនន្ទាជា
ម្ចាស់មិនសមបីនឹងឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុស្សីវេចព្រហ្មហើយក៏មិនដេរខ្លួនឯង មិន
ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរវិញសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុស្សីវេចព្រហ្មហើយ
មិនដេរខ្លួនឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ជោគឡើងតិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹង
ឲ្យភិក្ខុនីផងគ្នារុស្សីវេចព្រហ្មហើយ មិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
ឲ្យគេដេរទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរុស្សី
ឯងក្តី ឲ្យគេរុស្សីក្តី នូវថ្វីវេរបស់ភិក្ខុនីផងគ្នា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តី
អន្តរាយក្នុងកាលជាខាងក្រោយទេ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់-
ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរវែលងតៃ (ដកល់ទុក)
ត្រីម ៤ - ៥ ថ្ងៃ ។

[២២៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជិតិ ។
 ភិក្ខុជិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុជិយា ។ ចីវរំ ឆាម ធន្នំ
 ចីវរំ អញ្ញាតំ ចីវរំ ។ វិសិទ្ធេត្វាតិ សយំ វិសិទ្ធេត្វា ។
 វិសិទ្ធាបេត្វាតិ អញ្ញំ វិសិទ្ធាបេត្វា ។ សា បច្ឆា
 អនន្តរាយិកំជិតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ សិទ្ធេយ្យាតិ
 ន សយំ សិទ្ធេយ្យ ។ ន សិទ្ធាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 កេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ អញ្ញាត្រ
 ចត្វាបបញ្ចាហាតិ វេបេត្វា ចត្វាបបញ្ចាហំ ។ នេវ
 សិទ្ធិស្សាមិ ន សិទ្ធាបនាយ ឧស្សុក្កំ កាស្សាមិតិ
 ធុរំ ជិត្តិត្តមត្ថេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៩] ឧបសម្មន្ទាយ ឧបសម្មន្ទសញ្ញា ចីវរំ
 វិសិទ្ធេត្វា វា វិសិទ្ធាបេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិ-
 កំជិតិ នេវ សិទ្ធេតិ ន សិទ្ធាបនាយ ឧស្សុក្កំ កេរោតិ
 អញ្ញាត្រ ចត្វាបបញ្ចាហា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧបសម្មន្ទាយ វេមតិកា ចីវរំ វិសិទ្ធេត្វា វា វិសិទ្ធា-
 បេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកំជិតិ នេវ សិទ្ធេតិ ន

បាចិត្តិយកណ្ណំ នត្តវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទវិភង្គ

(២២៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 បារាជិកកណ្ណំ សិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺភិក្ខុនីឯ
 ទៀត ។ ដែលហៅថា ចីវរនោះ បានដល់ចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ ។
 ពាក្យថា រុសឯង គឺរុសចេញដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ឲ្យគេរុស
 គឺប្រើអ្នកដទៃឲ្យរុស ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយក្នុង
 ពេលជាខាងក្រោយទេ គឺគ្មានសេចក្តីអន្តរាយសោះឡើយ ។ ពាក្យថា
 មិនដេរឯង គឺភិក្ខុនីមិនដេរដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការខ្វល់-
 ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ គឺភិក្ខុនីមិនបណ្តឹងអ្នកដទៃឡើយ ។ ពាក្យថា វៀរ
 លែងតែ (ដកល់ទុក) ត្រឹម ៤ - ៥ ថ្ងៃ គឺលើកទុកត្រឹម ៤ ថ្ងៃ ៥ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។
 បើភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ពុទ្ធាចារ្យថា អញមិនដេរឯង អញនឹងមិនធ្វើនូវសេចក្តី
 ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរដូច្នេះ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៩) ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីក៏សំគាល់ថា ឧបសម្ព័ន្ធច្រើន ហើយ
 រុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តីនូវចីវរ លុះតែមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះក៏មិន
 មានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ
 គេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤ - ៥ ថ្ងៃ ។ ឧបស-
 ម្ព័ន្ធ តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី នូវចីវរ
 តែមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ

វិធីបំផុស ភិក្ខុវិភិក្ខោ

សំព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វាបញ្ចា-
 ហា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ អនុប-
 សម្ពន្ធសញ្ញា បីវំ វិសិទ្ធាត្វា វា វិសិទ្ធាបេត្វា វា សា
 បច្ឆា អនន្តរាយិកំនី នេវ សិទ្ធាតិ ន សំព្វាបនាយ
 ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វាបញ្ចាហា អាបត្តិ
 ទាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ វិសិទ្ធាត្វា វា វិសិទ្ធា-
 បេត្វា វា សា បច្ឆា អនន្តរាយិកំនី នេវ សិទ្ធាតិ ន
 សំព្វាបនាយ ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វាប-
 ញ្ចាហា អាបត្តិ ឧត្តជស្ស ។ អនុបសម្ពន្ធាយ បីវំ
 វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ វិសិទ្ធាត្វា វា វិសិទ្ធាបេត្វា វា សា
 បច្ឆា អនន្តរាយិកំនី នេវ សិទ្ធាតិ ន សំព្វាបនាយ
 ឧស្សុក្កំ កកោតិ អញ្ញត្រ ចត្វាបញ្ចាហា អាបត្តិ
 ឧត្តជស្ស ។ អនុបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធសញ្ញា
 អាបត្តិ ឧត្តជស្ស ។ អនុបសម្ពន្ធាយ វេមតិកា អាបត្តិ
 ឧត្តជស្ស ។ អនុបសម្ពន្ធាយ អនុបសម្ពន្ធសញ្ញា
 អាបត្តិ ឧត្តជស្ស ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជា អនុបសម្បន្នាទៅវិញ រុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី ខ្ញុំចាំវា តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការ ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី ខ្ញុំបរិក្ខារដទៃ តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរ ឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ ភិក្ខុនីរុសឯងក្តី ប្រើគេឲ្យរុសក្តី ខ្ញុំចាំវាក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី របស់អនុបសម្បន្នា តមកខាងក្រោយ ភិក្ខុនីនោះមិនមាន សេចក្តីអន្តរាយឡើយ ហើយមិនដេរឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេ ដេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ វៀរលែងតែ (ទុកដាក់) ត្រឹម ៤-៥ ថ្ងៃ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នាដែល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៣០] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេ សិទ្ធា
ន លភតិ ករោន្តិ^(១) ចត្វាបព្វាហំ អតិក្កាមេតិ កិលា-
នាយ អាបនាសុ ឧម្មត្តកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

សត្តវគ្គសូត្រ បព្ពត្តសិក្ខាបទំ

[២៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ ចីវរំ
និក្ខិបិទ្ធា សន្តរត្ថវេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តំ ។ តានិ
ចីវរានិ ចីវំ និក្ខិត្តានិ កណ្ណាតិតានិ ហោន្តំ ។ តានិ
ភិក្ខុនិយោ ឌីតាបេន្តំ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតទេវេច្ចំ កស្សិមាជំ អយ្យេ ចីវរានិ កណ្ណាតិតានិ ។
អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អារោចេស្មំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិដ្ឋា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ

បាបិយកណ្ណ ឥត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

(២៣០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
 គឺក្នុងមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ក្នុងកំពុងតែ
 ធ្វើស្រាប់តែកន្លងហួស៤-៥ ថ្ងៃទៅ ១ ក្នុងមានជម្ងឺ ១ ក្នុងមានសេចក្តី
 អន្តរាយផ្សេង ១ កើតឡើង ១ ក្នុងឆ្លង ១ ក្នុងជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

ឥត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(២៣១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់គង់នៅវត្ត
 ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
 ពួកក្នុងធ្វើចីវរ (សង្ឃារដ៏) ទុកក្នុងដៃនៃក្នុងទាំងឡាយ ហើយចៀស
 ចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីវរទៅប៉ុណ្ណោះ ។ ចីវរ
 ទាំងឡាយដែលពួកក្នុងធ្វើទុកយូរពេកនោះក៏ដុះផ្សិតស្លាប់ហួសទៅអស់ ។
 ក្នុងទាំងឡាយយកចីវរទាំងនោះទៅសំដីលហាល ។ ក្នុងទាំងឡាយបាន
 និយាយពាក្យនេះនឹងក្នុងទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចីវរទាំង
 នេះរបស់អ្នកណា ក៏ដុះផ្សិតស្លាប់ហួសអស់ ។ ទើបក្នុងទាំងនោះប្រាប់សេច-
 ក្តីនេះដល់ក្នុងទាំងឡាយ ។ ក្នុងទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នា
 តិច ៗ បេ ៗ ក្នុងទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្ហាប់ថា

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ហត្ថេ បីវំ និក្ខេបិត្វា សន្តត្ថេន ជនបទចារិកំ បក្ក-
 មិស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ភិក្ខុនីនំ ហត្ថេ បីវំ និក្ខេបិត្វា សន្តត្ថេន ជនបទ-
 ចារិកំ បក្កមន្តិតំ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា
 ភគវា កបំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនីនំ
 ហត្ថេ បីវំ និក្ខេបិត្វា សន្តត្ថេន ជនបទចារិកំ បក្ក-
 មិស្សន្តិតំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តិ យា បន ភិក្ខុនី បញ្ចាហិតំ សង្ឃាដិវរំ^(១)
 អតិក្កាមេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣២] យា បនាតិ យា ហនិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ បញ្ចាហិតំ សង្ឃាដិវរំ^(២) អតិក្កាមេយ្យតិ
 បញ្ចមំ ទិវសំ បញ្ច បីវាទំ នេវ និវាសេតិ ន ចារុបតិ
 ន ឌីតាបេតិ បញ្ចមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

១-២ ឧ. ម. សង្ឃាដិវរំ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ពួកភិក្ខុនិមនសមបីនឹងធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីវរទៅប៉ុណ្ណោះសោះ
។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅ
កាន់ចារិកជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីវរទៅប៉ុណ្ណោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិមនសមបី
នឹងធ្វើចីវរទុកក្នុងដៃនៃភិក្ខុនីទាំងឡាយ ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក
ជនបទដោយមានតែស្បង់នឹងចីវរទៅ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជា
ទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ណាមួយញ៉ាំងវារៈនៃសង្ឃាដ៏ឲ្យកន្លងហួស៥ថ្ងៃទៅ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
(២៣២) (ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តុរចេញហើយ ។ ពាក្យថា ញ៉ាំងវារៈនៃ
សង្ឃាដ៏ឲ្យកន្លងហួស៥ថ្ងៃទៅ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបានស្លៀក មិនបាន
គ្រង មិនបានសំដែងហាលនូវចីវរទាំង៥ អស់ថ្ងៃទី៥ គឺជាធ្វើឲ្យកន្លងហួស
ថ្ងៃទី៥ ទៅ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ធម្មត្ថិយកណ្តោ ឥន្ទ្រវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវាចោ

(២៣៣) បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញា
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អតិក្កន្ត-
 សញ្ញា អាបត្តិ ធិក្កដស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ វេម-
 តិកា អាបត្តិ ធិក្កដស្ស ។ បញ្ចាហានតិក្កន្តេ អនតិ-
 ក្កន្តសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(២៣៤) អនាបត្តិ បញ្ចមំ ធិវសំ បញ្ច ចរិវាជំ
 ធិវសេតិ វា ចារុបតិ វា ឌីតាបេតិ វា តិលាឆាយ
 អាបនាសុ ឌីម្ពត្តិកាយ អាធិកម្ពត្តិកាយាតិ ។

ឥន្ទ្រវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(២៣៥) តេន សមយេន តុន្នោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហាតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី បិណ្ឌាយ ចរិត្វា

ពាចិត្តិយកណ្ត ឥត្តវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(២៣៣) វារៈនៃសង្ឃាដ៏កន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់
 ថាកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ វារៈនៃសង្ឃាដ៏កន្លង
 ហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 វារៈនៃសង្ឃាដ៏កន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លង
 ទៅទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ វារៈនៃសង្ឃាដ៏មិនទាន់កន្លងហួស ៥ ថ្ងៃ
 ទៅទេ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកន្លងទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ វារៈ
 នៃសង្ឃាដ៏មិនទាន់កន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ វារៈនៃសង្ឃាដ៏មិនកន្លងហួស ៥ ថ្ងៃទៅទេ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថា មិនទាន់កន្លងទៅទេ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(២៣៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីស្ងៀកភ័ក្ត្រ គ្រងភ័ក្ត្រ សំដីលហាលភ័ក្ត្រ ឬបីវេទន៍ ៥ ក្នុងថ្ងៃទីប្រាំ ១ ភិក្ខុនី
 ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គង ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឥត្តវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

(២៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
 ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង

វិទ្យាបិដកេ កំព្ពតិកោ

អល្លចីវំ បត្តិវត្ថុ វិហារំ ចារិសំ ។ អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី តំ
 ចីវំ ចារុបិក្ខុ តាមំ បិណ្ឌាយ ចារិសំ ។ សា និក្ខមិក្ខុ
 ភិក្ខុនិយោ បុច្ឆិ អបយេ មយ្ហំ ចីវំ បស្សេយ្យជាតិ ។
 ភិក្ខុនិយោ តស្សា ភិក្ខុនិយោ ឯតមត្ថំ អាហោចេសំ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិហោចេតិ កតំ
 ហំ នាម ភិក្ខុនី មយ្ហំ ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបិស្សតីតិ ។
 អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ អាហោចេសំ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្ប័ច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ជ័យន្តិ វិហោចេន្តិ កតំ ហំ នាម ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយោ
 ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយោ ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបិស្សតីតិ^(១) ។
 សច្ចំ ភកកវាតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា ភកកវា កតំ ហំ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយោ ចីវំ អនាបុច្ឆា ចារុបិស្សតី
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។

និយមបិដក ភិក្ខុនិក្ខេប

ភិក្ខុនី ១ រូបត្រៃចរទៅបិណ្ឌបាត (ត្រៃឡប់មកវិញ) ក៏សំដីលចំរើរដែលទទឹក
 ដោយញើសហើយចូលទៅកាន់វិហារ ។ មានភិក្ខុនី១រូបយកចំរើរនោះគ្រង
 ហើយចូលទៅកាន់ស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ភិក្ខុនីនោះចេញ (ពីវិហារ)
 ទៅហើយ សួរភិក្ខុនីទាំងឡាយថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោក
 ទាំងឡាយបានឃើញចំរើររបស់ខ្ញុំដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រាប់សេចក្តីនេះ
 ដល់ភិក្ខុនីនោះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
 ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ដល់ខ្ញុំជាមុន ហើយយកចំរើរទៅគ្រងសោះ ។
 ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចំរើរ
 របស់ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ជាមុនហើយយកចំរើររបស់
 ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
 ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងមិនប្រាប់ជាមុនហើយយកចំរើររបស់
 ភិក្ខុនីផងគ្នាទៅគ្រងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

បាចន្តយកលោក ឧត្តរវត្តស្ប បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្ត

ឯវត្ត បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សម្ម សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ចីវរសង្កមនិយំ ជាវេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តំ ។

[២៣៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ
និតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
និតិ ។ ចីវរសង្កមនិយំ ជាម ឧបសម្ពន្ធាយ បញ្ចន្ត
ចីវរនំ អញ្ញាតំ ចីវរំ ។ តស្ស វា អនិទ្ធិ តំ វា អនាប្បច្ឆា
និវាសេតិ វា ចារុបតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៧] ឧបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធនុសញ្ញា ចីវរ-
សង្កមនិយំ ជាវេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបស-
ម្ពន្ធាយ វេមតិកា ចីវរសង្កមនិយំ ជាវេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ អនុបសម្ពន្ធនុសញ្ញា
ចីវរសង្កមនិយំ ជាវេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្ពន្ធាយ ចីវរសង្កមនិយំ ជាវេតិ អាបត្តិ
ឧត្តជស្ស ។ អនុបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធនុសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តយកណ្ត ឥត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ទ្រទ្រង់ (ស្ងៀកដណ្តប់) នូវសង្កមនីយចីវរ^(១) គឺចីវរដែលខ្លួនលបយក
ទៅប្រើប្រាស់មួយសំណើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តច្បាប់ហើយ ។ ចីវរដែលឈ្មោះថា សង្កមនីយ
នោះ បានដល់ចីវរទាំង ៥ ចីវរឯណាមួយ របស់ស្រីដែលជាឧបសម្បត្តិ ។
ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ជាមុនហើយស្ងៀកក្តី ត្រង់ក្តី នូវចីវរដែលភិក្ខុនីនោះមិនបាន
ឲ្យក្តី នូវសង្កមនីយចីវរនោះក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៣៧) ឧបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បត្តិ ហើយ
ទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ហើយទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ឧបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បត្តិទៅវិញ ហើយទ្រទ្រង់នូវ
សង្កមនីយចីវរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់នូវសង្កមនីយចីវររបស់
អនុបសម្បត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្បត្តិ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជា

១ ចីវរបស់ភិក្ខុនីឯទៀត ដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ម្ចាស់ចីវរហើយកាន់យកទៅ ត្រូវតែប្រគល់
ឲ្យម្ចាស់ចីវរវិញ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

វិទ្យាបិដកេ វិក្កុនិកា

ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ អនុបសម្មន្ទសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

(២៣៨) អនាបត្តិ សា វា ទេតិ តំ វា អាបុត្តា
 និវាសេតិ វា ចារុបតិ វា អច្ឆិទ្ធវិវិកាយ នដ្ឋវិវិកាយ
 អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

នគរិក្ខស្ស ឆដ្ឋិសិក្ខាបទំ

(២៣៩) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន វុល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋា-
 កកុលំ វុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
 អយ្យេ ចីវរំ ទស្សាមាតិ ។ វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តុម្រេ ពា-
 ហុក្កិទ្ធា ពហុករណីយាតិ អន្តរាយំ អកាសំ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន តស្ស កុលស្ស យរំ ទយ្ហតិ ។
 តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ ធាម អយ្យា

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិភង្គ

ឧបសម្ព័ន្ធទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្ព័ន្ធ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(២៣៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីជាម្ចាស់ថវិរនោះបានឲ្យ ១ ភិក្ខុនីបានប្រាប់ហើយស្ងៀមក្តី ដណ្តប់
ក្តីនូវថវិរនោះ ១ ភិក្ខុនីមានថវិរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានថវិរបាត់
ទៅ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឥឡូវគឺ សិក្ខាបទទី ៦

(២៣៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏ត្រាវនោះឯង
ត្រកូលឧបជ្ជាករបស់ថុល្លនន្ទភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងថុល្លនន្ទ
ភិក្ខុនីថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ពួកខ្ញុំនឹងថ្វាយថវិរដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ ថុល្ល-
នន្ទភិក្ខុនីនិយាយថា អ្នកទាំងឡាយមានកិច្ចច្រើន មានការដែលត្រូវធ្វើ
ក៏ច្រើន ដូច្នេះហើយក៏ធ្វើថវិរទានឲ្យអនុរាយទៅ ។ ទទួលពេលនោះផ្ទះ
របស់ត្រកូលនោះភ្លើងឆេះ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏ពោលទោស គំរងៀល

បុល្លនន្ទា អម្ពាតំ ទេយ្យធម្មំ អន្តរាយំ កវិស្សតិ ឧក-
 យេនម្ម^(១) បរិពាហិកា កោកេហិ ច បុព្វេន ចាតិ ។
 អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋា-
 យន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បវិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ
 កតំ ហិ នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា កណាស្ស ចីវរលាភំ
 អន្តរាយំ កវិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ
 បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី កណាស្ស ចីវរលាភំ អន្តរាយំ
 ករោតីតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា
 កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី កណាស្ស
 ចីវរលាភំ អន្តរាយំ កវិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេត្ថា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី កណាស្ស
 ចីវរលាភំ អន្តរាយំ កវេយ្យ ចាចិត្តិយន្តំ ។

១ ឧ. ម. ឧរយេន្ទ្រ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឧត្តរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

បន្តបង្ហាត់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើឲ្យឆ្ងល់មរហស្ថយេន៍ទាំង
 ឡាយឲ្យអន្តរាយសោះ យេន៍ទាំងឡាយវិនាសប្រាសចាកប្រយោជន៍ទាំង
 ពីរយ៉ាង គឺភោគផង បុណ្យផង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពួកមនុស្ស
 ទាំងនោះពោលទោស គំរងៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណា មានសច្ចក្រិច្ចថ្វាតិប ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
 គំរងៀល បន្តបង្ហាត់ថា ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់
 គណៈឲ្យអន្តរាយទៅសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយ
 ទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រាស ពិត
 មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យអន្តរាយទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង
 នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយធ្វើចីវរលាភរបស់គណៈឲ្យ
 អន្តរាយទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិធម៌បិដកេ វិក្កត្តិកោ

[២២០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-

នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុនីតិ ។

គណេ ឆាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ ចីវរំ ឆាប ឆន្ទំ

ចីវរំ អពាតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបកំ បច្ឆិមំ ។ អន្តរាយំ

កេរយ្យតិ កេចំ ឥមំ ចីវរំ ទទេយ្យន្តំ អន្តរាយំ កេរេតិ

អាបត្តិ វាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ អន្តរាយំ កេរេតិ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សម្ពហុលានំ ភិក្ខុនីនំ វា ឯក-

ភិក្ខុនីយា វា អនុបសម្បជ្ឈាយ វា ចីវរំ វា អញ្ញំ វា

បរិក្ខារំ អន្តរាយំ កេរេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២២១] អនាបត្តិ អានិសំសំ ទស្សេត្វា និវរេតិ

ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិសេសបិដក ភិក្ខុនិកាយ

(២២០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាច្បាប់ហើយ ។ ដែលហៅថា គណៈ គឺជាគត សំដៅយកភិក្ខុនីសង្ឃ ។ បណ្តាច្បាប់វាៗយ៉ាង ចីវរណាមួយ យ៉ាងតូច បំផុតល្មមវិកប្បបានហៅថាចីវរ ។ ពាក្យថា ធ្វើឲ្យអន្តរាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីនិយាយថា ជនទាំងឡាយត្រូវឲ្យចីវរនេះធ្វើអ្វី ហើយធ្វើឲ្យអន្តរាយ ទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីធ្វើបរិការដទៃឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីធ្វើចីវរក្តី បរិការដទៃក្តី របស់ភិក្ខុនីច្រើនរូប (ពីររូបឬបីរូប) ក្តី របស់ភិក្ខុនីមួយរូបក្តី របស់អនុបសម្បទាក្តី ឲ្យអន្តរាយ ត្រូវអាបត្តិ ទុក្ខដ ។

(២២១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីសំដែងអាទិសង្ឃហើយហាមឃាត់^(១) ១ ភិក្ខុនីឆ្លង ១ ភិក្ខុនីដើម បញ្ចត្តិ ១ ។

១ ភិក្ខុនីពោលយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយចូរបង្អង់សិនទៅ ព្រោះឥឡូវនេះសំពត់ថ្លៃណាស់ ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀតកប្បសន៏នឹងមកដល់ហើយ ថ្លៃសោតកំលួចសមច្បាស់ ដូច្នេះហើយកំ ហាមឃាត់ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

ឥន្ទ្រវិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២២២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស អកាលចីវរំ
ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ តំ ចីវរំ
ភាជេតុកាមោ សន្និបតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន
ឥន្ទ្រនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អន្តោវាសិនិយោ ភិក្ខុនិយោ^(១)
បក្កន្តា ហោន្តិ ។ ឥន្ទ្រនន្ទា ភិក្ខុនី តា ភិក្ខុនិយោ
ឯតនរោច អយ្យ ភិក្ខុនិយោ បក្កន្តា ន តាវ ចីវរំ
ភាជិយិស្សតីតិ ចីវរិកន្តំ បដិពាហិ^(២) ។ ភិក្ខុនិយោ ន
តាវ ចីវរំ ភាជិយិស្សតីតិ វិប្បក្កមីសុ ។ ឥន្ទ្រនន្ទា
ភិក្ខុនី អន្តោវាសិនីសុ ភិក្ខុនីសុ^(៣) អាគតាសុ តំ ចីវរំ
ភាជាបេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ ធាម អយ្យា
ឥន្ទ្រនន្ទា ធម្មិកំ ចីវរិកន្តំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។

១ ឱ. អន្តោវាសិក្ខុនិយោ ។ ២ ឱ. បដិពាហិតិ ។ ៣ ឱ. អន្តោវាសិក្ខុនីសុ ។
ម. អន្តោវាសីសុ ភិក្ខុនីសុ ។

ឥត្ថវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(២៤២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ដ៏តក្រងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង អកា-
លចរីវបានកើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនីសង្ឃប្រាថ្នា
ដើម្បីនឹងចែកចរីវនោះ ទើបប្រជុំគ្នា ។ វេលានោះឯង ពួកភិក្ខុនីជាអន្តេវា-
សិនី (កូនសិស្ស) របស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅ (ពីវត្ត) បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំង
ឡាយ ពួកភិក្ខុនីចៀសចេញទៅអស់ហើយ (សង្ឃ) កុំអាលចែកចរីវ
ដូច្នេះហើយក៏ហាមឃាត់ការចែកចរីវ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនាំគ្នាចៀសចេញ
អស់ទៅដោយគិតថា សង្ឃមិនទាន់ចែកចរីវ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលពួក
ភិក្ខុនីជាអន្តេវាសិនីមកព្រមគ្នាហើយ ក៏នាំគ្នាចែកចរីវនោះទៅ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏
ពោលទោស គិតជឿល បន្តិះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងហាម
ឃាត់ការចែកចរីវដែលប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភាង

សង្ខំ ក៏វ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មកំ ចីវរភិក្ខុ
 បដិពាហនីតិ ។ សង្ខំ ភក្ខវតិ ។ វិក្កហំ ពុទ្ធា ភក្ខវ
 កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មកំ ចីវរ-
 ភិក្ខុនី បដិពាហនីស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 វមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ធម្មកំ
 ចីវរភិក្ខុនី បដិពាហេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(២២៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ វេមស្មំ អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ធម្មកោ នាម ចីវរភិក្ខុនី សមត្តោ ភិក្ខុនី-
 សង្ឃោ សង្ឃបតិគ្គា ភាជេតិ ។ បដិពាហេយ្យតិ
 កតំ វេមំ ភាជេយ្យតិ បដិពាហនិ អាបត្តិ
 ទាចិត្តិយស្ស ។

(២២៤) ធម្មកោ ធម្មកសញ្ញា បដិពាហនិ អាបត្តិ
 ទាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកោ វេមតិកា បដិពាហនិ អាបត្តិ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុរេន្ទ្រភិក្ខុនិហាមឃាត់ការចែក
 ចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 សូមទ្រង់មេត្តាប្រាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់តិះដៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុរេន្ទ្រភិក្ខុនិមនសមប័ន្ននិហាម-
 ឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនិទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ
 ថា ភិក្ខុនិណាមួយហាមឃាត់ការចែកចីវរដែលប្រកបដោយធម៌ ត្រូវ
 អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្តាច្ចហើយ ។ ការចែកចីវរដែលឈ្មោះថា
 ប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនិសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំគ្នា
 ចែក ។ ពាក្យថា ហាមឃាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនិហាមឃាត់ដោយពាក្យថា
 ភិក្ខុនិចែកចីវរនេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៤) ការចែកចីវរប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនិសំគាល់ថាប្រកប
 ដោយធម៌ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការចែកចីវរប្រកប
 ដោយធម៌ ភិក្ខុនិមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិ

បាចិត្តិយកល្លោ ឥន្ទ្រវិគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ និទានំ

ទុក្ខជស្ស ។ ធម្មតេ អធម្មតសញ្ញា បដិពាហនិ
អនាបត្តិ ។ អធម្មតេ ធម្មតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អធម្មតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មតេ
អធម្មតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២២៥] អនាបត្តិ អាទិសំសំ នស្សត្វា បដិពាហនិ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

ឥន្ទ្រវិគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុជំ នដានំបិ នដកានំបិ
លង្កិកានំបិ សោកជ្ឈាយីកានំបិ ក្យម្ពដ្ឋនិកានំបិ
សមណាបិរំ នេតិ មយ្ហំ បរិសតិ វណ្ណំ កាសថាតិ ។

ពាច្ចឹកយកណ្ត ឧត្តរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ និពាទ

ទុក្ខដ ។ ការចែកចំរើប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយ
ធម៌វិញ ហើយហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ការចែកចំរើមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ការចែក
ចំរើមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
ការចែកចំរើមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ មិន
ត្រូវអាបត្តិ ។

(២២៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីសំដែងអានសង្ឃហើយឃាត់^(១) ១ ភិក្ខុនីឆ្លង ១ ភិក្ខុនីដើម
បញ្ចត្តិ ១ ។

ឧត្តរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(២២៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេត-
វន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុណ្យ-
នន្ទាភិក្ខុនីបានឲ្យសមណចំរើរដល់ពួកមេរហ័កខ្លះ ដល់ពួកកូនរហ័កខ្លះ ពួកអ្នក
ឡើងរ៉ាវខ្លះ ដល់ពួកអ្នកតូកខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្ករខ្លះ ដោយពាក្យថា
អ្នកទាំងឡាយចូរពោលសរសើរយើង ក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្យរបស់យើង ។

១ ភិក្ខុនីនិយាយពន្យល់ថា សំពត់សាជិកព្រៃមួយនឹងចែកគ្នាមិនគ្រាន់ សូមអស់លោក
បង្គំចាប់ផ្តួចសិន ប្រហែលជា ២-៣ ថ្ងៃទៀត សំពត់នឹងកើតឡើងថ្មីសមយើងចែកគ្នាជា
រាងក្រោយដូច្នេះ ហៅថាសំដែងអានសង្ឃ ។ (អដ្ឋកថាវិន័យ) ។

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

នដាបិ នដកាបិ លង្កិកាបិ សោកជ្ឈាយិកាបិ
 កុម្មុទ្ធនិកាបិ ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយោ បរិសតិ វណ្ណំ
 ភាសន្តិ អយ្យា ឥល្លនន្ទា ពហុស្សតា ភាណិកា
 វិសារទា បដ្ឋា ធម្មំ កថំ^(១) កាតុំ ទេវ អយ្យាយ
 ករោថ អយ្យាយាតិ ។ យា នា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា
 ។ បេ ។ នា ទុដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិហាចន្តិ កថំ ហិ
 នាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា អាតាវកស្ស សមណាចារិ
 នស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
 អាតាវកស្ស សមណាចារិ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
 វិគហំ ពុទ្ធា ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនិ អាតាវកស្ស សមណាចារិ នស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុ-
 វេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន
 ភិក្ខុនិ អាតាវកស្ស វា បរិញ្ញាជកស្ស វា បរិញ្ញាជិ-
 កាយ វា សមណាចារិ ទទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ពួកមេរុញ្ចក្ខី ពួកកូនមេរុញ្ចក្ខី ពួកអ្នកឡើងវិញ្ចក្ខី ពួកអ្នកត្រកក្ខី ពួកអ្នកវាយ
 ស្រក្ខីនាំគ្នាពោលសរសើរថ្វីលូននាភិក្ខុនីក្នុងទីប្រជុំបរិសទ្ធច្បា ថ្វីលូននាជា
 ម្ចាស់ជាពហុស្ស្រត ជាអ្នកនិយាយ ជាអ្នកភ្លេងវិក្ខុ ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើ
 ធម្មិកថា អ្នកទាំងឡាយចូរថ្វាយ (ទាន) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ អ្នកទាំង
 ឡាយចូរធ្វើ (សក្ការៈ) ដល់លោកម្ចាស់ចុះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំរង្វើល
 បន្តិចបង្គាប់ថា ថ្វីលូននាជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថាថ្វីលូននាភិក្ខុនីឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុ
 ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្វីលូននាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹង
 ឲ្យសមណចីវរដល់គ្រហស្ថទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះ-
 ថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្រាបទេនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
 សមណចីវរដល់គ្រហស្ថក្តី ដល់បរិព្វាជកក្តី ដល់បរិព្វាជិកាភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិ
 បាបិត្តិយ ។

[២២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និទិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មំ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
និទិ ។ អាតារិកោ ធាម យោ កោចិ អតារិ
អជ្ឈាវសតិ ។ បរិព្វាជកោ ធាម ភិក្ខុញ្ច សាម-
ណោញ្ច វេបេត្វា យោ កោចិ បរិព្វាជកសមាបន្នោ ។
បរិព្វាជិកា ធាម ភិក្ខុនិញ្ច សិក្ខុមានញ្ច សាមណ-
វិញ្ច វេបេត្វា យា កោចិ បរិព្វាជិកសមាបន្នោ ។
សមណាចិវំ ធាម កប្បកតំ វុច្ឆតិ ។ ទេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៨] អនាបត្តិ មាតាបិតុនំ ទេតិ តាវកាលំកំ
ទេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឥត្តវគ្គសូត្រ សម្ពសិក្ខាបទំ

[២២៩] តេន សមយេន ពុទ្ធនោ ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ឪល្យនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា ឧបដ្ឋា-

៣០ គ្រឹះយកណ្ត ឆត្រវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ និទាន

(២២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
 ក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តរចហើយ ។ ឆនណាមួយគ្រប់គ្រងផ្ទះ
 ឆននោះឈ្មោះថា គ្រហស្ថ ។ បុរសណាមួយបួសជាបរិព្វាជក វៀរលែង
 តែភិក្ខុនីន៍សាមណេរចេញ បុរសនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជក ។ ស្រីណា-
 មួយបួសជាបរិព្វាជិកា វៀរលែងតែភិក្ខុនី សិក្ខុមានា នឹងសាមណេរចេញ
 ស្រីនោះឈ្មោះថា បរិព្វាជិកា ។ ចំរើដែលធ្វើរឹកប្បហើយ ហៅថា សម-
 ណច័រ ។ ភិក្ខុនីឲ្យ (សមណច័រ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២២៨) ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីឲ្យដល់មាតាបិតា ១ ភិក្ខុនីឲ្យគេខ្ចី ១ ភិក្ខុនីឆ្កួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

ឆត្រវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

(២២៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាពោះឯង ត្រកូល
 ទុបផាករបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីថា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

កក្កលំ ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី ឯតទរោច សចេ មយំ
អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស ចីវរំ ទស្សនាមាតំ ។
តេន ខោ បន សមយេន វស្សំ វុត្តា ភិក្ខុនីយោ ចីវរំ
កាដេតុកាមា សង្ខបតីសុ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តា
ភិក្ខុនីយោ ឯតទរោច អាគមេថ អយ្យេ អត្ថិ ភិក្ខុនី-
សង្ឃស្ស ចីវរប្បទាសាតំ ។ ភិក្ខុនីយោ ឥល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី
ឯតទរោចំ គច្ឆយ្យេ តំ ចីវរំ ជាតាហិតំ ។ ឥល្លនន្ទា
ភិក្ខុនី យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
តេ មនុស្សេ ឯតទរោច ទេហាវុសោ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
ចីវរំន្តំ ។ ន មយំ អយ្យេ សក្កោម ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
ចីវរំ នាតុន្តំ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
អាហេថេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យា
ឥល្លនន្ទា ឧត្តលចីវរប្បទាសាយ ចីវរកាលសមយំ
អតិក្កាមេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា
ភិក្ខុនី ឧត្តលចីវរប្បទាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កា-

វិទ្យាបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

បតិត្រលោកម្ចាស់ បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងថ្វាយ
 ចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្ស ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនិទាំងឡាយនៅចាំវស្សាចូល
 ហើយប្រាថ្នាដើម្បីនឹងចែកចីវរ ទើបប្រជុំគ្នា ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុនិបាននិយាយ
 ពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនិទាំងនោះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកលោកម្ចាស់
 ចូរបង្កើតចាំសិន (ជ្រូត) មានគេនឹងថ្វាយចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្ស ។ ភិក្ខុនិទាំង
 ឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុល្លនន្ទភិក្ខុនិថា នែលោកម្ចាស់ លោក
 ចូរទៅ លោកចូរដឹងចីវរនោះចុះ ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុនិចូលទៅរកត្រកូលនោះ
 លុះចូលទៅដល់ហើយក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងមនុស្សទាំងឡាយនោះ
 ថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្សចុះ ។
 មនុស្សទាំងនោះនិយាយថា បតិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនអាច
 នឹងប្រគល់ចីវរដល់ភិក្ខុនិសង្សទេ ។ បុល្លនន្ទភិក្ខុនិប្រាប់សេចក្តីនេះដល់ភិ-
 ក្ខុនិទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិ-
 ក្ខុនិទាំងឡាយនោះពោលទោសគំរង្គល បន្តបង្ហាត់ថា បុល្លនន្ទជាម្ចាស់
 មិនសមបើនឹងញ៉ាំងសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តីប្រា-
 ថ្នាចីវរដ៏ទុព្វលសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ

បាចិន្តយកល្ខោ ឧត្តរវគ្គស្ស ឧវមសំព្វបទេ បញ្ចក្ខំ

មេត៌តិ^(១) ។ សច្ចំ ភគវតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា ភគវា
កេមំ ហំ ឆាម ភិក្ខុវេ ឪល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនី ធុព្វលចីវរ-
ប្បទ្វាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សតិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសដ្ឋានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ធុទ្ធិសន្តិ យា បន
ភិក្ខុនី ធុព្វលចីវរប្បទ្វាសាយ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កា-
មេយ្យ វាចិត្តយន្តិ ។

[២៥០] យា បធាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា
ភិក្ខុនីតិ ។ ធុព្វលចីវរប្បទ្វាសា ឆាម សចេ
មយំ សក្កោម ទស្សាម កេវស្សាមាតិ វាចា
ភិដ្ឋា ហោតិ ។ ចីវរកាលសមយោ ឆាម អនត្ថតេ
កហិទេ វស្សានស្ស បច្ឆិមោ មាសោ អត្ថតេ កហិទេ
បញ្ច មាសា ។ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេយ្យតិ

១ ឧ.ម. អភិក្កមេសីតិ ។

បាចិត្តយកស្លា ឧត្តរិត្ត សិក្ខាបាទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយ ពួកវាបុល្លន្ទាភិក្ខុនិញ្ញាវសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ
ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
សូមទ្រង់មេត្តាប្រាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លន្ទាភិក្ខុនិមិនសមបីនឹងញ្ញាវសម័យនៃចីវរកាល
ឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចីវរទុព្វលទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិច្ចរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្រាបទេនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនិណាមួយ ញ្ញាវសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅដោយសេចក្តី
ប្រាថ្នាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិទ្ធិបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណវច្ចហ័យ ។ ដែលហៅថា សេចក្តីប្រាថ្នា ចិវរដ៍ទុព្វល គឺត្រកូលគេបញ្ចេញវិចារេថា បើយើងខ្ញុំទាំងឡាយអាច យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងប្រគេន នឹងធ្វើ(ចិវរទាន) ។ ដែលហៅថា សម័យ នៃចិវរកាល គឺភិក្ខុនិមិនទាន់បានក្រាលកបិទ កំណត់ខែមួយជាខាងចុង នៃវស្សានរដូវ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើតខែកត្តិក) បើភិក្ខុនិ បានក្រាលកបិទ កំណត់ ៥ ខែ (អំពី ១ រោចខែអស្សុជទៅដល់ ១៥ កើតខែផល្គុន) ។ ពាក្យថា ព្រាងសម័យនៃចិវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ

វិធីបិណ្ឌកេ ភិក្ខុធម្មវិគ្គហ

អនត្ថតេ កកបំនេ វស្សានស្ស បច្ឆិមំ ទិវសំ អតិក្កា-
 មេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។ អត្ថតេ កកបំនេ
 កកបំនុទ្ធារទិវសំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។

[២៥០] ទុព្វលចីវរេ ទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរកាល-
 សមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។ ទុព្វល-
 ចីវរេ វេមតិកា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ ទុព្វលចីវរេ អទុព្វលចីវរសញ្ញា ចីវរកា-
 លសមយំ អតិក្កាមេតិ អនាបត្តិ ។ អទុព្វលចីវរេ
 ទុព្វលចីវរសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អទុព្វលចីវរេ អទុព្វល-
 ចីវរសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៥២] អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សត្វា និវាតិ
 ឧដ្ឋត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

វិទយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

នោះ សេចក្តីថា ភិក្ខុន៍មិនបានក្រាលកបិនហើយ ញ៉ាំងថ្ងៃ១ ជាខាងចុងនៃ
វស្សានផ្លូវឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុន៍បានក្រាលកបិន
ហើយ ញ៉ាំងថ្ងៃដែលកបិនដោះឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥១) ចីវរដ៍ទុព្វល ភិក្ខុន៍សំគាល់ថាចីវរដ៍ទុព្វលមែន ហើយធ្វើ
សម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរដ៍ទុព្វល
ភិក្ខុន៍មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរដ៍ទុព្វល ភិក្ខុន៍សំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វលទេ ហើយ
ធ្វើសម័យនៃចីវរកាលឲ្យកន្លងហួសទៅ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ចីវរ
មិនទុព្វលទេ ភិក្ខុន៍សំគាល់ថាចីវរទុព្វល ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរមិន
ទុព្វលទេ ភិក្ខុន៍មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរមិនទុព្វល ភិក្ខុន៍
សំគាល់ថាចីវរមិនទុព្វល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៥២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង)
គឺភិក្ខុន៍សំដែងអាទិសង្ស័យ^(១) ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុន៍ឆ្គួត ១ ភិក្ខុន៍ដើម
បញ្ចត្តិ ១ ។

១ ភិក្ខុនិយាយថា កប្បសរបស់គេមុខជានឹងមកដល់ បុរសមានសព្វជ្រិះថ្លាមុខជាមកប្រ-
គេនមិនខាន ហៅថាសំដែងអាទិសង្ស័យក្នុងសិក្ខាបទនេះ ។ (អដ្ឋកថាវិស័យ) ។

ឥត្តវិគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទំ

[២៥៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហារតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវេន ឧបាសកេន សង្ឃំ
ឧទ្ទិស្ស វិហារោ កាវាបិគោ ហោតិ ។ សោ ភស្ស
វិហារស្ស មហោ ឧភតោសង្ឃស្ស អកាលចីវំ នាតុកា-
មោ ហោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧភតោសង្ឃ-
ស្ស កបិដំ អត្ថតំ ហោតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ
សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា កបិដុទ្ធារំ យាចិ ។ ភក្កវតោ
ឯតមត្ថំ អារាមេសុំ ។ អថខោ ភក្កវា ឯតស្មី និទានេ
ឯតស្មី បករណោ ជម្ពី កដំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ កបិដំ ឧទ្ធវិតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
កបិដំ ឧទ្ធវិតតំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពាលេន
សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ
យនិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ កបិដំ ឧទ្ធវ-
វេយ្យ ។ ឯសា ញត្ថំ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ

ធិត្ថវិគ្គ លិក្ខាបទទី ១០

[២៥៣] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវ័ន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានទុប្បា-
សកម្មាកំឡុងគេធ្វើវិហារ (កុដ៍) ទទួលថ្វាយសង្ឃ ។ ក្នុងកាលដែលធ្វើវិហារ
នោះទុប្បាសកនោះប្រាថ្នានឹងថ្វាយអកាលចីវរដល់ទុកតាសង្ឃ ។ ក៏គ្រា
នោះឯង ទុកតាសង្ឃបានក្រាលកបិនហើយ ។ ទើបទុប្បាសកនោះចូល
ទៅរកសង្ឃហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកបិនចេញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ដំណើរ⁺នេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើប
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃដកកបិនចេញបាន ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវដកកបិនយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុធ្វាសប្រតិពាលគប្បី
ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងដោយញាតិទុតិយកម្មវាចាថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូម
ព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើការដកកបិននេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ
សង្ឃត្រូវដកកបិន ។ នេះជាវាចាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រ

សង្ឃ កក្កដំ ឧទ្ធរតិ ។ យស្សយស្សតោ ខមតិ
 កក្កដស្ស ឧទ្ធរោ សោ តុល្លាស្ស យស្ស នក្ខមតិ
 សោ កាសេយ្យ ។ ឧទ្ធរំ សង្ឃន កក្កដំ ។ ខមតិ
 សង្ឃស្ស តស្មា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

[២៥២] អថខោ សោ ឧទាសកោ ភិក្ខុនិសង្ឃ
 ឧបសង្កម្ភត្វា កក្កដុទ្ធរំ យាចិ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ
 ចីរំ អម្ពាតំ កវិស្សតីតិ កក្កដុទ្ធរំ បដិពាហិ ។ អថខោ
 សោ ឧទាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ វិចារេតិ កក្ក
 ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ពាតំ កក្កដុទ្ធរំ ន ទស្សន្តីតិ ។
 អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស ឧទាសកស្ស
 ឧជ្ឈាយន្តស្ស ជ័យន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។ យា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចា-
 រេន្តិ កក្ក ហិ នាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា ជម្ពតំ កក្ក-
 ដុទ្ធរំ បដិពាហិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ

វិធីបដិសេធ កិច្ចនីតិវិធី

ព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ឥឡូវនេះសង្ឃដកកបិនចេញ ។
 ការដកកបិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មានអាយុអង្គ
 នោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា ត្រូវលោកដ៏មាន
 អាយុអង្គនោះពោលឡើង ។ កបិនសង្ឃបានដកហើយ ។ ការដកកបិន
 សមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវ
 កម្មនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(២៥២) លំដាប់នោះ ឧបាសកនោះបានចូលទៅរកភិក្ខុនីសង្ឃ
 ហើយសូមឲ្យសង្ឃដកកបិនចេញ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានហាមឃាត់នូវការ
 ដកកបិនដោយវាចាថា ច្បាប់នឹងមានដល់ពួកយើងទាំងឡាយ ។ ទើប
 ឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
 សមបំរើនឹងមិនឲ្យការដកកបិនដល់ពួកយើងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ
 ឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបំរើនឹងហាមឃាត់នូវការ
 ដកកបិនប្រកបដោយធម៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា

បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មកំ កប្បិទ្ធារំ បដិពាហនីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវតិ កមំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធម្មកំ កប្បិទ្ធារំ បដិពា-
 ហិស្សនិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តិ យា បន ភិក្ខុនី ធម្មកំ កប្បិទ្ធារំ បដិពាហយ្យ
 ហាចិត្តិយន្តំ ។

(២៥៥) យា បនាតិ យា ហានិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អដិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ធម្មកោ នាម កប្បិទ្ធារោ សមត្តោ ភិក្ខុនីសង្ឃោ
 សន្និបតិក្ខា ឧទ្ធរតិ ។ បដិពាហយ្យតិ កមំ ឥទំ
 កប្បិទំ ឧទ្ធរយ្យតិ បដិពាហនិ អាបត្តិ ហាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ឧត្តរវគ្គ សំព្វាបទទី ១១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លននាភិក្ខុនិហមយាត់នូវការដកកបិនដ៏ប្រកប
 ដោយធម៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តា
 ប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ថុល្លននាភិក្ខុនិមនសមប័នីងហាមយាត់នូវការដកកបិនដ៏ប្រកប
 ដោយធម៌ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំង
 ឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិ
 ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយហាមយាត់នូវ
 ការដកកបិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី១នៃបាវជ្ជកកណ្ណរចហើយ ។ ដែលហៅថា ការដកកបិន
 ប្រកបដោយធម៌នោះ បានដល់ភិក្ខុនិសង្ឃមានសេចក្តីព្រមព្រៀងប្រជុំ
 គ្នាដក ។ ពាក្យថា ហាមយាត់ សេចក្តីថា ភិក្ខុនិហាមយាត់ថា ភិក្ខុនិ
 សង្ឃដកកបិននេះធ្វើអ្វីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិធីបំផុស ភិក្ខុវិភិក្ខុ

២៥៦) ធម្មតេ ធម្មតិសញ្ញា បដិពាហិតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មតេ វេមតិកា បដិពាហិតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ ធម្មតេ អធម្មតិសញ្ញា បដិពាហិតិ
 អនាបត្តិ ។ អធម្មតេ ធម្មតិសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អធម្មតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មតេ
 អធម្មតិសញ្ញា អនាបត្តិ ។

(២៥៧) អនាបត្តិ អាទិសំសំ ទស្សត្វា បដិពា-
 ហិតិ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មតិកាយាទិ ។

ឧត្តរជ្ជោ ឥតិយោ ។

វិធីបដិសេធ កិច្ចនីតិវិធី

(២៥៦) ការដកកម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយ
 ធម៌មែន ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ការដកកម្មប្រកប
 ដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។
 ការដកកម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយ
 ហាមឃាត់ មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។ ការដកកម្មប្រកបដោយធម៌
 ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ការដកកម្មប្រកប
 ដោយធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ការដក
 កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនប្រកបដោយធម៌មែន មិន
 ត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៥៧) ព្រះវិសេន្តត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្ស^(១) ហើយហាមឃាត់ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីដើម
 បញ្ចត្តិ ១ ។

ឧត្តរត្ថ ទី ៣ បទ ។

១ ភិក្ខុនីសំដែងអានិសង្សថា ភិក្ខុនីសង្ឃមានបីព្រឹត្តិហើយ ធម្មាសារមានអានិសង្ឃ
 កម្មជាមូល ។ (អដ្ឋកថាវិណ័យ) ។

ពិវិជ្ជាស្ស បរិមេសិក្ខាបទំ

(២៥៨) តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ
តុវុដ្ឋេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាឆា បស្សិត្វា
ឧជ្ឈយន្តិ ជ័យន្តិ វិចាចេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវុដ្ឋេស្សន្តិ សេយ្យថាមិ ភិហិនិយោ
កាមកោតិនិយោតិ^(១) ។ អស្មោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈយន្តិ
ជ័យន្តិ វិចាចេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯក-
មញ្ចេ តុវុដ្ឋេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវុដ្ឋេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគហិ តុទ្ធោ ភគវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវុដ្ឋេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

១ ឧ. ភិហិកាមកាតិនិយោតិ ។

ត្រីវិគ្គ លិក្ខន្ធទី ១

(២៥៨) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តដេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររូប
ដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវន
វត្ត ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិន
សមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ដូចពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគ
កាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះ-
ដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពីររូបដេកលើ
គ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់
មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) ទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិន

វិសយបំណេ វិក្កុនីវិក្កោ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 វេ វេ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ
 ឯកមញ្ចេ តុវដ្ឋេយ្យំ ចាចិត្តិយន្តំ ។

[២៥៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ-
 យោតិ ឧបសម្ពន្ធាយោ វុច្ឆន្តិ ។ ទ្វេ ឯកមញ្ចេ តុវដ្ឋេយ្យន្តំ
 ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ ឧកោ វា និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧដ្ឋហិត្វា បុនប្បនំ និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៦០] អនាបត្តិ ឯកាយ និបន្នាយ អបរា និស្ស-
 ទតិ ឧកោ វា និស្សទន្តិ ឧច្ឆត្តិកានំ អាទិកម្មកានន្តិ ។

ត្រីវិគ្គស្ស ទ្រិយសិក្ខាបទំ

[២៦១] តេន សមយេន តុន្ទោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ចោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ថរណាថា-
 ប្បរណា^(៦) តុវដ្ឋេយ្យំ ។ មនុស្ស វិហារចារីកំ អាហិណ្ឌាត្ថា

១ ឧ. ម. ឯកត្ថរណាប្បរណា ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវ
សិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ត្រូវរួបដេកលើគ្រែមួយ
(ជាមួយគ្នា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៥៩] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
អធិប្បាយក្នុងសិទ្ធិបទទី ១ នៃបាវដកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
ត្រូវរួបដេកលើគ្រែមួយ (ជាមួយគ្នា) សេចក្តីថា កាលភិក្ខុនីម្នាក់ដេកនៅ
ហើយ មានភិក្ខុនីដទៃទៅដេកដែរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ម្យ៉ាងទៀតភិក្ខុនី
ត្រូវរួបដេកព្រមគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទាំងពីររួបក្រោកឡើង
ហើយដេកទៅវិញព្រួយ ។ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៦០] ករៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីម្នាក់ដេក ភិក្ខុនីដទៃអង្គុយ ឬភិក្ខុនីទាំងពីររួបអង្គុយ ១ ភិក្ខុនី
ទាំងពីររួបនោះឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីទាំងពីររួបនោះជាដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

ត្រីវិជ្ជា សិទ្ធិបទទី ២

[២៦១] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេត
វនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីពីររួបមាន
សម្ពត្តសម្រាប់កាលសម្រាប់ដណ្តប់គ្រែមួយ ដេកជាមួយគ្នា ។ មនុស្ស

បស្សៈត្វា ទុដ្ឋាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កេចំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាចាបុរណា តុវុដ្ឋស្សន្តំ សេយ្យ-
 ថាមំ ភិហិនិយោ កាមកោភិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ
 ចោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ទុដ្ឋាយន្តានំ ជ័យន្តា-
 នំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បដ្ឋា ។ បេ ។
 តា ទុដ្ឋាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
 និយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាចាបុរណា តុវុដ្ឋស្សន្តំតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាចាបុរណា
 តុវុដ្ឋន្តំតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិកហិ តុន្តោ ភកកា
 កេចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្តរណាចា-
 បុរណា តុវុដ្ឋស្សន្តំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ទុដ្ឋិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ ឯកត្ត-
 រណាចាបុរណា តុវុដ្ឋយ្យំ ចាចិត្តិយន្តំ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ តុវិជិត្ត សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកនៃវត្ត ឃើញហើយពោលទោស គំរងៀល
បន្ទះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់
ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាដូចយ៉ាងពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម
សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស គំរងៀល
បន្ទះបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស គំរងៀល បន្ទះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីពីររូបមិន
សមបីនឹងមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នា
សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថាភិក្ខុនីពីររូបមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជា
មួយគ្នា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស
ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គំរងៀលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីពីររូបមិនសមបីនឹងមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់
តែមួយ ដេកជាមួយគ្នាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លា
នៃដទៃទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯ
ណាពីររូបមានសម្ពត្តសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយ
គ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៦២) យា បទាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ
និយោតិ ឧបសម្បជ្ជាយោ វុច្ឆន្តិ ។ ទ្វេ ឯកត្តរណាចា-
បុរណា តុវុដ្ឋេយ្យន្តិ តញ្ញោ អត្តវត្ថា តញ្ញោ ចារុបន្តិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(២៦៣) ឯកត្តរណាចាបុរណា ឯកត្តរណាចាបុ-
រណសញ្ញា តុវុដ្ឋេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្តរ-
ណាចាបុរណា វេមតិកា តុវុដ្ឋេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
ឯកត្តរណាចាបុរណា នាទត្តរណាចាបុរណសញ្ញា តុ-
វុដ្ឋេន្តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឯកត្តរណា នាទាចា-
បុរណា^(១) អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។ នាទត្តរណា ឯកចា-
បុរណា^(២) អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។ នាទត្តរណាចាបុរណា
ឯកត្តរណាចាបុរណសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខិយស្ស ។ នាទត្ត-

១ ឧ. ម. តាតាបុរណសញ្ញា ។ ២ ម. ឯកបុរណសញ្ញា ។ ឧ. ឯកត្តរណា-
បុរណសញ្ញា ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

[២៦២] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តី
 អធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តច្រើហើយ ។ ពាក្យថា ពីរប្រ
 មានសម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ដេកជាមួយគ្នានោះ
 សេចក្តីថា ភិក្ខុនីពីរប្រក្រាលនូវសម្ពត្ថនោះឯង ហើយដណ្តប់នូវសម្ពត្ថនោះ
 ដដែល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៦៣] សម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីពីរប្រ
 សំគាល់ថាសម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយដដែល ហើយ
 ដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់
 ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអា-
 បត្តិបាចិត្តិយ ។ សម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់តែមួយ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាសម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ហើយដេកជា-
 មួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នា តែ
 ដណ្តប់សំពត់ផ្សេងគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខក្កដ ។ ភិក្ខុនីដេកលើកម្រាលផ្សេងគ្នា
 តែដណ្តប់ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខក្កដ ។ សម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់
 ដណ្តប់ផ្សេង ។ គ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាសម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់
 ជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខក្កដ ។ សម្ពត្ថសម្រាប់ក្រាលសម្រាប់ដណ្តប់

រណាថាបុរណោ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ នាទត្តរ-
ណាថាបុរណោ នាទត្តរណាថាបុរណាសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៦២] អនាបត្តិ វត្ថានំ^(១) ទស្សេត្វា និបជ្ជន្តិ
ឧម្មត្តិកានំ អាទិកម្មកានន្តិ ។

តុវិជ្ជវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[២៦៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សុ-
តា ហោតិ កាលិកា វិសារនា បដ្ឋា ធម្មំ កងំ
កាតុំ ។ ភន្ទាបិ កាបិលានី ពហុស្សុតា ហោតិ
កាលិកា វិសារនា បដ្ឋា ធម្មំ កងំ កាតុំ ឧទ្យារ-
សម្មាវិតា ។ មនុស្សា អយ្យា ភន្ទា កាបិលានី ព-
ហុស្សុតា កាលិកា វិសារនា បដ្ឋា ធម្មំ កងំ^(២) កា-
តុំ ឧទ្យារសម្មាវិតាតិ ភន្ទំ កាបិលានី បឋមំ បយិរុ-
ទាសិត្វា បច្ឆា វុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនី បយិរុទាសន្តិ ។

១ ឧ. ម. វត្ថានំ ។ ២ ឧ. ធម្មកងំ ។

ពាចិត្តិយកណ្ណ តុរិយវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សម្ពត្ថសម្រាប់
កាលសម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថា សម្ពត្ថសម្រាប់កាល
សម្រាប់ដណ្តប់ផ្សេងគ្នាដែល មិនត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(២៦៤) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)

គឺពួកភិក្ខុនីសំដែងនូវទំកំណត់ហើយដេក ១ ពួកភិក្ខុនីឆ្អឹង ១ ពួកភិក្ខុនី
ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

តុរិយវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៣

(២៦៥) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចគង់ក្នុងវត្ត
ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាពហុស្ស្ត ជាអ្នកឆ្ងាត់និយាយ ជាអ្នកភ្លេចវិក្រា ជាអ្នក
ប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ សូម្បីកទ្ធាកាបិលានីភិក្ខុនីក៏ជាពហុស្ស្ត ជាអ្នក
ប៉ិននិយាយ ជាអ្នកភ្លេចវិក្រា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែល
មហាជនសរសើរក្រៃពេកដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា កទ្ធាកា-
បិលានីជាម្ចាស់ ជាពហុស្ស្ត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកភ្លេចវិក្រា ជាអ្នក
ប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែលមហាជនសរសើរក្រៃពេកដូច្នេះ ហើយចូល
ទៅរកកទ្ធាកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ទើបចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាគ្រាយ ។

វិធីបដិភេ ភិក្ខុវិភង្គោ

បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សរកតា ឥមា កិរ អប្បន្ទា
 សន្តដ្ឋា បរិវត្តា អសំសដ្ឋា យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា
 វិញ្ញត្តិពហុលា វិហារន្តិតិ កុដ្ឋាយ កាចិលានិយា បុរ-
 តោ ចជ្ឈមតិបិ តិដ្ឋតិបិ និសីទតិបិ សេយ្យបិ កប្បេតិ
 ឧទ្ទិសតិបិ ឧទ្ទិសាបេតិបិ សជ្ឈាយម្បិ ករោតិ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បន្ទា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
 ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហំ នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា
 អយ្យាយ កុដ្ឋាយ កាចិលានិយា សញ្ញច្ច អដាសុំ
 ករិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 កុដ្ឋាយ កាចិលានិយា សញ្ញច្ច អដាសុំ ករោតិ ។
 សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហំ ពុទ្ធា កកវា កមំ ហំ នាម
 ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី កុដ្ឋាយ កាចិលានិយា
 សញ្ញច្ច អដាសុំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសដ្ឋានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ភិក្ខុនិយោ
 សញ្ញច្ច អដាសុំ ករយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាមនុស្សមានសេចក្តីបុស្សគ្របសង្កត់កំពោលថា ពួក
ភិក្ខុនីណាស្គាល់ច្រើនសូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នក
ប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡំច្រឡំ ពោល
ដូច្នេះហើយក៏ដើរខ្វះ ឈរខ្វះ អង្គុយខ្វះ សម្រេចការដេកខ្វះ សំដែង
ឯងខ្វះ ឲ្យគេសំដែងខ្វះ ធ្វើការស្វាធារៈខ្វះ ក្នុងខាងមុខកណ្តាល
បិណ្ឌនីភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ថុល្លនន្ទា
ជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងមកក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់កណ្តាលបិណ្ឌនីជា
ម្ចាស់សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់កណ្តាលបិណ្ឌនី
ភិក្ខុនី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្តេចដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយដល់
កណ្តាលបិណ្ឌនីភិក្ខុនីទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃ
ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
ភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសត្វាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយក្លែងធ្វើ
សេចក្តីមិនសប្បាយដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២២៦] យា បធាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជិតិ ។
 ភិក្ខុជិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុជិយា ។ សញ្ញាច្ចាតិ ជា-
 នន្តិ សញ្ញានន្តិ ចេច្ច អភិវិត្តា វិត្តក្កោមោ ។ អដាស្សំ
 កកេយ្យតិ ឥមីនា ឥមីស្សា អដាស្សំ កវិស្សតិ
 អនាប្បច្ចា បុរោ ចត្តមតិ វា តិដ្ឋតិ វា ជិសំទតិ
 វា សេយ្យំ វា កកេយ្យតិ ឧទ្ទិសតិ វា ឧទ្ទិសាបេតិ
 វា សជ្ឈាយំ វា កកោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៧] ឧបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធសញ្ញា សញ្ញា-
 ច្ច អដាស្សំ កកោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-
 សម្ពន្ធាយ វេមតិកា សញ្ញាច្ច អដាស្សំ កកោតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ អនុបសម្ពន្ធ-
 សញ្ញា សញ្ញាច្ច អដាស្សំ កកោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អនុបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អនុបសម្ពន្ធាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុប-
 សម្ពន្ធាយ អនុបសម្ពន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

ធម៌ត្ថិយកណ្ត តុរ្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ សិក្ខាបទទី១២

[២២៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាច្បាប់ហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា គឺដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ពាក្យថា ក្លែង សេចក្តីថា ភិក្ខុនីកាលដឹងកាលស្គាល់ ហើយក្លែងប្រព្រឹត្តល្មើស ប្រព្រឹត្តកម្ម ។ ពាក្យថា ធ្វើសេចក្តីមិន សប្បាយ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីគិតថា ដោយហេតុនេះ សេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត នឹងមានដល់ភិក្ខុនីនេះ ដូច្នេះហើយមិនបានប្រាប់ ក៏ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ សម្រេចការដេកខ្លះ សំដែងឯងខ្លះ ឲ្យគេសំដែងខ្លះ ធ្វើការ ស្វាឡាយខ្លះ ក្នុងទីខាងមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២២៧] ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្ព័ន្ធ ហើយ ក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយក្លែងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាអនុបសម្ព័ន្ធ ហើយ ក្លែងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុប- សម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំ- គាល់ថាជាអនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិទ្យាបិដកេ វាគ្គសិក្ខា

(២២៨) អនាមត្តំ ន អនាសុំ កត្តកាមា អា-
 បុច្ឆា បុរោ ចម្ពេតំ វា តិដ្ឋតំ វា និសីទតំ វា
 សេយ្យំ វា កល្យាណំ ឧទ្ទិសតំ វា ឧទ្ទិសារេតំ វា
 សង្ឃាយំ វា ករោតិ ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

 ពុទ្ធវិគ្គយ បុគ្គលិក្ខាបទំ

(២២៩) តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្សំ អាហមេ ។
 តេន ខោ បន សមយេន បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធុត្តតំ
 សហជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករោតិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧស្សាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ កដំ ហំ នាម
 អយ្យា បុល្លនន្ទា ធុត្តតំ សហជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេ-
 ស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ធុត្តតំ សហ-
 ជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ក-
 រោតីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិករហំ តុន្តោ ភគវា

វិសេសបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[២២៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនិមិនប្រាថ្នានឹងធ្វើសេចក្តីមិនសប្បាយចិត្ត ហើយប្រាប់ក៏ដើរក្តី ឈរក្តី
 អង្គុយក្តី សម្រេចការដេកក្តី សំដែងឯងក្តី ឲ្យគេសំដែងក្តី ធ្វើការស្វាធារ្យាយ
 ក្តី ក្នុងខាងមុខ ១ ភិក្ខុនិឆ័ត ១ ភិក្ខុនិដើមបញ្ញាតិ ១ ។

តវិជ្ជវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

[២២៩] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទ្រា-
 ភិក្ខុនី មិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូន-
 សិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ (មានជម្ងឺ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលពោស តិះដៀល
 បន្តិះបង្កាប់ថា ថុល្លនន្ទ្រាជាម្ចាស់មិនសមប្រើនឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់
 ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូនសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខសោះ
 ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្ល-
 នន្ទ្រាភិក្ខុនីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាកូន
 សិស្សដែលដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា

កតំ ហំ ឆាម ភិក្ខុវេ ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ទុក្ខតំ
 សហជីវីនី នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី ទុក្ខតំ សហជីវីនី
 នេវ ឧបដ្ឋេស្ស ឧ ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តំ ។

[២៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ ទុក្ខតា ឆាម កិលាជា វុច្ចតិ ។ សហជី-
 វីនី ឆាម សុទ្ធិវិហារីនី វុច្ចតិ ។ នេវ ឧបដ្ឋេស្សតិ
 ន សយំ ឧបដ្ឋេស្ស ។ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករេយ្យតិ ន អញ្ចំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ ឧបដ្ឋេស្សមិ
 ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សមីតិ ធុរំ និត្តត្ថ-
 មត្ថេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អន្តេវាសិនី^(១) វា អនុ-
 បសម្ពន្ធំ វា នេវ ឧបដ្ឋេស្តិ ន ឧបដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

ធម្មតិកយកណ្ត តុរិយាគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរាណតិក្ខុនិមនសមប័ន្ននឹងមិនបម្រើឯង មិនធ្វើ
 សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាភូមិសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តី
 ទុក្ខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយ
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិច្ចរសំ-
 ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយមិនបម្រើឯង មិន
 ធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើភិក្ខុនីជាភូមិសិស្ស ដែលដល់នូវសេចក្តី
 ទុក្ខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
 ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាចហើយ ។ ដែលហៅថា ដល់នូវ
 សេចក្តីទុក្ខ សំដៅយកភិក្ខុនីដែលមានជម្ងឺ ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាភូមិ
 សិស្សសំដៅយកភិក្ខុនីជាសទ្ធិវិហារិនី (មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាមួយគ្នា) ។
 ពាក្យថា មិនបម្រើឯង គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើការ
 ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ កាលភិក្ខុនីត្រាន់តែ
 ដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនបម្រើឯង នឹងមិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យគេបម្រើ
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនបម្រើឯង មិនធ្វើការខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ
 គេបម្រើ នូវអន្តោកសិនីក្តី អនុបសម្បទាភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

វិទ្យាបិដកេ វិទ្យាបិដកេ

[២៧០] អនាមត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
ន លកតិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
ត្តិកាយាតិ ។

 ពិវិជ្ជស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[២៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាមបិណ្ឌិតស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កក្កា កាបិលានី សាកេតេ វស្សំ
ឧបកតា ហោតិ ។ សា កេនចិទេវ កកវាលីយេន ឧល្ល-
នន្ទាយ ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ទ្ធិតំ ចាហេសិ សចេ មេ
អយ្យា ឧល្លនន្ទា ឧបស្សយំ ទទេយ្យ កច្ឆយ្យមហំ^(១)
សាវត្ថិណ្ឌិ ។ ឧល្លនន្ទា ភិក្ខុនី វិមាហា អាគន្ធតុ
ទស្សមីតិ ។ អថខោ កក្កា កាបិលានី សាកេតា
សាវត្ថិ អកមាសិ ។ ឧល្លនន្ទា ភិក្ខុនី កក្កាយ កាបិ-
លានិយា ឧបស្សយំ អនាសិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន ឧល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ពហុស្សតា ហោតិ

 ១ ឧ. ម. អាគច្ឆយ្យមហំ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(២៧១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយភិក្ខុន៍ស្វែងរកអ្នកឯទៀតជាអ្នកបម្រើ ដ៏ម្ល៉ឹងម្ល៉ាង ១ ភិក្ខុន៍ឈឺខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុន៍មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុន៍ឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុន៍ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

តវិជ្ជិតិ សិក្ខាបទទី ៥

(២៧២) សម័យនោះឯង (ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្ត ជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ (គ្រានោះឯង ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុន៍នៅចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុន៍នោះ បានបញ្ជូនទូតទៅក្នុងសំណាក់បុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍ដោយកិច្ចនិយមថា បើបុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ឲ្យលំនៅដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំគួរតែទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍និយាយតបយ៉ាងនេះថា ភទ្ទាកាបិលានីមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យ (នៅ) ។ លំដាប់នោះ ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុន៍បានចេញអំពីក្រុងសាវត្ថីទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍ក៏បានឲ្យលំនៅដល់ភទ្ទាកាបិលានីភិក្ខុន៍ ។ គឺគ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍ជាពហុស្សតជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នក

ភាណីកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មី កងំ កាតុំ ។ កន្ទាបិ
 កាបិលានី ពហុស្សតា ហោតិ ភាណីកា វិសារទា
 បដ្ឋា ធម្មី កងំ កាតុំ ឧទ្យាសម្មាវិតា ។ មនុស្សា
 អយ្យា កន្ទា កាបិលានី ពហុស្សតា ភាណីកា វិសា-
 រទា បដ្ឋា ធម្មី កងំ កាតុំ ឧទ្យាសម្មាវិតាតិ កន្ទំ
 កាបិលានី បឋមំ បយ័រុចាសិត្វា បច្ឆា ឥល្លនន្ទំ
 ភិក្ខុនី បយ័រុចាសន្តិ ។ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ឥស្សប-
 តតា ឥមា កិរ អប្បិច្ឆា សន្តដ្ឋា បរិវិត្តា អសំសដ្ឋា
 យា ឥមា សញ្ញត្តិពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហារន្តិវិ
 កុបិតា អនត្តមនា កន្ទំ កាបិលានី ឧបស្សយា
 ជិក្ខុឡិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចាចេន្តិ កងំ ហំ នាម អយ្យា
 ឥល្លនន្ទា អយ្យាយ កន្ទាយ កាបិលានិយា ឧបស្សយំ
 នត្វា កុបិតា អនត្តមនា ជិក្ខុឡិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កិរ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី កន្ទាយ កាបិលានិយា
 ឧបស្សយំ នត្វា កុបិតា អនត្តមនា ជិក្ខុឡិស្សតីតិ^(១) ។

១ ឧ. និក្ខន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ត កុរុវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៥ និទាន

ក្បែរគ្នា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ។ សូម្បីកត្តាកាបិលានី ក៏ជាពហុស្សត
 ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្បែរគ្នា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថាដែរ ហើយ
 មហាជនគេសរសើរដោយច្រើនក្រៃពេក ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយ
 ថា កត្តាកាបិលានីជាម្ចាស់ជាពហុស្សត ជាអ្នកប៉ិននិយាយ ជាអ្នកក្បែរ-
 គ្នា ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើធម្មិកថា ជាអ្នកដែលគេសរសើរដោយច្រើន និយាយ
 យ៉ាងនេះហើយ បាននាំគ្នាទៅរកកត្តាកាបិលានីភិក្ខុនីមុន ហើយទៅរក
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាខាងក្រោយ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីជាអ្នកមានសេចក្តីបួស្សា
 គ្របសង្កត់ទើបនិយាយថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា ជាអ្នកស្គាល់ច្រើនជា
 អ្នកសូមច្រើន បានឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនេះជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នក
 សន្តោស ជាអ្នកស្ងាត់ ជាអ្នកមិនច្រឡំច្រឡំ (និយាយយ៉ាងនេះហើយ)
 ក៏មានសេចក្តីខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយទង់ទាញកត្តាកាបិលានីចេញចាក
 លំនៅទៅ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយនោះពោលទោស គំរើង បន្តិះបង្ខំប៉ងថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់
 មិនសមបីនឹងឲ្យលំនៅដល់កត្តាកាបិលានីជាម្ចាស់ ហើយត្រឡប់ទ័ង
 អាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់
 សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យលំនៅដល់កត្តាកាបិ-
 លានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ទ័ងអាក់អន់ចិត្តទង់ទាញចេញ ពិតមែនឬ ។

វិធីបដិភេ ភិក្ខុវិភង្គោ

សង្ខំ ភក្កវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កថំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុជំ ភន្ទាយ កាបិលានិយា
 ឧបស្សយំ ទត្វា កុប្បិតា អនត្តមនា និក្ខេឡិយ្យតិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុជិយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត
 យា បន ភិក្ខុជំ ភិក្ខុជិយា ឧបស្សយំ ទត្វា កុប្បិតា
 អនត្តមនា និក្ខេឡិយ្យ វា និក្ខេឡិយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុជិតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អជិប្បតា ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ ភិក្ខុជិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុជិយា ។ ឧបស្ស-
 យោ នាម កកាជពទ្ធា វុច្ចតិ ។ ទត្វាតិ សយំ
 ទត្វា ។ កុប្បិតា អនត្តមនាតិ អនភិវទ្ធា អាហត-
 ចិត្តា ទីលជាតា ។ និក្ខេឡិយ្យតិ កព្ពេ កហេត្វា
 បមុខំ និក្ខេឡតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បមុខំ
 កហេត្វា ពហំ និក្ខេឡតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាគ

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងឲ្យលំនៅដល់ភិក្ខុកាថិហានីភិក្ខុនី ហើយត្រឡប់ទ័ង
 អាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញចេញទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះ
 ថ្លាទេដទៃទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យ
 លំនៅដល់ភិក្ខុនីផងគ្នា ហើយទ័ងអាក់អន់ចិត្ត ក៏ទង់ទាញឯងក្តីឲ្យគេទង់
 ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តាលចេញហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនី គឺដល់ភិក្ខុ-
 នីដទៃ ។ ទីកុដដែលមានសន្លឹកទ្វារជាប់នៅ ហៅថាលំនៅ ។ ពាក្យថា
 ឲ្យ គឺឲ្យដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ទ័ងអាក់អន់ចិត្ត គឺមានចិត្តមិនត្រេកអរ
 មានចិត្តគឺទោសមកខ្លាំងខ្លប់ មានចិត្តរង់អ្វី ។ ពាក្យថា ទង់ទាញឯង គឺ
 ភិក្ខុនីចាប់យកព័ក្តងល្វែងហើយទាញចេញទៅខាងរបៀង ត្រូវអាបត្តិបា-
 ចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីចាប់ទាញចេញពីរបៀងទៅខាងក្រៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ឯកេន បយោគេន ពហុកេបិ ឆ្ងារ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ជិក្ខុឧបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សកី អាណាត្ថា ពហុកេបិ
 ឆ្ងារ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៧២] ឧបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធសញ្ញា ឧបស្ស-
 យំ ទត្វា កុប្បិតា អនត្តមនា ជិក្ខុឧតិ វា ជិក្ខុឧ-
 បេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ
 វេមត្តកា ឧបស្សយំ ទត្វា កុប្បិតា អនត្តមនា
 ជិក្ខុឧតិ វា ជិក្ខុឧបេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ អនុបសម្ពន្ធសញ្ញា ឧបស្ស-
 យំ ទត្វា កុប្បិតា អនត្តមនា ជិក្ខុឧតិ វា ជិក្ខុឧ-
 បេតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ តស្ស បរិច្ចារំ
 ជិក្ខុឧតិ វា ជិក្ខុឧបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អកវាជពទ្ធា ជិក្ខុឧតិ វា ជិក្ខុឧបេតិ វា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ តស្ស បរិច្ចារំ ជិក្ខុឧតិ វា ជិក្ខុឧ-
 បេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អនុបសម្ពន្ធិ កវាជ-
 ពទ្ធា វា អកវាជពទ្ធា វា ជិក្ខុឧតិ វា ជិក្ខុឧបេតិ

ធម្មតិយកណ្តា តុវដ្តវគ្គ សំព្វបទ ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាញចេញឲ្យរំលងទារស្វម្បីច្រើន តែដោយប្រយោគ ១ (គឺទាញតែម្តង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។ ពាក្យថា ឲ្យគេទង់ទាញ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីបង្គាប់ឲ្យអ្នកដទៃទង់ទាញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់តែម្តងហើយ (អ្នកទទួលបង្គាប់) ទង់ទាញឲ្យរំលងទារស្វម្បីច្រើន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ(១) ។

(២៧២) ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាឧបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្ត ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្នា ភិក្ខុនីសំគាល់ថាជាអនុបសម្បន្នា បានឲ្យលំនៅហើយខឹងអាក់អន់ចិត្តត្រឡប់ទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី (នូវភិក្ខុនីផងគ្នា) ចាកលំនៅដែលមិនមានសន្លឹកទារជាប់នៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីទង់ទាញឯងក្តី ឲ្យគេទង់ទាញក្តី នូវអនុបសម្បន្នាចាកលំនៅដែលមានសន្លឹកទារជាប់នៅក្តី មិនមានសន្លឹកទារ

វិទ្យាបិដកេ វិក្កុនិកាដ្ឋោ

វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ តស្ស បរិច្ចារំ និក្ខម្បតិ វា
 និក្ខម្បាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ
 ឧបសម្មន្ទសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុបសម្មន្ទាយ
 អនុបសម្មន្ទសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៧៥] អនាបត្តិ អលង្គិដ៏ និក្ខម្បតិ វា និក្ខ-
 ម្បាបេតិ វា តស្ស បរិច្ចារំ និក្ខម្បតិ វា និក្ខម្បាបេ-
 តិ វា ឧម្មត្តកំ និក្ខម្បតិ វា និក្ខម្បាបេតិ វា តស្ស
 បរិច្ចារំ និក្ខម្បតិ វា និក្ខម្បាបេតិ វា កណ្ណនកា-
 រិកំ... កលហការិកំ... វិវាទការិកំ... ភស្តុភារិ-
 កំ.. សង្ឃេ អធិការណាការិកំ និក្ខម្បតិ វា និក្ខម្បា-
 បេតិ វា តស្ស បរិច្ចារំ និក្ខម្បតិ វា និក្ខម្បាបេតិ វា
 អន្តេវាសិដ៏ វា សទ្ធិវិហារិដ៏ វា នសម្មាវត្តន្តំ និក្ខម្បតិ
 វា និក្ខម្បាបេតិ វា តស្ស បរិច្ចារំ និក្ខម្បតិ វា
 និក្ខម្បាបេតិ វា ឧម្មត្តកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ វិចិត្រវិភាគ

ជាប់នៅក្នុង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុន៍ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ
 នូវបរិក្ខារនៃអនុបសម្បទានោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុន៍
 សំគាល់ថាជាអនុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុន៍មាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ អនុបសម្បទា ភិក្ខុន៍សំគាល់ថា
 ជាអនុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(២៧៥) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ១៤ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុន៍ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឬឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរនូវភិក្ខុន៍ជាអលជ្ជន៍ ១ ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ
 ឬឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុន៍ជាអលជ្ជន៍នោះ ១ ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឬឲ្យ
 គេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរភិក្ខុន៍ឆ្គួត ១ ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឬឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុន៍
 ឆ្គួតនោះ ១ ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឬឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរនូវភិក្ខុន៍អ្នកធ្វើការបង្កហេតុ ១
 អ្នកធ្វើការឈ្មោះ ១ អ្នកធ្វើការទាស់ទែង ១ អ្នកធ្វើតិរច្ឆានកថា ១ អ្នកធ្វើ
 អធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ១ ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឬឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរនូវបរិក្ខារនៃភិក្ខុន៍
 ទាំងនោះ ១ ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឬឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរនូវភិក្ខុន៍ជាអន្តោស័ន៍ឬជាសទ្ធិ-
 វិហារិនីដែលប្រព្រឹត្តមិនល្អ ១ ទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរ ឬឲ្យគេទ័ន្ទៈទាំងប្រាំពីរនូវបរិក្ខារនៃ
 ភិក្ខុន៍នោះ ១ ភិក្ខុន៍ឆ្គួត ១ ភិក្ខុន៍ដើមបញ្ចាតិ ១ ។

តុវិជ្ជិតស្ស ឆដ្ឋិសីក្ខាបទំ

[២៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា
វិហរតិ កហបតិធាបិ កហបតិបុត្តេនបិ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ
វិចារេន្តិ កេមំ ហំ នាម អយ្យា ចណ្ឌាកាលី សំសដ្ឋា
វិហរិស្សតិ កហបតិធាបិ កហបតិបុត្តេនបិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា
វិហរតិ កហបតិធាបិ កហបតិបុត្តេនបិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កេមំ ហំ នាម
ភិក្ខុវេ ចណ្ឌាកាលី ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរិស្សតិ
កហបតិធាបិ កហបតិបុត្តេនបិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សដ្ឋានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន
ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហរេយ្យ កហបតិធា វា កហបតិ-
បុត្តេន វា ។ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីហិ ឯវមស្ស វេចនិយា

ត្រីវិដ្ឋ សិក្សាបទទី ៦

(២៧៦) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាព្រះឯង ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី
នៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយបុត្ររបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ពោលទោស គំរេងៗ បន្តិះបង្គាប់ថា ចណ្ឌកាលីជាម្ចាស់មិនសមបីនឹងនៅ
ច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនៅ
ច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ពិតមែនឬ ។
ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រាស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីមិនសមបី
នឹងនៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនគហបតីខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីបួសវែងឡើងនូវសិក្សាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅច្រឡកច្រឡំដោយគហបតី ដោយ
កូនគហបតី ។ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ គហបតីនាបិ គហបតីបុត្រនបិ
 វិវាហាយ្យេ វិវេកញោវ ភិក្ខុនិយា សង្ឃោ វណ្ណតីតិ ។
 ឯវញ្ច^(១) សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ វុច្ចមានា តថេវ
 បក្កុណ្ណាយ្យេ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិហិ យាវតតិយំ
 សមនុភាសិតញា តស្ស បដិទិស្សត្តាយ ។ យាវតតិ-
 យញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិទិស្សន្ទេយ្យ
 ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិទិស្សន្ទេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
 សំសដ្ឋា នាម អនុលោមិតេន កាយិកវាចសិតេន
 សំសដ្ឋា ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អតារំ
 អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតីបុត្រា នាម យោ កោចិ
 បុត្រភាតវោ ។

[២៧៨] សា ភិក្ខុនិតិ យា សា សំសដ្ឋា ភិក្ខុនិ ។
 ភិក្ខុនិហិតិ អញ្ញាហិ ភិក្ខុនិហិ ។ យា បស្សន្តិ
 យា សុណន្តិ តាហិ វត្តញា មាយ្យេ សំសដ្ឋា វិហរិ

១ ឱ.ម. ឯវញ្ច ឬស សា ។

វិទ្យាបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

នៃលោកម្ចាស់ លោកកុំនៅច្រឡំច្រឡំដោយគហបតី ឬដោយកូនគហ-
 បតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃវមែនសរសើរសេច-
 ក្តីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីនោះ កាលភិក្ខុនីទាំងឡាយពោលយ៉ាង
 នេះ ហើយក៏នៅប្រកួតប្រកាន់ធ្វើយ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាមដរាបគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យ
 លះបង់វត្តនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះបើភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម
 ប្រកាសហាមដរាបគំរប់បីដងហើយលះវត្តនោះបាន ការលះដូច្នេះនេះជា
 ការប្រពៃ បើមិនលះទេ ត្រូវតែបត់បង្កាច់តិច ។

(២៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី១ នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ដែលហៅថា ច្រឡំច្រឡំនោះគឺច្រ-
 ឡំច្រឡំដោយកាយកម្មនឹងវច្ឆិកម្ម ដ៏មិនសមគួរ ។ ដែលហៅថា គហបតី
 នោះ បានដល់ជនណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ដែលហៅថា កូនគហបតី
 នោះ បានដល់ជនណាមួយជាកូនឬជាបងប្អូនប្រុស (នៃគហបតីនោះ) ។

(២៧៨) ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះ គឺភិក្ខុនីណាមួយដែលជាអ្នកច្រ-
 ឡំច្រឡំ ។ ពាក្យថា ត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ គឺត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ដទៃ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឃើញ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាបានឮ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោក

បាចិត្តិយកណ្តោ កុវុត្តិវត្តស្ស ធម្មិសិក្ខាបទវិវត្តេ សមធុរាសនា

កហបតិណាបិ កហបតិបុត្តេនបិ វិវិទ្ធាហាយេ វិវេកញោ
 កតិនិយា សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញា តតិ-
 យម្បិ វត្តញា ។ សចេ បដិជិស្សជ្ជតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ
 នោ ចេ បដិជិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សុត្វា ន
 វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ សា ភិក្ខុនី សង្ឃមជ្ឈិបិ
 អាគម្ពិត្វា វត្តញា មាយេ សំសដ្ឋា វិហារិ កហបតិណាបិ
 កហបតិបុត្តេនបិ វិវិទ្ធាហាយេ វិវេកញោ កតិនិយា
 សង្ឃោ វណ្ណាភីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តញា តតិយម្បិ វត្តញា ។
 សចេ បដិជិស្សជ្ជតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិ-
 ជិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[២៧៧] សា ភិក្ខុនី សមនុកាសិតញា ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ សមនុកាសិតញា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
 បដិពលាយ សង្ឃោ ញាបេតញោ សុណាតុ មេ អាយេ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្តដ្ឋាមា ភិក្ខុនី សំសដ្ឋា វិហារិ

ធម្មបទបិដក ពុទ្ធសូត្តន្ត វិចិត្រ កថាវគ្គ ភិក្ខុបទ ៦ វិភង្គ ការសូត្រសមណកម្ម

ក្នុងនោះច្រើនប្រឡងដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃ
 លោកម្ចាស់ លោកចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃវមែនសរសើរសេចក្តីស្ងាត់របស់បង
 ប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះគប្បីនិយាយហាមអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បី
 និយាយហាមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះចេញ ការលះ
 ដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណា ឮហើយមិននិយាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយទាញយកមកកាន់ទឹកណ្ហាលសង្ឃ
 ហើយគប្បីនិយាយហាមប្រាមថា នៃលោកម្ចាស់ លោកក្នុងនោះច្រើនប្រឡង
 ដោយគហបតី ឬដោយកូនរបស់គហបតីឡើយ នៃលោកម្ចាស់ លោក
 ចូរស្ងាត់ចុះ សង្ឃវមែនសរសើរសេចក្តីស្ងាត់នៃបងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយនោះគប្បីនិយាយហាមប្រាមអស់វារៈគំរប់ពីរដងផង គប្បីនិយាយ
 ហាមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនីនោះលះបង់បាន ការលះបាន
 ដូច្នេះនេះជាការប្រពៃ បើមិនលះចេញទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(២៧៩) ភិក្ខុនីនោះត្រូវភិក្ខុនីទាំងឡាយសូត្រសមណកម្ម ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមណកម្មប្រកាសហាម
 ប្រាមយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្លាតប្រតិពលគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រើនប្រឡង

វិធម្មបទដកោ វិក្កុនិក្កោ

កហាបតិណាមិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
 ជិស្សដ្ឋតិ^(១) ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកកលំ សង្ឃោ ឥត្ត-
 ញាមំ កិក្ខុនី សមនុកាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិ-
 ជិស្សក្កាយ ។ ឯសា ញត្ថំ ។ សុណាតុ មេ អយ្យ
 សង្ឃោ អយំ ឥត្តញាមា កិក្ខុនី សំសង្ខា វិហាតិ
 កហាបតិណាមិ កហាបតិបុត្តេនបិ ។ សា តំ វត្ថុំ នប្បដិ-
 ជិស្សដ្ឋតិ^(២) ។ សង្ឃោ ឥត្តញាមំ កិក្ខុនី សមនុកា-
 សតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្កាយ ។ យស្ស អយ្យាយ
 ខមតិ ឥត្តញាមាយ កិក្ខុនីយា សមនុកាសនា តស្ស
 វត្ថុស្ស បដិជិស្សក្កាយ សា តុល្លាស្ស យស្ស
 នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ
 ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ សមនុកដ្ឋា
 សង្ឃេន ឥត្តញាមា កិក្ខុនី តស្ស វត្ថុស្ស បដិជិស្ស-
 ក្កាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុល្លា ។ ឯវេមតំ
 ជារយាមីតិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូនរបស់គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះវត្ថុនោះ
 ចេញទេ ។ បើកម្មនោះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បី
 សូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះវត្ថុនោះចេញ ។
 នេះជាញត្តិ (គឺប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង) ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់
 ខ្ញុំ ភិក្ខុនីនោះមានឈ្មោះនេះ នៅច្រើនក្រុងច្រើនដោយគហបតីខ្លះ ដោយកូន
 គហបតីខ្លះ ។ ភិក្ខុនីនោះមិនលះចោលវត្ថុនោះចេញទេ ។ ឥឡូវនេះសង្ឃ
 សូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ
 ចេញ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មចំពោះភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះ
 បង់វត្ថុនោះចេញ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បី
 ស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីពោល
 ឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រ
 សេចក្តីនេះអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ សង្ឃបាន
 សូត្រសមនុភាសនកម្មដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះចេញហើយ ។ ការសូត្រស-
 មនុភាសនកម្មនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀមនៅ ។
 ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[២៨០] ញត្តិយា ទុក្ខំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ
ទុក្ខំ នា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៨១] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា នប្បដិដ្ឋិស្ស-
ជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា
នប្បដិដ្ឋិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អ-
នប្បកម្មសញ្ញា នប្បដិដ្ឋិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អនប្បកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខំ ជស្ស ។
អនប្បកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខំ ជស្ស ។ អនប្ប-
កម្មេ អនប្បកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខំ ជស្ស ។

[២៨២] អនាបត្តិ អសបណ្ណភាសន្តិយា បដិដ្ឋិស្ស-
ជ្ជន្តិយា ទុក្ខត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

ពុទ្ធិជ្ជសូត្រ សត្តមសិក្ខាបទ

[២៨៣] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសន្តិ-

បាចិត្តយកណ្ត ត្រូវផ្តិត សិក្ខាបទទី ៧ និទាន

[២៨០] កាលសូត្រចប់ញត្តិ (ភិក្ខុនីនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះ)
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ (១) កាលសូត្រកម្មវាចាធិវង្គ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ (២)
 កាលចប់កម្មវាចាជាស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[២៨១] កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មជាធម៌ ហើយមិនលះបង់
 វត្ថុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
 មិនជាធម៌ ហើយមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាកម្មជាធម៌វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនជាធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
 មិនជាធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[២៨២] ព្រះវិស្ណុមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីដែលសង្ឃមិនបានសូត្រសមនុភាសនកម្ម ១ ភិក្ខុនីលះបង់វត្ថុនោះ ១
 ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

ត្រូវផ្តិត សិក្ខាបទទី ៧

[២៨៣] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ដ៏ត្រង់សាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិធីបិណ្ឌៈ ភិក្ខុវិភង្គោ

សម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធុត្តា
 ទ្វិសេន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បដ្ឋា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេចំ ហំ នាម ភិក្ខុ-
 និយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្ថិ-
 កា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ អន្តោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ
 អសត្ថិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ សច្ចំ ភក្ខវតិ ។ វិគរ-
 ហំ ពុទ្ធា ភក្ខវ កេចំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 អន្តោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្ថិកា
 ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសា-
 នាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥចំ

វិធីបំបាត់ ភិក្ខុវិភាង

គ្មានពួកឈ្លួញទៅជាមួយ នាំគ្នាត្រចៀកទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេ
សន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ។
ពួកអ្នកលេងនាំគ្នាប្រឡូត (ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះពោលទោស
គ្នាដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្លួញទៅជាមួយ
ហើយនាំគ្នាត្រចៀកទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា ជាទីប្រកប
ដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយគ្មានពួក
ឈ្លួញទៅជាមួយ ហើយត្រចៀកទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថា
ជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមគួរនឹងគ្មានពួកឈ្លួញទៅជាមួយ ហើយត្រចៀកទៅកាន់ចារិកខាងក្នុង
ដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្ស៊ីស ប្រកបដោយភ័យ
ចំពោះមុខទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លាដែសទាំង
ឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តំ យា បន ភិក្ខុនី អន្តោរដ្ឋ សា-
សង្កសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្ថិកា ចារិកំ ចរេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តំ ។

(២៨២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
អន្តោរដ្ឋតិ យស្ស វិជិតេ វិហរតិ តស្ស រដ្ឋ ។ សា-
សង្កំ នាម តស្មី មក្កេ ចោរាទំ ជិវិដ្ឋាកាសោ ទិស្សតិ
កុត្តាកាសោ ទិស្សតិ បិតាកាសោ ទិស្សតិ ជិសិដ្ឋោ-
កាសោ ទិស្សតិ ជិបន្នោកាសោ ទិស្សតិ ។ សប្ប-
ដិកយំ នាម តស្មី មក្កេ ចោរេហំ មនុស្សា ហតា
ទិស្សន្តំ វិលុត្តា ទិស្សន្តំ អាគោជិតា ទិស្សន្តំ ។ អ-
សត្ថិកា នាម វិជា សត្តេន ។ ចារិកំ ចរេយ្យតិ កុក្ក-
ជសំចានេត្ត(១) តាមេ តាមន្តរេ តាមន្តរេ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
យស្ស ។ អតាមតេ អរោ អឡយោជនេ អឡយោ-
ជនេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ឧ កុក្កជសម្មតេ ។

៣ចិត្តិយកណ្ណ គុវត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយគ្មានពួកឈ្មួញទៅ
ជាមួយហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកប
ដោយសេចក្តីរង្វៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៨៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងដែន គឺភិក្ខុ-
នីនៅខាងក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ក៏ត្រេចទៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចនោះ ។
ដែលហៅថា ទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្វៀសនោះ បានដល់កន្លែងដែល
ពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែល
ពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែល
ពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុងផ្ទះនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំ-
ពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្សដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែល
ចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែលចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្ទះនោះ ។ ដែលហៅថា
គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយនោះ គឺវៀរចាកពួកឈ្មួញចេញ ។ ពាក្យថា
ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈ
មានហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ១ ចន្លោះស្រុក ។ ទីព្រៃមិនមែនជា
ស្រុកភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងទីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ ១ កន្លះរយាជន៍ ។

វិធីបំផុស កំពុងរំលោភ

(២៨៥) អនាមត្តិ សត្វន សហ កម្មតិ ខេមេ
 អប្បដិកយេ កម្មតិ អាបទាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
 កម្មតិកាយាតិ ។

តវិជ្ជិតិស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(២៨៦) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ
 សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ចរន្តិ ។ ធុត្តា ទ្វេសេន្តិ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ
 ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ
 សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ច-
 រិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ
 សាសន្តសម្មតេ សប្បដិកយេ អសត្តិកា ចារិកំ

វិធីបដិសេធ កិច្ចសន្យា

(២៨៥) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង)
 គឺក្នុងទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ក្នុងទៅក្នុងទីក្រុមក្បាលមិនមានភ័យ ១
 ក្នុងមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ក្នុងឆ្គួរ ១ ក្នុងជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

តវិជ្ជវិគ្គ កិច្ចសន្យាទី ៨

(២៨៦) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តជេតវន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ក៏ក្នុងទាំងឡាយ
 គ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែល
 គេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្វៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះ
 មុខ ។ អ្នកលេងទាំងឡាយក៏នាំគ្នាប្រឡូក (ពួកក្នុងនោះ) ។ ក្នុង
 ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ក្នុងទាំងឡាយនោះ
 ក៏ពោលទោស គំរើង បន្តបង្ហាត់ថា ពួកក្នុងមិនសមគួរនឹងគ្មាន
 ពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេ
 សន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្វៀស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខ
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ក្នុងទាំងឡាយ
 ពួកថា ពួកក្នុងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិក

រាជគ្រឹះយកលោក ពុទ្ធិវិជ្ជាស្ស អន្តរាសិក្ខបទេ បញ្ចក្ខ័

ចរន្តិតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា កកវា កក្ក
 ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តិរោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ
 សប្បជីកយេ អសត្តិកា ចារិកំ ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ
 តិរោរដ្ឋេ សាសន្តសម្មតេ សប្បជីកយេ អសត្តិកា ចារិ-
 កំ ចរេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២៨៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
 តិរោរដ្ឋេតិ យស្ស វិជិតេ វិហារតិ តំ វេបេត្វា អញ្ញាស្ស
 រដ្ឋេ ។ សាសន្តំ នាម តស្មី មត្តេ ចោរាធំ ជិវិដ្ឋោកា-
 សោ ទិស្សតិ កុត្តោកាសោ ទិស្សតិ វេតោកាសោ

បាចិត្តិយកណ្ណ គុវិនិច្ឆ័យ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរឿងស ប្រកប
 ដោយភ័យចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីមិនសមបីនឹងគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ
 ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយ
 សេចក្តីរឿងស ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
 ណាមួយគ្មានពួកឈ្មួញទៅជាមួយ ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកខាងក្រៅ
 ដែនដែលគេសន្មតថាជាទីប្រកបដោយសេចក្តីរឿងស ប្រកបដោយភ័យ
 ចំពោះមុខ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៨៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្រៅដែន គឺ
 ភិក្ខុនីនៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចណា ហើយត្រេចទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនរបស់
 ស្តេចដទៃទៀត ក្រៅពីដែនរបស់ស្តេចនោះ ។ ដែលហៅថា ជាទីប្រកប
 ដោយសេចក្តីរឿងសនោះ បានដល់កន្លែងដែលពួកចោរនៅក៏ប្រាកដ
 កន្លែងដែលពួកចោរបរិភោគក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរឈរក៏ប្រាកដ

វិទ្យាបិដកេ កំពុងវិភាគ

ទិស្សតិ ទិសិដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ទិបដ្ឋោកាសោ
 ទិស្សតិ ។ សប្បដិកយំ នាម តស្មី មក្កេ ចោរហិ
 មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាគោជិតា
 ទិស្សន្តិ ។ អសត្តិកា នាម វិនា សត្តេន ។ ចារិកំ
 ចរយ្យាតិ កុក្កជសំចានេ តាមេ តាមន្តរេ តាមន្តរេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អតាមកេ អរញ្ញេ អឡ-
 យោជនេ អឡយោជនេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៨៨] អនាបត្តិ សត្តេន សហ កច្ចតិ ខេមេ អប្ប-
 ដិកយេ កច្ចតិ អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកា-
 យាតិ ។

ត្រីវិគ្គយ្យ សិរិមលីកាបទំ

[២៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា វជកហេ
 វិហារតិ វេដ្ឋវេន កលន្តកនិវាបេ ។ តេន ខោ ចន
 សមយេន កិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរន្តិ ។
 មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ខ័យន្តិ វិចារេន្តិ កចំ ហិ នាម

វិទ្យាបិដក វិទ្យាសិក្ខា

កន្លែងដែលពួកចោរអង្គុយក៏ប្រាកដ កន្លែងដែលពួកចោរដេកក៏ប្រាកដក្នុង
 ផ្ទះនោះ ។ ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយភ័យចំពោះមុខនោះ គឺពួកមនុស្ស
 ដែលចោរទាំងឡាយសម្លាប់ក៏ប្រាកដ ដែលពួកចោរប្លន់ក៏ប្រាកដ ដែល
 ពួកចោរវាយក៏ប្រាកដក្នុងផ្ទះនោះ ។ ដែលហៅថា គ្មានពួកឈ្មួញ គឺវៀរ
 ចាកពួកឈ្មួញ ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុន៍ត្រេច
 ទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗចន្លោះ
 ស្រុក ។ ភិក្ខុន៍ត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ
 កន្លះយោជន៍ ។

(២៥៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៥ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុន៍ទៅជាមួយពួកឈ្មួញ ១ ភិក្ខុន៍ទៅក្នុងទីក្សេមក្សាន្តមិនមានភ័យ ១
 ភិក្ខុន៍មានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុន៍ឆ្គង ១ ភិក្ខុន៍ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ត្រីវិជ្ជា សិក្ខាបទទី ៨

[២៥៩] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេជ្ជវន
 ជាកលទ្ធកនិវាសន្តាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុន៍ត្រេច
 ទៅកាន់ចារិកខាងក្នុងវស្សា ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស គំរេងៗល

ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិ ហរិតានិ
 តណានិ សម្មទុន្តា ឯកន្តិយំ ដីវំ វិហោវេន្តា ពហុ
 ទុន្តកេ ចាលោ សង្ឃដំ អាចារេន្តាតិ ។ អស្សោស្សំ
 ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សនំ ទុដ្ឋាយន្តានំ
 ទីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កេមំ ហិ
 នាម ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ ចរិស្សន្តិតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
 ចរិស្សន្តិតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា
 កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
 ចរិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ទុទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អន្តោវស្សំ ចារិកំ
 ចរិស្សន្តិ ចរិស្សន្តិ ។

[២៥០] យា បនាតិ យា យាទីសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិក្ខិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា
 ភិក្ខុនិក្ខិតិ ។ អន្តោវស្សន្តិ បុរិមំ វា តេមាសំ បដិមំ

បាចិត្តិយកណ្ណ តុរិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនិមនសមបីនឹងត្រឡប់ទៅកាន់បារិកខាងក្នុងវស្សាដើរ
 ជាន់ស្មៅស្រស់ទាំងឡាយ បៀតបៀនវត្ថុដែលរស់នៅមានឥន្ទ្រិយតែមួយ
 ញ៉ាំងសត្វទាំងឡាយតូចៗឲ្យវិនាសទៅជាច្រើនសោះ ។ ពួកភិក្ខុនិបាន
 ឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនិ
 ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះ
 ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ពួកភិក្ខុនិមនសមបីនឹងត្រឡប់ទៅ
 កាន់បារិកខាងក្នុងវស្សាសោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុនិត្រឡប់ទៅកាន់បារិកខាងក្នុងវស្សា ពិត
 មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
 មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពួកភិក្ខុនិមនសមបីនឹងត្រឡប់ទៅកាន់បារិកខាងក្នុងវស្សាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ អំពើនេះមិនជាទីជ្រះថ្លានៃជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ
 ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ
 យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយត្រឡប់ទៅកាន់បារិកខាងក្នុងវស្សា ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

(២៩០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
 ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ខាងក្នុងវស្សា

វិធីបិណ្ឌកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

វា តេមាសំ អវស្ថា ។ ចារិកំ ចរយ្យតិ កុក្កុដសំ-
 ចាតេ តាមេ តាមន្តរេ តាមន្តរេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អតាមកេ អរញ្ញេ អឡ្យយោជនេ អឡ្យយោជនេ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៩០] អធិបត្តិ សត្តាហករណីយេន កច្ចតិ
 កេនចិ ឧព្វាឡ្ហ កច្ចតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិត្តិកាយាតិ ។

ត្រីវិជ្ជាស្ស ទសមសីក្ខាបទំ

[២៩២] តេន សមយេន តុន្តោ ភគវា រាជគហេ
 វិហរតិ វេឡ្យនេ កលន្តកនិវាមេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន ភិក្ខុនិយោ តត្ថេវ រាជគហេ វស្សំ វសន្តិ
 តត្ថ ហេមន្តំ តត្ថ ភិម្ពំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ
 វិចារេន្តិ អាហ្មន្តរិកា ភិក្ខុនីនំ ទិសា អន្ធការា ន

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនបាននៅចាំវេស្សកំណត់ ព្យាខាងដើមក្តី^(១) កំណត់
 ព្យាខាងចុងក្តី^(២) ។ ពាក្យថា ត្រេចទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនី
 ត្រេចទៅក្នុងស្រុកកំណត់មួយរយៈមាន់ហើរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ
 ចន្លោះស្រុក ភិក្ខុនីត្រេចទៅក្នុងព្រៃមិនមែនស្រុក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ
 រាល់ៗ កន្លះយោជន៍ ។

(២៩១) ករៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីទៅដោយសត្វាហករណ៍យកិច្ច ១ ភិក្ខុនីទៅព្រោះហេតុនីមួយបៀត-
 បៀន ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
 បញ្ញត្តិ ១ ។

តវិជ្ជវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(២៩២) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេទ្យវន
 ធាកលទូកន្លែងបស្ចាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 នៅចាំវេស្សក្នុងវត្តវេទ្យវន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះនោះឯង (ចេញវេស្សហើយក៏
 នៅ) ក្នុងទីនោះអស់ហេមន្តរដូវ (នៅ) ក្នុងទីនោះអស់គិម្ររដូវ ។ មនុស្ស
 ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ទិសទាំងឡាយចង្អៀត

១ បុរិមវេស្ស ។ ២ បច្ចិមវេស្ស ។

បាចិត្តយកល្អោ កុវត្តិវត្ថុស្ស វសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឥមាសំ ទិសា បក្ខាយន្តីតិ ។ អស្សេសុំ ខោ ភិក្ខុនិ-
 យោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចា-
 ចេន្តានំ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្តំ
 អាហោចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភក្កវតោ ឯតមត្តំ អាហោចេសុំ ។
 អថខោ ភក្កវា ឯតស្មី ទិដានេ ឯតស្មី បក្ករណេ
 ធម្មំ កតំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សមិ ទស អត្ថវសេ
 បដិច្ច សង្កេសុដ្ឋតាយ ។ បេ ។ សទ្ធម្មជ្ជិតិយា វិទយា-
 នុក្កហាយ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី វស្សំ វុត្តា
 ចារិកំ ន បក្កមេយ្យ អន្តមសោ ធម្មញ្ញាយោជនានិបិ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ វស្សំ វុត្តា ឆាម ប្បវិមំ វា តេមាសំ បដិមំ

ឯងក៏ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ទិសទាំងឡាយមិនប្រាកដច្បាស់ដល់ភិក្ខុនីទាំងនេះ (បូជ្ជចម្ពេច បានជាមិនចេញអំពីទីនេះសោះ) ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងនោះប្រាប់ដំណើរ⁺នុះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាក្រាបទូលដំណើរ⁺នុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះគឺថាគតនឹងបញ្ញត្តិសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ព្រោះអារម្មណ៍អំណាចនៃប្រយោជន៍១០យ៉ាង គឺដើម្បីសេចក្តីប្រពៃដល់សង្ឃ ១ ។ បេ ។ ដើម្បីសេចក្តីតាំងនៅមាំមាំនៃព្រះសង្ឃ ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវាស្សាច្បាប់ហើយមិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយហេតុទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តច្បាប់ហើយ ។ ដែលហៅថា នៅចាំវាស្សាច្បាប់ហើយ គឺនៅចាំវាស្សាគ្រប់ៗខែខាងដើមក្តី គ្រប់ៗខែខាងចុងក្តី ។

វិធីបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

វា តេមាសំ វុត្តា ។ ចារិកំ ន បក្កមិស្សមិ អន្តម-
សោ នប្បក្កយោជនានិ^(១) ជុំ និក្ខិតមត្តេ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។

(២៧២) អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយសិទ្ធា
ធុតិយិកំ ភិក្ខុនី ន លកតិ ភិលានាយ អាបមាសុ
ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

កុវុដ្ឋោ ចតុតោ ។

១ ឧ. ប. នប្បក្កយោជនានិប័តិ ។

វិធីបំបាត់ កំពុងវិវត្ត

ក៏ក្នុងគ្រាន់តែជាកំឡុងៈថា អញ្ជើញមិនចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ដោយ
ហោចទៅសូម្បីតែ ៥-៦ យោជន៍ ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩៤) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺក៏ក្នុងកាលមានសេចក្តីអនុរាយហើយស្វែងរកក៏ក្នុងផងគ្នាជាតំរូវបំពេញមិន

បានទេ ក៏ក្នុងឈ្នី ១ ក៏ក្នុងមានសេចក្តីអនុរាយ ១ ក៏ក្នុងភិក្ខុ ១ ក៏ក្នុងជា

ខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

ពុទ្ធិវគ្គ ទី ៤ ចប់ ។

ប្រតិការវិគ្គយ បរិមេសិក្ខាបទំ

[២៧៥] តេន សមយេន ពុទ្ធនោ ភក្ខវា សារត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថមិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស^(១)
ឧយ្យានេ ចិត្តាគារេ បដិភានចិត្តំ កតំ ហោតិ ។
ពហូ មនុស្សា ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ កច្ចន្តិ ។ ធម្មត្ថិ-
យាមិ ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ អគម៌សុ ។
មនុស្សា ឧជ្ឈយន្តិ ឪយន្តិ វិចារេន្តិ កដំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ កច្ចិស្សន្តិ សេយ្យថា-
មិ គិហិនិយោ កាមកោតិនិយោតិ^(២) ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈយន្តានំ ឪយន្តានំ
វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈយន្តិ ឪយន្តិ វិចារេន្តិ កដំ ហិ នាម ធម្មត្ថិយា
ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ ទស្សនាយ កច្ចិស្សន្តិ ។ បេ ។
សច្ចំ កំរ ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ ចិត្តាគារំ

១ ឱ. បសេនទិកោសលស្ស ។ ២ ឱ. គិហិកាមកោតិនិយោតិ ។

បិត្តាការវិគ្គ លីក្ខាបទទី ១

(២៨៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភរម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង នាយជាន់បាន
គូរគំនូរក្នុងព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ^(១)ក្នុងឧទ្យានស្តេចបសេនទិកាសល ។
ពួកមនុស្សជាច្រើនតែងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ (នោះ) ។ សូម្បី
ពួកឆព្វគ្គិយាក៏ក្នុង (ក៏ក្នុងពួកវាប្រូប) ក៏បានទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិ-
ចិត្រ (នោះដែរ) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់
ថា ក៏ក្នុងទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រដូចជា
ពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយបានពួ
ពួកមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ (ដូច្នោះ) ។
ក៏ក្នុងទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយ
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាក៏ក្នុងមិនសមបើ
នឹងទៅមើលព្រះរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ក៏ក្នុងទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាក៏ក្នុងទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រ

១ អង្គកថា ថា បានដល់សាលាដ៏វិចិត្រសម្រាប់ស្តេចក្រិសាល ។

វិសយបិដកេ វិក្កុនិកោ

នស្សនាយ កច្ចង្គិភិ ។ សច្ចំ កករាភិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា
 កករា កចំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ
 ចិត្តាភារំ នស្សនាយ កច្ចង្គិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេក្ខ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 វេមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ រាជាភារំ
 វា ចិត្តាភារំ វា អារាបំ វា ឧយ្យានំ វា ចោត្តរណំ វា
 នស្សនាយ កច្ចេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២៩៦) យា បនាភិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិភិ ។ បេ ។ អយំ វេមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា
 ភិក្ខុនិភិ ។ រាជាភារំ នាម យត្ថ កត្ថចិ ពញា កីឡិវុំ
 រមិវុំ កតំ ហោតិ ។ ចិត្តាភារំ នាម យត្ថ កត្ថចិ
 មនុស្សានំ កីឡិវុំ រមិវុំ កតំ ហោតិ ។ អារាមោ
 នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ កីឡិវុំ រមិវុំ តាតោ
 ហោតិ ។ ឧយ្យានំ នាម យត្ថ កត្ថចិ មនុស្សានំ
 កីឡិវុំ រមិវុំ កតំ ហោតិ ។ ចោត្តរណំ នាម

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងទៅមើលរាជដំណាក់ដ៏វិចិត្រទេ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ
 ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរ
 សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទៅដើម្បីមើលដំ
 ណាក់សម្រាប់ក្រសាលរបស់ស្តេចក្តី រោងដំរីចិត្រក្តី សួនក្តី ឧទ្យានក្តី
 ស្រះបោក្ខរណីក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៩៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបាវរាជកក្ការ្យច្បាប់ហើយ ។ ដែលហៅថា ដំណាក់ក្រសាលរបស់
 ស្តេច បានដល់ដំណាក់ដែលគេសាងដើម្បីក្រសាលសប្បាយដល់ស្តេច
 នៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា រោងដំរីចិត្រ បានដល់រោងដែលគេ
 សាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយនៅក្នុងកន្លែងណាមួយ ។
 ដែលហៅថា សួន បានដល់សួនដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់
 មនុស្សទាំងឡាយក្នុងកន្លែងណាមួយ ។ ដែលហៅថា ឧទ្យាន បានដល់
 ឧទ្យានដែលគេសាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយក្នុងទីណា
 មួយ ។ ដែលហៅថា ស្រះបោក្ខរណី បានដល់ស្រះបោក្ខរណីដែលគេ

បាចិត្តយកល្ខោ បិដកាវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ្ធ ខីវាដំ

យត្ថ កត្ថចំ បនុស្សានំ កីឡិវុតំ វមិវុតំ កតា ហោតិ ។
 នស្សនាយ កច្ចតិ អាបត្តិ ទុក្កេនស្ស យត្ថ បីតា
 បស្សតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ នស្សនុបចារំ វិជ-
 ហិត្វា បុនប្បនំ បស្សតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
 ឯកមេកំ នស្សនាយ កច្ចតិ អាបត្តិ ទុក្កេនស្ស យត្ថ
 បីតា បស្សតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ នស្សនុប-
 ចារំ វិជហិត្វា បុនប្បនំ បស្សតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[២៧៧] អនាបត្តិ អារមេ បីតា បស្សតិ កច្ចន្តិ
 វា អាកច្ចន្តិ វា បស្សតិ សតិ ករណីយេ កត្វា បស្ស-
 តិ អាបនាសុ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកុប្បត្តិកាយាតិ ។

បិដកាវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ្ធ

[២៧៨] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថចិណ្ឌិតស្ស អារមេ ។ តេន
 ចោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបំ បល្លង្គិបំ
 បរិកុញ្ញន្តិ ។ បនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌាន្តា

បាចិត្តយកណ្តា ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និកាន

សាងដើម្បីលេងសប្បាយដល់មនុស្សទាំងឡាយក្នុងកន្លែងណាមួយ ។
 ភិក្ខុនិទៅដើម្បីមើល ត្រូវអាបត្តិទុកដល់ ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តយកក្នុងទីនោះ ។ ភិក្ខុនិលះបង់ឧបចារមើល ហើយមើលរឿយៗ
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តយក ។ ភិក្ខុនិទៅដើម្បីមើលកន្លែងណាតែមួយៗ ត្រូវអាបត្តិ
 ទុកដល់ (មួយៗ) ឈរមើលក្នុងទីណា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តយកក្នុងទីនោះ ។
 លះបង់ឧបចារមើលហើយមើលញ្ចយៗ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តយក ។

[២៩៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនិឈរក្នុងអារាមហើយមើល ១ ភិក្ខុនិកំពុងដើរទៅក្តី ដើរមកក្តី
 ឃើញ ១ កាលបើមានកិច្ចភិក្ខុនិទៅហើយឃើញ ១ ភិក្ខុនិមានសេចក្តី
 រន្ធកាយ ១ ភិក្ខុនិឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើមបញ្ចាត្តិ ១ ។

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[២៩៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិទាំងឡាយ
 ប្រើប្រាស់អាសន្និ^(១)ខ្លះ បល្ល័ង្ក^(២)ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់

១ ជើងមាំបួនជ្រុងដែលអង្គុយបានតែម្នាក់ ក្នុងអដ្ឋកថា ថា បានដឹងអាសនៈកន្លងហួស
 ប្រមាណ ។ ២ គ្រូវិចិត្រដោយសត្វសាហាវ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

បស្ស័ត្វា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កតំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបំ បល្លង្គិបំ បរិកុញ្ញស្សន្តំ សេយ្យ-
 មាបំ កិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ
 ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
 ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កតំ ហិ
 នាម ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបំ បល្លង្គិបំ បរិកុញ្ញស្សន្តំ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អាសន្និបំ
 បល្លង្គិបំ បរិកុញ្ញន្តតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ
 ពុទ្ធា ភគវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 អាសន្និបំ បល្លង្គិបំ បរិកុញ្ញស្សន្តំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
 អាសន្និ វា បល្លង្គំ វា បរិកុញ្ញេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនិតិ ។ អាសន្និ នាម អតិក្កន្តប្បមាណា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

ចារិកវិហារឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះ ដូចជាស្រីត្រហស្តជាអ្នកបរិភោគតាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់អាសន្និខ្លះ បល្ល័ង្កខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសរសើរឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រើប្រាស់អាសន្និក្តី បល្ល័ង្កក្តី ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាបិតិយ ។

(២៩៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបាវដិកកណ្ឌបច្ចេកវិទ្យា ។ ភាសនៈដែលកន្លងហួសប្រមាណ

បាចិត្តិយកណ្តោ ចិត្តាគារវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទេ និពាធំ

វុច្ចតិ ។ បល្លង្កោ ឆាម អាហារិមេហំ វាលេហំ កតោ
ហោតិ ។ បរិកុញ្ញយ្យាតិ តស្មី អភិជស័នតិ វា
អភិជបជ្ជតិ វា អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៣០០] អធិបត្តិ អាសន្និយា ទាទេ ជិដ្ឋិត្វា
បរិកុញ្ញតិ បល្លង្កស្ស វាលេ ភិដ្ឋិត្វា^(១) បរិកុញ្ញតិ ឧប្បត្តិ-
កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

ចិត្តាគារវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣០១] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវេន អធិបច្ចិណ្ឌិតស្ស អាវាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ
កន្តន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌុត្តា បស្សិត្វា
ឧជ្ឈាយន្តិ ទ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ សេយ្យថាមិ តិហិជិយោ កាមភោតិ-
និយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ម-
នុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ទ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ យា តា

១ ឧ. ជិដ្ឋិត្វា ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ បិដកាវរិក្ខ សិក្ខាបទទី ៣ នំទាន

តថាគតឲ្យឈ្មោះថា អាសន្និ ។ ត្រៃវែលគេវិចិត្រដោយសត្វកាចទាំង
ឡាយលើកទៅមកបាន ឈ្មោះថា បល្លង្គ ។ ពាក្យថា ប្រើប្រាស់ គឺ
ភិក្ខុនីអង្គុយឬដេកលើអាសនៈនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០០) វេរៈវែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង) គឺ

ភិក្ខុនីកាត់ជើងអាសន្និហើយទើបប្រើប្រាស់១ ភិក្ខុនីទំលាយរូបសត្វកាច
ទាំងឡាយនៃបល្លង្គហើយទើបប្រើប្រាស់១ ភិក្ខុនីឆត១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ញត្តិ ។

បិដកាវរិក្ខ សិក្ខាបទទី ៣

[៣០១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័យមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
រាមសំអនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយការសូត្រ (បុរាម្យោនៈ) ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅ
កាន់ចារិកវិហារឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងការអម្បោនដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-
ភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះកំពុង
ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភិក្ខុ

ភិក្ខុនិយោ អប្បដិច្ចា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ វិយន្តិ
 វិហារេន្តិ កតំ ហិ នាម ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ
 កន្តិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា
 ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ ។ សច្ចំ ភក្ខវាតិ ។ វិក-
 រហិ ពុទ្ធា ភក្ខវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា
 ភិក្ខុនិយោ សុត្តំ កន្តិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ សុត្តំ
 កន្តេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនិ ។ សុត្តំ នាម ធម្មតាធំ ខោមំ កប្បាសិកំ
 កោសេយ្យំ កម្ពលំ សាលំ ភន្តំ ។ កន្តេយ្យតិ
 សយំ កន្តតិ បយោតេ ឧក្កដំ ឧដ្ឋវដ្ឋវេ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិទ្យា

មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលពោស
 តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ឆ្លុះឆ្លុះគ្នាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងការអម្បោះសោះ
 ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆ្លុះគ្នាភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយការអម្បោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆ្លុះគ្នាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងការ
 អម្បោះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជន
 ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយការ
 អម្បោះ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី១ នៃបាវជកកណ្តាចហើយ ។ សូត្រទាំងឡាយមាន៦ យ៉ាងគឺ
 របស់ធ្វើដោយសម្បកឈើ ១ ធ្វើដោយកប្បាស ១ ធ្វើដោយសូត្រ
 (សម្បកនាង) ១ ធ្វើដោយរោមសត្វ ១ ធ្វើដោយដៃ ១ និងកង្កែប (របស់ដែល
 លាយដោយវត្ថុទាំង ៥ មានសម្បកឈើជាដើមជាមួយគ្នា) ១ ឈ្មោះថា
 សូត្រ ។ ពាក្យថា ការ គឺភិក្ខុនីការដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្ធ
 ប្រយោគដែលការ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ព្រះដែលបង្ខំលម្អយុជុំ ។

[៣០៣] អនាបត្តិ កត្តិកស្ថានំ កត្តិក ឧទ្ទិស្ស-
កាយ អាទិកម្មកាយានំ ។

បិណ្ឌិយកណ្ណេ បិណ្ឌិយកណ្ណេ

[៣០៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាបត្តិកស្ថានំ អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន កិក្ខុនិយោ កិហិវេយ្យវច្ឆំ ក-
រោន្តិ ។ យា តា កិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម កិក្ខុនិ-
យោ កិហិវេយ្យវច្ឆំ ករិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ កិហិវេយ្យវច្ឆំ ករោន្តិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិកវហិ ពុទ្ធា កកវា កតំ ហិ នាម កិក្ខុវេ
កិក្ខុនិយោ កិហិវេយ្យវច្ឆំ ករិស្សន្តិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ

៣០៧ បិដកលោក បិដកាវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ និទាន

(៣០៧) វរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនិការអម្បោះដែលគេការព្រហ្មហើយ ១ ភិក្ខុនិឆ័ត ១ ភិក្ខុនិជាខាងដើម
 បញ្ញត្តិ ១ ។

បិដកាវត្ត សិក្ខាបទទី ៤

(៣០៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនិ
 ទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនិទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ
 សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនិ
 ទាំងឡាយធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនិមិនគួរបើនឹងធ្វើការខ្វល់-
 ខ្វាយបម្រើគ្រហស្ថទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
តិហិវេយ្យវត្ថុំ កវេយ្យ ចាចិត្តិយន្តំ ។

[៣០៥] យា បនាតិ យា យោជីសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថោ អនិប្បេតា ភិក្ខុ-
នីតិ ។ តិហិវេយ្យវត្ថុំ នាម អាតារិកស្ស យាតុំ វា
ភត្តំ វា ខាននីយំ វា បចតិ សាជកំ វា វេសនំ^(១) វា
នោវតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៦] អនាបត្តិ យាតុចានេ សង្ឃកត្តោ ចេតិយ-
ចូជាយ អត្ថនោ វេយ្យវត្ថុកវស្ស យាតុំ វា ភត្តំ វា
ខាននីយំ វា បចតិ សាជកំ វា វេសនំ^(២) វា នោវតិ
ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បិណ្ឌការីគុស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សា-
វត្ថុយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថមិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី បុល្ល-
នន្តំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កម្ភិកា ឯតទកេច ឯហាយេ ឥមំ

១-២ ឧ. វេសនំ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ធ្វើការបម្រើគ្រហស្ថ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាចេះហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ការខ្វល់ខ្វាយ
បម្រើគ្រហស្ថ គឺភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខាទនីយក្តី លាងសាដកក្តី
សំពត់ឈ្នួតក្តី ដើម្បីបុគ្គលដែលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីជួយចម្អិនទឹកបបរក្តី សង្ស័យក្តី ដើម្បីសង្ស័យ ១ ភិក្ខុនីជួយគ្រហស្ថ
ក្នុងការបូជាចេតិយ ១ ភិក្ខុនីចម្អិនបបរក្តី បាយក្តី ខាទនីយក្តី លាងសា-
ដកក្តី សំពត់ឈ្នួតក្តី ដើម្បីវេយ្យាវច្ចកររបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆត ១
ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវិគ្គ វិញ្ញាបទទី ៥

(៣០៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភរ
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប
ចូលទៅរកថ្មលូននាភិក្ខុនី ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា នែនាងម្ចាស់

អធិការណ៍ វ្រូបសមេហិតិ ។ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សណ៍ត្វា^(១) នេវ វ្រូបសមេតិ ន វ្រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិធំ ឯតមត្ថំ អាហារេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម អយ្យា វុច្ចមានា ភិក្ខុនិយោ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណ៍ វ្រូបសមេហិតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សណ៍ត្វា នេវ វ្រូបសមេស្សតិ ន វ្រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ វុច្ចមានា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណ៍ វ្រូបសមេហិតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សណ៍ត្វា នេវ វ្រូបសមេតិ ន វ្រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភកកា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ វុច្ចមានា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ ឯហាយ្យេ ឥមំ អធិការណ៍ វ្រូបសមេហិតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សណ៍ត្វា នេវ វ្រូបសមេស្សតិ ន វ្រូបសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ

ធម៌វិញ្ញាណ ចិត្តាភិក្ខុ សិក្ខាបទទី ៥ និកាយ

នាងចូរមករៀបអធិការណ៍នេះ ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីត្រាន់តែទទួលពាក្យថា សា-
 ធុ តែមិនរៀបមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរៀបអធិការណ៍នោះឡើយ ។
 ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
 គំនងៀល បន្តបង្ហាត់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់កាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃ
 នាងម្ចាស់ នាងចូរមករៀបអធិការណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា សាធុ
 ហើយ មិនសមបីនឹងមិនរៀប មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរៀប (អធិ-
 ការណ៍នោះ)សោះ ។ បេ ។ (ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
 បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ នាងចូរមករៀប
 អធិការណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថាសាធុហើយ តែមិនរៀបមិនធ្វើ
 សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរៀប ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា នៃ
 នាងម្ចាស់ នាងចូរមករៀបអធិការណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថាសាធុ
 ហើយ ហេតុអ្វីក៏មិនរៀបមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរៀប ម្ចាស់ភិក្ខុ

វិធីបដិភោគ កិច្ចសិក្សា

អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បទ
 កិច្ចវេ កិច្ចនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បទ
 កិច្ចនិ កិច្ចនិយោ ឯហយេ ឥមំ អធិការណំ វ្របស-
 មេហិតំ វុច្ឆមាទា សាធូតិ បដិស្សនាត្វា សា បច្ឆា
 អនន្តរាយំកំនី នេវ វ្របសមេយ្យ ន វ្របសមាយ ឧស្សុក្កំ
 ករេយ្យ ទាចិត្តិយន្តំ ។

(៣០៨) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិច្ច-
 និតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា កិច្ចនិតិ ។
 កិច្ចនិយាតិ អញ្ញាយ កិច្ចនិយោ ។ អធិការណំ នាម
 ចត្តារិ អធិការណានិ វិវាទាធិការណំ អនុវាទាធិក-
 រណំ អាបត្តាធិការណំ តិច្ឆាធិការណំ ។ ឯហយេ
 ឥមំ អធិការណំ វ្របសមេហិតំ ឯហយេ ឥមំ អធិ-
 ការណំ វិនិច្ឆេហិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយំកំនី
 អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វ្របសមេយ្យតិ ន សយំ
 វ្របសមេយ្យ ។ ន វ្របសមាយ ឧស្សុក្កំ ករេយ្យតិ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្រែងឡើង
 នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដែលភិក្ខុនីនិយាយថា
 នៃនាងម្ចាស់ នាងចូរមករួមរៀបរាប់អធិករណ៍នេះដូច្នេះ បានទទួលពាក្យថា
 សាធុហើយ ភិក្ខុនីនោះក្នុងកាលជាខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ
 (អ៊ី) ហើយមិនរួមរៀបរាប់ មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរួមរៀបរាប់ ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ
 អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣០៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលច្បាប់ហើយ ។ ពាក្យថា កាលដែលភិក្ខុនី
 ហុមដល់ភិក្ខុនីដទៃ ។ អធិករណ៍ទាំងឡាយ ៤ គឺវិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវត្ត-
 ទាធិករណ៍ ១ អាបត្តិទាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ឈ្មោះថា អធិករណ៍ ។
 ពាក្យថា នៃនាងម្ចាស់ នាងចូរមករួមរៀបរាប់អធិករណ៍នេះ គឺថា នៃនាង
 ម្ចាស់ នាងចូរមកវិនិច្ឆ័យអធិករណ៍នេះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនីនោះក្នុងកាលជា
 ខាងក្រោយឥតមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើសេចក្តីអន្តរាយមិនមាន ។
 ពាក្យថា មិនរួមរៀបរាប់ គឺមិនរួមរៀបរាប់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តី

ពាចិត្តិយកណ្តោ ចិត្តាភារវត្ថុស្ស បញ្ចមសំព្វាបទេ បទោជនីយំ

ន អញ្ចំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វ្របសមេស្សាមិ ន
វ្របសមាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សាមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្តេ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(៣០៩) ឧបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធសញ្ញា អធិ-
ករណំ នេវ វ្របសមេតិ ន វ្របសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ វេមតិកា
អធិករណំ នេវ វ្របសមេតិ ន វ្របសមាយ ឧស្សុក្កំ
ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្ពន្ធាយ
អនុបសម្ពន្ធសញ្ញា អធិករណំ នេវ វ្របសមេតិ ន
វ្របសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អនុបសម្ពន្ធាយ អធិករណំ នេវ វ្របសមេតិ ន
វ្របសមាយ ឧស្សុក្កំ ករោតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អនុបសម្ពន្ធាយ ឧបសម្ពន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
អនុបសម្ពន្ធាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អនុប-
សម្ពន្ធាយ អនុបសម្ពន្ធសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

ពាចគ្គិយកណ្ត ចិញ្ចាតាវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ បទភាគទី២

ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ គឺកុំនឹងមិនបង្កប់កុំនឹងដៃ ។ កុំនឹងគ្រាន់តែដាក់
ធុរៈថា អញនឹងមិនរម្ងាប់ អញនឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់ដូច្នេះ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣០៩] ឧបសម្ពន្ធ កុំនឹងសំគាល់ថាឧបសម្ពន្ធ ហើយមិន
រម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិការណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
ឧបសម្ពន្ធ កុំនឹងមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិការណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្ពន្ធ កុំនឹងសំ
គាល់ថាមិនមែនឧបសម្ពន្ធ ហើយមិនរម្ងាប់មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
រម្ងាប់នូវអធិការណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កុំនឹងមិនរម្ងាប់ មិនធ្វើសេចក្តី
ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិការណ៍ដល់អនុបសម្ពន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
មិនមែនឧបសម្ពន្ធ កុំនឹងសំគាល់ថាឧបសម្ពន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិន
មែនឧបសម្ពន្ធ កុំនឹងមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែន
ឧបសម្ពន្ធ កុំនឹងសំគាល់ថាមិនមែនឧបសម្ពន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិទ្យាបិដកេ វិទ្យាបិដកេ

[៣០០] អនាមិកា សតិ អនុរាមេ បរិយេសិត្តា
ន លក្ខតិ តិលានាយ អាចនាសុ ឧត្តត្ថកាយ អាទិ-
កត្តិកាយាតិ ។

បិដកាវិគ្គយ ធម្មសិក្ខាបទំ

[៣០០] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាមិកាស្ស អាហមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ឥល្លន្ទា ភិក្ខុនី នដានិបិ នដ-
កានិបិ លង្ក្រកានិបិ សោកជ្ឈយិកានិបិ កុម្មជ្ឈនិ-
កានិបិ សហត្ថា ខានិយំ គោជនិយំ ទេតិ មយំ
បរិសតិ វណ្ណំ ភាសថាតិ ។ នដានិបិ នដកានិបិ លង្ក្រ-
កានិបិ សោកជ្ឈយិកានិបិ កុម្មជ្ឈនិកានិបិ ឥល្លន្ទាយ
ភិក្ខុនិយា បរិសតិ វណ្ណំ ភាសន្តិ អយ្យា ឥល្លន្ទា
ពហុស្សតា កាលិកា វិសារទា បដ្ឋា ធម្មំ កថំ
កាតុំ ទេវេ អយ្យាយ ករោថ អយ្យាយាតិ ។ យា

វិធីបិណ្ឌ កិច្ចនិក្ខេប

[៣១០] ព្រះដែលមិនត្រូវអាបក្ខី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
 កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយហើយក៏ក្នុងស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ក៏ក្នុងឈ្នី ១
 ក៏ក្នុងមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ក៏ក្នុងផ្គត់ ១ ក៏ក្នុងជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវិគ្គ លិក្ខបទទី ៦

[៣១១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទ្រា
 ក៏ក្នុងឲ្យខាងនិយោជនីយាហារដោយដៃខ្លួនឯង ដល់ពួកមេល្ខានខ្លះ
 ដល់ពួកកូនល្ខានខ្លះ ដល់ពួកអ្នកឡើងវារៈខ្លះ ដល់ពួកអ្នកបំបាត់សេចក្តី
 សោក (គឺអ្នកលេងកំប្លែងសើចគឺតូក) ខ្លះ ដល់ពួកអ្នកវាយស្ករខ្លះ
 ដោយពាក្យថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរពោលសរសើរគុណយើងក្នុងបរិសទ្ធា
 ចុះ ។ ពួកមេល្ខានខ្លះ កូនល្ខានខ្លះ អ្នកឡើងវារៈខ្លះ អ្នកលេងតូក
 កំប្លែងខ្លះ អ្នកលេងស្ករខ្លះ តែងពោលសរសើរគុណថុល្លនន្ទ្រាក៏ក្នុង
 បរិសទ្ធាថា ខាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទ្រាជាពហុស្ស្វត ជាអ្នកប្រសប់និយាយ
 ភ្លៀវភ្លា ឆ្ងាសខាងសំដែងធម្មិតថា អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យបានដល់ខាងម្ចាស់
 ចុះ ចូរធ្វើការបូជាដល់ខាងម្ចាស់ចុះ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយណាមានសេចក្តី

ធម្មបទដ្ឋកថា បិដកបិដក ធម្មបទដ្ឋកថា បិដកបិដក

តា ភិក្ខុនិយោ អប្បន្នា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
 វិហារេន្តិ កេមំ ហិ អយ្យា ធុល្លនន្ទា អាតាវិកស្ស
 សហត្ថា ខាទន្ទិយំ កោជន្ទិយំ ទស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ ភិក្ខុ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនិ អាតាវិកស្ស
 សហត្ថា ខាទន្ទិយំ កោជន្ទិយំ ទេតីតិ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ។
 វិកាហិ ពុទ្ធា ភិក្ខុវេ កេមំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនិ អាតាវិកស្ស សហត្ថា ខាទន្ទិយំ កោជន្ទិយំ
 ទស្សតី ទេតី ភិក្ខុវេ អប្បន្នន្ទា វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
 បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អាតាវិកស្ស វា ប-
 រិក្ខាជកស្ស វា បរិក្ខាជកាយ វា សហត្ថា ខាទន្ទិយំ
 វា កោជន្ទិយំ វា ទទេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

(៣០២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថ អធិប្បតា ភិក្ខុនិ ។ អាតា-
 វិកា ឆាម យោ កោចិ អតាវំ អជ្ឈាវសតិ ។ បរិក្ខា-
 ជកា ឆាម ភិក្ខុវេ សាមណេវេ បេត្វា យោ កោចិ
 បរិក្ខាជកសមាបន្នោ ។ បរិក្ខាជកា ឆាម ភិក្ខុនិ

៣ចិត្តិយកណ្ណ ចិត្តាភារវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ត-
បង្ហាត់ថា នាងម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបីនឹងឲ្យខាទន័យភោជនីយាហារដល់
គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យខាទន័យភោជនីយាហារ ដល់គ្រហស្ថ
ដោយដៃខ្លួនឯង ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដេតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងឲ្យខាទន័យភោជនីយាហារដល់
គ្រហស្ថដោយដៃខ្លួនឯងទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនី
ណាមួយឲ្យខាទន័យ ឬភោជនីយ ដល់គ្រហស្ថក្តី បរិព្វាជកក្តី បរិព្វាជិកា
ក្តី ដោយដៃខ្លួនឯង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

(៣១២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ បុគ្គលណាមួយនៅគ្រប់គ្រង
ផ្ទះ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាគ្រហស្ថ ។ ប្រសណាមួយដែលបួសជាបរិព្វាជក
លើកទុកតែភិក្ខុនីន័យសាមណេរចេញ អ្នកនោះហៅថា បរិព្វាជក ។ ស្រី

សត្វមានព្យាសាសណោវិញ វេយ្យាករណ៍ យា កាចំ បរិច្ចា-
 ជីកសមាបន្នា ។ ខាទង្គិយំ នាម បញ្ច គោជនាជិ
 ឧទកទន្ធច្រោណំ វេយ្យាករណ៍ អវសេសំ ខាទង្គិយំ នាម ។
 គោជនិយំ នាម បញ្ច គោជនាជិ ឌីននោ កុម្មាសោ
 សត្វ មច្រោ មំសំ ។ ទទេយ្យាតិ កាយេន វា កាយប្បដិ-
 ទេន វា ជិស្សតិយេន វា ទេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ឧទកទន្ធច្រោណំ ទេតិ អាបត្តិ ឌីក្កជស្ស ។

(៣១៣) អនាម័ត្តំ នាមេតំ ន នេតិ ឧបនិក្ខិបិត្តា
នេតិ ពាហិរលេបំ នេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកា-
យាតិ ។

បីតាការវិគុស្ស សត្តមសិកាបទំ

(៣០៤) តែង សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាម ។ តែង
 ខោ បន សមយេន ឡុនន្ទា ភិក្ខុនី អាសថភីរំ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ពួកមួយដែលបួសជាបរិព្វាជិកាលើកទុកតែភិក្ខុនិសិទ្ធិមាននឹងសាមណេរ
 ចេញ ស្រីនោះហៅថា បរិព្វាជិកា ។ ដែលឈ្មោះថា ខាទនីយ គឺលើក
 ទុកតែភោជន ៥ យ៉ាង នឹងទឹកនឹងឈើស្ទន់ចេញ ក្រៅ (អំពីនោះ) ហៅ
 ថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជន បានដល់ភោជន ៥ យ៉ាង
 គឺបាយ ១ នំក្អម ១ សង្ក្រ ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យ ភិក្ខុនិ
 ឲ្យដោយកាយក្តី ដោយរបស់ជាប់នឹងកាយក្តី ដោយបោះឲ្យក្តី ត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិឲ្យទឹកនឹងឈើស្ទន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣១៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 ភិក្ខុនិឲ្យគេឲ្យ មិនបានឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង ១ ភិក្ខុនិជាក់ (ផុតពីដៃ)
 ហើយឲ្យ^(១) ១ ភិក្ខុនិឲ្យគ្រឿងលាបកាយខាងក្រៅ ១ ភិក្ខុនិឆ្អឹង ១ ភិក្ខុនិ
 ជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវិគ្គ លិក្ខាបទទី ៧

(៣១៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទា

១ អង្គថា ថា ភិក្ខុនិដាក់ខាទនីយរោងនិយាហារលើដៃនិង ហើយឲ្យដោយពាក្យថា យើង
 ឲ្យរបស់នេះដល់អ្នកទាំងឡាយ ។

អនិស្សង្គត្វា បរិកុញ្ញតិ ។ អញ្ញា ឧត្តនិយោ ភិក្ខុនិយោ
 ន លកន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិដ្ឋា ។ បេ ។ តា
 ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិនាចេន្តិ កេមំ ហិ ឆាម អយ្យា
 ឥល្លនដ្ឋា អាវសថចីវំ អនិស្សង្គត្វា បរិកុញ្ញស្សតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ឥល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនិ អាវសថចីវំ
 អនិស្សង្គត្វា បរិកុញ្ញតិ ។ សច្ចំ ភកកតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភកកត កេមំ ហិ ឆាប ភិក្ខុវេ ឥល្លនដ្ឋា ភិក្ខុនិ
 អាវសថចីវំ អនិស្សង្គត្វា បរិកុញ្ញស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
 អាវសថចីវំ អនិស្សង្គត្វា បរិកុញ្ញយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ត ចិត្តាធារក្ខ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីមិនលះបង់អាវសថចីវរ^(១) (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែ
 ម្នាក់ឯង) ។ ពួកភិក្ខុនីទៀតដែលមានរដូវមិនបាន ប្រើប្រាស់ផង) ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏
 ពោលទោស គិតដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិន
 លះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) សោះ
 ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនលះ-
 បង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់ (តែម្នាក់ឯង) ពិត
 មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី
 មិនគួរ បើនឹងមិនលះបង់អាវសថចីវរ (ឲ្យដល់ភិក្ខុនីដទៃ) ហើយប្រើប្រាស់
 (តែម្នាក់ឯង) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជន
 ទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិន
 ប្រគល់អាវសថចីវរហើយប្រើប្រាស់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវតាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១ ចីវរដែលវាយកប្រឆេទុកនៅទីកន្លែងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ ជាសាធារណៈដល់ភិក្ខុនីដែល
 មានរដូវទាំងអស់គ្នា ។

[៣០៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ វេមស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អារាមេ បីវរំ នាម ឧត្តនិយោ ភិក្ខុនិយោ បរិកុញ្ញនីតិ
 ទំន្នំ ហោតិ ។ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិកុញ្ញយ្យាតិ ទ្វេ តិស្សោ
 វត្តនិយោ បរិកុញ្ញិត្វា ចតុត្ថនិវាសេ នោវិត្វា ភិក្ខុនិយោ វា
 សំត្វា មាណាយ វា សាមណេរិយា វា អនិស្សជ្ជិត្វា បរិ-
 កុញ្ញនី អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៣០៦] អនិស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា បរិកុញ្ញ-
 នី អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ វេមតិកា
 បរិកុញ្ញនី អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ និស្ស-
 ជ្ជិតសញ្ញា បរិកុញ្ញនី អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ និស្សជ្ជិ-
 តេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ
 វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ និស្សជ្ជិតេ និស្សជ្ជិត-
 សញ្ញា អាបត្តិ ។

និយមិជ្ជា ភិក្ខុនិកាយ

(៣១៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្ណប្បច្ចេកវិទ្យា ។ ដែលហៅថា អាវសថចីវរ បានដល់ចីវរដែលទាយកប្រគេនបម្រុងទុកដោយពាក្យថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ដែលមានរង្វង់ចូរប្រើប្រាស់ចុះ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់អស់ពីរបីព្រឹកហើយ ក្នុងថ្ងៃទីបួនលាងហើយមិនប្រគល់ ឲ្យដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខាមាណីក្តី សាមណេរីក្តី ហើយប្រើប្រាស់(ម្នាក់ឯង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៦) ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បាន ប្រគល់ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរមិនទាន់បានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ឲ្យ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់បាន ប្រគល់ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ចីវរប្រគល់ឲ្យហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាប្រគល់ឲ្យហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣០៧] អនាបត្តិ និស្សន្និទ្ធា បរិកុញ្ញតិ បុន
 បរិយាយេន បរិកុញ្ញតិ អត្វា ឧត្តនិយោ ភិក្ខុនិយោ
 ន ហោន្តិ អច្ឆិទ្ធិបរិកាយ នដ្ឋបរិកាយ អាបទាសុ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាទិ ។

បិដកាវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣០៨] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ទោ បន សមយេន ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អាវសថំ
 អនិស្សន្និទ្ធា ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន ទោ បន សម-
 យេន ឥល្លនន្ទាយ ភិក្ខុនិយា អាវសថោ នយ្ហតិ^(១) ។
 ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ហន្តយេ ភណ្ឌកំ និហារមា-
 តិ ។ ឯកច្ចា^(២) ឯវមាហំសុ ន មយំ អយេ ជិហា-
 វិស្សាម យន្តិញ្ចំ នដ្ឋ សត្វំ អម្មេ អភិយុញ្ជិស្សតីតិ ។

១ ឧ. ម. ឧប្បតិ ។ ២ ឯកច្ចា ភិក្ខុនិយោនី កត្តចំ ឆេត្តកេ ទិស្សតិ ។

បច្ចិក្ខិយកណ្ណ ចិត្តាភារវិគ្គ វិញ្ញាបនី ៨ និទាន

(៣១៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៨ យ៉ាង) គឺភិក្ខុន៍ប្រគល់ឲ្យហើយប្រើប្រាស់១ ភិក្ខុន៍ប្រើប្រាស់តាមវេនជាថ្មីទៀត១ ពួកភិក្ខុន៍ឯទៀតដែលមានរដូវក៏មិនមាន (ហើយភិក្ខុន៍នោះចេះតែប្រើទៅមិនបានលះ) ១ ភិក្ខុន៍ដែលចោរដណ្តើមយកចីវរទៅ ១ ភិក្ខុន៍ដែលមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុន៍ប្រើប្រាស់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុន៍ឆ្គួត ១ ភិក្ខុន៍ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ចិត្តាភារវិគ្គ វិញ្ញាបនី ៨

(៣១៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាគមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍មិនប្រគល់លំនៅ (ដល់អ្នកដទៃ) ហើយក៏ចៀសទៅកាន់ចារិក ។ ក៏សម័យនោះឯង ភ្លើងឆេះលំនៅរបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុន៍ (នោះ) ។ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយបាននិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា នៃនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ឈ្លើយចុះយើងនឹងជញ្ជូនរបស់ចេញ ។ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយពួកខ្លះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា នៃនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ យើងនឹងមិនជញ្ជូនទេ ក្រែងរបស់ណាមួយបាត់ទៅហើយគេនឹងចោទប្រកាន់យើង ចំពោះរបស់ទាំងអស់ ។

វិសយបិដកេ វិក្កុនិក្កោ

បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុននេវ តំ អារាសបំ បច្ចាគន្ទា
 ភិក្ខុនីយោ បុន្និ អបយេ ភណ្ណកំ នីហរិត្តាតំ ។
 ន មយំ អយេ នីហរិត្តាតំ ។ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
 ឧជ្ឈាយតិ ឱយតិ វិចារេតិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនី-
 យោ អារាសថេ ឧយ្ហមាធនេ^(១) ភណ្ណកំ ន នីហរិស្សន្នី-
 តិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បន្នា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
 យន្តិ ឱយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម អយ្យា បុល្ល-
 នន្ទា អារាសបំ អនិស្សន្និត្វា ចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អារាសបំ
 អនិស្សន្និត្វា ចារិកំ បក្កមតីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភក្កវា-
 តិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី អារាសបំ អនិស្សន្និត្វា ចារិកំ បក្ក-
 មិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទា-
 យ ។ បេ ។ វាវា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ ឥមំ

១ ឧ.ម. ឧយ្ហមាធនេ ។ ២ ឧ. បក្កមីតិ ។ ម. បក្កមីតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីត្រឡប់មកកាន់លំនៅនោះវិញទៀតហើយសួរភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយថា ខែនាងម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកនាងបានដេញទេរបស់យើងចេញ
 ខ្លះដែរឬទេ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះតបថា ខែនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិនបាន
 ដេញចេញទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីកំពោលទោស គិតដៀល បន្តបង្ហាត់ថា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយ កាលបើលំនៅត្រូវភ្លើងនេះ មិនគួរបើនឹងមិនដេញ
 របស់ចេញដឹងសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតប
 ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស គិតដៀល បន្តបង្ហាត់ថា
 ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងមិនប្រគល់លំនៅ (ឲ្យគេថែរក្សាសិន)
 ហើយសម្រៀសចេញទៅកាន់ចារិកដូច្នេះ សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់
 ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនប្រគល់លំនៅ
 សិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
 ជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងមិន
 ប្រគល់លំនៅសិន ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកដទៃដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
 ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង

ពាចិត្តិយករណ្ត ចិត្តាភារវត្តស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សិក្ខាបទំ ឧដ្ឋិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី អាវសេនំ
អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣១៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនីតិ ។ អាវសេថា នាម កកាជតាទ្វា វុច្ឆតិ ។
អនិស្សជ្ជិត្វា ចារិកំ បក្កមេយ្យាតិ ភិក្ខុនិយា វា
សិក្ខមាឆាយ វា សាមណេរិយា វា អនិស្សជ្ជិត្វា បរិក្ខិ-
ត្តស្ស អាវសេសស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា^(១) អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស អាវសេសស្ស ឧបចារំ
អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣២០] អនិស្សជ្ជិតេ អនិស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្ក-
មតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិតេ វេមតិ-
កា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនិស្សជ្ជិ-
តេ និស្សជ្ជិតសញ្ញា បក្កមតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
អកកាជតាទ្ធិ អនិស្សជ្ជិត្វា បក្កមតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

១ ឧ. ប. អភិក្កមេន្តិយា ។

ធម្មិក្ខយកណ្ណ ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រគល់លំនៅ ហើយចៀស
ចេញទៅកាន់ចារិក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា លំនៅ សំដៅ
យកលំនៅដែលមានសន្ទុះត្វរជាប់ ។ ពាក្យថា មិនប្រគល់ហើយ
ចៀសចេញទៅកាន់ចារិក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រគល់ដល់ភិក្ខុនីក្តី សិក្ខុ-
មានាភ្នំ សាមណេរីភ្នំ ហើយឈានកន្លងរូបនៃលំនៅដែលមានរូប
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលភិក្ខុនីឈានកន្លងរូបនៃលំនៅដែលមិន
មានរូប ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២០) លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
បានប្រគល់ឲ្យ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ លំនៅ
ដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយចៀសចេញទៅ
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ លំនៅដែលខ្លួនមិនបានប្រគល់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
ប្រគល់ហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនប្រគល់
លំនៅដែលគ្មានសន្ទុះត្វរជាប់ ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិទេយបំជពេ ភិក្ខុវិភង្គោ

និស្សង្គិតេ អនិស្សង្គិតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។
 និស្សង្គិតេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ និស្សង្គិតេ
 និស្សង្គិតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៣២០] អនាបត្តិ និស្សង្គិតា បក្កមតិ សតិ
 អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន លភតិ គីលាឆាយ អាបទា-
 សុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

បិដ្ឋាការិក្ខុស្ស ឥរិមសិក្ខាបទំ

[៣២២] តេន សមយេន ពុទ្ធនោ ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវារេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ធម្មត្ថយា ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ
 បរិយាបុណ្ណំ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តំ ជីយន្តំ វិចារេន្តំ
 កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណ្ណ-
 ស្សន្តំ សេយ្យដាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។
 អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧដ្ឋា-
 យន្តានំ ជីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនទាន់ប្រគល់ ត្រូវ
 អាបត្តិទុក្ខដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ លំនៅដែលខ្លួនប្រគល់ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 ប្រគល់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣២១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រគល់ហើយទើបចៀសចេញទៅ ១ កាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ
 ភិក្ខុនីក៏ចេញទៅស្វែងរក (គ្មានឯងប្រគល់ឲ្យតែ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
 ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយក៏ចេញទៅ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិដកាវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

[៣២២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាស់នោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយៈ
 ភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ត
 បង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួកស្រីគ្រ-
 ហស្តដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ពួកភិក្ខុនីបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះ
 ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន

អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិហាចេន្តិ កេដ្ឋំ
 ហិ នាម ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាប្បណ៍-
 ស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ
 តិវច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាប្បណ៍ន្តិ ។ សច្ចំ ភក្ខវាតិ ។ វិគរហិ
 ពុទ្ធា ភក្ខវា កេដ្ឋំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុ-
 និយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាប្បណ៍ស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អ-
 ប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
 តិវច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាប្បណ៍យ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣២៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា ភិក្ខុ-
 និ ។ តិវច្ឆានវិជ្ជា នាម យន្តិញ្ច តាហិរកំ អនត្ថ-
 សញ្ញតំ ។ បរិយាប្បណ៍យ្យតិ បនេន បរិយាប្បណាតិ
 បនេ បនេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ បរិយាប្ប-
 ណាតិ អក្ខរាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

៣.ចិត្តយកណ្ត ចិត្តការវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិរច្ឆ័យ
 បន្តបង្គាប់ថា ពួកឧត្តិយភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ។ បេ ។
 ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឧត្តិយភិក្ខុនីរៀនតិរច្ឆាន-
 វិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ពួកឧត្តិយភិក្ខុនីមិនគួរនឹងរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
 ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្រែងឡើងនូវ
 សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវ
 អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣២៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ ចំណេះណាមួយជាខាងក្រៅ
 ដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។
 ពាក្យថា រៀន សេចក្តីថា ភិក្ខុនីរៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ
 រាល់ៗបទ ។ (បើ) រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ អក្សរ ។

[៣២៤] អនាមត្តំ លេខំ បរិយាប្បណាតិ ធារណំ
បរិយាប្បណាតិ កុត្តត្ថាយ បរិតំ បរិយាប្បណាតិ ឧប្បត្តិ-
កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

បិដកាវគ្គស្ស ទេសមសិក្ខាបទំ

[៣២៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថិ-
យំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាមបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន នព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ
តិវច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ
វិចាចេន្តិ កកមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ តិវច្ឆានវិជ្ជំ
វាចេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមភោគិនិ-
យោតិ ។ អស្មោសំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សា-
នំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជីយន្តានំ វិចាចេន្តានំ ។ យា តា
ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ
វិចាចេន្តិ កកមំ ហិ នាម នព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ
តិវច្ឆានវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

[៣២២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុន៍រៀនសរសេរអក្សរ ១ ភិក្ខុន៍រៀនធារណសាស្ត្រ^(១) ១ ភិក្ខុន៍រៀនវិជ្ជា
 ការពារខ្លួនសម្រាប់រក្សា (ខ្លួន) ១ ភិក្ខុន៍ឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុន៍ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

បិណ្ឌការវិក្កុ សិក្ខាបទទី ១០

[៣២៥] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិ-
 យាភិក្ខុន៍បង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល
 បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាដូចជាពួក
 ស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុន៍បានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្ស
 ទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុន៍ទាំង
 ឡាយឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយនោះក៏ពោល
 ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុន៍មិនសមបើនឹងបង្រៀន
 តិរច្ឆានវិជ្ជាសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកពួក

១ ភិក្ខុន៍រៀនធម្មវិជ្ជា ។ ទៀត ដើម្បីឲ្យដឹងស្គាល់នូវលទ្ធិវិជ្ជាក្នុងធម្មវិភង្គនោះ ។

ពពិភ័យកល្លោ ចិត្តការវិជ្ជាស្ស ។ សមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ធិត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ វិចារនវិជ្ជំ វាចេន្តិតំ ។ សង្ខ
 ភកវតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា ភកវ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ធិត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ វិចារនវិជ្ជំ វាចេស្សន្តិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត
 យា បន ភិក្ខុនិ វិចារនវិជ្ជំ វាចេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣២៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា
 ភិក្ខុនិតិ ។ វិចារនវិជ្ជា នាម យន្តិញ្ច ពាហិកំ
 អនត្តសញ្ញតំ ។ វាចេយ្យតិ បនេន វាចេតិ បនេ
 បនេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អត្ថភាយ វាចេតិ
 អត្ថភាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣២៧] អនាបត្តិ លេខំ វាចេតិ នារណំ វាចេតិ
 កុត្តនាយ បរិតំ វាចេតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ចិត្តការវិជ្ជា បញ្ចមោ ។

ធម្មតិក្ខយ ល្អ ចិត្តាភារវត្ថុ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
 ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគជ័យ
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងបង្រៀន
 តិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
 ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ចូរសម្រែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយបង្រៀនតិរច្ឆាន-
 វិជ្ជា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវជីកកណ្តាចហើយ ។ ចំណេះណាមួយជាខាងក្រៅ
 ដែលមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ចំណេះនោះឈ្មោះថា តិរច្ឆានវិជ្ជា ។
 ពាក្យថា បង្រៀន គឺភិក្ខុនីបង្រៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗ
 បទ ។ បង្រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយរាល់ៗអក្សរ ។

(៣២៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីបង្រៀនសរសេរ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀនធារណសាស្ត្រ ១ ភិក្ខុនីបង្រៀន
 វិជ្ជាការពារខ្លួនដើម្បីរក្សា(ខ្លួន) ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវិគ្គស្ស បរិមសិក្ខាបទំ

[៣២៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុ តាមតា-
វាសេ ឯកច័វវា ច័វកម្មំ កកោន្តំ ។ ភិក្ខុនិយោ
អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិស្វា យេន តេ ភិក្ខុ តេនុ-
បសង្កម្មីសុ ។ ភិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តំ ជ័យន្តំ វិចារចេន្តំ កតំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិស្សន្តិតំ
។ បេ ។ សច្ចំ តេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា
អារាមំ បរិសិស្សន្តិតំ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិគវហិ ពុទ្ធា
កកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនាបុច្ឆា អារាមំ
បរិសិស្សន្តិតំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ
។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខា-
បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី អនាបុច្ឆា អារាមំ
បរិសេយ្យ វាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចំ កកវតា ភិក្ខុនីធំ
សិក្ខាបទំ បញ្ចត្តំ ហោតិ ។

អារាមវិគ្គ វិញ្ញាបន្នទី ១

(៣២៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ
ច្រើនរូប ទ្រទ្រង់តែចីវរមួយ ។ ម្នាក់ហើយធ្វើចីវរកម្ម (ដេរប្តូរជ្រលក់ចីវរ
ជាដើម) ក្នុងអារាមដែលតាំងនៅជិតស្រុកតូចមួយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមិន
បានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម រួចចូលទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ពោលទោស ក៏ជឿល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងមិនប្រាប់ (ជាមុន) ហើយចូលមកកាន់អារាមសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយ
មិនប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់អារាម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ជោគទ្រង់បន្ទោសថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងមិនប្រាប់ហើយចូលទៅ
កាន់អារាមទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
ដទៃដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណ្ឌមួយមិនបានប្រាប់
ហើយចូលទៅកាន់អារាម ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។ សិទ្ធិបទនេះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

(៣២៩) តេន ខោ បន សបយេន តេ ភិក្ខុ តម្លា
 អារាសា បក្កមីសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ
 អារាមំ នាគមីសុ ។ អថខោ តេ ភិក្ខុ បុននេវ តំ
 អារាសំ បច្ចាគច្ឆីសុ ។ ភិក្ខុនិយោ អយ្យា អាគតាតិ
 អាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិក្ខា យេន តេ ភិក្ខុ តេនុបសង្ក-
 មីសុ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខុ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 អង្គសុ ។ ឯកមន្តំ បិតា ខោ តា ភិក្ខុនិយោ តេ
 ភិក្ខុ ឯតនវេចំ កិស្ស តុម្រេ ភគិនិយោ អារាមំ
 នេវ សម្មជ្ជិតុ ន ចានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបជ្ឈបិត្វាតិ^(១) ។
 ភគវតោ អយ្យា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អនាបុច្ឆា អារាមោ
 បរិសិក្ខាតោ តេន មយំ នាគមីម្នាតិ^(២) ។ ភគវតោ
 ឯតមត្តំ អាហេចេសំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ សន្តំ ភិក្ខុ
 អាបុច្ឆា អារាមំ បរិសិក្ខុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ សន្តំ

១ ឧ. ប. ឧបដ្ឋបិក្ខាតិ ។ ២ ឧ. ប. ឧ. អានមិញ្ញាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្តា អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ អនុប្បញ្ញត្តិទី ១

(៣២៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចៀសចេញទៅចាក
 អាវាសនោះហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានមកកាន់អារាមដោយគិតថា
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចៀសចេញទៅហើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំង
 ឡាយនោះត្រូវបំបែកអាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដឹងថា
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមកដល់ហើយ ក៏ប្រាប់រួចចូលទៅកាន់អារាមសំដៅ
 ទៅរកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំភិក្ខុទាំងឡាយ
 នោះហើយឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ ។ លុះភិក្ខុនីទាំងនោះឈរនៅក្នុងទីគួរមួយ
 ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏និយាយពាក្យនេះថា វិនាសទាំងឡាយហេតុអ្វី
 ក៏នាងទាំងឡាយមិនបោសអារាម មិនដកលំទុកនូវទឹកដឹកទឹកប្រើសោះ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគទ្រង់បញ្ញត្តិសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនបានប្រាប់ មិនត្រូវចូលទៅ
 កាន់អារាមដូច្នេះ ហេតុនោះ (បានជា) យើងខ្ញុំទាំងឡាយមិនបានមក ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ
 ទ្រង់មានបន្ទូលថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុនីប្រាប់
 ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អារាមបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ

វិធម្មបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ភិក្ខុំ អនាប្បដ្ឋា អារាមំ បរិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តំ ។ ឯវត្ថុនំ
 ភក្កវត្ថា ភិក្ខុនិទំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៣៣០] តេន ខោ បន សមយេន តេ ភិក្ខុ តត្ថា
 អារាសា បក្កមិត្តា បុននេវ តំ អារាសំ បច្ឆាភិក្ខុសុ
 ភិក្ខុនិយោ អយ្យា បក្កន្តាតិ អនាប្បដ្ឋា អារាមំ បរិសេ-
 សុ ។ តាសំ កុក្កុច្ចំ អហោសិ ភក្កវត្ថា សិក្ខាបទំ
 បញ្ញត្តំ ន សន្តំ ភិក្ខុំ អនាប្បដ្ឋា អារាមោ បរិសេត-
 ព្វោតិ មយំ ច សន្តំ ភិក្ខុំ អនាប្បដ្ឋា អារាមំ បរិសេត្តា
 កុច្ចំ នុ ខោ មយំ ចាចិត្តិយំ អាបត្តិ អាបន្នាតិ ។
 ភក្កវត្ថោ ឯតមត្តំ អារោចេសុំ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
 និយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ជាទំ
 សភិក្ខុកំ អារាមំ អនាប្បដ្ឋា បរិសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តំ ។

[៣៣១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិទំ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនិទំ ។ ជាទំ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញោ វា

វិទ្យាបិដក កិច្ចនិវាសន

មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅកាន់អាវាម ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តិដល់
ពួកភិក្ខុនីយ៉ាងនេះរួចហើយ ។

(៣៣០) ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចេញចាកអាវាសនោះ
ហើយត្រឡប់មកកាន់អាវាសនោះវិញទៀត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយដឹងថាលោក
ម្ចាស់ទាំងឡាយចៀសចេញទៅហើយក៏មិនបានប្រាប់ ហើយចូលទៅកាន់
អាវាម ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះមានសេចក្តីរង្ស៊ីសថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បញ្ញត្តិសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុនីមិនទាន់បានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ
ហើយមិនត្រូវចូលទៅកាន់អាវាមឡើយ ឯយើងទាំងឡាយមិនបានប្រាប់
ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អាវាម យើងទាំងឡាយត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយដែរឬ⁺ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំ
ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដឹងហើយមិន
បានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អាវាមត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១នៃបាវដិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលឈ្មោះថា ភិក្ខុនីកាលដឹង
(នោះ) គឺភិក្ខុនីដឹងដោយខ្លួនឯងក្តី ពួកអ្នកដទៃប្រាប់ភិក្ខុនីនោះក្តី ពួកភិក្ខុ

បាចិត្តិយកណ្តោ អារាមវត្តស្ស បរិមសិក្ខាបទេ បទវាជីយំ

តស្ស អាហេចេន្តំ តេ វា អាហេចេន្តំ ។ សភិក្កុកោ
 នាម អារាមោ យត្ថ ភិក្ខុ វត្តមូលេបិ វសន្តំ ។ អនា-
 បុត្តា អារាមំ បរិសេយ្យាតិ ភិក្ខុំ វា សាមណោ វា
 អារាមិកំ វា អនាបុត្តា បរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស បរិក្ខេ-
 បំ អភិក្កមន្តិយោ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស
 អារាមស្ស ឧបចារំ ធុក្កមន្តិយោ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣២) សភិក្កុកោ សភិក្កុកសញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ
 អនាបុត្តា អារាមំ បរិសេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 សភិក្កុកោ វេមតិកា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុត្តា អារាមំ
 បរិសេតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ សភិក្កុកោ អភិក្កុក-
 សញ្ញា សន្តំ ភិក្ខុំ អនាបុត្តា អារាមំ បរិសេតិ អនា-
 បត្តិ ។ អភិក្កុកោ សភិក្កុកសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ក-
 ជស្ស ។ អភិក្កុកោ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 អភិក្កុកោ អភិក្កុកសញ្ញា អនាបត្តិ ។

ពាចិត្តិយកណ្ត អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ១ បទភាគដំបូង

ដែលនៅក្នុងអារាមនោះប្រាប់ក្តី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនៅក្នុងទីណា សូម្បី
 ក្រោមម្លប់ឈើ ទីនោះ(ក៏)ឈ្មោះថា អារាមមានភិក្ខុ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនី
 មិនបានប្រាប់ហើយចូលទៅកាន់អារាម សេចក្តីថា ភិក្ខុនីមិនប្រាប់ភិក្ខុក្តី
 សាមណេរក្តី ញាមវត្តក្តី ហើយឈានកន្លងរេត្តដែលមានរេង
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលភិក្ខុនីចូលទៅដល់រេចារេត្តដែលគ្មានរេង
 ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣២) អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានភិក្ខុ មិនបាន
 ប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ មិនប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ
 ហើយចូលទៅកាន់អារាម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមានភិក្ខុ ភិក្ខុ-
 នីសំគាល់ថាមិនមានភិក្ខុ មិនបានប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅ ហើយចូលទៅ
 កាន់អារាម មិនត្រូវអាបត្តិ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 មានភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
 សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អារាមដែលមិនមានភិក្ខុ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 មិនមានភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៣៣៣] អនាបត្តិ សន្និ ភិក្ខុំ អាប្បុត្តា បរិសតិ
 អសន្និ ភិក្ខុំ អនាប្បុត្តា បរិសតិ សីសានុលោកិកា
 តច្ចតិ យត្ត ភិក្ខុនិយោ សន្និបតិកា ហោន្តិ តត្ថ
 តច្ចតិ អាវមេន មត្តោ ហោតិ តិលានាយ អាប-
 ទាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាវាមវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[៣៣៤] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភក្កវា វេសាលីយំ
 វិហរតិ មហាវនេ ក្សត្រាភារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន អាយស្មតោ ឧទាលីស្ស ឧបជ្ឈាយោ អា-
 យស្មា កប្បិតកោ សុសានេ វិហរតិ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន ធាត្វិយានំ ភិក្ខុនីនំ មហាត្តរា^(១) ភិក្ខុនី
 កាលកតា ហោតិ ។ ធាត្វិយា ភិក្ខុនិយោ តំ ភិក្ខុនី
 នីហរិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារស្ស អវិទូរេ
 តំ ឈាបេត្វា ដូបំ កត្វា កត្វា តស្មី ដូបេ រោទន្តិ ។
 អថខោ អាយស្មា កប្បិតកោ តេន សទ្ធេន ឧព្វាធម្មា

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៣៣៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុន៍ប្រាប់ភិក្ខុដែលមាននៅហើយទើបចូលទៅ១ ភិក្ខុន៍មិនប្រាប់ព្រះ
 គ្មានភិក្ខុហើយចូលទៅ១ ភិក្ខុន៍ដែលក្រឡេកឃើញសីស (ភិក្ខុន៍ដែល
 ចូលទៅមុន) ហើយទើបទៅ១ ពួកភិក្ខុន៍ប្រជុំនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុន៍នោះ
 ក៏ទៅក្នុងទីនោះ១ ភិក្ខុន៍ដើរតាមផ្លូវដែលមានកងវត្ថុ១ ភិក្ខុន៍ឈឺ១ ភិក្ខុ-
 ន៍មានសេចក្តីអន្តរាយ១ ភិក្ខុន៍ឆ្គង១ ភិក្ខុន៍ជាខាងដើមបញ្ចាតិ១ ។

អារាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(៣៣៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងក្នុងភាវ-
 សាលាក្នុងព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតក
 ដ៏មានអាយុជាឧបជ្ឈាយ៍ព្រះឧបាលីដ៏មានអាយុគង់នៅក្នុងព្រៃស្នូសាន ។
 សម័យនោះឯង ភិក្ខុន៍ដែលជាធំជាងពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុន៍ធ្វើមរណកាល ។
 ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុន៍នាំភិក្ខុន៍នោះទៅហើយដុតភិក្ខុន៍នោះក្នុងទីមិនឆ្ងាយពីកុដិ
 ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុហើយធ្វើស្លូប (ចេតិយ) ហើយតែងទៅយំដិតស្លូប
 នោះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៏មានអាយុផុតព្រះទ័ព្វនឹងសំឡេងនោះ

ធម្មត្ថិយកណ្តោ អារាមវគ្គស្ស ទតិយសំព្វាបទេ និពាធំ

តំ ជ្វបំ ភិក្ខុត្វា វិប្បតក្កេសិ^(១) ។ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំនា កប្បិតកោន អម្ពាតំ អយ្យាយ ជ្វោ ភិក្ខុ
 ហន្ត ធំ យាតេមាតិ មន្តេសុំ ។ អញ្ញាតា ភិក្ខុនី
 អាយស្មតោ ឧបាសិស្ស ឯតមត្តំ អាហារេសិ ។ អា-
 យស្មា ឧបាសិ អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស ឯតមត្តំ
 អាហារេសិ ។ អថោ អាយស្មា កប្បិតកោ វិហារា
 ជិត្តមិត្តា ជិលីនោ អច្ឆិ ។ អថោ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិ-
 យោ យេនាយស្មតោ កប្បិតកស្ស វិហារោ តេនុប-
 សង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតោ កប្បិតកស្ស
 វិហារំ ចាសាលោហិ ច លេខ្ខហិ ច ឧត្តារេត្វា មតោ
 កប្បិតកោតិ បក្កមីសុ ។ អថោ អាយស្មា កប្បិត-
 កោ តស្ស វត្តិយា អច្ឆយេន បុព្វណ្ណាសមយំ និវា-
 សេត្វា បត្តិចរិមាធាយ វេសាលី បិណ្ឌាយ ចារិសិ ។
 អន្តសំសុ ខោ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ អាយស្មន្តំ កប្បិ-
 តកំ បិណ្ឌាយ ចរន្តំ ជិស្វាន ឯវមាហំសុ អយំ កប្បិ-
 តកោ ជីវតិ កោ នុ ខោ អម្ពាតំ មន្តំ សំហរតីតិ ។

១ ឧ.ម. បក្កេសិ ។

ពាចិត្តិយកណ្ត អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ និទាន

ទំលាយស្តូបនោះឲ្យខ្ចាត់ខ្ចាយចេញ ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីប្រឹក្សាគ្នាថា
 លោកកប្បិតកនេះទំលាយស្តូបភិក្ខុនីជាម្ចាស់របស់យើង បើដូច្នោះមានតែ
 យើងនឹងសម្លាប់លោកកប្បិតកនោះ ។ ភិក្ខុនី១រូបប្រាប់រឿងនេះដល់ព្រះ
 ឧបាសិដ៍មានអាយុ ។ ព្រះឧបាសិដ៍មានអាយុប្រាប់រឿងនេះដល់ព្រះ
 កប្បិតកដ៍មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៍មានអាយុចេញ
 ពីក្នុងទៅពួន ។ ឯពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីចូលដម្រង់ទៅឯលំនៅព្រះកប្បិតក
 ដ៍មានអាយុ លុះចូលទៅហើយក៏ចោលក្នុងព្រះកប្បិតកដ៍មានអាយុដោយ
 ដុំថ្មផងដោយដុំដីផង ហើយក៏ចៀសចេញទៅដោយគិតថា លោកកប្បិតក
 ស្លាប់ហើយ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះកប្បិតកដ៍មានអាយុលុះកន្លងព្រឹកនោះ
 ក៏ស្ងៀកហើយប្រដាប់បាត្រនឹងចីវរក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម ហើយចូល
 ទៅកាន់ក្រុងវេសាលីដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ពួកឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីបានឃើញ
 លោកកប្បិតកដ៍មានអាយុកំពុងតែចងទៅបិណ្ឌបាត លុះឃើញហើយបាន
 និយាយយ៉ាងនេះថា លោកកប្បិតកនេះនៅវស' (ទេតី) អ្នកណា ហ្ន៎នាំ
 សេចក្តីប្រឹក្សា (អាថ៌កំបាំង) យើងទៅ (ប្រាប់លោក) ។ ពួកឆព្វគ្គិយា

វិទ្យាបិដកេ វិក្កុន្តិកោ

អស្សោស្សំ ទោ ធាតុនិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យន
 កិរ ឧបាលីនា អម្ពាភំ មន្តោ សំហដោតិ ។ តា
 អាយស្មន្តំ ឧបាលី អក្កោសីសុ កងំ ហិ នាម
 អយំ កសាវដោ មលមជ្ជនោ និហិទជន្តោ អម្ពាភំ
 មន្តំ សំហវិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បន្តា
 ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ ខ័យន្តំ វិហាចន្តំ កងំ ហិ
 នាម ធាតុនិយា ភិក្ខុនិយោ អយ្យំ ឧបាលី អក្កោសិ-
 ស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធាតុនិយា ភិក្ខុនិយោ
 ឧបាលី អក្កោសន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិករហិ
 តុន្តោ ភកវា កងំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធាតុនិយា ភិក្ខុ-
 និយោ ឧបាលី អក្កោសិស្សន្តំ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តំ យា បន ភិក្ខុនិ
 ភិក្ខុំ អក្កោសេយ្យ វា បរិកាសេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តំ ។

(៣៣៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។

ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
 ភិក្ខុនិ ឧបសម្ពន្ធំ ។ អក្កោសេយ្យវាតិ ទសហិ វា

និយមន័យ ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីបានឮដូច្នេះថា ដំណឹងថាលោកម្ចាស់ឧបាលិនាំសេចក្តីប្រក្សាយើង
ទៅប្រាប់ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីទាំងនោះក៏នាំគ្នាដេរព្រះឧបាលិនីមាន
អាយុថា លោកខ្មាន់ព្រះកេសនេះជាអ្នកដុសក្អែល (គេ) មានជាតិដ៏ថោក
ទាប មិនសមបើនឹងនាំយកសេចក្តីប្រក្សារបស់យើងទៅប្រាប់សោះ ។
ពួកភិក្ខុនីណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងមក
នាំគ្នាដេរលោកម្ចាស់ឧបាលិនោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីដេរឧបាលិ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីមិនគួរ
បើនឹងដេរឧបាលិទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា
ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ដេរគំរាមភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃច្បាប់ជីកកណ្តចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ បានដល់ឧប-
សម្ព័ន្ធ ។ ពាក្យថា ដេរ គឺភិក្ខុនីដេរដោយអកោសវត្ថុទាំង១០ ឬបណ្ត

ពាច្ចឹក្ខយកណ្តោ អាហារវត្ថុស្ស ទុក្ខយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អក្កោសវត្ថុហិ អក្កោសតិ ឯតេសំ វា អញ្ញតេន អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិកាសេយ្យវត្ថុ ភយំ ឧបទំសេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣៦] ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អក្កោ-
 សតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧប-
 សម្បន្នេ វេមតិកា អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
 អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 អនុបសម្បន្នំ អក្កោសតិ វា បរិកាសតិ វា អាបត្តិ
 ទុក្ខេស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខេស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខេស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខេស្ស ។

[៣៣៧] អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារាយ ធម្មបុរេក្ខា-
 រាយ អនុសាសនីបុរេក្ខារាយ ឧម្មតិកាយ អាទិ-
 កម្មកាយាតិ ។

បាចិញ្ចយកណ្តា អារាមវត្ត សិក្ខាបទទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អក្កោសវត្ថុទាំង១០នោះ ដោយអក្កោសវត្ថុណាមួយ ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ចយ ។
ពាក្យថា គំរាម គឺភិក្ខុនីសំដែងសេចក្តីខ្លាច ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ចយ ។

[៣៣៦] ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឧបសម្ព័ន្ធ ហើយដេវក្តី
គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ចយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ
ហើយដេវក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ចយ ។ ឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
មិនមែនឧបសម្ព័ន្ធ ហើយដេវក្តី គំរាមក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិញ្ចយ ។ ភិក្ខុនីដេវក្តី
គំរាមក្តី នូវអនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាឧបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ មិនមែនឧបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីមាន
សេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ អនុបសម្ព័ន្ធ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
អនុបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៣៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ឲ្យជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅ
ឲ្យជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្គិត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អាហារវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធនោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហាវតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហារេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនំ ភណ្ឌានកា-
រិកា ហោតិ កលហការិកា វិវាទការិកា ភស្សការ-
រិកា សង្ឃេ អធិការណាការិកា ។ ឥល្លទន្ធនា ភិក្ខុនំ
តស្ស កម្មេ កយិរមាទេ^(១) បដិក្កោសតិ ។

[៣៣៩] តេន ខោ បន សមយេន ឥល្លទន្ធនា
ភិក្ខុនំ តាមកំ អគមាសំ កេនចិនេវ ករណីយេន ។
អថខោ ភិក្ខុនំសង្ឃេ ឥល្លទន្ធនា ភិក្ខុនំ បក្កនាតិ
ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនំ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧត្តិបិ ។
ឥល្លទន្ធនា ភិក្ខុនំ តាមកេ តំ ករណីយំ តិវេត្វា បុ-
ននេវ សាវត្ថិ បច្ចាគង្គិ ។ ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនំ ឥល្ល-
ទន្ធយ ភិក្ខុនិយា អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ចាបេ-
សំ ន ចានោទកំ ចានបិបំ ចានកថលិកំ ឧបទិក្ខិបិ

១ ឧ.ម. កយិរមាទេ ។

អារាមវិគ្គ លិក្ខបទទី ៣

[៣៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនីជាអ្នកធ្វើសេចក្តីបង្កហេតុ ធ្វើសេចក្តីឈ្មោះ ធ្វើសេចក្តីទាស់ទែង
ធ្វើតវល្លាទកថាបង្កើតអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ។ កាលសង្ឃកំពុងធ្វើកម្មផល
ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីនោះ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីក៏ហាមឃាត់ ។

[៣៣៩] គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីបានទៅកាន់ស្រុកតូច(មួយ)
ដោយកិច្ចនិមួយ ។ ទើបភិក្ខុនីសង្ឃដឹងថា បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីចៀសចេញទៅ
ហើយ ក៏លើកវត្តចំពោះចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីព្រោះសេចក្តីមិនឃើញអាបត្តិ ។
បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីសម្រេចកិច្ចនោះក្នុងស្រុកតូចហើយក៏ត្រឡប់មកក្រុងសាវត្ថី
វិញទៀត ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីកាលដែលបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមក ក៏មិនក្រាល
អាសនមិនដម្កល់ទឹកលាងជើងតាំងរងជើងជ្រញកល់ជើង មិនក្រោកទទួល

បាចិត្តិយកណ្តោ អាហមវគ្គស្ស ឥតិយសិក្ខាបទេ និទានំ

ន បច្ចុគ្គន្ធា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសំ ន ចានីយេន អាប្បច្ឆិ ។
 ធុល្លនន្ធា ភិក្ខុនី ចល្លាកាលី ភិក្ខុនី ឯតទេវេច ក៏ស្ស
 ត្វំ អយ្យេ មយំ អាគច្ឆន្តិយា នេវ អាសនំ បញ្ញាបេសិ
 ន ចានោទកំ ចានបីបំ ចានកថលីកំ ឧបនិក្ខិបំ ន
 បច្ចុគ្គន្ធា បត្តចីវរំ បដិគ្គហេសំ ន ចានីយេន អាប្បច្ឆិ ។
 ឯវំ ហេតំ អយ្យេ ហោតិ យថាតំ អនាថាយាតិ ។
 ក៏ស្ស បន ត្វំ អយ្យេ អនាថាតិ ។ ឥមា មំ អយ្យេ
 ភិក្ខុនីយោ អយំ អនាថា អប្បញ្ញតា នត្តិ ឥមិស្សា
 កោចិ បតិវត្តាតិ អាបត្តិយា អនិស្សនេ ឧត្តិបិស្សតិ ។
 ធុល្លនន្ធា ភិក្ខុនី ពាលា ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា
 ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មនោសំ វា កម្មវិបត្តិំ វា កម្មសម្បត្តិំ
 វាតិ ចល្លាកតា កលំ បរិភាសតិ^(១) ។ យា តា ភិក្ខុនី-
 យោ អប្បច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ
 កបំ ហិ នាម អយ្យា ធុល្លនន្ធា ចល្លាកតា កលំ
 បរិភាសិស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ ក៏វ ភិក្ខុវេ ធុល្ល-
 នន្ធា ភិក្ខុនី ចល្លាកតា កលំ បរិភាសតីតិ^(២) ។ សច្ចំ

១-២ ឱ. ម. បរិភាសំ ។

ធម្មត្ថិយកណ្ត អារម្មវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ និកាម

បាត្រចីវរមិនអើពើដោយទឹកផឹក ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិទាននិយាយពាក្យនេះ
នឹងចណ្ឌកាលីភិក្ខុនិទាន នៃនាងម្ចាស់ កាលបើយើងមកដល់ហេតុអ្វីក៏នាង
មិនកាលអាសនៈ មិនដម្កល់ទឹកលាងជើងតាំងសម្រាប់រងជើងជ្រព្យាវង
ជើង មិនកែតាកទទួលបាត្រចីវរមិនអើពើដោយទឹកផឹកសោះ ។ ចណ្ឌកាលី
ភិក្ខុនិទាននិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ បានជាខ្ញុំមិនធ្វើកិច្ចទាំងអម្បាលនេះ ព្រោះ
ខ្ញុំជាស្រីអនាថា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិទានសួរថា នៃនាងម្ចាស់ នាងជាស្រី
អនាថា ព្រោះហេតុអ្វី ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនិទាននិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ ភិក្ខុនិ
អស់នេះលើកវត្ថុចំពោះខ្លួនខ្ញុំព្រោះមិនឃើញអាបត្តិដោយគិតគ្នាថា ភិក្ខុនិ
នេះជាស្រីអនាថាគ្មានអ្នកណាស្គាល់ គ្មានអ្នកណាមួយគោរពកោតក្រែង
ដល់ភិក្ខុនិនេះទេ ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិទាននិយាយថា ពួកភិក្ខុនិអស់នេះល្ងង់
ពួកភិក្ខុនិអម្បាលនេះមិនគ្រាន់ ពួកភិក្ខុនិទាំងនេះមិនស្គាល់កម្មក៏ ទោស
របស់កម្មក៏ កម្មវិបត្តិក៏ កម្មសម្បត្តិក៏ដូច្នេះ ហើយក៏ផ្កាសាគណភិក្ខុនិដោយ
សេចក្តីកំណាច ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនិទាំងឡាយនោះកំពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា លោក
ម្ចាស់ថុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងផ្កាសាគណភិក្ខុនិដោយសេចក្តីកំណាចសោះ
។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនិ
ផ្កាសាគណភិក្ខុនិដោយសេចក្តីកំណាច ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

វិសយបិដកេ វិក្កតិវិក្កេ

ភគវតី ។ វិក្កហិ ពុទ្ធា ភគវ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកតា កណំ បរិកាសិស្សតិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវា បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនី ចណ្ឌីកតា កណំ បរិកាសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣២០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ ចណ្ឌីកតា នាម កោធនា វុច្ចតិ ។ កណោ
 នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ចតិ ។ បរិកាសេយ្យតិ ពាលា
 ឯតា អព្យត្តា ឯតា នេតា ជានន្តិ កម្មំ វា កម្មនោ-
 សំ វា កម្មវិបត្តិ វា កម្មសម្បត្តិ វាតិ បរិកាសតិ
 អាបតិ ចាចិត្តិយស្ស ។ សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ វា
 ឯកភិក្ខុនី វា អនុបសម្បន្នំ វា បរិកាសតិ អាបតិ
 ឧត្តជស្ស ។

[៣២១] អនាបតិ អត្ថបុរេត្វារាយ ធម្មបុរេត្វារា-
 យ អនុសាសនីបុរេត្វារាយ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្ម-
 កាយាតិ ។

វិសេសបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសនាភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងផ្កាសា
 គណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាចទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
 មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយផ្កាសាគណភិក្ខុនីដោយសេចក្តីកំណាច ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

(៣៤០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិទ្ធិបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរចហើយ ។ ដែលហៅថា កំណាច
 សំដៅយកសេចក្តីក្រោធ ។ ដែលហៅថា គណភិក្ខុនី សំដៅយកភិក្ខុនី
 សង្ឃ ។ ពាក្យថា ផ្កាសា គឺភិក្ខុនីផ្កាសាថា ភិក្ខុនីអសន្តុល្លង្គ⁺ ភិក្ខុនី
 អម្បាលន្តុល្លង្គ⁺មិនឆ្ងាស ពួកភិក្ខុនីទាំងន្តុល្លង្គ⁺មិនស្គាល់កម្មក្តី ទោសរបស់កម្មក្តី
 កម្មវិបត្តិក្តី កម្មសម្បត្តិក្តីដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីផ្កាសាភិក្ខុនី
 ច្រើនរូបក្តី មួយរូបក្តី អនុបសម្បន្នក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៤១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៥យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីធ្វើអត្ថជាប្រធាន ១ ធ្វើធម៌ជាប្រធាន ១ ធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅ
 ជាប្រធាន ១ ភិក្ខុនីឆ្លត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវិគ្គស្ស បច្ចត្តសិក្ខាបទំ

[៣២២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកកា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អញ្ញាតរោ ព្រាហ្មណោ ភិក្ខុនិ-
យោ និមន្តត្វា កោដេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវា-
រិតា ញាតិកុលានិ កុត្តា ឯកទ្វា កុញ្ញីសុ ឯកទ្វា
បិណ្ឌាចាតំ អាទាយ អគម៌សុ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្ម-
ណោ បដិវិស្សកេ ឯតទរោច ភិក្ខុនិយោ មយា
អយ្យា សន្តប្បតា ឯថ តុម្ភេបិ សន្តប្បស្សមីតិ ។
តេ ឯវមាហំសុ កី ត្វំ អយ្យ^(១) អម្ភេ សន្តប្បស្សសិ
យាបិ តយា និមន្តតា តាបិ អម្ភាគំ យវានំ អាគន្ធា
ឯកទ្វា កុញ្ញីសុ ឯកទ្វា បិណ្ឌាចាតំ អាទាយ អគម៌-
សូតិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧដ្ឋាយតិ ជីយតិ
វិចារេតិ កមំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ អម្ភាគំ យវេ
កុញ្ញត្វា អញ្ញាត កុញ្ញីស្សន្តិ ន ចាហំ បដិពលោ
យាវទត្ថំ នាតុន្តិ ។ អស្មោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តស្ស

១ ឧ.ម. អយ្យោ ។

អារាមវិគ្គ ឥត្តបទទី ៤

(៣៤២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានព្រាហ្ម-
ណ៍ម្នាក់និមន្តពួកភិក្ខុនិទ្យធាន់ ។ ពួកភិក្ខុនិទ្យធាន់ហើយហាមកត្តហើយ ក៏ទៅ
កាន់ត្រកូលជាញាតិទាំងឡាយ ហើយភិក្ខុនិទ្យធាន់ (ទៀត) ពួកខ្លះ
(គ្រាន់តែ) នាំយកបិណ្ឌបាតទៅ ។ គ្រានោះឯង ព្រាហ្មណ៍នោះបាននិ-
យាយពាក្យនេះនឹងពួកមនុស្សដែលស្ម័គ្រស្មាលថា នែអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ
ខ្ញុំបានប្រគេនចង្កាន់ពួកភិក្ខុនិទ្យធាន់បរិបូណ៌ហើយ ចូរអ្នកទាំងឡាយមក
ចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាឆ្កែតស្តាប់ស្តល់ទៀត ។ ពួកមនុស្សទាំងនោះបាននិ-
យាយពាក្យយ៉ាងនេះថា នែអ្នកម្ចាស់ អ្នកនឹងឲ្យពួកយើងឆ្កែតស្តាប់ស្តល់ដូច
ម្តេច ពួកភិក្ខុនឹងណាដែលអ្នកនិមន្ត ពួកភិក្ខុនោះមកផ្ទះអស់យើងហើយ
ពួកខ្លះក៏ធាន់ ពួកខ្លះក៏នាំយកចង្កាន់បិណ្ឌបាតទៅហើយ ។ ទើបព្រាហ្មណ៍
នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនិមន្តសមបីនឹងធាន់ក្នុង
ផ្ទះយើងរួចហើយ (ទៅ) ធាន់ក្នុងផ្ទះដទៃ (ទៀត) សោះហាក់ដូចជាខ្ញុំមិនអាច
ឲ្យ (លោកធាន់) ដកបដល់ឆ្កែបាន ។ ភិក្ខុនិទាំងឡាយបានឮព្រាហ្មណ៍

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ជ័យន្តស្ស វិចារេន្តស្ស ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្ត
 ជ័យន្ត វិចារេន្ត កកំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី
 បវរិតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវរិតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្តិតិ ។
 សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា ភកកា កកំ ហំ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ កុត្តារី បវរិតា អញ្ញត្រ កុញ្ញស្សន្ត
 ឆេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបធំ ឧទ្ទិ-
 សន្ត យា បន ភិក្ខុនី និមន្តិតា វា បវរិតា វា ខាទ-
 នីយំ វា ភោជនីយំ វា ខាទេយ្យ វា កុញ្ញេយ្យ វា
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣២៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 និតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុនិតិ ។
 និមន្តិតា នាម បញ្ចន្តំ ភោជនាធំ អញ្ញតេន ភោជនេន
 និមន្តិតា ។ បវរិតា នាម អសធំ បញ្ញាយតិ ភោជនំ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កប់ហើយ ។ ភិក្ខុនិទាន់ឡាយណា
 មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនិទាន់ឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្កប់ថា ភិក្ខុនិទាន់ឡាយឆាន់ហើយហាមភក្ត្រហើយមិន
 សមប័ន្នី (ទេ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុនិទាន់ឡាយ ឮថាភិក្ខុនិទាន់ឡាយឆាន់ហើយហាមភក្ត្រហើយ
 (ទេ) ឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនិទាន់ឡាយក្រាបទូលថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោស
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុនិទាន់ឡាយ ភិក្ខុនិទាន់ឡាយឆាន់ហើយហាមភក្ត្រហើយមិនគួរ
 ប័ន្នីឆាន់ក្នុងទីដទៃ (ទៀត) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុនិទាន់ឡាយ អំពើនេះមិនមែន
 នាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុនិទាន់
 ឡាយ ភិក្ខុនិទាន់ឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិ
 ណាមួយដែលគេនិមន្តហើយក្តី ហាមភក្ត្រហើយក្តី ទំពាស្ម័ក្តី បរិភោគក្តី
 នូវខាទន័យ ឬកោជន័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនិដែលឈ្មោះថា គេនិមន្ត គឺ
 ភិក្ខុនិដែលគេនិមន្ត បណ្តាកោជន៍ ៥ យ៉ាង ដោយកោជន៍ណាមួយ ។ ភិក្ខុ-
 និដែលឈ្មោះថា ហាមភក្ត្រ គឺកិរិយាឆាន់ក៏ប្រាកដ កោជន៍ក៏ប្រាកដ

ពាចិត្តិយកណ្ណោ អារាមវត្តស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ បទភាជនីយំ

បញ្ញាយតិ ហត្ថចាសេ បិតា អភិហរតិ បដិក្ខេហោ
 បញ្ញាយតិ ។ ខាទនីយំ នាម បញ្ច គោជនានិ យាគុំ
 យាមកាលីកំ សត្តាហកាលីកំ យាវជីវីកំ បបេត្វា
 អវសេសំ ខាទនីយំ នាម ។ គោជនីយំ នាម បញ្ច
 គោជនានិ ឌុទេហោ កុម្មាសោ សត្ត មច្ឆោ មំសំ ។
 ខាទិស្សមិ កុញ្ញស្សមិតិ បដិក្ខណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កជ-
 ស្ស ។ អដ្ឋោហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣២២] និមន្តិតេ និមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា
 គោជនីយំ វា ខាទតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ និមន្តិតេ វេមតិកា ខាទនីយំ វា គោជនី-
 យំ វា ខាទតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 និមន្តិតេ អនិមន្តិតសញ្ញា ខាទនីយំ វា គោជនីយំ
 វា ខាទតិ វា កុញ្ញតិ វា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 យាមកាលីកំ សត្តាហកាលីកំ យាវជីវីកំ អាហា-
 រត្តាយ បដិក្ខណ្ហាតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អដ្ឋោហារេ
 អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

ពាចិត្តិយកណ្ណ អារមវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៤ បទភាជនីយ

ភិក្ខុនីស្ថិតនៅក្នុងហត្ថបាស ទាយកបង្កើនរបស់មកចំពោះមុខ ភិក្ខុនីហាម
 យាត់ក៏ប្រាកដ ។ វត្ថុដែលឈ្មោះថា ខាទនីយ គឺលើកទុកតែភោជន ៥
 យ៉ាងនឹងបបរ យាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវជីវិកចេញ ក្រៅពីនោះ
 ឈ្មោះថា ខាទនីយទាំងអស់ ។ ដែលហៅថា ភោជនីយ បានដល់ភោជន
 ៥ យ៉ាង គឺបាយ ទំព័រម្ហូប សង្ឃវត្ថុ សាច់ ។ ភិក្ខុនីទទួលដោយ
 គិតថា អញនឹងទំពាស្មី នឹងបរិភោគដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនី
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

(៣២២) ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថានិមន្តហើយ ។ ទំពា
 ស្មី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្លួន
 គេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយទំពាស្មី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី
 ភោជនីយក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ខ្លួនគេនិមន្តហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 មិនបាននិមន្ត ហើយទំពាស្មី ឬបរិភោគ នូវខាទនីយក្តី ភោជនីយក្តី
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីទទួលយាមកាលិក សត្តាហកាលិក យាវ-
 ជីវិក ប្រយោជន៍ជាអាហារ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុកដ
 គ្រប់ៗ វារៈដែលលេបចូលទៅ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៣៤៥] អនាថត្ថំ អនិមន្តិតា អប្បវាសិតា យាតំ បរិវត្ត-
សាមិគេ អបលោកេត្វា កុញ្ញតិ យាមកាលំកំ សត្តា-
ហកាលំកំ យាវជីវិតំ សតិ បច្ចយេ បរិកុញ្ញតិ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្ម្មតាយាតិ ។

អារាមវគ្គិស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[៣៤៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន អញ្ញាភវា ភិក្ខុនី សាវត្ថយំ
អញ្ញាភវិស្ស វិសិខាយ បិណ្ឌាយ ចរមាណ យេន
អញ្ញាភវំ កុលំ តេនុបសង្កម្ពំ ឧបសង្កម្ពិត្វា បញ្ញតេ
អាសនេ និសីទិ ។ អថចោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនី
គោជេត្វា វិវាទេវេច្ចំ អញ្ញាបំ អយ្យេ ភិក្ខុនីយោ អា-
ភច្ឆន្តតិ ។ អថចោ សា ភិក្ខុនី កមំ អញ្ញា ភិក្ខុ-
នីយោ ឆាតច្រឡន្តិ ភិក្ខុនីយោ ឧបសង្កម្ពិត្វា វិវាទ-
វេច អមុកស្មី អយ្យេ ឌុកាសេ វាលា សុនចា

វិធីបំផុស កំពុងរំលង

(៣៤៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៧យ៉ាង)

គឺក្នុងដែលគេមិននិមន្ត ១ ក្នុងមិនបានហាមកាត់ ១ ក្នុងដឹកបបរ ១
ក្នុងប្រាប់ម្ចាស់ទានហើយទើបបរិភោគ ១ កាលបើមានបច្ច័យ (មានហេតុ)
ក្នុងបរិភោគយាមកាលិក សត្តាហកាលិក នឹងយាវជីវិក ១ ក្នុងឆត ១
ក្នុងធានាដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

អាមាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី៥

(៣៤៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ក្នុងរូប
គ្រេចទៅបិណ្ឌបាតតាមច្រកតូច ១ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ចូលទៅរកត្រកូល ១
លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេត្រាលទុកហើយ ។
លំដាប់នោះឯង ពួកមនុស្សទាំងនោះឲ្យក្នុងនោះឆាន់ហើយបាននិយាយ
ពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ក្នុងទាំងឡាយសូម្បីដទៃក៏មិនមកចុះ ។
ទើបក្នុងនោះគិតថា ធ្វើដូចម្តេច កុំឲ្យក្នុងទាំងឡាយដទៃមកបានដូច្នេះ
ហើយក៏ចូលទៅរកក្នុងទាំងឡាយ រួចបាននិយាយពាក្យនេះថា នែនាង
ម្ចាស់ ក្នុងទីណោះមានឆ្នែសាហាវ មានគោកាច មានកន្លែងផ្កុក

ពាចិត្តិយកណ្តោ អារមវគ្គស្ស បព្វមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ចណ្ណោ តលីតោ ចិត្តលោ ឌីកាសោ មា ខោ
 តត្ថ អកមិត្តាតិ ។ អញ្ញាតារិ ភិក្ខុនី តស្ស វិសិ-
 ខាយ បិណ្ណាយ ចរមាណ យេន តំ កុលំ តេនុ-
 បស្កមិ ឧបស្កមិត្តា បញ្ញត្តិ អាសនេ និសីទិ ។
 អថខោ តេ មនុស្សា តំ ភិក្ខុនី កោដេត្វា ឯតទរោច្ចំ
 កិស្ស អយ្យេ ភិក្ខុនីយោ ន អាគច្ឆន្តិតិ ។ អថខោ
 សា ភិក្ខុនី តេសំ មនុស្សានំ ឯតមត្តំ អាហេថេ-
 សំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិហារេន្តិ កថំ
 ហិ នាម ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយតីតិ ។
 សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិកហិ តុន្តោ ភកកា កថំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី កុលំ មច្ឆរាយិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សង្ខានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី
 កុលមច្ឆរិទិ អស្ស ចាចិត្តិយន្តិ ។

ពាចិត្តិយកណ្ណ អារម្ភេត្ថ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

នាងទាំងឡាយកុំទៅក្នុងទីនោះឡើយ ។ ភិក្ខុនី១រូបទៀតត្រឡប់ទៅបិណ្ឌ-
 បាតក្នុងប្រកត្វបនោះ ចូលទៅកេត្រកូលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏
 អង្គុយលើអាសនៈដែលគេតាំងទុកហើយ ។ ទើបមនុស្សទាំងឡាយនោះឲ្យ
 ភិក្ខុនីនោះឆាន់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ហេតុអ្វី
 ក៏ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនមក ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់មនុស្ស
 ទាំងនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសគំរងៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុ-
 នីមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូលសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីប្រព្រឹត្តកំណាញ់ត្រកូល ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនគួរបើនឹងប្រព្រឹត្ត
 កំណាញ់ត្រកូលទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
 ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមាន
 សេចក្តីកំណាញ់ត្រកូល ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៣២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ វេស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណ-
 កុលំ វេស្មីកុលំ សុទ្ធកុលំ ។ មច្ឆរិយំ អស្សាតិ កថំ
 ភិក្ខុនិយោ នាគច្ឆេយ្យន្តំ ភិក្ខុនីនំ សន្និកេ កុលស្ស
 អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ហិច្ចតិយស្ស ។ កុលស្ស វា
 សន្និកេ ភិក្ខុនីនំ អវណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ហិច្ចតិយស្ស ។

[៣២៨] អនាបត្តិ^(១) ន មច្ឆរាយន្តំ សន្និយេវ អាទិនវំ
 អាចិត្តតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

អារាមវគ្គល្យ ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៣២៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនិយោ តាមគារវាសេ
 វស្សំ វត្តា សាវត្ថី អគម្មសុ ។ ភិក្ខុនិយោ តា ភិក្ខុនិយោ

១ ឧ. អនាបត្តិ កុលំ ន មច្ឆរាយន្តំ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៣៤៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបាវដិកកណ្តាចហើយ ។ ដែលហៅថា ត្រកូល បានដល់ ត្រកូល៤ យ៉ាងគឺត្រកូលក្សត្រិ១ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍១ ត្រកូលអ្នកជំនួញអ្នក ធ្វើស្រែធ្វើចំការ១ ត្រកូលអ្នកស៊ីឈ្នួល១ ។ ពាក្យថា មានសេចក្តីកំណាញ់ គឺភិក្ខុនីពោលទោសត្រកូលក្នុងសំណាកភិក្ខុនីទាំងឡាយដោយគិតថា ធ្វើ ដូចម្តេចកុំឱ្យភិក្ខុនីទាំងឡាយមកបានដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឬភិក្ខុនី ពោលទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយក្នុងសំណាកត្រកូល ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៤៨) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនប្រព្រឹត្តកំណាញ់១ ភិក្ខុនីប្រាប់ទោសដែលមានព័ត៌ ១ ភិក្ខុនី ឆ្គង១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវិគ្គ វិក្ខាបទទី ៦

(៣៤៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនារាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើន រួបនៅចាំវស្សាក្នុងអារាមដែលនាំទៅក្នុងស្រុកក្រៅ ហើយបានទៅកាន់ ក្រុងសាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (ឯទៀត) បាននិយាយពាក្យនេះនឹង

បាចីវគ្គយកណ្តោ អាវាមវគ្គសុរ ធម្មសិក្ខាបទេ បញ្ចត្ថំ

ឯតទេវេច្ចំ កត្តយ្យាយោ វស្សំ វត្ថា កត្តំ ឱវាទោ សន្នោ
 អហោសីតិ ។ ធន្តយេ តត្ថ ភិក្ខុ កុតោ ឱវាទោ សន្នោ
 ភវិស្សតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧជ្ឈយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ
 អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ វសិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ
 វសន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិគហិ តុន្នោ ភកវា កតំ
 ហំ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ
 វសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាទំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អភិក្ខុកេ អាវាសេ វស្សំ
 វសេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

ពាច្ចឹក្ខយកណ្ត អារមវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងនោះថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយចាំវេស្សក្នុងទីណា ការទូន្មាន
បានមាំមួនដែរឬ^(១) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ ពួក
ភិក្ខុក្នុងទីនោះគ្មានទេ ការទូន្មាននឹងបានមាំមួនពីណា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
គំរង្វល់ បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងនៅចាំវេស្ស
ក្នុងអារាមគ្មានភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវេស្សក្នុងអារាមមិនមានភិក្ខុ ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានដេតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងនៅចាំវេស្សក្នុងអារាមដែលគ្មានភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង
នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវេស្សក្នុងអារាមឥតភិក្ខុ
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

១ អង្គិកថា ថា ឱវាទដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ទាំងប្រាំបួនយូរណាស់ មានសម្រេច
ប្រកបដោយសេចក្តីត្រាស់ដឹងនូវលក្ខណៈ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនីវិក្កោ

[៣៩០] យោ បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អជិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អភិក្ខុកោ នាម អាវាសោ ន សក្កោ ហោតិ ឱវាទាយ វា
 សំវាសាយ វា គន្ធិ ។ វស្សំ វសិស្សមីតិ សេនាសនំ
 បញ្ចាបេតិ ចានីយំ បរិភោជនីយំ ឧបដ្ឋបេតិ បរិវេណំ
 សម្មជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ សហ អរុណុក្ខមនា
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៩១] អនាបត្តិ វស្សបតតា ភិក្ខុ បក្កន្តា វា
 ហោន្តិ វិក្កន្តា វា កាលកតា វា បក្ខសក្កន្តា វា
 អាបនាស្ស ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

អាវាមវិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣៩២] តេន សមយេន ពុទ្ធ�ោ ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ចោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខុនីយោ តាមកា-
 វាសេ វស្សំ វត្ថោ សាវត្ថិ អគមស្ស ។ ភិក្ខុនីយោ តា

វិសេសបិដក ភិក្ខុនិវរិក្ខ

(៣៥០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីរាជប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្តាច្បាប់ហើយ ។ អារាសដែលភិក្ខុនីមានអាចនឹងទៅ ឱ្យឱវាទក្តី នៅរួមក្តី ឈ្មោះថា អារាសឥតភិក្ខុ ។ ភិក្ខុនីតាំងបិត្តថា អញនឹងនៅចាំវស្សាដូច្នេះ ហើយក្រាលសេនាសន ដង្កូវទឹកដឹកទឹកប្រើ- ប្រាស់បោសប្រាសទីបរិវេណ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ព្រមគ្នានឹងអរុណរះឡើង ។

(៣៥១) វា ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយចៀសចេញទៅក្តី សឹកទៅក្តី ស្លាប់ក្តី ចូលពួក(គឺទៅចូលសាសនាដទៃ)ក្តី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនី ឆត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

អារាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៣៥២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម របស់អនាថបិណ្ឌិកៈសង្ឃទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីច្រើនរូប នៅចាំវស្សាក្នុងអារាសដែលតាំងនៅក្នុងស្រុកក្រៅហើយបានទៅកាន់ក្រុង សាវត្ថី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

កិក្ខុនិយោ ឯតទេវេន្ទ្រំ កក្ខុយ្យាយោ វស្សំ វុត្តា កក្ខុ^(១)
 កិក្ខុសង្កេតា បរាវត្តាតិ ។ ន មយំ អយ្យេ កិក្ខុសង្កេតា
 បរាវត្តាតិ ។ យោ តា កិក្ខុនិយោ អប្បវិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ទុដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កក្ខុ ហិ នាម កិក្ខុ-
 និយោ វស្សំ វុត្តា កិក្ខុសង្កេតា នប្បវត្តន្តិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កក្ខុ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្តា កិក្ខុសង្កេតា
 នប្បវត្តន្តិ ។ សច្ចំ កក្ខុវត្តន្តិ ។ វិក្ខុហិ ពុទ្ធ�ោ កក្ខុ
 កក្ខុ ហិ នាម កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្តា កិក្ខុសង្កេតា
 នប្បវត្តន្តិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសង្កាមំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ វស្សំ សិក្ខាបទំ
 ទុដ្ឋិសន្តិ យោ បន កិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្តា ទុកតោ សង្កេតា
 តិហិ ហិវេហិ នប្បវត្តន្តិ ឯន្តិ វា សុតេន វា
 បរិសង្កាយ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឧ ម. កក្ខុតិ ន ទិស្សតិ ។

បាបិត្តិយកណ្ណ អាមេត្ត សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ថា នាងម្ចាស់ទាំងឡាយនៅចាំវេស្សក្នុងទីណា ហើយបរវារណានឹងភិក្ខុ-
សង្ឃដែរឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះនិយាយថា នៃនាងម្ចាស់ ពួកយើងមិន
បានបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រា-
ថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំរេងៗ បន្តិបង្គាប់ថា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវេស្សហើយ មិនសមនឹងមិនបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ
សោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនៅចាំវេស្សហើយមិនបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយត្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ដោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនៅចាំវេស្ស
ហើយមិនគួរបើនឹងមិនបរវារណានឹងភិក្ខុសង្ឃទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនៅចាំវេស្សហើយមិនបរវារណានឹងឧកតាសង្ឃ
ដោយស្ថានបីយ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្សៀសក្តី ភិក្ខុនី
នោះត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

វិសយបិដកេ កំពូនិវិភង្គោ

[៣៥៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជិតិ ។
 វស្សំ វុត្តា ឆាម បុរិមំ វា តេមាសំ បច្ឆិមំ វា តេមាសំ
 វុត្តា ។ ឧកតោសង្ឃេ តីហិ ហានេហិ នប្បវេស្សមិ
 ទិដ្ឋេន វា សុតេន វា បរិសង្កាយ វាតិ ធុរំ និក្ខិត្តមតេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៥៤] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសំត្វា
 ន លភតិ កិលាឆាយ អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
 កម្មិកាយាតិ ។

អាវាមវគ្គស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៥៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សក្កេសុ
 វិហារតិ កបិលវត្ថុស្មី និព្រាជារាមេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន នព្វក្កិយា ភិក្ខុ ភិក្ខុនបស្សយំ ឧបសង្កម្ភិត្វា
 នព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ ឱវទន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ នព្វក្កិយា
 ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោច្ចំ ឯវេយ្យេ ឱវទំ កមិស្សាមាតិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៣៥៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី១នៃបាវជ្ជកកណ្តរបូហើយ ។ ភិក្ខុនីនៅអស់ត្រឹមមាសខាង
 ដើមក្តី អស់ត្រឹមមាសខាងចុងក្តី ឈ្មោះថា នៅចាំវស្សាហើយ ។ ភិក្ខុ-
 នីគ្រាន់តែដាក់គុរៈថា អញនឹងមិនបរវារណានឹងឧកតោសង្ឃដោយស្មានប័-
 យ៉ាង គឺដោយឃើញក្តី ដោយឮក្តី ដោយរង្វៀសក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៥៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ឧកតោសង្ឃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនី
 ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
 បញ្ចត្តិ ១ ។

អាវាមវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

(៣៥៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងនិគ្រាធា-
 រាម ទៀបក្រុងកបិលពស្ថក្នុងដែនសក្ក ។ គ្រានោះឯង ពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុ
 ចូលទៅកាន់លំនៅភិក្ខុនី ហើយទូន្មានពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួកធម្មគ្គិយភិក្ខុនីថា នៃលោកម្ចាស់
 ទាំងឡាយ ចូរលោកទាំងឡាយមក ពួកយើងនឹងទៅ (ស្តាប់) ឧវាទ ។

យំបិ^(១) មយំ អយ្យេ កច្ឆេយ្យម ឡីវទស្ស ការណា
អយ្យា ធាតុនិយា ឥនេវ អាគន្ធា អម្មេ ឡីវទន្តីតិ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខ័យន្តិ វិហាចន្តិ កតំ ហិ នាម ធាតុនិយា ភិក្ខុនិយោ
ឡីវទំ ន កច្ឆិស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ តិវ ភិក្ខុវេ
ធាតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឡីវទំ ន កច្ឆន្តីតិ ។ សច្ចំ
ភកវតិ ។ វិគហំ ពុទ្ធា ភកវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ធាតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឡីវទំ ន កច្ឆិស្សន្តី ទេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេស្ស បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
ភិក្ខុនិ ឡីវទាយ វា សំវាសាយ វា ន កច្ឆេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៥៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុនីតិ ។
ឡីវទោ នាម អដ្ឋ កុរុឡា ។ សំវាសោ នាម

១ ឧ. ម. យំហិ ។

បាបត្តិយកណ្ត អារមវត្ថុ សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពួកឆត្វគ្រិយាក៏ក្នុងន័យថា នៃលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកយើងមិនបាប
 ទៅដោយហេតុឧក្រិដ្ឋទេ ព្រោះលោកម្ចាស់ឆត្វគ្រិយទាំងឡាយ តែងមក
 ទូន្មានយើងក្នុងទីនេះឯង ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ។ បេ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំនងៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ឆត្វ-
 គ្រិយាក៏ក្នុងទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ឧក្រិដ្ឋសោះ ។ បេ ។
 ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ក៏ក្នុងទាំងឡាយ ឮថាឆត្វគ្រិយាក៏ក្នុងមិនទៅកាន់ទី
 ស្តាប់ឧក្រិដ្ឋ ពិតមែនឬ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ដេញដោលទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ក៏ក្នុង
 ទាំងឡាយ ឆត្វគ្រិយាក៏ក្នុងទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនទៅកាន់ទីស្តាប់ឧក្រិដ្ឋទេ
 ម្ចាស់ក៏ក្នុងទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ក៏ក្នុងទាំងឡាយ ក៏ក្នុងទាំងឡាយចូរសំដែងឡើង
 នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ក៏ក្នុងណាមួយមិនទៅដើម្បីឧក្រិដ្ឋ ដើម្បី
 នៅរបបរមគ្នា ក៏ក្នុងនោះត្រូវអាបត្តិបាបត្តិយ ។

(៣៥៦) ត្រង់ពាក្យថា ក៏ក្នុងណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្តរូបហើយ ។ គរុធម៌ទាំង៨ ឈ្មោះថាឧក្រិដ្ឋ ។

វិធីបំបិទ កំពុងវិវត្ត

ឯកកម្ម ឯកុទ្ទេសោ សមសិក្ខាតា ។ ឡាវនាយ
 វា សំវាសាយ វា ន កថាស្សន្តិកា ឡាវ និក្ខត្តបន្ត
 អាបត្តិ ចាបត្តិយស្ស ។

[៣៥៧] អនាបត្តិ សត្វ អន្តរាយេ បរិយេសិត្តា
 ធុត្តិយកំ កិក្ខុនី ន លក្ខតិ កំលាណាយ អាបទាស្ស
 ធុត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

រាវាមវិគ្គស្ស នវិមសិក្ខាបទំ

[៣៥៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន កិក្ខុនីយោ ឧទោសថបិ ន បុច្ឆន្តិ
 ឡាវនិបិ ន យាចន្តិ ។ កិក្ខុ ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចា-
 ចន្តិ កថំ ហិ នាម កិក្ខុនីយោ ឧទោសថបិ ន
 បុច្ឆស្សន្តិ ឡាវនិបិ ន យាចស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុ
 កិក្ខុនីយោ ឧទោសថបិ ន បុច្ឆន្តិ ឡាវនិបិ ន
 យាចន្តិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិក្ខវា ពុទ្ធា កកវា

វិទ្យាបិដក កិច្ចវិវត្ត

កម្មជាមួយគ្នា ឧទេសជាមួយគ្នា សេចក្តីសិក្សាស្នើគ្នា ឈ្មោះថា នៅ
រូបរម ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ជុំរះថា អញនឹងមិនទៅដើម្បីឧក្រិក្ខុ ដើម្បី
នៅរូបរមក្តី (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៥៧) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុ-
នីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គង ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ញត្តិ ១ ។

អាវាមវិគ្គ លីក្ខាបទទី ៩

(៣៥៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឧក្រិក្ខុផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោល
ទោស គំរះជៀល បន្ទះបង្ហាបថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនសួរ
ឧបោសថផង មិនសូមឧក្រិក្ខុផងសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឧក្រិក្ខុ
ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

កថា ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧទោសចំបិ ន
 បុច្ឆិស្សន្តិ ឡាវនិបិ ន យាចិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឃីវា បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបធំ ឧទ្ទិសន្តិ អន្ធខ្យមាសំ
 បន^(១) ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុសង្ឃតោ ទ្វេ ធម្មា បច្ចាសីសិ-
 តញ្ចា ឧទោសថបុច្ឆកញ្ចា ឡាវនុបសន្តមនញ្ចា តំ
 អតិក្កាមេន្តិយោ ចាចិតិយន្តិ ។

[៣៥៧] អន្ធខ្យមាសន្តិ អនុទោសចិតំ ។ ឧទោ-
 សថោ ឆាម ទ្វេ ឧទោសថា ចាតុទ្ទិសិតោ ច បណ្ណា-
 សិតោ ច ។ ឡាវនោ ឆាម អន្ធខ្យ តុល្យា ។ ឧទោ-
 សចំបិ ន បុច្ឆិស្សន្តិ ឡាវនិបិ ន យាចិស្សន្តិ ធម្មំ
 ធម្មតមត្ថេ អាបតិ ចាចិតិយស្ស ។

[៣៦០] អនាបតិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិតា
 ទុតិយិតំ ភិក្ខុនី ន លភតិ តិលានាយ អាបនាសុ
 ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

១ ឧ.ម. ឆេត្តកេសុ អយំ បាវោ ៩ ហេតុ ។

បាចិត្តិយកណ្ត អារមវត្ថុ សំព្វបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងមិនសួរឧបោសថផង មិនសូមឧក្រវេទផងទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីត្រូវប្រាថ្នាធម៌ពីរយ៉ាងអំពីភិក្ខុសង្ឃ គឺសួរ
ឧបោសថ ១ ចូលទៅទទួលឧក្រវេទ ១ រាល់ៗ កន្លះខែ កាលភិក្ខុនីឲ្យកន្លង
កន្លះខែនោះទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៥៩] ត្រង់ពាក្យថា រាល់ៗ កន្លះខែ គឺគ្រប់ថ្ងៃឧបោសថ ។
ឧបោសថពីរយ៉ាង គឺឧបោសថកងតិបីទី ១៤ មួយ ឧបោសថកងតិបី
ទី ១៥ មួយ ឈ្មោះថា ថ្ងៃឧបោសថ ។ គរុធម៌ទាំង ៨ ឈ្មោះថា ឧក្រវេទ ។
ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ធុរៈថា អញនឹងមិនសួរឧបោសថក្តី មិនសូមឧក្រវេទក្តី
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦០] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីដាក់រាប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនី
ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ចត្តិ ១ ។

អារាមវគ្គស្ស ទសមសិក្ខាបទ្ធ

[៣៦០] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សា.
វត្ថុយំ វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី បសាទេ
ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា ភេទាបេសិ ។
អថខោ សោ បុរិសោ តំ ភិក្ខុនី ទ្វិសេតុំ ឧបក្កមិ ។
សា ភិក្ខុនី^(១) វិស្សាមកាសិ ។ ភិក្ខុនីយោ ឧបជា-
វិត្វា តំ ភិក្ខុនី ឯតទវេចំ តិស្ស ត្វំ អយ្យេ វិស្សា-
មកាសីតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ
អាវេសេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បដ្ឋា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនី
បសាទេ ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា
ភេទាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី
បសាទេ ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន សទ្ធិំ ឯកេនេកា ភេទា-
បេតីតិ^(២) ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា កកវា កថំ
ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនី បសាទេ ជាតំ កណ្ណំ បុរិសេន

អាណាមគ្គី សិក្ខាបទទី ១០

[៣៦១] សមយនោ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនី ១ រូប
តែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស ឲ្យគេទំលាយពកប្បបូសដែលកើតត្រង់
កាយខាងក្រោម ។ គ្រានោះឯង បុរសនោះព្យាយាមដើម្បីប្រទូស្ត
នឹងភិក្ខុនីនោះ ។ ភិក្ខុនីនោះបានធ្វើសម្រែកខ្លាំង ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ក៏ស្ទុះចូលទៅ ហើយនិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែលោកម្ចាស់
ហេតុអ្វីក៏នាងធ្វើសម្រែកខ្លាំងម្ល៉េះ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះប្រាប់ដំណើរនេះ
ដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាភិច
។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំនងៀល បន្តបង្ហាត់ថា
ភិក្ខុនីតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស មិនសមបើនឹងឲ្យទំលាយពកប្បបូស
ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គឆ្លើយត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយ
ពកប្បបូសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិ
ឆ្លើយបន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរស

បាចិត្តិយកណ្តោ អារាមវគ្គស្ស ទសមសំព្វបទេ បញ្ញត្តិ

សទ្ធិ ឯកេនេកា គេនាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
 សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
 បសាទេ ជាតំ កណ្តំ វា វុហិតំ^(១) វា អនបលោកេត្វា
 សង្ឃំ វា កណ្តំ វា បុរិសេន សទ្ធិ ឯកេនេកា គេនា-
 បេយ្យ វា ដាលាបេយ្យ វា ជោវាបេយ្យ វា អាលិម្បា-
 បេយ្យ វា តន្ទាបេយ្យ វា មោចាបេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បសាទំ នាម អនោនាគិ ឧត្តជាធម្មន្ទាលំ ។
 ជាតន្តិ តត្ថ ជាតំ ។ កណ្តោ នាមយោ កោចិ កណ្តោ ។
 វុហិតំ នាម យង្គញ្ចំ វណ្ណំ^(២) ។ អនបលោកេត្វាតិ អនា-
 បុត្តា ។ សង្ឃោ នាម ភិក្ខុនីសង្ឃោ វុច្ឆតិ ។ កណ្តោ
 នាម សម្ពហុលា ភិក្ខុនីយោ វុច្ឆន្តិ ។ បុរិសោ នាម
 មនុស្សបុរិសោ ន យត្ថោ ន បេតោ ន តិវច្ឆានកតោ

• ឧ. វុហិតំ ។ ម. វុធិតំ ។ ២ ឧ.ម. យង្គញ្ចំ វណោ ។ យោ ពោចិ វណោតិ
 បាលេន វរិតំ ។

ធម្មបទដ្ឋកថា អារម្ភវគ្គ សិក្ខាបទ ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

មិនគួរបើនឹងឲ្យទំលាយពកបុប្ផសដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោមទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនាំទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវ
 សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណាមួយមិនបានប្រាប់សង្ឃភិក្ខុ គណៈភិក្ខុ
 ហើយតែម្នាក់នឹងម្នាក់ជាមួយនឹងបុរសឲ្យទំលាយភិក្ខុ វេក្ខុ លាងភិក្ខុ លាបភិក្ខុ
 ចងភិក្ខុ ស្រាយភិក្ខុ ឆ្ងល់ភិក្ខុ រឬសភិក្ខុ ដែលកើតត្រង់កាយខាងក្រោម
 ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្តារចេញហើយ ។ សវ័រប្រទេសខាងក្រោមត្រឹម
 ផ្នត់ចុះទៅ ខាងលើត្រឹមមណ្ឌលដង្កង់ឡើងមក ហៅថា កាយខាងក្រោម ។
 ពាក្យថា កើត គឺកើតក្នុងទីក្រោមផ្នត់ខាងលើមណ្ឌលដង្កង់នោះ ។ ដែល
 ហៅថា ពកបុប្ផស គឺពកបុប្ផសណាមួយ ។ ដែលហៅថា រឬស គឺដំរៅ
 ណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនប្រាប់ គឺមិនពិតទូល ។ ដែលហៅថា សង្ឃ
 (ក្នុងទីនេះ) សំដៅយកភិក្ខុនិសង្ឃ ។ ដែលហៅថា គណៈសំដៅយកភិក្ខុនិ
 ច្រើនរូប (ពីរច្រើន) ។ ដែលហៅថា បុរស គឺមនុស្សប្រុសដែលដឹងភិក្ខុ
 អាចប្រទូស្តបាន មិនមែនយក្សប្រុស ប្រេតប្រុស ត្រូវបានឈ្មោលទេ ។

វិទ្យាបិដកេ វិចិត្រវិក្កោ

វិញ្ញា បដិពលោ ធូសេតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកេនេ-
 កាតិ បុរិសោ ចេវ ហោតិ ភិក្ខុនី ច ។ ភិក្ខុនិ អាណា-
 បេតិ អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ភិក្ខុ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
 ដាលេហ័តិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ដាលេតេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឆោវាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ
 ធុក្កជស្ស ឆោតេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អាសិម្បាតិ
 អាណាបេតិ អាបត្តិ ធុក្កជស្ស អាសិត្តេ^(១) អាបត្តិ ចា-
 ចិត្តិយស្ស ។ តទ្ធាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ធុក្កជស្ស
 តទ្ធវេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ មោចេហ័តិ អាណាបេតិ
 អាបត្តិ ធុក្កជស្ស មុត្តេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៣] អនាបត្តិ អបលោកេត្វា ភេនាបេតិ វា
 ដាលាបេតិ វា ឆោវាបេតិ វា អាសិម្បាបេតិ វា តទ្ធាបេតិ
 វា មោចាបេតិ វា យា កាចិ វិញ្ញា ធុតិយា^(២) ហោតិ
 ធុម្ពត្តិកាយ អាធិកម្ពត្តិកាយាតិ ។

អារម្មវត្ថោ ធម្មោ ។

១ ឧ.ម. លិត្តេ ។ ២ ឧ.ម. យោ កោចិ វិញ្ញា ទុតិយោ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ពាក្យថា ជាមួយ គឺជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែ
 (ប្រសព្វនឹងភិក្ខុនី១ ប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរទំលាយចុះ (ត្រូវអា-
 បត្តិទុក្ខ កាលបើគេទំលាយហើយ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា
 អ្នកចូររះចុះ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ កាលបើគេរះហើយ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា អ្នកចូរលាងចុះ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ កាលបើគេលាងហើយ
 (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកលាបចុះ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ
 កាលបើគេលាបហើយ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់ថា ចូរអ្នកចងរុំចុះ
 (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ កាលបើគេចងរុំហើយ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីបង្គាប់
 ថាចូរអ្នកស្រាយចុះ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ កាលបើគេស្រាយហើយ (ត្រូវ
 អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៣] ព្រះវិសេនមន្ត្រី (ក្នុងសិទ្ធិបាធាន៤យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រាប់ (សង្ឃបុគ្គលៈ) ហើយទើបទ្យំទំលាយក្តី ទ្យំរះក្តី ទ្យំលាងក្តី
 ទ្យំលាបក្តី ទ្យំចងរុំក្តី ទ្យំស្រាយក្តី១ មានស្រីណាមួយដែលដឹងក្តីជាគ្នា ១
 ភិក្ខុនីធម៌ ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

អាកមវត្ថុ ទី ៦ ចប់ ។

គំនិតវិគិតស្ស បរិមេសិក្ខាបទំ

(៣៦៤) តេន សមយេន តុន្ទោ ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ គត្ថិនី វុដ្ឋាបេន្តិ ។
សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវមាហំសុ នេបយ្យា-
យ ភិក្ខុំ កុកត្តា^(១) អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេមំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ គត្ថិនី
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេមំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ គត្ថិនី
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
គត្ថិនី វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិកវហំ តុន្ទោ
ភកវា កេមំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ គត្ថិនី វុដ្ឋា-
បេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា ឧសាទាយ

គំនិតវិគ្គ លិង្គបទទី ១

(៣៦៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ ។ ភិក្ខុនីមានគភ៌នោះត្រចៀក
បិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយនិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយ
ប្រគេនភិក្ខុដល់លោកម្ចាស់(ព្រោះ)លោកម្ចាស់មានគភ៌ធ្ងន់ ។ មនុស្ស
ទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាន
ឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំងឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
បង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទា
ដល់ស្រីមានគភ៌ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមានគភ៌ទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន

វិធីបដិភោគ កំពុងវិភាគ

។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ វេមំ សិក្ខា
បទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុនិ កត្តិនិ វុដ្ឋាបេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៦៥) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុនិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិក្ខុនិ ។
កត្តិនិ ជាម អាបន្នសត្តា វុច្ឆតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យតិ ឧប-
សម្បទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ កណំ វា អាចរិដិ វា បត្ថ-
វា ចរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ឧក្កជស្ស
ញត្តិយា ឧក្កជំ ទ្វីហំ កម្មវាចាហំ ឧក្កជា កម្មវា-
ចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស
កណស្ស ច អាចរិដិយា ច អាបត្តិ ឧក្កជស្ស ។

(៣៦៦) កត្តិនិយា កត្តិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ កត្តិនិយា វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ឧក្កជស្ស ។ កត្តិនិយា អកត្តិនិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនា-
បត្តិ ។ អកត្តិនិយា កត្តិនិសញ្ញា អាបត្តិ ឧក្កជស្ស ។
អកត្តិនិយា វេមតិកា អាបត្តិ ឧក្កជស្ស ។ អកត្តិនិ-
យា អកត្តិនិសញ្ញា អនាបត្តិ ។

វិសយបិណ្ឌ ភិក្ខុនិកាយ

បានជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំ-
ដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យទុបសម្បទាដល់
ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមានគភ៌
សំដៅយកស្រីដែលមានសត្វមកដល់ផ្ទៃហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យទុបសម្បទា
គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យទុបសម្បទា ហើយស្វែង
រកគណៈក្តី អាចរិន្តី(១) បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្ទតសមាភ័ត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ
ត្រូវទុក្ខដ១ណៈចប់ញាត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយ១ណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់
កម្មវាចា ទុបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិន្តីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ។

(៣៦៦) ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានគភ៌ ហើយឲ្យទុបសម្ប-
ទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យ
ទុបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមាន
គភ៌ ហើយឲ្យទុបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំ-
គាល់ថាមានគភ៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីមិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ មិន
ត្រូវអាបត្តិ ។

១ អាចារ្យស្រីសំដៅយកភិក្ខុនីជាគ្រូសូត្រ ។

[៣៦៧] អនាថត្ថំ ភត្ថំនី អភត្ថំនីសញ្ញា វុដ្ឋាថេតិ
អភត្ថំនី អភត្ថំនីសញ្ញា វុដ្ឋាថេតិ ឧម្មត្ថិកាយ អាទិ-
កម្មត្ថិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ្ធ

[៣៦៨] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តំ វុដ្ឋាថេន្តំ ។
សា បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឯវាហំសុ នេថយ្យាយ
ភិក្ខុំ សទុតិយា^(១) អយ្យាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តំ
ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តំ
វុដ្ឋាថេស្សន្តិតិ ។ អស្សោសុំ ចោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តំ
ជ័យន្តំ វិចារេន្តំ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ចាយន្តំ

១ សទុតិយភតិ កត្តបិ បោត្តកេ ទិស្សតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ២ និភាស

(៣៦៧) វាវ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
 ស្រីមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ស្រី
 មិនមានគភ៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមានគភ៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនី
 ឆត៌ ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ១

គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ២

(៣៦៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រចៀលបិណ្ឌបាត ។
 មនុស្សទាំងឡាយបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ចូរអ្នកទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុដល់
 លោកម្ចាស់(ព្រះ)លោកម្ចាស់មានគ្រឹះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់
 ស្រីមេដោះសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮច្បាស់នូវពាក្យមនុស្សទាំង
 ឡាយកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ពួកភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
 ចាយន្តី វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិក្កវហិ ពុទ្ធា
 ភក្កវា កេមំ ហិ នាម កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ចាយន្តី
 វុដ្ឋាបេស្សន្តី នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសម្មាទំ វា បសា-
 ទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ សមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន កិក្ខុនិ ចាយន្តី វុដ្ឋាបេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៦៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 កិក្ខុនិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិក្ខុ-
 និ ។ ចាយន្តី នាម មាតា វា ហោតិ នាតិ វា ។ វុដ្ឋា-
 បេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ កណំ វា
 អាចរិទិ វា បត្តំ វា ជីវំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា
 សម្មន្តិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្វិហិ
 កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈ-
 យាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណស្ស ច អាចរិទិយា
 ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុនិកាយ

មេដោះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុ-
 នីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាតិ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យ
 ឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំ
 ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិក្នុងនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
 ក្នុងសិទ្ធិក្នុងទី១នៃបាវដិកកណ្ឌប្រហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីមេដោះ
 គឺមាតាភិ ស្រីមេដោះមែនៗក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួស
 ជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី
 អាចរឹកក្តី បាតក្តី ច័វក្តី សន្មតសមាភិ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដ
 ខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរលើក ចប់កម្មវាចា
 ឧបជ្ឈាយា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរឹកក្តីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧០] ចាយន្តិយា ចាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ចាយន្តិយា វេមតិកា វុដ្ឋា-
 បេតិ អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ ចាយន្តិយា អចាយន្តិ-
 សញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ អចាយន្តិយា ចាយន្តិ-
 សញ្ញា អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ អចាយន្តិយា វេមតិកា
 អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ អចាយន្តិយា អចាយន្តិសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

[៣៧១] អនាបត្តិ ចាយន្តិ អចាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋា-
 បេតិ អចាយន្តិ អចាយន្តិសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ ធុម្ពត្តិកាយ
 អាទិត្តម្ពត្តិកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស តតិយសិក្ខាបទំ

[៣៧២] តេន សមយេន តុទ្ធោ កកវា សាវត្ថយំ
 វិហាវតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ចោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធម្ម

ចតុត្ថិយកណ្ត គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

[៣៧០] ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីមេដោះ ហើយឲ្យ
 ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយ
 ឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិន
 មែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ មិនមែនស្រី
 មេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាស្រីមេដោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែនស្រី
 មេដោះ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៣៧១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
 គឺស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
 មិនមែនស្រីមេដោះ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនមែនស្រីមេដោះ ហើយឲ្យឧប-
 សម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ១ ។

គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៣

[៣៧២] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង

វិទ្យុបិដកេ កិក្ខុវិភង្គោ

ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាធំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា
 ពាលា ហោន្តិ អព្យតា ន ជាធន្តិ កប្បិយំ វា អកប្បិយំ
 វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិដ្ឋា ។ បេ ។ តា
 ឧស្សយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ
 ទ្វេ វស្សនិ ធនុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាធំ
 វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ទ្វេ វស្សនិ ធនុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាធំ
 វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភក្ខវតិ ។ វិក្ខហិ ពុទ្ធា ភក្ខវ កតំ
 ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សនិ ធនុ ធម្មេសុ
 អសិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខុមាធំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិក្ខហិត្វា នត្ថំ
 កតំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជាធាមិ ភិក្ខុវេ

វិទ្យាបិដក វិក្កត្តិកែង

ឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាតា^(១) ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦
យ៉ាង^(២) អស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយ (ដែលទើបនឹងឫស) នោះជា
ស្រីល្អមិនគួរសមិនដឹងការគួរឬការមិនគួរ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយណា
មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះកំពោលទោស
តិរច្ឆ័យ បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្ប-
ទាដល់សិក្ខាមាតាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទីទាំងឡាយ
ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាតាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ដេញដោលទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាតា
ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។
លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មកថា ទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យភិក្ខុទីសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិ

១ សាមណេរីដែលនៅប្រព្រឹត្តធម៌ ៦ យ៉ាងបំរុងនឹងឧបសម្បទាជាភិក្ខុនី ។ ២ តាំងពីបាណា-
តិបាតាវេរមណីទៅដល់វិកាលកោដនាវេរមណីសិក្ខាបទ ។

បាចិត្តិយកណ្តោ គត្តិវិជ្ជាស្ស គតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាសម្មតិ

សិក្ខាមាណាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខា-
 សម្មតិ នាតុំ ។ ឯវា បន ភិក្ខុវេ នាតត្វា ។
 តាយ សិក្ខាមាណាយ សង្ឃំ ឧបសម្ព័ន្ធមិត្តា ឯកំសំ
 ឧត្តរាសម្ពំ កាវត្វា ភិក្ខុនីនំ មាទេ វង្ខិត្វា ឧត្តរា ឯកំ
 ឯសិទ្ធិត្វា អញ្ញលី បត្តហេត្វា ឯវស្ស វេចនីយោ អហំ
 អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ សិក្ខាមា-
 នា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
 យាចតិ ។ ឧតិយម្ពំ យាចិតត្វា តតិយម្ពំ យា-
 ចិតត្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនីយា បដិសាលាយ សង្ឃោ
 ព្យាបេតត្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា
 ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ សិក្ខាមាណា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ
 ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស
 បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ សិក្ខាមាណាយ ទ្វេ វស្សា-
 និ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ធនេយ្យ ។ ឯសា ព្រតិ ។
 សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទា-
 មាយ អយ្យាយ សិក្ខាមាណា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ
 ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ

បច្ចេកវិទ្យា គត្តន្តបិដក សិក្ខាបទ ៣ សិក្ខាសម្មតិ

កងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខាមាតា ។ ម្យ៉ាងក៏ទាំងឡាយ ក៏ដ
សិក្ខាសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខាមាតានោះត្រូវចូលទៅរក
សង្ឃហើយធ្វើទុក្ខសង្ឃនៀងស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទាភ័ក្ត្រទាំងឡាយ
រួចអង្គុយច្រហោងផងអញ្ចាស់ឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាសិក្ខាមាតារបស់លោកម្ចាស់មាន
ឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខា-
សម្មតិនោះ ត្រូវសិក្ខាមាតានោះសូមអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់
វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ ក៏ក្នុងដែលឆ្ងាសប្រតិពាលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះជាសិក្ខាមាតារបស់
លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹង
សង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិក៏មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យ
សិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខាមាតាឈ្មោះនេះ ។ នេះជា
ញាតិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ នាងនេះមានឈ្មោះនេះជា
សិក្ខាមាតារបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិកងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

វិស័យបិដកេ កំពុងរីកដំឡើង

សិក្ខាមាតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
 នេតិ ។ យស្ស អយ្យាយ ខមតំ ឥន្ទ្រាមាយ សិក្ខា-
 មាតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា
 នានំ សា តុណ្ហស្ស យស្ស នត្ថមតិ សា ភា-
 សេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ខេប ឥន្ទ្រាមាយ សិក្ខាមាតាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ខមតំ
 សង្ខេប តស្មា តុណ្ហ ។ ឧបេតំ ធារយាមីតិ ។ សា
 សិក្ខាមាតា ឯវំ វេទេហីតំ វត្តត្វា ចាលាភិចាតា វេមណី
 ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អទិដ្ឋា-
 នាតា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមា-
 ទិយាមិ អព្រាហ្មចរិយា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម-
 សមាទានំ សមាទិយាមិ មុសាវាទា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ
 អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ សុរាមេយមជ្ជប្បមា-
 នដ្ឋាតា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមា-
 ទិយាមិ វិកាលកោដនា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កម-
 សមាទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថខោ កកវា តា កិក្ខុ-
 និយោ អនេកបរិយាយេន វិកហិត្វា ទុក្ខតាយ ។ បេ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិក្ខេប

ដល់សិក្ខុមានាមានឈ្មោះនេះ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
 ដល់សិក្ខុមានាមានឈ្មោះនេះគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គ
 នោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវ
 និយាយឡើង ។ សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់សិក្ខុ-
 មានាមានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុ
 នោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមបំភ្លឺកន្លែងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅ
 យ៉ាងនេះ ។ សិក្ខុមានានោះត្រូវក៏ក្នុងបង្គាប់ថា នាងចូរថា យ៉ាងនេះហើយ
 បញ្ចេញវិច្ច័យថា ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាត្តបុរាណវេរមណី ជាសមា-
 ទានមិនកន្លង (ដាច់) អស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិន្នាទានាវេរមណី
 ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអព្រហ្មចរិយាវេរ-
 មណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមុស្សវេរ-
 មណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវសុរាមេរយ-
 មជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាន
 នូវវិកាលកោដនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះ
 ឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសក៏ក្នុងទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយ
 ជាច្រើន ។ បេ ។ ហើយត្រាស់ថា ម្ចាស់ក៏ក្នុងទាំងឡាយ បើយ៉ាងហ្នឹង

បាបត្តិយកណ្តោ គត្តីវិគ្គស្ស គតិយសិក្ខាបទេ បញ្ចត្តិ

ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុក្ខិសន្ត
យា បន ភិក្ខុនំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិត-
សិក្ខំ សិក្ខាមាធំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តំ ។

[៣៧៣] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវេច្ឆរានិ ។ អសិក្ខិត-
សិក្ខា ធម្ម សិក្ខា វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា
សិក្ខា កុប័តា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ទុបសម្មាទេយ្យ ។
វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ កណំ វា អាចរិនី វា បត្តំ វា ជីវំ វា
បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស
ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា កម្មវា-
ចាបរិយោសានេ ទុបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស
កណស្ស ច អាចរិនីយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៣៧៤] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

បាចិត្តិយកណ្ណ ធូត្តិនីត្ត សិក្ខាបទទី ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ចូរកិត្តិនាំនាំឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កិត្តិនិណាមួយ
ឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាតាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌នាំឡាយ ៦
អស់ពីវេស្សា កិត្តិនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៣) ត្រង់ពាក្យថា កិត្តិនិណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណចេហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីវេស្សា គឺ
អស់ពីវេស្តា ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាតាដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខា គឺសិក្ខាមា-
តាដែលកិត្តិនិមិនបានឲ្យសិក្ខា កិត្តិមាតាដែលកិត្តិនិមិនបានឲ្យសិក្ខាហើយ
តែសិក្ខានោះដាច់ទៅក្តី ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាកិត្តិនី ។
កិត្តិនីគឺថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី
បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសមាគមក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខក្តី ត្រូវទុក្ខខណៈបប
ញ្ញត្តិ ត្រូវទុក្ខនាំឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយា
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខក្តី ។

(៣៧៤) កម្មប្រកបដោយធម៌ កិត្តិនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យ (សិក្ខាមាតា) ឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្ម
ប្រកបដោយធម៌ កិត្តិនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបា-
ចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ កិត្តិនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌

វិស័យបិដកេ វិក្កុនីវិក្កោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មតាម្មេ វេបតីតា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មតាម្មេ អធម្មតាម្មេសុភា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

(៣៧៥) អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខុ-
 តសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ វុដ្ឋាបេតិ ទុម្ពត្តិកាយ អាទិក
 ម្ពិកាយាតិ ។

គតិដ្ឋកិល្ប បុត្តតសិក្ខាបទំ

(៣៧៦) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហារេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
 សិក្ខុតសិក្ខុ សិក្ខុមាណំ សង្ខេបន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ។
 ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯវ សិក្ខុមាណា ឥមំ ជានាថ
 ឥមំ ធម៌ ឥមំ អាហារេ ឥមំនា អត្ថោ ឥមំ កល្យាណំ
 តារោថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខុមាណា

វិសយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៣៧៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៣យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីពោធិ៍សិក្ខាមានដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំឲ្យ
បានទុបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៤

[៣៧៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភរ
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យទុបសម្បទាដល់សិក្ខាមានបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំដែលសង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ (រូបឯទៀត)
បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ខែសិក្ខាមានទាំងឡាយ ពួកនាងច្រើនមក ចូរដឹង
កិច្ចនេះ ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំយករបស់នេះមក សេចក្តីត្រូវការដោយ
របស់នេះ ពួកនាងច្រើនរបស់នេះឲ្យជាកប្បីយ ។ សិក្ខាមានទាំងនោះបាន
និយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខាមាន

បាចិត្តយកល្ខោ គត្តិសិរុត្តស្ស ចតុត្ថសិក្ខាបទេ វុដ្ឋាសម្មតំ

ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
 ។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ ឆាម
 ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ
 សិក្ខាមាធំ សង្ឃន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិក វិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខាមាធំ សង្ឃន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្ស-
 និតំ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិកាហិ តុទ្វោ ភកកា កកំ ហិ
 ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខាមាធំ សង្ឃន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ-
 នេតំ វិក្ខុវេ អប្បសម្មាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិកាហិ-
 ត្វា ធម្មី កកំ កត្វា ភិក្ខុ អាបន្តេសិ អនុជាឆាម
 វិក្ខុវេ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
 សិក្ខាមាឆាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទានំ ។ ឯវង្គ បន ភិក្ខុវេ

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនិវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ វិជ្ជាសម្មតិ

ខេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះកំពាលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្ខំបំប៉ន ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយមិនសម្រេចនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណាបានសិក្សាសិក្សាក្នុង
 ធម៌ឯយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់
 សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់
 សិក្ខាមាណាបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ឯយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបាន
 សន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណាបានសិក្សាសិក្សា
 ក្នុងធម៌ឯយ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតសោះ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកដទៃដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ
 ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទើបទ្រង់ធ្វើធម្មកថាត្រាស់ហៅ
 ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យ
 ភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ^១ដល់សិក្ខាមាណាដែលសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ឯយ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឯវុដ្ឋានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវ

១ ការសន្មតនូវសិក្ខាមាណាដែលសមាទានសិក្ខាបទ ៦ ត្រឹមត្រូវគ្រប់ពីរឆ្នាំហើយនោះឲ្យឈប់
 លែងសមាទានតទៅទៀត ។

វិសយបិដកេ វិក្ខុនីវិក្ខេ

នាតញ្ច ។ តាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិត-
សិក្ខាយ សិក្ខមាណយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ
ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា កិក្ខុនីនំ ចានេ វង្ខិត្វា ឧក្កដិកំ
និសីទិត្វា អឆ្នលី បក្កហេត្វា ឯវេស្ស វេចនីយោ អហំ
អយ្យេ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ
ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមាណ សង្ឃំ វុដ្ឋា-
នសម្មតី យាចាមិតិ ។ ធុតិយម្បិ យាចិតញ្ចា តតិយម្បិ
យាចិតញ្ចា ។ ព្យត្តាយ កិក្ខុនីយា បជិតលាយ សង្ឃោ
ញាបេតញ្ចោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទា-
មា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមាណ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ
វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខមាណយ
វុដ្ឋានសម្មតី ទទេយ្យ ។ ឯសា ញតិ ។ សុណាតុ មេ
អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ
ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សិក្ខមាណ
សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតី យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ ទ្វេ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាគ

ឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺសិក្ខាមានដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើឧត្តរសង្ក្រាន្តស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយ
បង្គំបាទាក្នុងទាំងឡាយរួចអង្គុយច្រហោងផងអញ្ចាលឡើងហើយនិយាយ
យ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំជាសិក្ខាមានរបស់លោកម្ចាស់
មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជាន
សម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាមានត្រូវសូមវុជ្ជានសម្មតិអស់ពីរគំរប់ពីរដងផង ។
ត្រូវសូមអស់ពីរគំរប់បីដងផង ។ ត្រូវកិត្តិនីដែលធ្វាសប្រតិពលឲ្យសង្ឃ
ដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខាមាននេះមានឈ្មោះនេះ
របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុជ្ជានសម្មតិក៏មានកាលគួរដល់
សង្ឃហើយត្រូវសង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់សិក្ខាមានមានឈ្មោះនេះដែល
សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ
លោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សិក្ខាមាននេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោក
ម្ចាស់មានឈ្មោះនេះបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូម
វុជ្ជានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់សិក្ខាមានមានឈ្មោះនេះ

វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សិក្ខាមាណយ
 វុដ្ឋានសម្មតិ ទេតិ ។ យស្ស អយ្យយ ខមតិ ឥត្តន្តា-
 មាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
 សិក្ខាមាណយ វុដ្ឋានសម្មតិយា ទានំ សា វុណ្ណាស្ស
 យស្ស នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។ ទីន្តា សង្ឃន
 ឥត្តន្តាមាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
 សិក្ខាមាណយ វុដ្ឋានសម្មតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស វស្សា
 វុណ្ណា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ អថខោ ភក្ខវា តា ភិក្ខុ-
 និយោ អនេកបរិយាយេន វិការហិត្វា ធុត្តរតាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តិ យា បន ភិក្ខុនី ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខំ សិក្ខាមាណំ សង្ឃន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ
 ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថោ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ ទ្វេ
 វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរនិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា ឆាម ធនុ
 ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា ឆាម ញត្តិទុតិយេន

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៤ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិ
 ដល់សិក្ខុមានាមានឈ្មោះនេះដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
 ពីរឆ្នាំ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម
 មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។
 សង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់សិក្ខុមានាមានឈ្មោះនេះ ដែលបានសិក្សាសិក្ខា
 ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិសមគួរដល់សង្ឃ
 ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយ
 អាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយញ៉ាំងសិក្ខុមានាដែលសិក្សាសិក្ខាហើយក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
 ពីរវស្សាដែលសង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

(៣៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរ
 ឆ្នាំ ។ សិក្ខុមានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សា
 សិក្ខា ។ សិក្ខុមានាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដោយញាតិភ្នំត្រឹមកម្ម

វិទ្យាបិដកេ វិក្កុនីវិក្កោ

កម្មេន វុជ្ជានសម្មតិ ន ទិដ្ឋា ហោតិ ។ វុជ្ជាបេយ្យតិ
 ឧបសម្បទេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សមីតិ កណំ វា អាចរិទិ
 វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ញត្តិយា ទុក្ខំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ទុក្ខជា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស កណាស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៣៧៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៣៧៩] អនាបត្តិ ទ្វេ វស្សនិ ធសុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខិតំ សិក្ខិតាធំ សង្ខេដ ធសម្មតំ វុជ្ជាបេតិ
 ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ឈ្មោះថាសង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យបានឧបសម្បទា គឺឲ្យ
 បួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែង
 រកគណៈក្តី អាចរិន្ទក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវ
 ទុក្ខដណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា
 ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិន្ទត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៧៨) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
 ហើយញ៉ាំងសិក្ខានាឲ្យបានឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប
 ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧប-
 សម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 សង្ឃ័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៧៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខានាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរ
 ឆ្នាំដែលសង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ១ ។

គត្តិនីវត្តស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៣៨០) តេន សមយេន ទុន្ទោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានុសវស្សំ គិហិ-
កតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧ-
ល្លាស្ស ជិយន្ទាយ បិថាសាយ ខំសមកេសវតាតប-
សីវសបសម្មស្សនំ ឡត្ថានំ ឡាតតានំ វេនបហំ
ទប្បន្ទានំ សារីកានំ វេននានំ ឡត្ថានំ តិញ្ចានំ ខរានំ
កដ្ឋកានំ អសាតានំ អមនាទានំ ចាលាហារានំ អន-
និវាសកនាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជិយន្តិ វិថាបេន្តិ កេថំ ហិ នាម
ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានុសវស្សំ គិហិកតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ
។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានុសវស្សំ
គិហិកតំ វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។ សច្ចំ ភគវតិ ។ វិកេហិ ទុន្ទោ
ភគវា កេថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានុសវស្សំ
គិហិកតំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧនន្ទានុសវស្ស ហិ^(១) ភិក្ខុវេ

ពុទ្ធិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៥

(៣៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យទុបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាដែលមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំ ។
ក្នុងភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងនោះអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ ក្តៅ ឃ្លាន ស្រែក
បង្អួសរូបមាមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនិងសត្វទីយជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំង
ឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធននឹងគន្លងពាក្យដែលបុគ្គលពោលមិនល្អ
មានមកមិនល្អនឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកើតឡើងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏
ក្លៀវក្លាវ៉ែនក្រហាយផ្សារមិនជាទីត្រកអរមិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស គំរង្វេល បន្តិះបន្តាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើ
នឹងឲ្យទុបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។
ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យ
ទុបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
ពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនសមបើនឹងឲ្យទុបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាមិនគ្រប់១២ឆ្នាំទេ

វិសយបិដកេ វិក្កុនិក្កោ

កិហិតតា អត្តមា ហោតិ សីតស្ស ឧល្ហាស្ស ជ័យញ្ញាយ
 បិថាសាយ ខំសមគសវាតាតបសិរីសបសម្មស្សនំ ធុ-
 រុត្តានំ ធុរាគតានំ វេទនបថានំ ធុប្បដ្ឋានំ សារីកានំ
 វេទនានំ ធុក្ខានំ តិញ្ញានំ ឧរានំ កដ្ឋកានំ អសាតានំ
 អមនាថានំ ចាណាហារានំ អនិវាសកជាតិកា ហោតិ
 ទ្វាទសវស្សា ច ខោ កិក្ខុវេ កិហិតតា ឧមា ហោតិ
 សីតស្ស ឧល្ហាស្ស ជ័យញ្ញាយ បិថាសាយ ខំសមគស-
 វាតាតបសិរីសបសម្មស្សនំ ធុរុត្តានំ ធុរាគតានំ វេទនប-
 ថានំ ធុប្បដ្ឋានំ សារីកានំ វេទនានំ ធុក្ខានំ តិញ្ញានំ
 ឧរានំ កដ្ឋកានំ អសាតានំ អមនាថានំ ចាណាហារានំ
 អនិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ កិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ
 តមំ សិក្ខាបទំ ធុទ្ធិសន្ត យា បន កិក្ខុនិ ឧនទ្វាទ-
 សវស្សំ កិហិតតំ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

វិទ្យាបិដក កិច្ចនិរោធ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាស្រីគិហិកតាដែលមានវស្សាមិនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ តែងអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រជាក់ក្តៅឃ្លានស្រែក សម្បស្សរោមម្យសខ្យល់ កំដៅថ្ងៃនិងសត្វទីយជាតិ (ពស់តូចពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិន អត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេពោលមិនល្អមានមកមិនល្អនឹងវេទនាដែល ប្រជុំក្នុងសរីរកើតឡើងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លាវែងក្រហាយផ្សា មិន ជាទីត្រេកអរមិនគាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯស្រី គិហិកតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំហើយ ទើបជាអ្នកអត់ទ្រាំនូវត្រជាក់ក្តៅ ឃ្លានស្រែកសម្បស្សរោមម្យសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនិងសត្វទីយជាតិ (ពស់តូច ពស់ធំ) ទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកអត់ធន់នឹងគន្លងពាក្យដែលគេពោល បំរើគាប់ចិត្តមានមកមិនល្អ (នឹង) វេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើង នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដ៏ក្លៀវក្លាវែងផ្សាក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទី គាប់ចិត្តជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយឲ្យទុបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាខ្វះពី ១២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៨០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុជិតិ ។
 ឧទទ្ធាទសវស្សា ធាម អប្បត្តទ្ធាទសវស្សា ។ កំហៈ-
 កតា ធាម បុរិសន្តរកតា វុច្ចតិ ។ វុជ្ជាបេយ្យតិ
 ឧបសម្បទេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សមីតិ កណំ វា អាច-
 រិដិ វា បន្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ
 អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ញត្តិយា ទុក្ខដំ ទ្ធវិហំ កម្មវាចាហំ
 ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស កណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ
 ទុក្ខដស្ស ។

[៣៨២] ឧទទ្ធាទសវស្សាយ ឧទទ្ធាទសវស្សសញ្ញា
 វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧទទ្ធាទសវស្សាយ
 វេមតិកា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ ឧទទ្ធាទស-
 វស្សាយ បរិបុណ្ណសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិ-
 បុណ្ណទ្ធាទសវស្សាយ ឧទទ្ធាទសវស្សសញ្ញា អាបត្តិ

បាចិត្តិយកណ្ណ ធូត្តន្តវគ្គ សិក្ខាបទវិ ៥ សិក្ខាបទវិក័ត្ត

(៣៨១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ដែលហៅថា មានវស្សាខ្លះ
 ៩២ ឆ្នាំ គឺស្រីដែលមានឆ្នាំមិនទាន់ដល់ ៩២ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិ
 គតា សំដៅយកស្រីដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន (គឺស្រីល្មមមានប្តី
 បាន) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ
 នឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិន្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី
 សន្មតសមាគម ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
 ទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិន្តីត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៣៨២) ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់៩២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 មានវស្សាមិនគ្រប់៩២ ឆ្នាំ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់៩២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សាមិនគ្រប់៩២ ឆ្នាំ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 គ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ស្រីគិហិគតាមានវស្សា ៩២
 បរិបូណ៌ហើយ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមានវស្សាមិនគ្រប់ ៩២ ត្រូវអាបត្តិ

វិធីបំបៅ កំពុងកែតម្រូវ

ឥតដក់ ។ បរិបូណ៌នូវធនសារស្បែក វេចតែកា អាបត្តិ
ឥតដក់ ។ បរិបូណ៌នូវធនសារស្បែក បរិបូណ៌សញ្ញា
អនាបត្តិ ។

[៣៨៣] អនាបត្តិ ឱនធានសារស្បែក បរិបូណ៌សញ្ញា
វុដ្ឋាបេតិ បរិបូណ៌នូវធនសារស្បែក បរិបូណ៌សញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

គំនិតវិគ្គយ ធម្មសិក្ខាបទ

[៣៨៤] តេន សមយេន តុទ្វេ ភកវា សារត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបូណ៌នូវធនសារស្បែក
តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខិត
វុដ្ឋាបេតិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យតា ន ជានន្តិ
កម្មិយំ វា អកម្មិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិញ្ញាណ

ខុក្កដ ។ ស្រីគិហិកតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីសង្ឃ័យ ត្រូវ
អាបត្តិខុក្កដ ។ ស្រីគិហិកតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនីក៏សំ-
គាល់ថាបរិបូណ៌ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៣៨៣) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺស្រីគិហិកតាមានវស្សាខ្លះៗ ១២ ឆ្នាំ តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ
ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធ ១ ស្រីគិហិកតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ ភិក្ខុនី
សំគាល់ថាពេញ ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធ ១ ភិក្ខុនីឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុន
បញ្ចត្តិ ១ ។

គិក្ខុវិញ្ញាណ សិក្ខាបទទី ៦

(៣៨៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាពេញ ១២ ឆ្នាំហើយ
ដែលមិនបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីឬសម្ព័ន្ធទាំង
ឡាយនោះល្ងង់មិនធ្លាសមិនដឹងកិច្ចគួរ ឬកិច្ចមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឯណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស

កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ
តិហិកតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ
វុជ្ជាបេស្សន្តតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ តិហិកតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុជ្ជាបេស្សន្តតិ ។ សច្ចំ កកា-
តិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា កកា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ តិហិកតំ ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុជ្ជាបេស្សន្តតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិកហិត្វា ធម្មី
កកំ កត្វា ភិក្ខុ អាបន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ
បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ តិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ
ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ទានុំ ។ ឯវេ បន
ភិក្ខុវេ ទានត្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ
តិហិកតាយ សង្ឃំ ឧបសង្កម្ភិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ
កវិត្វា ភិក្ខុនីនំ ទានេ វុទ្ធិត្វា ឧត្តរាសង្កំ ឯសីទិ-
ត្វា អញ្ញលី បក្កហេត្វា ឯវេស្ស វេនិយោ អហំ

បាបិល្លយកណ្តា គតិដ៏វិគ្គ ឥត្តបទទី ៦ សិក្ខាសម្មតិ

តិរវៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់
 ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់១២ឆ្នាំហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិទ្ធាក្នុង
 ធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
 គ្រប់១២ឆ្នាំហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិទ្ធាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
 ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
 គ្រប់១២ឆ្នាំហើយដែលមិនបានសិក្សាសិទ្ធាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម៌ក្រាបត្រាស់
 ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនិ
 សង្ឃ)ឲ្យសិក្សាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីគិហិកតាដែល
 មានឆ្នាំគ្រប់១២ហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯសិក្សាសម្មតិនោះសង្ឃ
 ត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺស្រីគិហិកតាដែលមានឆ្នាំ ១២ បរិបូណ៌ហើយនោះ
 ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើត្រួតរកសង្ឃធ្វើស្នាម្នាម ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុ
 ទាំងឡាយរួចអង្គុយប្រហោងផ្គងអញ្ចាស់ឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ

អយ្យេ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទ-
សវស្សា តិហិកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
សិក្ខាសម្មតី យាចាមីតិ ។ ធុតិយម្បិ យាចិត្តា តតិ-
យម្បិ យាចិត្តា ។ ព្យតាយ ភិក្ខុនិយា បដិសាលាយ
សង្ឃោ ព្យាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ
អយំ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណាទ្វា-
ទសវស្សា តិហិកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេ-
សុ សិក្ខាសម្មតី យាចតិ ។ យនិ សង្ឃស្ស បត្ត-
កល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ
តិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី
ទទេយ្យ ។ ឯសា ព្យតី ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ
សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យាយ
បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា តិហិកតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ
ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី យាចតិ ។ សង្ឃោ
ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ តិហិកតាយ
ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតី មេតិ ។
យស្សា អយ្យាយ ឧមតិ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទស-

វិធីបំផុស ភិក្ខុវិភង្គ

នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាតិហិតតារបស់លោក
 ម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌
 ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ សិក្ខាសម្មតិនោះត្រូវតិហិតតានោះសូមអស់
 វារៈគំរប់ពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈគំរប់បីដងផង ។ ក៏ក្នុងដែលឆ្ងាសប្រតិ-
 ពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គឺហិតតា
 នេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
 ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខា-
 សម្មតិក្នុងមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦
 យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់តិហិតតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
 ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ
 គឺហិតតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះមានវស្សា ១២
 បរិបូណ៌ហើយ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ឥឡូវ
 សង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីតិហិតតាឈ្មោះនេះ
 មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់
 ពីរឆ្នាំ ដល់ស្រីតិហិតតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ

បាចិត្តិយកណ្តោ គត្តិវិគ្គស្ស ធម្មសីក្ខាបទេ បញ្ចត្តិ

វស្សាយ កិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធម្ម ធម្មេស្ស
សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្ស នក្ខមតិ
សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្តន្ទាមាយ បរិ-
បុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ កិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធម្ម
ធម្មេស្ស សិក្ខាសម្មតិ ។ ឧមតិ សង្ឃស្ស តស្មា
តុណ្ហំ ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។ សា បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា
កិហិកតា ឯវំ វេទេហីតិ វត្តញ្ចា ចាណាតិចាតា វេមណី
ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ ។ បេ ។
វិកាលភោជនា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមា-
ទានំ សមាទិយាមីតិ ។ អថទោ ភកវា តា កិក្ខុនិយោ
អនេកបរិយាយេន វិកហិត្វា ទុព្ភតាយ ។ បេ ។
ឯវញ្ច បន កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ
យា បន កិក្ខុនិ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ កិហិកតំ ទ្វេ
វស្សានិ ធម្ម ធម្មេស្ស អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តិ ។

ព្រឹត្តិយកណ្ត គតិវិវត្ត សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្វៀម មិនគួរដល់
 លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សិក្ខាសម្មតិ
 កងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ សង្ឃបានឲ្យដល់គិហិកតាមានឈ្មោះនេះដែល
 មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ
 ហេតុនោះទើបសង្ឃស្វៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការ
 ស្វៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ស្រីគិហិកតានោះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ
 ត្រូវសង្ឃបង្គាប់ថា ចូរនាងពោលយ៉ាងនេះ គឺពោលថា ខ្ញុំសូមសមាទាន
 នូវបាណាតិបាតាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ បេ ។ ខ្ញុំសូម
 សមាទាននូវវិកាលកោដនាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។
 លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់
 ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ ដែលមិនបានសិក្សាសិក្ខាក្នុង
 ធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិវាស្តោ

[៣៨៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា ឆាម បត្តទ្វាទស-
 វស្សា ។ ភិហាគតា ឆាម បុរិសន្តរគតា វុច្ចតិ ។
 ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរាជំ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា ឆាម
 សិក្ខា វា ន ទិដ្ឋា ហោតិ ទិដ្ឋា វា សិក្ខា ក្រុប្បតា ។
 វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្បនេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ
 គណំ វា អាចរិជំ វា បន្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ
 សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ញត្តិយោ ទុក្ខជំ
 ទ្ធិហំ កម្មវាចាហំ ទុក្ខជា កម្មវាចាបរិយោសានេ
 ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច
 អាចរិជិយោ ច អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

[៣៨៦] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតីតា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

វិធីបំផុស ភិក្ខុវិភង្គ

[៣៨៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជកកណ្តាលហើយ ។ ស្រីគិហិគតាដែលមានវស្សា ដល់១២ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់១២ហើយ ។ ដែលហៅ ថា ស្រីគិហិគតា សំដៅយកស្រីដែលឈ្នួលទៅតាមប្រសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស់ពីវស្សា គឺអស់ពីឆ្នាំ ។ សិក្ខាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី (ឬ) សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែកម្រៃ(ដាច់)ក្តី នៃស្រីគិហិគតាណា ស្រី គិហិគតានោះ ឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរក គណៈក្តី អាចរើនីក្តី បាត្រក្តី ថវក្តី សន្មតសីមាភ្នំត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដ ខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ហើយ ឧបជ្ឈាយត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរើនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ។

[៣៨៦] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី សង្ឃ័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌

បាចិត្តិយកណ្តោ គព្ពិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទេ និទានំ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។

[៣៨៧] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ កិហិកតំ
ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខិតំ វុដ្ឋាបេតិ
ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[៣៨៨] តេន សមយេន ឲុទ្ធោ កកវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន កិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ
កិហិកតំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខិតំ
សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេតិ ។ កិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ
ឯថ សិក្ខុមាណ ឥមំ ជាធាថ ឥមំ ទេថ ឥមំ អាហា-
រថ ឥមំនា អត្ថោ ឥមំ កកប្បយំ កកោថាតិ ។ តា

៣០៧២ ព្រះពុទ្ធសាសនា សិក្ខាបទទី ៧ ឧបាសិកា

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ក៏ក្នុងសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[៣៨៧] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺក៏ក្នុងឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគឺហិតតា មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ ក៏ក្នុងឆត ១ ក៏ក្នុងធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ១ ។

គ្រឹះដ៏វិគ្គ លិក្ខាបទទី ៧

[៣៨៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរាម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ក៏ក្នុងតាំងឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគឺហិតតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (វៃត) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ក៏ក្នុងតាំងឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគឺហិតតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (វៃត) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ក៏ក្នុងតាំងឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគឺហិតតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (វៃត) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ក៏ក្នុងតាំងឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគឺហិតតាមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (វៃត) សង្ឃមិនបានសន្មត ។

វិសេសបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ឯវេទាហំសុ ន មយំ អយ្យេ សិក្ខុមាណា ភិក្ខុនិយោ
 មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា
 ឧជ្ឈាយន្តិ ធិយន្តិ វិហារេន្តិ កក្កំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិ-
 យោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ
 ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋា-
 បេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិតំ ។
 សច្ចំ កក្កាតំ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កក្កា កក្កំ ហិ ឆាម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សំ តិហិតតំ ទ្វេ
 វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ
 វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
 ។ បេ ។ វិករហិត្វា ធម្មី កក្កំ កក្កា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ តិហិត-
 តាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិភាង

ទាំងឡាយនោះបានឆ្លើយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែន
 ជាសិក្ខុមាណាទេ យើងខ្ញុំជាភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រា-
 ជ្ញាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្កាប់
 ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សា
 គ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិន
 បានសន្មតឲ្យសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២
 ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ (តែ) សង្ឃមិនបាន
 សន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិហិកតា
 ដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
 ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
 មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះ
 ទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មិកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ គង់នៅអនុញ្ញាតឲ្យវដ្តនសម្មតិដល់ស្រីគិហិកតាដែល
 មានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ

បាចិត្តិយកណ្តោ គត្តិនីវត្តស្ស សត្តមសិក្ខាបទ វុដ្ឋានសម្មតិ

វុដ្ឋានសម្មតិ ទានំ ។ ឯវញ្ច បទ ភិក្ខុវេ ទា-
តញ្ច ។ តាយ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ កិហិកតាយ
ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ ឧ-
បសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា ភិក្ខុនីនំ ចានេ
វុដ្ឋិត្វា ឧក្កដិកំ និសីទិត្វា អញ្ញាលី បក្កហេត្វា ឯវមស្ស
វចនីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្តជ្ជាមា ឥត្តជ្ជាមាយ អយ្យាយ
បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ កិហិកតា ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចមិតិ ។
ទុតិយម្បិ យាចិតញ្ច តតិយម្បិ យាចិតញ្ច ។ ព្យត្តាយ
ភិក្ខុនីយា បដិវលាយ សង្ឃោ ញាបេតញ្ចោ សុណាតុ
មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តជ្ជាមា ឥត្តជ្ជាមាយ អយ្យា-
យ បរិបុណ្ណទ្វាទសវស្សាយ កិហិកតា ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចតិ ។
យនិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្តជ្ជាមាយ បរិបុណ្ណ-
ទ្វាទសវស្សាយ កិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឯហា ព្រតិ ។
សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តជ្ជាមា ឥត្តជ្ជាមាយ

វិសយបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

អយ្យាយ បរិបុណ្ណាទ្ធាទសវស្សា គិហិកតា ទ្វេ វស្សានិ
 ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ សង្ឃវុដ្ឋានសម្មតិ យា ចតិ ។
 សង្ឃេ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្ធាទសវស្សាយ គិហិកតា-
 យ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
 សម្មតិ ទេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ឧបតិ ឥត្ថន្ទាមាយ
 បរិបុណ្ណាទ្ធាទសវស្សាយ គិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ
 ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិយា ទានំ សា
 តុល្លាស្ស យស្សា នក្ខមតិ សា ភាសេយ្យ ។
 ទិន្នា សង្ឃេ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្ធាទសវស្សាយ
 គិហិកតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 តសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ។ ឧបតិ សង្ឃស្ស តស្មា
 តុល្លា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថខោ ភក្កវា
 តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិកហិត្វា ធុត្តរ-
 តាយ ។ បេ ។ ឯវេត្ថ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណាទ្ធាទស-
 វស្សំ គិហិកតំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 តសិក្ខំ សង្ឃេ អសម្មតំ វុដ្ឋាបេយ្យ វាចិត្តិយនិ ។

បាឋន្តយកល្អ ធម្មិនីវត្ត សិក្ខាបទ ៧ វិជ្ជានសម្មតិ

ហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុជ្ជានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។

ស្រីគិហិកតាដែលមានវស្សាគ្រប់១២ហើយបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើទុត្តរសង្គ្រោះន្ទ្រាម្ចាស់
 ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផងអញ្ចល់និ-
 យាយយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាគិហិក-
 តារបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខា
 ក្នុងធម៌៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ឯវុជ្ជានសម្មតិ
 ស្រីគិហិកតានោះត្រូវសូមអស់ពីររយធម៌ ត្រូវសូមអស់ពីររយធម៌ ។
 ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃ
 ស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិកតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមាន
 វស្សាគ្រប់ ១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ
 សូមវុជ្ជានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុជ្ជានសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃ
 ហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះដែលមាន
 វស្សាគ្រប់១២ហើយ បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
 នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ស្រីគិហិកតានេះមាន

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

ឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បាន
សិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវេជ្ជានុម័ត្តិសង្ឃ ។
ឥឡូវសង្ឃឲ្យវេជ្ជានុម័ត្តិដល់ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះ មានវស្សា
គ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការ
ឲ្យវេជ្ជានុម័ត្តិដល់ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២
ហើយ បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់
អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា
លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវេជ្ជានុម័ត្តិដល់
ស្រីគិហិកតាមានឈ្មោះនេះដែលមានវស្សាគ្រប់ ១២ ហើយ បានសិក្សា
សិក្សាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវេជ្ជានុម័ត្តិនោះគួរដល់
សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ
ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិយាយជាច្រើនហើយ ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យទប់សម្បទាដល់ស្រីគិហិកតាមានវស្សាគ្រប់ ១២
ហើយបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ យ៉ាងអស់ពីរវស្សាហើយ តែសង្ឃមិន
សន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៨៩] យា បដាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុជិតិ ។
 បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សា ឆាម បត្តទ្ធានសវស្សា ។ ភិហ៍-
 កតា ឆាម បុរិសន្តរកតា វុច្ចតិ ។ ទ្វេ វស្សាជិតិ ទ្វេ
 សំវេណនិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា ឆាម ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិ-
 តសិក្ខា ។ អសម្មតា ឆាម ព្រាត្រិទុតិយេន កម្មេន
 វុដ្ឋានសម្មតិ ន ទិដ្ឋា ហោតិ ។ វុដ្ឋាបេយ្យតិ ឧបសម្ម-
 ទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ កណំ វា អាចរិជំ វា បត្ត
 វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្ក-
 ជស្ស ព្រាត្រិយា ទុក្កជំ ទ្ធិហំ កម្មវាចាហំ ទុក្កជា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈយាយ អាបត្តិ ចាចិត្ត-
 យស្ស កណាស្ស ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៣៩០] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា

បាចិត្តិយកណ្ណ គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ សិក្ខាបទវិវត្ត

(៣៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី១នៃបារាជិកកណ្ណចេញហើយ ។ ស្រីគិហិតតាមានវស្សាដល់១២ ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សាគ្រប់១២ហើយ ។ ដែលហៅថា ស្រីគិហិតតា សំដៅយកសិក្ខាមានដែលល្មមទៅកាន់បុរសដទៃបាន ។ ពាក្យថា អស្ចារ្យវស្សា គឺអស្ចារ្យឆ្នាំ ។ ស្រីគិហិតតាដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦យ៉ាង ឈ្មោះថា សិក្សាសិក្ខាហើយ ។ ស្រីគិហិតតាដែលសង្ឃមិនបានឲ្យវង្វេង-សម្មតិ ដោយកម្មមានញាតិជាគំរប់ពីរ ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ ឧបសម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរំនឹក បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមា ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវទុកដ១ណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយ១ណៈចប់ កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរំនឹក ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៣៩០) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ ធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសង្ឃឹម ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្ប- ទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា

វិធម្មបិដកេ កិក្ខុខិក្ខោ

អាបត្តិ ឧត្តជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ឧត្តជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ឧត្តជស្ស ។

[៣៧០] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណាទ្ធានសវស្សំ តិហិតតំ
 ទ្វេវស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ខេន សម្មតំ
 វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

គព្ភិនីក្ខស្ស អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ឥន្ទ្រនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវីនី
 វុដ្ឋាបេតា ទ្វេវស្សានិ នេវ អនុគុណាតិ ន អនុគុណា-
 បេតិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យតា ន ជានន្តិ កប្បយំ វា
 អកប្បយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កបំ ហិ នាម អយ្យា
 ឥន្ទ្រនន្ទា សហជីវីនី វុដ្ឋាបេតា ទ្វេវស្សានិ នេវ

វិធីបំផុស កំពុងរីករាលដាល

កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ក៏ក្នុង
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ក៏ក្នុងសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៣៧១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺក៏ក្នុងឱ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីគិតហិតតា ដែលមានវស្សាគ្រប់ៗគ្នាហើយ
បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង អស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្តតហើយ ១
ក៏ក្នុងឆត ១ ក៏ក្នុងធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ១ ។

គតិវិគ្គ វិញ្ញាបនបត្រ ៨

(៣៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ថ្មលូននាភិក្ខុ-
នីឱ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណសហជីវិនី ហើយមិនបានបង្រៀនខ្លួនឯង
មិនឱ្យអ្នកដទៃបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយនោះល្ងង់មិនស្គាល់
មិនស្គាល់កិច្ចការឬមិនគួរ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
។ បេ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយនោះពោលទោស គឺជៀស បន្តបង្កប់ថា លោក
ម្ចាស់ថ្មលូននា មិនគួរបើនឹងឱ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណសហជីវិនី

អនុគុណ្ឌាស្សតិ ន អនុគុណ្ឌាបេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ
 ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ
 វស្សានិ នេវ អនុគុណ្ឌាតិ ន អនុគុណ្ឌាបេតីតិ ។ សច្ចំ
 ភកកាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភកកា កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ
 នេវ អនុគុណ្ឌាស្សតិ ន អនុគុណ្ឌាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
 សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា ទ្វេ វស្សានិ នេវ អនុគុណ្ឌាយ្យ
 ន អនុគុណ្ឌាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៩៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 សហជីវីនី នាម សុទ្ធិវិហារីនី វុច្ឆតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ
 ឧបសម្មាទេត្វា ។ ទ្វេ វស្សានីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ នេវ
 អនុគុណ្ឌាយ្យតិ ន សយំ អនុគុណ្ឌាយ្យ ឧទ្ទេសេន

ហើយមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ប-
ទាដល់សិក្ខាមាណាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យ
គេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខាមាណា
ជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯងនឹងមិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរ
ឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែល
មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខា-
មាណាជាសហជីវិនី ហើយមិនបង្រៀនដោយខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀន
អស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាបិយ ។

[៣៩៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១នៃបាពជីកកណ្ណរូបហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណាជាសហ
ជីវិនី សំដៅយកសិក្ខាមាណាជាសង្ឃិវហារិនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧប-
សម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា
មិនបង្រៀន (ខ្លួនឯង) គឺមិនបង្រៀនដោយបាលី អដ្ឋកថា សេចក្តីខ្លាខ្លា

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនិវាសិនោ

បរិបុត្តាយ ឱវាទេន អនុសាសនិយា ។ ន អនុគុណា-
បេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។ ទ្វេ វស្សានិ នេវ
អនុគុណាស្សមិ ន អនុគុណាបេស្សមីតិ ធុរំ និក្ខិត្តមតេ
អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។

[៣៧៤] អធិបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា ន
លភតិ គិលាធាយ អាបទាស្ស ឧម្មត្តកាយ អាទិកម្ម-
កាយាតិ ។

គព្ពិនីវគ្គស្ស នរិមសិក្ខាបទំ

[៣៧៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អធិបច្ចិល្លាភស្ស អាវាមេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាចំតំ បវត្ថនី ទ្វេ
វស្សានិ នាទុពទ្ធន្តិ ។ តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន
ជានន្តិ កប្បយំ វា អកប្បយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កបំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វុដ្ឋាចំតំ បវត្ថនី ទ្វេ វស្សានិ
នាទុពទ្ធន្តិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិក័ត

ប្រៀនប្រដៅដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេបង្រៀន គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែដាក់ជុំវិញថា អញនឹងមិនបង្រៀនខ្លួនឯង មិនឲ្យគេបង្រៀនអស់ពីរឆ្នាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន៥ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុញ្ញាតហើយស្វែងរកគ្នាមិនបាន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គតិវិគ្គ វិញ្ញាបទទី ៩

(៣៩៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមរាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបរិក្ខុនី (ឧបជ្ឈាយ៉ា) ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងនោះល្ងង់មិនធ្វើសមិទ្ធិស្គាល់ការគួរប្តូរមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបរិក្ខុនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនតាមបម្រើ

វុជ្ជាប័ត្តំ បរត្ថិនំ ទ្វេ វស្សានំ ឆានុពន្ធន្តិនំ ។ សច្ចំ
 ភក្កវតំ ។ វិក្កហំ ពុទ្ធា ភក្កវតំ ក្កដំ ហំ ឆាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ វុជ្ជាប័ត្តំ បរត្ថិនំ ទ្វេ វស្សានំ ឆានុពន្ធស្សន្តិនំ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសម្ពាទំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
 បន ភិក្ខុនិ វុជ្ជាប័ត្តំ បរត្ថិនំ ទ្វេ វស្សានំ ឆានុពន្ធយ្យ
 ចាចិត្តយន្តិនំ ។

(៣៩៦) យា បដាតិ យា យាធិសា ។ បេ ។ កិក្ខុជិតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា កិក្ខុជិតិ ។ វុដ្ឋា-
 បិតន្តិ ឧបសម្មាធិតំ ។ បវត្តិនី ជាម ឧបជ្ឈាយា(១)
 វុច្ឆតិ ។ ទ្វេ វស្សាជិតិ ទ្វេ សំវច្ឆរាជិ ។ ធានុតទ្វេយ្យាតិ
 ន សយំ ឧបជ្ឈហោយ្យ ។ ទ្វេ វស្សាជិ ធានុតទ្វិស្សាមីតិ
 ធារំ ជិត្តិត្តមត្ថេ អាបតិ ហាបិតិយស្ស ។

(៣៩៧) អនាមត្តិ ឧបជ្ឈាយា ពាលា វា ហោតិ
 អលដ្ឋិនី វា តិលាឆាយ អាបនាស្ស ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិត្តិកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ត គត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ៩ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីវត្តនាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាប
 ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះត្បូងដ៏មានជោគទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងមិនបម្រើ
 ភិក្ខុនីជាបវត្តិនីដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីវត្តនាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ អំពើនេះ
 មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 នីទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយមិនតាមបម្រើភិក្ខុនីជាបវត្តិនី ដែលបំបួសខ្លួនអស់ពីវត្ត
 ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា
 បទទី១នៃបាតដ៏កកណ្តចេញយើយ ។ ពាក្យថា បំបួសខ្លួន គឺឲ្យទុបសម្បទា
 ដល់ខ្លួន ។ ដែលហៅថា ភិក្ខុនីជាបវត្តិនី សំដៅយកភិក្ខុនីជាទុបជ្ឈាយ៍ ។
 ពាក្យថា អស់ពីវត្តនាំ គឺអស់ពីវត្តនាំ ។ ពាក្យថា មិនតាមបម្រើ
 គឺមិនបម្រើដោយខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុនីគ្រាន់តែជាកំពុរថា អញនឹងមិនតាម
 បម្រើអស់ពីវត្តនាំ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៧) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង) គឺ
 ទុបជ្ឈាយ៍ល្ងង់ ១ ទុបជ្ឈាយ៍មិនមានខ្មាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមាន
 សេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីធូត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកម្មនឹងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

គំរូនីតិវិធី ទសមសិក្ខាបទ្ធ

[៣៧៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហជីវីនី
វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេតិ^(១) ន វ្រូបកាសាបេតិ^(២) ។
សាមិកោ អត្តហេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បន្ទា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហំ នាម
អយ្យា ធុល្លនន្ទា សហជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកា-
សេស្សតិ ន វ្រូបកាសាបេស្សតិ សាមិកោ អត្តហេសិ ស-
ចាយំ ភិក្ខុនី បក្កន្ទា អស្ស ន ច សាមិកោ កណ្ណា-
យ្យតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហ-
ជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេតិ ន វ្រូបកាសាបេតិ សា-
មិកោ អត្តហេសិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា
ភគវា កថំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ ធុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី សហ-
ជីវីនី វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេស្សតិ ន វ្រូបកាសាបេស្ស-
តិ សាមិកោ អត្តហេសិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ

គំនិតវិគ្គ លិង្គបទទី ១០

(៣៩៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទាដល់សិក្ខុមានាជាសហជីវិនី (កូនសិស្ស) ហើយ
មិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ។ ប្តីបានចាប់យកទៅ ។
ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើ
នឹងឲ្យឧបសម្ពទាដល់សិក្ខុមានាជាសហជីវិនី ហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង
មិនឲ្យគេនាំយកទៅសោះ ប្តីបានចាប់យកទៅ ប្រសិនបើភិក្ខុនីនេះច្រៀស
ចេញទៅហើយ ប្តីប្រាកដជាមិនបានចាប់យកទៅទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្ពទា
ដល់សិក្ខុមានាជាសហជីវិនីហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយក
ទៅ ប្តីបានចាប់យកទៅ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា
បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជាគង្រង់បន្ទោសថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្ពទាដល់សិក្ខុ-
មានាជាសហជីវិនីហើយមិននាំយកទៅខ្លួនឯង មិនឲ្យគេនាំយកទៅ ប្តី
បានចាប់យកទៅទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី សហជីវីនី
វុដ្ឋាបេត្វា នេវ វ្រូបកាសេយ្យ ន វ្រូបកាសាបេយ្យ អន្ត-
មសោ ធម្មញ្ច យោជនានិប័តិ វាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
សហជីវីនី នាម សទ្ធិវិហារីនី វុច្ចតិ ។ វុដ្ឋាបេត្វាតិ ឧប-
សម្មាទេត្វា ។ នេវ វ្រូបកាសេយ្យាតិ ន សយំ វ្រូបកា-
សេយ្យ ។ ន វ្រូបកាសាបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណាបេយ្យ ។
នេវ វ្រូបកាសេស្សាមិ ន វ្រូបកាសាបេស្សាមិ អន្តមសោ
ធម្មញ្ច យោជនានិប័តិ ធុរំ និក្ខិត្តមត្ថេ អាបត្តិ ចា-
ចិត្តិយស្ស ។

[៤០០] អនាបត្តិ សតំ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ទុតិយំកំ ភិក្ខុនី ន លភតិ អាបទាស្ស ឧម្មត្តិកាយ
អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ត ធូត្តិនីវត្ត សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានាជាសហជីវីនី ហើយមិននាំយកទៅ មិនឲ្យគេនាំយកទៅដោយហោចទៅអស់ ៥-៦ យោជន៍ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៩៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខុមានាជាសហជីវីនី សំដៅយកសិក្ខុមានាជាសង្ឃិហារីនី (កូនសិស្ស) ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ពាក្យថា មិននាំយកទៅ គឺមិននាំយកទៅខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនឲ្យគេនាំយកទៅ គឺមិនបង្គាប់អ្នកដទៃ ។ ភិក្ខុនីត្រាន់តែដាក់ផ្ទុះថា អញនឹងមិននាំយកទៅ មិនឲ្យអ្នកដទៃនាំយកទៅដោយហោចទៅសូម្បីអស់ ៥-៦ យោជន៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤០០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុរាយហើយស្វែងរកភិក្ខុនីជាគំរប់ពីរមិនបាន ១ ភិក្ខុនីមានភ័យធំ ១ ភិក្ខុនីឆ្លត ១ ភិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ១ ។

កុមារវិភូតវគ្គស្ស បរិមេសិក្ខាបទី

[២០០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនវីសតិវស្សំ កុមារី-
ភូតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ តា អក្ខមា ហោន្តិ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស
និយន្តាយ បិថាសាយ ឧសមកសវាតាតបសិវីសប-
សម្មស្សនំ ឧត្តតានំ ឧរាគតានំ វេនបថានំ ឧប្បន្នា-
នំ សារីរតានំ វេននានំ ឧត្តានំ តិញ្ចានំ ទរានំ កដ្ឋ-
តានំ អសាតានំ អមនាថានំ ចាលាហរានំ អននិ-
វាសកជាតិកា ហោន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បន្នា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈយន្តិ ជ័យន្តិ វិថាបេន្តិ
កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ
វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ តំវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិកហិ ពុទ្ធា ភគវា កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-

កុមារវិភាគវិគ្គ លិក្ខបទទី ១

(២០១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធទាំងលក្ខណៈកុមារវិភាគ(សាមណេរី) ដែលមានអាយុ
មិនគ្រប់២០ឆ្នាំ ។ ពួកភិក្ខុនីឧបសម្ព័ន្ធទាំងនោះជាអ្នកអត់ទ្រាំមិនបាននឹងត្រ-
ជាក់ក្តៅ ឃ្លានស្រកនឹងសម្បស្សរបោមមូសខ្យល់កំដៅថ្ងៃនិងពស់តូចពស់
ធំទាំងឡាយ មានជាតិជាអ្នកមិនអត់ធននឹងគន្លងពាក្យដែលគេនិយាយមិន
តាមចិត្តមានមកមិនល្អ នឹងវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរកាយកើតឡើងជាទុក្ខ
ដ៏ក្លៀវក្លាវង់ក្រហល់ក្រហាយ មិនជាទីត្រេកអរ មិនតាមចិត្តជាទីនាំបង់នូវ
ជីវិត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិន
សមបើនឹងឲ្យឧបសម្ព័ន្ធទាំងលក្ខណៈកុមារវិភាគដែលមានអាយុមិនគ្រប់ ២០ ឆ្នាំ
សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធទាំងលក្ខណៈកុមារវិភាគដែលមានអាយុខ្លះពី២០ ឆ្នាំ ពិត
មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី

យោ ឧនវីសតិវស្សំ កុមារីភូតំ វុជ្ជាបេស្សន្តិ ឧនវីសតិ-
 វស្សា ហិ^(១) ភិក្ខុវេ កុមារីភូតា អត្តមា ហោតិ សីតស្ស
 ឧល្ហាស្ស ។ បេ ។ ចាណាហារាធំ អនិវាសកជាតិ-
 កា ហោតិ វីសតិវស្សា ច ខោ ភិក្ខុវេ កុមារីភូតា
 ឧមា ហោតិ សីតស្ស ឧល្ហាស្ស ។ បេ ។ ចាណាហារាធំ
 អនិវាសកជាតិកា ហោតិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនីយោ
 សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី ឧនវីសតិ-
 វស្សំ កុមារីភូតំ វុជ្ជាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០២] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ឧនវីសតិវស្សា នាម អប្បត្តវីសតិវស្សា ។ កុមារីភូតា
 នាម សាមណេរី វុច្ចតិ ។ វុជ្ជាបេយ្យាតិ ឧបសម្ប-
 ទេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សមីតិ កណំ វា អាចរីនី វា
 បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្តតិ

១ ឧ. បោត្តកេ អយំ សត្តោ ន ព្រាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាដែលមានវស្សាខ្លះ
 ពី ២០ ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះជាតិកុមារីភូតាមានវស្សាខ្លះ
 ពី ២០ ជាអ្នកមិនអត់ព្រៃនូវត្រជាក់នឹងក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកមិន
 អត់ព្រៃនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯកុមា-
 រីភូតាមានឆ្នាំ ២០ ទើបអត់ព្រៃនូវត្រជាក់ក្តៅ ។ បេ ។ មានជាតិជាអ្នកអត់
 ព្រៃនូវទុក្ខវេទនាជាទីនាំបង់នូវជីវិតបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
 មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកដទៃដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុន៍ទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុន៍ណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភូតាមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ភិក្ខុន៍នោះ
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២០២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុន៍ណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី១នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ កុមារីភូតាមានឆ្នាំមិនដល់ ២០ ឈ្មោះថា
 មានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីភូតា សំដៅយកសាមណេរី ។
 ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុន៍ ។ ភិក្ខុន៍គិតថា អញនឹងឲ្យឧប-
 សម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសមាភ័ក្តី

វិសយបិដកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ញត្តិយា ទុក្ខំ ទ្ធិហំ កក្កដាបាហំ
 ទុក្ខជា កក្កដាបាហំយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស តណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ
 ទុក្ខជស្ស ។

[៤០៣] ឧនីសត្ថស្សយ ឧនីសត្ថស្សសញ្ញា
 វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ឧនីសត្ថស្សយ
 វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។ ឧនីសត្ថ-
 ស្សយ បរិបុណ្ហសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អនាបត្តិ ។ បរិបុណ្ហ-
 សត្ថស្សយ ឧនីសត្ថស្សសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 បរិបុណ្ហសត្ថស្សយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។
 បរិបុណ្ហសត្ថស្សយ បរិបុណ្ហសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤០៤] អនាបត្តិ ឧនីសត្ថស្សំ បរិបុណ្ហសញ្ញា
 វុដ្ឋាបេតិ បរិបុណ្ហសត្ថស្សំ បរិបុណ្ហសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 ឧប្បត្តិកាយ អាទិកក្ខ័យកាយាតិ ។

វិធីបំណង កិច្ចវិវត្ត

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់
កម្មវាចាត្រូវ ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិន
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៤០៣) សាមណេរីមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាមានឆ្នាំខ្លះ
ពី ២០ ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សាមណេរីមាន
ឆ្នាំខ្លះពី ២០ ក៏ក្នុងសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធទា ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
សាមណេរីមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាគ្រប់ ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធទា
មិនត្រូវអាបត្តិ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ក៏ក្នុងសំគាល់ថា
មានឆ្នាំខ្លះពី ២០ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
ក៏ក្នុងសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ
ក៏ក្នុងសំគាល់ថាគ្រប់ហើយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤០៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺសាមណេរីមានឆ្នាំខ្លះពី ២០ (តែ) ក៏ក្នុងសំគាល់ថាគ្រប់ហើយ ក៏ឲ្យ
ឧបសម្ព័ន្ធទា ១ សាមណេរីមានឆ្នាំគ្រប់ ២០ ហើយ ក៏ក្នុងសំគាល់ថាគ្រប់
២០ ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធទា ១ ក៏ក្នុងឆត្ត ១ ក៏ក្នុងធ្វើក្នុងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារភ័ក្ត្រវិគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទំ

[២០៥] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថយំ
វិហាតិ ជេតវេន អនាថប័ណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន ចោ
បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារី-
ភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា-
បេន្តិ ។ តា ពាលា បោន្តិ អព្យតា ន ជានន្តិ
កប្បិយំ វា អកប្បិយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ទុដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិហាបេន្តិ
កថំ ហិ នាប ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារី-
ភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា
បេស្សន្តិទិ ។ បេ ។ សទ្ធ�ំ តិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេន្តិទិ ។ សទ្ធ�ំ ភគវាតិ ។
វិគហិ តុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាប ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
យោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ

កុមារីភ្នំវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

(២០៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនិយម
របស់អនាថបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភ្នំតា (សាមណេរី) មានផ្ទាំងគ្រប់២០
ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មី
ទាំងនោះនៅល្ងង់មិនធ្លាប់មិនស្គាល់ការគួរឬមិនគួរ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស
គំនង្វេង បន្តបន្តបន្តថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់
កុមារីភ្នំតាដែលមានវស្សាគ្រប់២០ ហើយ (តែ) មិនបានសិក្សាសិក្សា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភ្នំតាមានផ្ទាំង
គ្រប់២០ហើយ តែមិនបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ពិតមែន
ឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង-
ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីភ្នំតាមានផ្ទាំងគ្រប់ ២០ហើយ
មិនបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

វិសេសបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្ម
 កងំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ
 ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ នាទុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 នាតថា ។ តាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារីភូតាយ
 សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្ឃំ ករិត្វា ភិក្ខុ-
 នំនំ ចានេ វង្ខិត្វា ឧត្តរិកំ ចិសីទិត្វា អញ្ចលី
 បត្តហេត្វា ឯវមស្ស វេជីយោ អហំ អយ្យេ ឥត្ថន្ទាមា
 ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាសវស្សា កុមារីភូតា
 សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
 ហេតាមិទិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិត្វា តតិយម្បិ យាចិ-
 តថា ។ ឲ្យតាយ ភិក្ខុនិយា បដិពលាយ សង្ឃោ
 ច្បាបេតច្បោ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថ-
 ន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាសវស្សា កុមារី-
 ភូតា សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
 យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទា-
 មាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ

វិសយបិណ្ឌ កិក្ខុវិភាគ

អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះ
 ទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មកថា ហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ នូវសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦
 យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ដល់កុមារីកូតាដែលមានឆ្នាំ ១៨ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក៏ឯសិក្ខាសម្មតិទោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីកូតាមានឆ្នាំ ១៨
 នោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃធ្វើទុត្តរសង្ក្រាន្តស្វាម្វាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទ
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយអង្គុយប្រហោងផងអញ្ចូលឡើងរួចនិយាយយ៉ាង
 នេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាកុមារីកូតាមាន
 ឆ្នាំ ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ កុមារីកូតានោះត្រូវសូមសិក្ខាសម្មតិនោះអស់ពីរ
 ជងផង ត្រូវសូមអស់ពីរបីជងផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងាសប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃ
 ជ្រាបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីកូតានេះឈ្មោះ
 នេះមានឆ្នាំ១៨ របស់លោកម្ចាស់មានឈ្មោះនេះ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌
 ៦យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹងសង្ឃ ។ បើសិក្ខាសម្មតិកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃ
 ហើយ សូមសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីកូតា

ពាចិត្តិយកណ្តោ កុមារីភូតវគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ សិក្ខាសម្មតិ

ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឯសា
 ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ អយ្យេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា
 ឥត្តន្ទាមាយ អយ្យាយ អដ្ឋាសវស្សា កុមារីភូតា
 សង្ឃំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ
 យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ អដ្ឋាសវស្សាយ
 កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខា-
 សម្មតិ មេតិ ។ យស្សា អយ្យាយ ឧមតិ ឥត្តន្ទា-
 មាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ
 ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សា តុល្លាស្ស
 យស្សា នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទីន្ទា សង្ឃន
 ឥត្តន្ទាមាយ អដ្ឋាសវស្សាយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ
 វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខាសម្មតិ ។ ឧមតិ
 សង្ឃស្ស តស្មា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ សា
 អដ្ឋាសវស្សា កុមារីភូតា ឯវំ វទេហីតិ វត្តញ្ចា ចាលា-
 តិចាតា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ
 សមាទិយាមិ អទីន្ទាទាតា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវី-
 តិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ អព្រាហ្មចរិយា វេមណី

បាចិត្តិយកណ្ត កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ សិក្ខាសម្មតិ

មានឈ្មោះនេះមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ ។ នេះជាញាតិ ។ បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារីភូតានេះមានឈ្មោះនេះរបស់លោកម្ចាស់
 ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ ១៨ សូមសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំនឹង
 សង្ឃ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតា
 មានឆ្នាំ ១៨ មានឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
 ដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ មានឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា
 លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់
 អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យសិក្ខាសម្មតិក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំដល់កុមារីភូតាមានអាយុ ១៨ ឆ្នាំ មានឈ្មោះនេះហើយ ។ ការ
 ឲ្យសិក្ខាសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូម
 ចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ កុមារីភូតាមាន
 អាយុ ១៨ នោះសង្ឃត្រូវបង្កាប់ថា នាងចូរថា យ៉ាងនេះ គឺពោលថា
 ខ្ញុំសូមសមាទាននូវបាណាតិបាតារមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ
 ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអទិន្នាទានារមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ
 ខ្ញុំសូមសមាទាននូវអព្រហ្មចរិយារមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ

វិទយបិដកេ កិក្ខុនីវិក្កោ

ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ មុសា-
 វាទា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ
 សមាទិយាមិ សុរាមេរយបជ្ឈប្បមាទដ្ឋានា វេមណី ទ្វេ
 វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ សមាទិយាមិ វិកាលកោ-
 ជនា វេមណី ទ្វេ វស្សានិ អវីតិក្កមសមាទានំ
 សមាទិយាមិតិ ។ អថខោ ភគវា តា ភិក្ខុនិយោ
 អនេកបរិយាយេន វិគហិត្វា ធុត្តរតាយ ។ បេ ។
 ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារភ្លតិ
 ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ អសិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋា-
 បេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[២០៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា
 ភិក្ខុនីតិ ។ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ នាប បត្តវិសតិវ-
 ស្សំ ។ កុមារភ្លតា នាម សាបណេវី វុដ្ឋតិ ។ ទ្វេ
 វស្សានីតិ ទ្វេ សំវប្បវានិ ។ អសិក្ខិតសិក្ខា នាម
 សិក្ខា វា ន ធិន្នា ហោតិ ធិន្នា វា សិក្ខា កុមារតា ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

ខ្ញុំសូមសមាទាននូវមុសាវត្ថាវេរមណី ជាសមាទានមិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំ
 សូមសមាទាននូវសុរាមេរយមជ្ឈប្បមាទដ្ឋានាវេរមណី ជាសមាទានមិន
 កន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ខ្ញុំសូមសមាទាននូវវិកាលភោជនាវេរមណី ជាសមាទាន
 មិនកន្លងអស់ពីរឆ្នាំ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យរួចសម្បទាដល់កុមារីក្មតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ មិន
 បានសិក្សាសិក្ខាក្នុងឆ្នាំ ៦ យ៉ាងអស់ពីរវស្សា ភិក្ខុនីនោះ ត្រូវអាចត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

[២០៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាចរហើយ ។ សាមណេរីមានឆ្នាំដល់ ២០
 ហើយ ឈ្មោះថា មានឆ្នាំពេញ ២០ ។ ដែលហៅថា កុមារីក្មតា សំដៅ
 យកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ សិក្ខា
 ដែលសង្ឃមិនបានឲ្យក្តី សិក្ខាដែលសង្ឃឲ្យហើយតែគ្រឹះក្នុងចក្តី របស់
 សាមណេរីណា សាមណេរីនោះឈ្មោះថា មិនបានសិក្សាសិក្ខា ។

បាចិត្តិយកល្យាណ កុមារីភូតវត្តស្ស ទុតិយសិក្ខាបទេ អនាបត្តិវារោ

វុដ្ឋាបេយ្យតិ ឧបសម្ពាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ
 វា អាចរិទិ វា បត្តំ វា ចរិ វា បរិយេសតិ សីមំ វា
 សម្មន្នតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្ធិហិ
 កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈា-
 យាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយា
 ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤០៧] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតីកា វុដ្ឋាបេ-
 តិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-
 សញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ
 ធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ
 វេមតីកា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្ម-
 សញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤០៨] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារីភូតំ
 ទ្វេ វស្សាទិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ វុដ្ឋាបេតិ
 ទុម្ពន្តីកាយ អាទិកម្មីកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារវិញ្ញត្តិ សិក្ខាបទទី ២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាកិក្ខុនី ។ កិក្ខុនីគឺថា អញ្ជើញឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចារីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត
សីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ត្រូវទុកដខណៈចប់ញាតិ ។ ត្រូវទុកដទាំងឡាយ
ខណៈចប់កម្មវាចា ចប់កម្មវាចា ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
នឹងអាចារី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤០៧) កម្មប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
កិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ កិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្ប-
ទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ កិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤០៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺកិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារភូតាមានឆ្នាំគ្រប់២០ហើយ សិក្សាសិក្សា
ក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ១ កិក្ខុនីឆ្នាំ ១ កិក្ខុនីធ្វើកន្លងមុនបញ្ចត្តិ ។

កុមារភ័ក្ត្រគុស្ស តតិយសិក្ខាបទី

[២០៧] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្តា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ វេលេវេន អនាថចីណ្ឌិតស្ស អារាហេ ។ តេន
ទោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុ-
មារភ័ក្ត្រំ ទ្វេវស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន
អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិតំ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ ឯវេ សិក្ខុ-
មាទា វេច ជានាថ វេច ទេវេ វេច អារាហេ វេចនា អត្តោ
វេច កេច្ចិយំ កាហេថាតិ ។ តា ឯវមាហំសុ ន មយំ
អយេ ភិក្ខុមាទា ភិក្ខុនិយោ មយន្តិ ។ យា តា ភិក្ខុ-
និយោ អប្បិទា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ
កេច ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារភ័ក្ត្រំ
ទ្វេវស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្ម-
តំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិតំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារភ័ក្ត្រំ ទ្វេវស្សានិ ធសុ ធម្មេសុ
សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន អសម្មតំ វុដ្ឋាបេន្តិតំ ។ សច្ចំ

កុមារីភូតវិគ្គ វិញ្ញាបនបត្រ ៣

(២០៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ្មំមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យឧបសម្ពទាដល់កុមារីភូតាមានផ្ទាំង២០ ហើយ សិក្សាសិក្សាក្នុង
ធម៌៦ យ៉ាងហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបាននិ-
យាយយ៉ាងនេះថា នៃពួកសិក្ខុមាន នាងទាំងឡាយចូរមក ចូរដឹងកិច្ចនេះ
ចូរឲ្យរបស់នេះ ចូរនាំរបស់នេះមក យើងត្រូវការដោយរបស់នេះ នាង
ទាំងឡាយចូរធ្វើរបស់នេះឲ្យជាកប្បិយ ។ ភិក្ខុនីបួសថ្មីទាំងឡាយនោះបាន
និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមិនមែនជាសិក្ខុមានទេ
យើងខ្ញុំជាភិក្ខុនីទេតើ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
ៗ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គិតដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្ពទាដល់កុមារីភូតាមានផ្ទាំង២០
ហើយសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ(តែ)សង្ឃមិនបានសន្មតសោះ
ៗ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧ-
បសម្ពទាដល់កុមារីភូតាមានផ្ទាំង២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌៦
យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ(តែ)សង្ឃមិនបានសន្មត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប

ពាចិត្តិយកណ្តោ កុមារីភូតវុត្តស្ស តតិយសិក្ខាវេ វុដ្ឋាសម្មតិ

កកវាតិ ។ វិករហិ ពុទ្ធា កកវា កេដំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា សង្ឃន អសម្មតិ វុដ្ឋា-
 បេស្សន្តិនេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 វិករហិត្វា ឆម្មី កេដំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសំ អនុជាធាមិ
 ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សយ កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ
 ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ធាតុំ ។ ឯ-
 វញ្ច បន ភិក្ខុវេ ធាតព្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សយ
 កុមារីភូតាយ ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិត-
 សិក្ខាយ សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ
 ករិត្វា ភិក្ខុនិយំ ចាទេ វន្តិត្វា ឧក្កដិកំ ជិសីទិត្វា
 អញ្ជលី បត្តហេត្វា ឯវេស្ស វេចនីយោ អហំ អយេវ
 ឥត្តដ្ឋាមា ឥត្តដ្ឋាមាយ អយ្យយ បរិបុណ្ណវិសតិវស្ស
 កុមារីភូតា ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ឆម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា
 សង្ឃំ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិ-
 តព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តាយ ភិក្ខុនិយា
 បដិពលាយ សង្ឃោ ក្រាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អយេវ

បាបិត្តិយកណ្ណ កុមារវិញ្ញត្តិ សិក្ខាបទទី ៣ វិជ្ជាសម្មតិ

ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគ
 ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹង
 ឲ្យរូបសម្បទាដល់កុមារីកូតាមានអាយុពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សា
 សិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ (វត) សង្ឃមិនបានសន្មតទេ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
 ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មកថា ហើយ
 ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
 ឲ្យភិក្ខុនីសង្ឃឲ្យវុដ្ឋានសម្មតិដល់កុមារីកូតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សា
 សិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯ
 វុដ្ឋានសម្មតិនោះសង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺកុមារីកូតាមានឆ្នាំពេញ ២០
 ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយនោះ ត្រូវ
 ចូលទៅរកសង្ឃធ្វើតុលាសង្ឃត្រៀងស្នាម្លាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយ រួចអង្គុយប្រហោងផងអញ្ចាលឡើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះ
 នឹងសង្ឃថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះជាកុមារីកូតារបស់
 លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌
 ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុដ្ឋានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ វុដ្ឋានសម្មតិ
 នោះត្រូវកុមារីកូតានោះសូមអស់វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដង
 ផង ។ ភិក្ខុនីដែលឆ្ងល់ប្រតិពលត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រលោកម្ចាស់

វិសយបំជពេ ភិក្ខុវិភង្គ

សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទាមាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណា-
 វីសតិវស្សោ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ យាចតិ ។ យទិ
 សង្ឃស្ស បត្តកលំ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណា-
 វីសតិវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្ថិ ។
 សុណាតុ មេ អយ្យ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្ទាមា ឥត្ថន្ទា-
 មាយ អយ្យាយ បរិបុណ្ណាវីសតិវស្សោ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ
 វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ
 យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាវីសតិវស្សាយ
 កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 សិក្ខាយ វុដ្ឋានសម្មតិ ទេតិ ។ យស្ស អយ្យាយ
 មមតិ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាវីសតិវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ
 ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ វុដ្ឋាន-
 សម្មតិយា ទានំ សា តុល្លាស្ស យស្ស ធម្មមតិ
 សា កាសេយ្យ ។ ទិដ្ឋា សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណា-
 វីសតិវស្សាយ កុមារីក្ខតាយ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុំមារក្ខតានេះមានឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់
ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ២០ហើយ បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរ
ឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជានសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើវុជ្ជានសម្មតិក៏មានកាលគួរ
ដល់សង្ឃហើយ ត្រូវសង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់កុមារក្ខតានេះឈ្មោះនេះ
មានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ដែលបានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ
ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ កុមារ
ក្ខតានេះឈ្មោះនេះ របស់លោកម្ចាស់ឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ២០ ហើយ
បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សូមវុជ្ជានសម្មតិនឹង
សង្ឃ ។ ឥឡូវសង្ឃឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់កុមារក្ខតានេះឈ្មោះនេះមានឆ្នាំ
ពេញ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
ការឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់កុមារក្ខតានេះឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ
បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គ
ណាលោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោក
ម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យវុជ្ជានសម្មតិដល់កុមារក្ខតា
មានឈ្មោះនេះមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ បានសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង

ពាចិត្តិយកណ្តោ កុមារីភូតវត្តស្ស គតិយសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

សិក្ខិតសិក្ខាយ វុជ្ជានសម្មតិ ។ មមតំ សង្ខេបស្ស
 តស្មា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ អថទោ កកវា
 តា ភិក្ខុនិយោ អនេកបរិយាយេន វិកាហិត្វា ទុក្ខ-
 រតាយ ។ បេ ។ ឯវារា បនេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ
 សិក្ខាបទំ ទុទ្ធិសន្ត យា បនេ ភិក្ខុនី បរិបុណ្ណវិសតិ-
 វស្សំ កុមារីភូតំ ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 សិក្ខំ សង្ខេបន អសម្មតំ វុជ្ជាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤០០] យា បនាតិ យោ យោទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្សំ អត្ថេ អជំប្បេតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សា នាម បត្តវិសតិវស្សា ។
 កុមារីភូតា នាម សាមណេវី វុជ្ជតិ ។ ទ្វេ វស្សានីតិ
 ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ។ សិក្ខិតសិក្ខា នាម ធនុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខា ។ អសម្មតា នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន
 វុជ្ជានសម្មតិ នេ ទិន្នា ហោតិ ។ វុជ្ជាបេយ្យាតិ ឧប-
 សម្បទេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សាមីតិ កណំ វា អាចរីនី
 វា បតំ វា ចីវំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទ ១១ ៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ការឲ្យវេជ្ជានុមតិនោះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើប
 សង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាង
 នេះ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះជីមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 នោះដោយបរិយាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្ប-
 ទាំងលក្ខណៈវិក្កតាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំហើយ ដែលសង្ឃមិនបានសន្មត (ឲ្យ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ។

(២១០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃប្រាជ្ញកកណ្ណរួចហើយ ។ កុមារីវិក្កតាមានឆ្នាំដល់ ២០
 ហើយ ឈ្មោះថាមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ ។ ដែលហៅថា កុមារីវិក្កតា
 សំដៅយកសាមណេរី ។ ពាក្យថា អស់ពីរវស្សា គឺអស់ពីរឆ្នាំ ។ ដែល
 ហៅថា បានសិក្សាសិក្ខា គឺបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាង ។ ដែលហៅ
 ថា សង្ឃមិនបានសន្មត គឺសង្ឃមិនបានឲ្យវេជ្ជានុមតិដោយញាតិទុតិយ-
 កម្ម ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញ
 នឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរំលឹក បាត្រក្តី ចម្រើក្តី សន្មត

វិធីបដិភេ ភិក្ខុវិភេ

អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ ញត្តិយា ធុត្តដំ ទ្ធិហិ កម្មវា-
 ចាហិ ធុត្តជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណស្ស ច អាចរិទិយា ច
 អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។

(៤០០) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុដ្ឋាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុដ្ឋាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
 អាបត្តិ ធុត្តជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ធុត្តជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ធុត្តជស្ស ។

(៤០២) អនាបត្តិ បរិបុណ្ណវិសតិវស្សំ តុមារីក្ខតំ ទ្វេ
 វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខំ សង្ឃេន សម្មតំ
 វុដ្ឋាបេតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

សីមាភិ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ត្រូវទុក្ខ ១ណៈចប់ញត្តិ ត្រូវទុក្ខ ៣៧ ទ្បាយ
១ណៈចប់កម្មវេទាភិ ចប់កម្មវេទា ឧបជ្ឈាយ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
នឹងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខ

[៤១១] កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយ
ធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌
ភិក្ខុនីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកប
ដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧបសម្បទា
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្ម
ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

[៤១២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់កុមារីក្មេកមានឆ្នាំពេញ ២០ ហើយ សិក្សាសិក្ខា
ក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ សង្ឃសន្មតហើយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនី
ធ្វើកន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារវិក័តវិគ្គស្ស បតុត្ថសិក្ខាបទ្ធ

[៤០៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិ ។
តា ពាលា ហោន្តិ អព្យត្តា ន ជានន្តិ កកប្បិយំ វា
អកកប្បិយំ វា ។ សន្ធិវិហារិនិយោបិ ពាលា ហោន្តិ
អព្យត្តា ន ជានន្តិ កកប្បិយំ វា អកកប្បិយំ វា ។ យា
តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជីយន្តិ
វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧនន្ទានសវស្សា
វុដ្ឋាបេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សន្ធិំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឧនន្ទានសវស្សា វុដ្ឋាបេន្តិតិ ។ សន្ធិំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ
ពុទ្ធា ភគវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឧន-
ន្ទានសវស្សា វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ ឧនន្ទានស-
វស្សា វុដ្ឋាបេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

កុមារវិញ្ញាណក្ខន្ធ សិក្ខាបទទី ៤

(៤១៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយមានវស្សាមិនគ្រប់១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ។ ភិក្ខុ-
នីជាឧបជ្ឈាយ៍ទាំងឡាយនោះល្ងង់មិនឆ្ងាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួក
សុទ្ធវិហារិនី(ក៏)ល្ងង់មិនឆ្ងាសមិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរដែរ ។ ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏
ពោលទោស គិតជឿល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាមិន
គ្រប់១២ មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) សោះ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សា
មិនគ្រប់១២ ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ដេតទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សា
មិនគ្រប់១២ មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ស្រីដទៃ) ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចូរភិក្ខុនីទាំងឡាយសំដែងឡើងនូវ
សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សាមិនគ្រប់១២ ហើយ
ឲ្យឧបសម្បទា (គេ) ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយេ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៤០៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អនិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។ ឧ-
 នន្ទានិស្សវស្សា នាម អប្បត្តន្ទានិស្សវស្សា ។ វុដ្ឋាបេយ្យា-
 តិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិទិ
 វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា
 កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្ត-
 យស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤០៥] អនាបត្តិ បរិបុណ្ណន្ទានិស្សវស្សា វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

កុមារីភិក្ខុវិគ្គិយ្យ បញ្ចមសិក្ខាបទី

[៤០៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភិក្ខវា សាវត្ថិយំ
 វិហាតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនីយោ បរិបុណ្ណន្ទានិស្សវស្សា
 សង្ខេន អសម្មតា វុដ្ឋាបេតិ ។ តា ពាលា ហោនិ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

[៤១៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាមិនទាន់ដល់ ១២
 ឈ្មោះថា មានវស្សាមិនត្រឹម ១២ ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំប្លែងជា
 ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី
 អាចារីនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្ទតសីមាក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ត្រូវទុក្ខដ
 ខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចាពិរ ចប់កម្មវាចា
 ឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចារីនី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

[៤១៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីធ្វើ
 កន្លងមុនបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភិក្ខុវិភង្គ សិក្ខាបទទី ៥

[៤១៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាព្រម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយមានវស្សាពេញ ១២ បរិច្ចណ៍ហើយ (តែ) សង្ឃមិនទានសន្ទត
 ក៏ឲ្យឧបសម្បទា (ដល់ពួកកុលធីតា) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះល្ងង់

ពាចរណ៍កណ្តាល កុមារវិទ្យាស្ថាន បញ្ចូលសិក្សាបទេ វិទ្យាបទសម្បត្តិ

អញ្ជា ន ជាន់ន្តិ កាច្បយំ វា អកាច្បយំ វា ។
 សន្ធិវិហារិនិយោមិ ពាលា ហោន្តិ អញ្ជា ន ជាន់ន្តិ
 កាច្បយំ វា អកាច្បយំ វា ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិទ្ធ ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កាច្ប
 ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន
 អសម្មតា វុជ្ជាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន អសម្មតា
 វុជ្ជាបេន្តិ ។ សច្ចំ ភកាតិ ។ វិកាហិ ពុទ្ធា ភកា
 កាច្ប ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា
 សង្ឃេន អសម្មតា វុជ្ជាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាធាយ ។ បេ ។ វិកាហិត្វា ធម្មំ កាច្ប កាត្វា ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ
 ភិក្ខុនិយោ វុជ្ជាបេសម្មតិ នាតុំ ។ វេញ បេ ភិក្ខុវេ
 នាតត្វា ។ តាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនិយោ
 សង្ឃំ ឧបសង្កម្ភិត្វា វតំសំ ឧត្តរាសន្តំ កាវត្វា វុជ្ជនំ

ធម្មិក្ខយកណ្ត កុមារីកុតវគ្គ សិទ្ធិបទទី ៥ វដ្តបទសម្មតិ

មិនគ្មាន មិនដឹងការគួរ ឬមិនគួរ ។ ពួកភិក្ខុនីជាសង្ឃិហារិនី ក៏ល្ងង់
 មិនគ្មាន មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ(ដូចគ្នាដែរ) ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាចិត្ត ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពាលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្ខំប៉ងថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ
 (តែ) សង្ឃមិនទាន់បានសន្មត មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាសោះ
 ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត ហើយឲ្យឧបសម្បទា
 ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ (តែ) សង្ឃមិនបានសន្មត
 មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លា
 ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ
 ទ្រង់ធ្វើធម្មកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យវុដ្ឋបទសម្មតិដល់ភិក្ខុនីដែលមានវស្សាពេញ
 ១២ ហើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ឯវុដ្ឋបទសម្មតិនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យ
 យ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលមានវស្សាពេញ ១២ ហើយនោះ ត្រូវចូលទៅ
 រកសង្ឃធ្វើឧត្តរាសន៍ច្រៀងស្នាម្នាម ហើយសំពះបាទភិក្ខុនីដែលចាស់ ។

វិទ្យាបដិកោ ភិក្ខុវិភាង

ភិក្ខុនីនំ ចារោ វន្តិតា ឧត្តរិកំ និស័ទិតា អញ្ចលំ
 បត្តហេតុ ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អយេ ឥត្តន្ទាមា
 បរិបុណ្ណានុទសវស្ស ភិក្ខុនីសង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មតី យា-
 ចាមីតិ ។ ឧត្តិយម្បិ យាចិត្តា តតិយម្បិ យាចិត្តា ។
 សា ភិក្ខុនី សង្ឃន បរិច្ឆេទិតា^(១) ឲ្យត្រាយំ ភិក្ខុនី
 លង្កិនីតិ ។ សចេ ពាលា ច ហោតិ អលង្កិនី ច ន
 នាតតា សចេ ពាលា ហោតិ លង្កិនី ន នាតតា សចេ
 ឲ្យត្រា ហោតិ អលង្កិនី ន នាតតា សចេ ឲ្យត្រា ច
 ហោតិ លង្កិនី ច នាតតា ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ នា-
 តតា ។ ឲ្យត្រាយំ ភិក្ខុនីយា បដិពាលាយ សង្ឃោ ញា-
 បេតញោ សុណាតុ មេ អយេ សង្ឃោ អយំ ឥត្តន្ទាមា
 បរិបុណ្ណានុទសវស្ស ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋាបនសម្មតី យា-
 ចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកកលំ សង្ឃោ ឥត្តន្ទាមាយ
 បរិបុណ្ណានុទសវស្សាយ ភិក្ខុនីយា វុដ្ឋាបនសម្មតី ទ-
 ទេយ្យ ។ ឯសា ញតិ ។ សុណាតុ មេ អយេ សង្ឃោ

១ ឧ. បរិច្ឆេទិតា ។

វិធីបំបាត់ ភិក្ខុវិភង្គ

ហើយអង្គុយច្រហោងផងអញ្ជាលឿងពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះ
សង្ឃជាម្ចាស់ ខ្ញុំមានឈ្មោះនេះ ជាភិក្ខុនីមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ
សូមវេជ្ជបទសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសូមវេជ្ជបទសម្មតិនោះអស់
វារៈពីរដងផង ត្រូវសូមអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុនីនោះសង្ឃគប្បីកំណត់ឲ្យ
ដឹងថា ភិក្ខុនីនេះជាអ្នកធ្វាសមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ បើភិក្ខុនីនោះល្ងង់
ផង មិនមានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃមិនគប្បីឲ្យវេជ្ជបទសម្មតិទេ បើភិក្ខុនី
នោះល្ងង់ (តែ) មានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ បើភិក្ខុនីធ្វាស (តែ)
មិនមានសេចក្តីខ្មាស សង្ឃក៏មិនគប្បីឲ្យ (ដែរ) បើភិក្ខុនីនោះធ្វាសផង
មានសេចក្តីខ្មាសផង សង្ឃគប្បីឲ្យបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ដដែល
បទសម្មតិនោះសង្ឃគប្បីឲ្យយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុនីដែលធ្វាសប្រតិពលគប្បី
កោងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនី
នេះមានឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមវេជ្ជបទសម្មតិនឹង
សង្ឃ ។ បើវេជ្ជបទសម្មតិកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ
សង្ឃគប្បីឲ្យវេជ្ជបទសម្មតិដល់ភិក្ខុនីមានឈ្មោះនេះ ដែលមានវស្សាពេញ
១២ ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃជាម្ចាស់ សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

ពាចិត្តិយកណ្តោ កុមារីភូតវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

អយំ ឥត្ថន្ទាមា បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា ភិក្ខុនី សង្ឃំ វុដ្ឋា-
 បនសម្មតី យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្វា-
 ទសវស្សាយ ភិក្ខុនីយា វុដ្ឋាបនសម្មតី ទេតិ ។ យស្ស
 អយ្យាយ ខមតិ ឥត្ថន្ទាមាយ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ
 ភិក្ខុនីយា វុដ្ឋាបនសម្មតីយា ទានំ សា តុណ្ហាស្ស យស្ស
 នក្ខមតិ សា កាសេយ្យ ។ ទីន្ទា សង្ឃន ឥត្ថន្ទាមាយ
 បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សាយ ភិក្ខុនីយា វុដ្ឋាបនសម្មតិ ។
 ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហំ ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។
 អថខោ ភកវា តា ភិក្ខុនីយោ អនេកបរិយាយេន
 វិការហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
 យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនី បរិ-
 បុណ្ណាទ្វាទសវស្សា សង្ឃន អសម្មតា វុដ្ឋាបេយ្យ
 ទាចិត្តិយន្តិ ។

(៤០៧) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថោ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។ បរិ-
 បុណ្ណាទ្វាទសវស្សា ឆាម បត្តទ្វាទសវស្សា ។ អសម្មតា

បាធិត្តិយកណ្ត កុមារវិញ្ញាណ សិក្ខាបទទី ៥ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីនេះមានឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២ ហើយ សូមរុដ្ឋាបនសម្មតិនឹង
 សង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២
 ហើយ ។ ការឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះមានវស្សាពេញ ១២
 ហើយ គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនគួរ
 ដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគប្បីនិយាយឡើង ។ សង្ឃ
 បានឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីឈ្មោះនេះ មានវស្សាពេញ ១២ ហើយ ។
 ការឲ្យរុដ្ឋាបនសម្មតិនោះគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម
 នៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ គ្រា
 នោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះដោយបរិ-
 យាយជាច្រើន ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង
 ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមានវស្សា ១២ បរិបូណ៌
 ហើយ សង្ឃមិនបានសន្មត (ហើយឲ្យឧបសម្បទា) ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
 អាបត្តិបាធិត្តិយ ។

(៤១៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
 ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាវជ្ជកកណ្តច្បាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីមានវស្សាដល់ ១២
 ហើយ ឈ្មោះថា មានវស្សា ១២ បរិបូណ៌ហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលសង្ឃ

វិធីបិណ្ឌកេ វិក្កុនីវិក្កេ

នាម ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វុជ្ជាបនសម្មតំ ន ទិដ្ឋា
 ហោតិ ។ វុជ្ជាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុជ្ជាបេស្សា-
 មិតំ កណំ វា អាចរិដំ វា បន្តំ វា បិវំ វា បរិយេសតិ
 សមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ ញត្តិយា ទុក្កជំ
 ទ្វិហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧ-
 បជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណស្ស ច អាច-
 រិធីយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤០៨] ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកា វុជ្ជាបេតិ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា វុជ្ជាបេតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញា
 អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិភាង

មិនបានឲ្យវេទនាបទសម្មតិដោយញាតិទុតិយកម្ម ឈ្មោះថា សង្ឃមិនបាន
 សន្មត ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្ព័ន្ធ គឺញ៉ាំងកុលដីតាឲ្យដល់នូវគុណ
 ព្រំដីខាងលើ (គឺសម្រេចជាភិក្ខុវិភាង) ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ
 ឧបសម្ព័ន្ធ ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិន្តក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មត
 សីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដក្នុងខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
 ទាំងឡាយក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរ លុះចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍
 ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិន្តត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៤១៨) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌
 ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យឧបសម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្ម
 ប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ហើយឲ្យឧប-
 សម្ព័ន្ធ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនីសំគាល់ថា
 កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុនី
 សំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(២០៩) អនាថត្ថិ បរិបុណ្ណាទ្វាទសវស្សា សង្ឃេន
សម្មតា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្ថិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារវិភូតវគ្គសូត្រ ធម្មសិក្ខាបទ

(២២០) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីសង្ឃំ
ឧបសង្កម្ពិតា វុដ្ឋាបនសម្មតំ យាចតិ ។ អថចោ ភិក្ខុនី-
សង្ឃេ ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនី បរិច្ឆិទ្ធិត្វា អលន្តាវ តេ
អយ្យេ វុដ្ឋាបិទេនាតិ វុដ្ឋាបនសម្មតំ ន អនាសំ ។ ចណ្ឌា-
កាលំ ភិក្ខុនី សាច្ចតិ បដិស្សុណិ ។ តេន ចោ បន
សមយេន ភិក្ខុនីសង្ឃេ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបន-
សម្មតំ ទេតិ ។ ចណ្ឌាកាលំ ភិក្ខុនី ឧជ្ឈាយតិ ជ័យតិ
វិហាចេតិ អហមេវ នួន ពាលា អហមេវ អលន្តិយំ យំ
សង្ឃេ អញ្ញាសំ ភិក្ខុនីនំ វុដ្ឋាបនសម្មតំ ទេតិ មយ្ហមេវ
ន ទេតីតិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា

ពាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ និទាន

(២១៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមានវស្សា ១២ បរិច្ចណ៍ហើយ សង្ឃបានសន្មតហើយ ឲ្យឧបសម្ប-
 ទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(២២០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ចណ្ឌកាលី
 ភិក្ខុនីចូលទៅកេភិក្ខុនីសង្ឃហើយសូមវុដ្ឋាបនសម្មតិ ។ លំដាប់នោះឯង
 ភិក្ខុនីសង្ឃសង្កេតចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីហើយឃាត់ថា នែលោកម្ចាស់ លោក
 មិនគួរនឹងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ ហើយក៏មិនបានឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិ ។
 ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីទទួលពាក្យថាសាធ្ម ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីសង្ឃ
 ឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ ។ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ខ្ញុំឯងល្ងង់ទេ ខ្ញុំឯងមិនមានសេចក្តីខ្មាស (បាន
 ជា) សង្ឃឲ្យវុដ្ឋាបនសម្មតិដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដទៃ មិនឲ្យដល់ខ្ញុំ ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម អយ្យា ចណ្ណា-
 កាលី អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា
 សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ជ័យនធម្មំ^(១) អាបជ្ជិស្សតីតិ
 ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី អលន្តាវ
 តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ បដិស្សុណិត្វា
 បច្ឆា ជ័យនធម្មំ អាបជ្ជតីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភកកា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ចណ្ណាកាលី ភិក្ខុនី
 អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ
 បដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ជ័យនធម្មំ អាបជ្ជិស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសម្មាទំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី
 អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាបិតេនាតិ វុច្ចមានា សាធូតិ ប-
 ដិស្សុណិត្វា បច្ឆា ជ័យនធម្មំ អាបជ្ជេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឧ.ម ជ័យនម្មំ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។ ២ ឧ.ម. អាបជ្ជិតិ ។

វិសយចំណក ភិក្ខុវិភង្គ

កំពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់ចណ្ឌកាលី កាល
 ដែលសង្ឃឃាត់ថា នៃនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ
 ដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ មិនគួរនឹងពោលតិះដៀលជាខាង
 ក្រោយសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឮថា ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនីកាលដែលសង្ឃឃាត់ថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរ
 នាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យថាសាធុហើយ ត្រា
 ក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
 ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះតុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី កាលសង្ឃឃាត់ថា
 នៃនាងម្ចាស់ មិនគួរនាងឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យ
 ថាសាធុហើយ មិនគួរបើនឹងពោលតិះដៀលជាខាងក្រោយទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ
 សិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយកាលដែលសង្ឃនិយាយថា នៃ
 លោកម្ចាស់ មិនគួរលោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេដូច្នេះ ទទួលពាក្យ
 ថាសាធុហើយ ត្រាក្រោយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវរាបត្តិបាចិត្តិយ ។

បាចិត្តិយកណ្តោ កុមារិក្ខតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទ១ និទានំ

[២២១] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមន្ទី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 អលន្តាវ តេ អយ្យេ វុដ្ឋាប័តេនាតិ អលន្តាវ តេ អយ្យេ
 ឧបសម្បទិតេន ។ សាដូតិ បដិស្សនាត្វា បច្ឆា ជ័យ
 ននម្មំ អាបជ្ជតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២២] អនាបត្តិ បកតិយា នន្ទា នោសា មោហា
 កយា ករោន្តំ ជ័យតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារិក្ខតវគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទ១

[២២៣] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថិយំ
 វិហរតិ នេតវេន អនាបប័ណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 មោ បន សមយេន អញ្ញាតវា សិក្ខាមាណ ឥល្លនន្ទំ
 ភិក្ខុនី ឧបសម្ព័ន្ធមិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។ ឥល្លនន្ទា
 ភិក្ខុនី តំ សិក្ខាមាណំ សាថេ បេ ភំ អយ្យេ បិវំ
 នស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សនមិតិ វត្ថា នេវ វុដ្ឋាបេតិ

បាចិត្តិយកណ្ត កុមារីភូតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ និកាម

(៤២១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរួចហើយ ។ ពាក្យថា នៃលោកម្ចាស់ មិនគួរ លោកឲ្យឧបសម្បទានៅឡើយទេ សេចក្តីថា នៃលោកម្ចាស់ លោកមិន គួរញ៉ាំងកុលធីតាឲ្យបានឧបសម្បទានៅឡើយទេ ។ ភិក្ខុនីទទួលពាក្យថា សាធុហើយ គ្រាក្រាយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤២២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីតិះដៀលសង្ឃដែលធ្វើព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រោះសំអប់ ព្រោះ ល្ងង់ ព្រោះខ្លាចដោយប្រក្រតី ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

(៤២៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខុមាន ១ រូបចូលទៅរកថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយសូមឲ្យឧបសម្បទា ។ ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនី និយាយនឹងសិក្ខុមាននោះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងឲ្យចម្រើនយើង យើងនឹងឲ្យនាងម្ចាស់បានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយ ក៏មិនឲ្យសិក្ខុមាននោះបានឧបសម្បទាសោះ ទាំងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្ព័ន្ធ ។ ទើបសិក្ខាមាណាវនោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនី
តាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីតាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតាំងឡាយនោះក៏ពាលទោស តំរះដៀល បន្តបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់
បុល្លនន្ទាមិនគួរបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យ
ចំរើរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្ព័ន្ធដោយអាការយ៉ាងនេះដូច្នេះ
ហើយមិនឲ្យសិក្ខាមាណាវនោះបានឧបសម្ព័ន្ធ នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យបានឧបសម្ព័ន្ធសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុតាំងឡាយ តើបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយនឹងសិក្ខាមាណាដូច្នេះថា នៃនាង
ម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចំរើរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្ព័ន្ធដោយ
អាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យសិក្ខាមាណាវនោះបានឧបសម្ព័ន្ធ តាំងមិនធ្វើ
សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្ព័ន្ធ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុតាំងឡាយ
ត្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុតាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
និយាយនឹងសិក្ខាមាណាដូច្នេះថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចំរើរដល់យើង
យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្ព័ន្ធដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនបានឲ្យ
ឧបសម្ព័ន្ធ នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្ព័ន្ធទេ ម្ចាស់
ភិក្ខុតាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ

បាបិត្តិយកណ្តោ កុមារីភូតវត្តស្ស សក្កមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិ-
 សន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ សិក្ខាមាណំ សចេ មេ ត្ថំ
 អយ្យេ ជីវំ ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ វត្ថា
 សា បច្ឆា អនន្តរាយិកានិ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបនា-
 យ ឧស្សុក្កំ ករយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២២២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 ភិក្ខុនិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា
 ភិក្ខុនិតិ ។ សិក្ខាមាណា នាម ទ្វេ វស្សានិ ធម្ម
 ធម្មេស្ម សិក្ខិតសិក្ខា ។ សចេ មេ ត្ថំ អយ្យេ ជីវំ
 ទស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ ឯវាហន្តំ ឧបសម្ពា-
 ទេស្សាមិ ។ សា បច្ឆា អនន្តរាយិកានិ អសតិ
 អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។
 ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករយ្យាតិ ន អញ្ញំ អាណា-
 បេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សាមិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 ករិស្សាមីតិ ជ្ជំ និក្ខិតមត្ថេ អាបតិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយៈណ្ឌ កុមារីភូតវត្ត សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទ
នេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយនិយាយនឹងសិក្ខុមានាដូច្នេះថា នៃនាង
ម្ចាស់ បើនាងនឹងឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយ
អាការយ៉ាងនេះ ដល់គ្រាត្រាយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយ
មិនឲ្យ (សិក្ខុមានានោះ) បានឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យ
បានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៤៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរចរហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦ យ៉ាង
អស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាសិក្ខុមានា ។ ពាក្យថា នៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹង
ឲ្យចីវរដល់យើង យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ
សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួសនាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា
ដល់គ្រាត្រាយភិក្ខុនីនោះមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេច-
ក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យសិក្ខុមានានោះបានឧបសម្បទា គឺមិនបំបួស
(សិក្ខុមានានោះ) ជាភិក្ខុនីដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់
ខ្វាយដើម្បីឲ្យបានឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះគ្រាន់
តែដាក់ផ្ទះថា អញនឹងមិនឲ្យបានឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិធីបិដកេ វិក្កុនិក្កោ

[២២៥] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
ន លភតិ គីលាឆាយ អាបទាស្ស ឧប្បត្តិកាយ អាទិ-
កម្មកាយាតិ ។

កុមារវិភាគវិគ្គយ អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[២២៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន អញ្ញាតវា សិក្ខុមាណ ឥល្ល-
នន្ទំ ភិក្ខុនី ឧបសង្កមិត្វា ឧបសម្បទំ យាចិ ។
ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តំ សិក្ខុមាណំ^(១) សចេ មំ ភំ អយ្យេ
ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិស្សសិ ឯវាហនំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបឆាយ ឧស្សក្កំ ករោតិ ។
អថចោ សា សិក្ខុមាណ ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្តំ អារោចេ-
សិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា
ឧជ្ឈយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កថំ ហិ ឆាម អយ្យ
ឥល្លនន្ទា សិក្ខុមាណំ សចេ មំ ភំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ

១ ឧ.ម. ឯត្ថុន្តរេ ឯត្ថេវោហតិ ទិស្សតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[៤២៥] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)

គឺកាលបើមានសេចក្តីអន្តរាយ ភិក្ខុនីស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១
ភិក្ខុនីយី ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គិត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម

បញ្ចត្តិ ១ ។

កមាវិភិក្ខុវិគ្គ លិក្ខាបទទី ៨

[៤២៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង សិក្ខុមានា១រូប
ចូលទៅរកបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីហើយសូមឧបសម្បទា ។ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីនិយាយ
នឹងសិក្ខុមានានោះថា ទៃនាងម្ចាស់ បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ
យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧប-
សម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ ទើបសិក្ខុមា-
នានោះប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស គឺជៀស
បន្តិះបង្កាប់ថា បុល្លនន្ទាជាម្ចាស់មិនសមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខុមានាថា ទៃ
នាង បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា

អនុពទ្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ វត្វា នេវ
 វុដ្ឋាបេស្សតិ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កវិស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កវិ កិត្តវេ ឥន្ទ្រនន្ទា កិត្តនី សិក្ខាហនំ សចេ
 មំ ភំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិស្សសិ ឯវាហន្តំ
 វុដ្ឋាបេស្សមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេតិ ន វុដ្ឋាបនាយ
 ឧស្សុក្កំ កវេតីតិ ។ សច្ចំ កកវតិ ។ វិកហិ ពុទ្ធា
 កកវា កេមំ ហិ នាប កិត្តវេ ឥន្ទ្រនន្ទា កិត្តនី សិក្ខា-
 ហនំ សចេ មំ ភំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិស្សសិ
 ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ វត្វា នេវ វុដ្ឋាបេស្សតិ ន
 វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ កវិស្សតិ នេតំ កិត្តវេ អប្ប-
 សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន កិត្តវេ
 កិត្តនិយោ ឥមំ សិក្ខាបនំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន កិត្តនី
 សិក្ខាហនំ សចេ មំ ភំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុពទ្ធិ-
 ស្សសិ ឯវាហន្តំ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ វត្វា សា បន្ទា អនន្ត-
 រាយតីនី នេវ វុដ្ឋាបេយ្យ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 កវេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកវាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនិយាយនឹងសិក្ខុមានថា នៃនាង បើ
នាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយ
អាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
ឲ្យឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុល្លនន្ទាភិក្ខុនិយមបើនឹងនិយាយនឹងសិក្ខុមានថា នៃនាង
បើនាងនឹងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើងនឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទា
ដោយអាការយ៉ាងនេះ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទានឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រុះ-
ថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនិណ្ឌមួយនិ-
យាយនឹងសិក្ខុមានថា នៃនាង បើនាងតាមបម្រើយើងអស់ពីរឆ្នាំ យើង
នឹងឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ ត្រាក្រោយភិក្ខុនីនោះ
មិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ហើយមិនឲ្យឧបសម្បទា មិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ
ដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[២២៧] យា បធាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អជិប្បតា ភិក្ខុជិតិ ។
 សិក្ខាមាតា នាប ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខិត-
 សិក្ខា ។ សេច មំ ត្វំ អយ្យេ ទ្វេ វស្សានិ អនុតទ្ធិ-
 ស្សសីតិ ទ្វេ សំវច្ឆរានិ ឧបជ្ឈហិស្សសិ ។ ឯវហន្តំ
 វុដ្ឋាបេស្សមីតិ ឯវហន្តំ ឧបសម្មាទេស្សមិ ។ សា
 បច្ឆា អនន្តរាយិកជិតិ អសតិ អន្តរាយេ ។ នេវ វុដ្ឋា-
 បេយ្យតិ ន សយំ វុដ្ឋាបេយ្យ ។ ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ
 កេយ្យតិ ន អញ្ចំ អាណាបេយ្យ ។ នេវ វុដ្ឋាបេស្សមិ
 ន វុដ្ឋាបនាយ ឧស្សុក្កំ ករិស្សមីតិ ធុរំ ជិតិត្ថមត្ថេ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២២៨] អនាបត្តិ សតិ អន្តរាយេ បរិយេសិត្វា
 ន លភតិ តិលានាយ អាបទាសុ ឧច្ឆតិកាយ អាទិ-
 កម្មិកាយាតិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៤២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខា-
 បទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ ស្រីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាង
 អស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថាសិក្ខុមានា ។ ពាក្យថា នៃនាង បើនាងនឹងតាមបម្រើ
 យើងអស់ពីរឆ្នាំ សេចក្តីថា នាងនឹងបម្រើអស់ពីរឆ្នាំ ។ ពាក្យថា យើងនឹង
 ឲ្យនាងបានឧបសម្បទាដោយអាការយ៉ាងនេះ សេចក្តីថា យើងនឹងបំបួស
 នាងជាភិក្ខុនីដោយអាការយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា គ្រាត្រាយភិក្ខុនីនោះមិន
 មានសេចក្តីអន្តរាយ គឺកាលបើមិនមានសេចក្តីអន្តរាយ ។ ពាក្យថា មិនឲ្យ
 ឧបសម្បទា គឺមិនឲ្យឧបសម្បទាដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនធ្វើសេចក្តី
 ខ្វល់ខ្វាយដើម្បីឲ្យឧបសម្បទា គឺមិនបង្គាប់ភិក្ខុនីដទៃ ។ ភិក្ខុនីនោះគ្រាន់
 តែជាកុំធុរថា អញនឹងមិនឲ្យឧបសម្បទា នឹងមិនធ្វើសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយដើម្បី
 ឲ្យឧបសម្បទា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤២៨) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយហើយស្វែងរក (ភិក្ខុនីដទៃ) មិនបាន ១ ភិក្ខុនី
 ឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ(គ្រាន់ថាក៏) ១ ភិក្ខុនីឆ្គង ១ ភិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

កុមារភូតវិគ្គស្ស ឆរិមសិក្ខាបទី

[២២៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អាហមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី បុរិសសំសង្កំ
កុមារកសំសង្កំ ចណ្ឌី សោការស្សំ^(១) ចណ្ឌាកាលី
សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេតិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បវិទ្យា
។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ទីយន្តិ វិចារេន្តិ កេមំ ហំ
នាម អយ្យា បុល្លនន្ទា បុរិសសំសង្កំ កុមារកសំសង្កំ
ចណ្ឌី សោការស្សំ ចណ្ឌាកាលី សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេ-
ស្សតីតិ ។ ប ។ សច្ចំ ភិក្ខុ ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី
បុរិសសំសង្កំ កុមារកសំសង្កំ ចណ្ឌី សោការស្សំ
ចណ្ឌាកាលី សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេតីតិ^(២) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហំ ពុទ្ធា ភគវា កេមំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនី បុរិសសំសង្កំ កុមារកសំសង្កំ ចណ្ឌី សោ-
ការស្សំ ចណ្ឌាកាលី សិក្ខមាធំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតិ

១ ឧ.ម. សោការសំ ។ ឯវិសព្ភត្ថ ញាតត្ថំ ។ ២ ឧ.ម. វុដ្ឋាបេសីតិ ។

កុមារវិញ្ញាណក្ខន្ធ សិក្ខាបទទី៩

(២២៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាក៏ក្នុង
ឲ្យសិក្ខាមាណ្ឌៈចណ្ឌកាល៍ជាស្រីច្រឡកច្រឡំដោយបុរស ច្រឡកច្រ-
ឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាចជាស្រីបណ្ណាលសេចក្តីសោក (ដល់បុរស
ដទៃ) ឲ្យបានឧបសម្បទា ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយណាមានសេចក្តីបាថា
តិច ។ បេ ។ ក៏ក្នុងទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្កាប់ថា
ថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ មិនគួរបើនឹងឲ្យចណ្ឌកាល៍សិក្ខាមាណ្ឌដែលច្រឡកច្រឡំ
នឹងប្រុស ច្រឡកច្រឡំនឹងក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្ណាល
សេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់ក៏ក្នុងទាំងឡាយ ឮថាថុល្លនន្ទាក៏ក្នុងឲ្យចណ្ឌកាល៍សិក្ខាមាណ្ឌដែលជា
ស្រីច្រឡកច្រឡំដោយប្រុស ច្រឡកច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច
ជាស្រីបណ្ណាលសេចក្តីសោកឲ្យបានឧបសម្បទា ពិតមែនឬ ។ ក៏ក្នុង-
ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ក៏ក្នុងទាំងឡាយ ថុល្លនន្ទាក៏ក្នុងមិនសមបើនឹង
ឲ្យចណ្ឌកាល៍សិក្ខាមាណ្ឌដែលជាស្រីច្រឡកច្រឡំដោយប្រុស ច្រឡក
ច្រឡំដោយក្មេងប្រុស ជាស្រីកាច ជាស្រីបណ្ណាលសេចក្តីសោក ឲ្យបាន

វិទ្យាបិដកេ កំពូតវិវត្តោ

ភិក្ខុវេ អប្បសង្ខារំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនី បុរិសសំសង្ខំ កុមារកសំសង្ខំ បណ្ឌី សោ-
 ការស្សំ សិក្ខាមាធំ វុដ្ឋាបេយ្យ វាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៣០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 បុរិសោ នាម បត្តីសតិវស្សោ ។ កុមារកោ នាម
 អប្បត្តិសតិវស្សោ ។ សំសង្ខំ នាម អនុលោមិតេន
 កាយិកេវាចសំគេន សំសង្ខំ ។ បណ្ឌី នាម កោដនា
 វុច្ឆតិ ។ សោការស្សំ នាម បរេសំ ធុត្ថំ ឧប្បទេតិ
 សោតំ អារិសតិ ។ សិក្ខាមាធំ នាម ទ្វេ វស្សានិ
 ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យតិ ឧប-
 សម្ពទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ កណំ វា អាចរីដិ
 វា បត្តំ វា ចីវរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្ពុទ្ធាតិ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ឧបសម្បទាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួក
 ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ចូរសំដែងឡើងនូវសិទ្ធិបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយញ៉ាំងសិទ្ធិមានា
 ដែលច្រឡកច្រឡំដោយបុរស ដែលច្រឡកច្រឡំដោយកុមារ ជាស្រី
 កាច ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក ឲ្យបានឧបសម្បទា ភិក្ខុនីនោះត្រូវ
 អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីរេធិប្បាយក្នុង
 សិទ្ធិបទទី១ នៃបាវដិកកណ្ណរូបហើយ ។ ជនដែល(មានអាយុ)ដល់២០
 ឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាបុរស ។ ក្មេងប្រុសដែលមិនទាន់ដល់២០ឆ្នាំ ឈ្មោះថា
 កុមារ ។ សិទ្ធិមានាដែលពាក់ព័ន្ធដោយកិច្ចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយនឹងកិច្ច
 ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវាចាដ៏មិនសមគួរ ឈ្មោះថាច្រឡកច្រឡំ ។ សិទ្ធិមានា
 ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីកាច សំដៅយកស្រីដែលមានសេចក្តីក្រោធ ។
 ដែលឈ្មោះថា ជាស្រីបណ្តាលសេចក្តីសោក គឺសិទ្ធិមានាញ៉ាំងសេចក្តី
 ទុក្ខឲ្យកើតឡើង គឺញ៉ាំងសេចក្តីសោកឲ្យចូលគ្របសង្កត់ដល់ពួកជនដទៃ ។
 ស្រីដែលសិក្សាសិទ្ធិក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ឈ្មោះថាសិទ្ធិមា-
 នា ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺឲ្យបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគឺថា អញ្ជើញឲ្យ
 ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរើក្តី បាត្រក្តី បីវេក្តី សន្មតសមាគម

បាចិត្តិយកណ្ណោ កុមារីភ្នំគូល្យ ទសមសិក្ខាបទេ និពាធំ

អាចត្តិ ឧត្តរជស្ស ។ ញាតិយា ឧត្តរជំ ធ្វើហិ កម្មវា-
ចាហិ ឧត្តរជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ
អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ស កណ្ណស្ស ច អាចរិទិយា ច
អាចត្តិ ឧត្តរជស្ស ។

[២៣១] អនាចត្តិ អនាចត្តិ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកា-
យ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភ្នំគូល្យ ទសមសិក្ខាបទំ

[២៣២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាចបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ឥន្ទ្រនន្ទា ភិក្ខុនី មាតាបិត្វហិបិ
សាមិកេនបិ អនុញ្ញាតំ សំគូមាធំ វុដ្ឋាបេតិ ។
មាតាបិតរោបិ សាមិកោបិ ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិ-
តាបេន្តិ ភតិ ហិ នាម អយ្យា ឥន្ទ្រនន្ទា អម្ពេរិ
អនុញ្ញាតំ សំគូមាធំ វុដ្ឋាបេស្សត្ថិតិ ។ អស្សោស្សំ
ចោ ភិក្ខុនីយោ មាតាបិត្វនំបិ សាមិកស្សបិ ឧជ្ឈា-
យន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ និទាន

ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ៏ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដ៏ខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ៏ទាំងឡាយខណៈ
ចប់កម្មវេទនា ចប់កម្មវេទនា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
នឹងអាចរិនិត្យត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ៏ ។

(៤៣១) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីកាលមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត្ត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

កុមារីភូតវិគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

(៤៣២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ថុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យ
សិក្ខុមានាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា ។
មាតាបិតាផង ស្វាមីផង ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា លោកម្ចាស់
ថុល្លនន្ទា មិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខុមានាដែលយើងមិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧប-
សម្បទាសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមាតាបិតាផង ស្វាមីផង កំពុងពោល
ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយឯណា មានសេចក្តី

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុនិកាយោ

អប្បដ្ឋាន ។ បេ ។ តា ឧទ្ទាយន្តិ ជ័យន្តិ វិទាចេន្តិ
 កេនំ ហិ នាម អយ្យា ឥល្លនន្ទា មាតាបិតុហិបិ សា-
 មិកេនបិ អនន្ទញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុជ្ជាបេស្សតីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កើរ ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ មាតាបិតុហិបិ
 សាមិកេនបិ អនន្ទញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុជ្ជាបេស្សតីតិ ។
 សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធនោ ភក្កវា កេនំ ហិ
 នាម ភិក្ខុវេ ឥល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ មាតាបិតុហិបិ សា-
 មិកេនបិ អនន្ទញ្ញាតំ សិក្ខុមាណំ វុជ្ជាបេស្សតី ធម៌
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាណំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវក្ក
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វេសំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
 បន ភិក្ខុនំ មាតាបិតុហិ វា សាមិកេន វា អនន្ទញ្ញា-
 តំ សិក្ខុមាណំ វុជ្ជាបេយ្យ ចាបិតិយន្តិ ។

(៤៣៣) យោ បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ វេមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 មាតាបិតេវ នាម ជនកា វុច្ចន្តិ ។ សាមិកោ នាម
 យេន បរិក្ខហិតា ហោតិ ។ អនន្ទញ្ញាតាតិ អនាថុច្ឆា ។

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុវិភង្គ

ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស គំរង្វល បន្ត
បង្ហាត់ថា លោកម្ចាស់បុល្លនន្ទាមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខុមាណាដែលមាតាបិតា
ផង ស្វាមីផង មិនបានអនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យសិក្ខុមាណា
ដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនទាន់អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទា ពិតមែន
ឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទា
ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យសិក្ខុមាណាដែលមាតាបិតាផង ស្វាមីផង មិនបាន
អនុញ្ញាតបានឧបសម្បទាទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
ជ្រះថ្លាដល់ក្នុងជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ញ៉ាំងសិក្ខុមាណាដែលមាតាបិតាភ្នំ ស្វាមីភ្នំ មិនទាន់អនុញ្ញាតឲ្យឧបសម្បទា
ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាបិតិយ ។

(៤៣៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបាវដិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ជនដែលឈ្មោះថា មាតាបិតា
សំដៅយកជនដែលញ៉ាំងកូនឲ្យកើត ។ បុរសណា ហ្នឹងហែងរក្សានូវស្រី
បុរសនោះឈ្មោះថាស្វាមី ។ ពាក្យថា មិនអនុញ្ញាត គឺមិនបានយល់ព្រម ។

សិក្ខាមាណា នាប ទ្វេ វស្សានិ ធនុ សុ ធម្មេសុ សិក្ខា-
 តសិក្ខា ។ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ឧបសម្មាទេយ្យ ។ វុដ្ឋា-
 បេស្សាមីតិ កណំ វា អាចរិដំ វា បត្តំ វា ចីវរំ វា
 បរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្ទតិ អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។
 ញត្តិយា ទុក្កជំ ទ្ធិហិ កម្មវាចាហិ ទុក្កជា កម្មវា-
 ចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស
 កណស្ស ច អាចរិធិយា ច អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។

[៤៣៤] អនាបត្តិ អជានន្តិ វុដ្ឋាបេតិ អបលោ-
 កេត្វា វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

កុមារីភ្នំវិគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទំ

[៤៣៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា វាជកហេ
 វិហរតិ វេទ្យុវនេ កលន្តកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន វុល្លនន្ទា ភិក្ខុនំ សិក្ខាមាណំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ
 វេវេ ភិក្ខុ សន្និទានេត្វា បហូតំ ខាននីយំ កោជនីយំ
 បស្សិត្វា ន តាវាហំ អយ្យា សិក្ខាមាណំ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ

៣០៨ បញ្ញាបទទី ១១ និកាយ

ស្រីដែលសិក្សាសិក្សាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំ ឈ្មោះថាសិក្ខុមាណា ។
 ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុ ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧប-
 សម្បទាហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិន្តី បាត្រក្តី បីវត្តក្តី សន្មតសីមាភ្នំ
 ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុកដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុកដទាំងឡាយ
 ខណៈចប់កម្មវេទនា ចប់កម្មវេទនាព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈ
 នឹងអាចរិន្តី ត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

(៤៣៤) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីមិនដឹងឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឲ្យលា (មាតាបិតានឹងស្វាមី) ហើយ
 ទើបឲ្យឧបសម្បទា ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញាតិ ១ ។

កុមារីភិក្ខុនី សិក្ខាបទទី ១១

(៤៣៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងវត្តវេជ្ជវនជា-
 លទ្ធកនិវេសន៍(១) ក្បែរក្រុងពជ្ជគិរី គ្រានោះឯង បុល្លនន្ទាភិក្ខុនីឲ្យប្រជុំ
 ភិក្ខុជាថេរៈទាំងឡាយដោយគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខុមាណាដូច្នេះ
 ដល់ឃើញខាងនិយាយហោរាច្រើន (ក៏ត្រឡប់) និយាយថា បតិត្រ
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំនឹងមិនទាន់ឲ្យឧបសម្បទាសិក្ខុមាណានៅឡើយទេ

១ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃទិសេសសិក្ខាបទទី ៩ នៃមហាវិក្កង្គចហើយ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ខេរេ ភិក្ខុ ឧប្បាសនា ទេវទត្ថំ កោកាលីកំ កដ-
 មោរកតិស្សតំ ខណ្ឌទេវីយា បុត្តំ សមុទ្ធទត្ថំ សន្និទា-
 តេត្ថា សិក្ខាមាណំ វុដ្ឋាបេតិ^(១) ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ-
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧប្បាយន្តិ ឯយន្តិ វិហារេន្តិ កថំ
 ហិ នាម អយ្យា ឧប្បនន្ទា ចារិកសិក្ខាច្ចន្ទនានេន
 សិក្ខាមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ ។ បេ ។ សទ្ធិំ កិរ ភិក្ខុវេ
 ឧប្បនន្ទា ភិក្ខុនិ ចារិកសិក្ខាច្ចន្ទនានេន សិក្ខាមាណំ
 វុដ្ឋាបេតិ ។ សទ្ធិំ ភក្កវតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភក្កវា
 កថំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ឧប្បនន្ទា ភិក្ខុនិ ចារិកសិ-
 ក្ខាច្ចន្ទនានេន សិក្ខាមាណំ វុដ្ឋាបេស្សតិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ

 ១ ឧ. វុដ្ឋាបេសិ ។

វិសេសបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ហើយបញ្ជូនពួកភិក្ខុជាថេរៈទៅវិញ ទើបឲ្យប្រជុំទៅទតភិក្ខុ កោតាលភិក្ខុ
 ក៏ដោយភិក្ខុស្រុកភិក្ខុ ខណ្ឌទៅបុគ្គលភិក្ខុនឹងសមុទ្រទតភិក្ខុ ហើយក៏ឲ្យឧប-
 សម្បទាសិក្ខុមាតា ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាចង់ ។ បេ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តែងឆ្ងល់ បន្តបង្កបប្រាប់ បុល្លនន្ទរាជា
 ម្ចាស់មិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមាតាដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិ-
 វាសិក(គឺដែលបរិសទ្យបានឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក^(១)) សោះ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
 ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាបុល្លនន្ទរាជាភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់
 សិក្ខុមាតា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិក ពិតមែនឬ? ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
 ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុល្លនន្ទរាជាភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្ប-
 ទាដល់សិក្ខុមាតា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះបារិវាសិកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។

១ សង្ឃឲ្យឆន្ទដោយបានធ្វើសង្ឃម្មក្នុងពេលដែលប្រជុំម្សៀត តែបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃម្មក្នុង
 ពេលក្រោយទៀត តែអង្គិកថា ថា ភិក្ខុទាំងឡាយប្រជុំគ្នាបម្រុងនឹងធ្វើសង្ឃម្មអ្វីម្យ៉ាង មានភ្លៀង
 តាំងឡើងក៏មានអាជ្ញាស្តេចមកបណ្តេញក្តី មានពួកមនុស្សមកគ្របសង្កត់ក្តី ពួកភិក្ខុក៏គិតគ្នាថា
 ថ្ងៃនេះគ្មានឱកាស យើងនាំគ្នាទៅទីដទៃចុះ ហើយមិនទាន់លះបង់ឆន្ទក៏ក្រោកចេញទៅ យ៉ាង
 នេះហៅថាបរិសបបរិវាសិយ ។ ឯយោជនា ថា បារិសសិយឆន្ទទាន គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់
 សិក្ខុមាតាដោយបរិសទ្យមិនចាប់ចិត្ត (គឺដំនុំសង្ឃមិនយល់ព្រម) ។

កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តំ យា បន
កិក្ខុនិ ទារិវា សិក្ខាបទំ នាទេន សិក្ខាមាទំ វុដ្ឋាបេយ្យ
ចាចិត្តិយន្តំ ។

(៤៣៦) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុនិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិក្ខុនិតិ ។ ទារិវា-
សិក្ខាបទំ នាទេនាតិ វុដ្ឋិតាយ បរិសាយ ។ សិក្ខាមា
នាម ទ្វេ វស្សាទិ ធសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខា ។ វុដ្ឋា-
បេយ្យាតិ ឧបសម្បាទេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា
អាចរិទិ វា បត្តំ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្តតិ
អាបត្តិ ឧក្កជស្ស ។ ញត្តិយា ឧក្កជំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
ឧក្កជា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិទិយា ច អាបត្តិ
ឧក្កជស្ស ។

(៤៣៧) អនាបត្តិ អវុដ្ឋិតាយ បរិសាយ វុដ្ឋាបេតិ
ឧម្ពត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

បាចិត្តិយកណ្ណ កុមារីភូតវត្ត សិក្ខាបទទី ១២ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមានា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះ
បារិវាសិក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដោយឲ្យឆន្ទៈឈ្មោះ
បារិវាសិក គឺបរិសទ្យត្រាកចេញទៅហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខុមានា
សំដៅយកសាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យ
ឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនក្តី បាត្រក្តី បីវរក្តី សន្មត
សីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដខណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
ទាំងឡាយ ខណៈចប់កម្មវាចាពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវ
អាបត្តិបាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

(៤៣៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ(ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺ
កាលបើបរិសទ្យមិនទាន់បានត្រាកចេញហើយ ភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទា ១
ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញាតិ ១ ។

កុមារវិក្ខតវិគ្គស្ស ព្យាសមសិក្ខាបទី

[៤៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវន្តិយំ
វិហាវតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។
ឧបស្សយោ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ
វិហាបេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋា-
បេស្សន្តិ ឧបស្សយោ ន សម្មតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ បនុស្សនំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ជ័យន្តានំ
វិហាបេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិហាបេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
និយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ តេវ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ សច្ចំ
កកវាតិ ។ វិហាហិ ពុទ្ធា កកវា កថំ ហិ នាម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ

កុមារវិញ្ញាណ លិក្ខបទី ១២

(៤៣៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភព
ចេស្តវនាភពបិណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយឲ្យឧបសម្ពទាវាល់ឆ្នាំ ។ កន្លែងសម្រាប់ភិក្ខុនីនៅក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ ។
មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្ពទាវាល់ឆ្នាំសោះ (ព្រោះ) កន្លែងសម្រាប់
នៅមិនគ្រប់គ្រាន់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោល-
ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមាន
សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្ពទា
វាល់ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្ពទាវាល់ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសម
បើនឹងឲ្យឧបសម្ពទាវាល់ឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែន
នាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ភិក្ខុនិយោ សមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ
អនុវស្សំ វុដ្ឋាបេយ្យ មាចិត្តិយន្តិ ។

[២៣៩] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ
។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនិ ។
អនុវស្សន្តិ អនុសំវច្ឆំ ។ វុដ្ឋាបេយ្យតិ ឧបសម្ពា-
នេយ្យ ។ វុដ្ឋាបេស្សមីតិ កណំ វា អាចរិទី វា បត្តំ វា
បិវំ វា បរិយេសតិ សមំ វា សម្មន្តតិ អាបត្តិ ឧក្កដស្ស ។
ប្បត្តិយា ឧក្កដំ ធូហិ កម្មវាចាហិ ឧក្កដា កម្មវាចា
បរិយោសានេ ឧបជ្ឈាយាយ អាបត្តិ មាចិត្តិយស្ស ក-
ណស្ស ច អាចរិទីយា ច អាបត្តិ ឧក្កដស្ស ។

[២៤០] អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ វុដ្ឋាបេតិ ឧម្មត្តកា-
យ អាទិកម្មីកាយាតិ ។

កុមារីរាត្រីវគ្គស្ស តេរសមសិក្ខាបទំ

[២៤១] តេន សមយេន ពុទ្ធា កតវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន

បច្ច័យកណ្ត កុមារវិរុត្តិ សិក្ខាបទទី ១៣ និទាន

ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្រែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
ឲ្យឧបសម្បទារាល់ឆ្នាំ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៣៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជកកណ្តរួចហើយ ។ ពាក្យថា រាល់ឆ្នាំ គឺគ្រប់ឆ្នាំ ។
ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទា គឺបំបួសជាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹង
ឲ្យឧបសម្បទា ហើយស្វែងរកគណៈក្តី អាចរិនីក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្ទត
សីមាភ្នំ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីត្រូវទុក្ខដណៈចប់ញាតិ ត្រូវទុក្ខដ
ទាំងឡាយដណៈចប់កម្មវាចាតិវ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយាត្រូវអាបត្តិ
បាចិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៤៤០) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទារាល់មួយឆ្នាំ ។ ១ ភិក្ខុនីឆ្លត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
បញ្ចត្តិ ១ ។

កុមារវិរុត្តិ សិក្ខាបទទី ១៣

(៤៤១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ^(១) ទ្វេ វុដ្ឋា-
 បេន្តិ ។ ឧបស្សយោ តថេវ ន សម្មតិ ។ មនុស្សា ត-
 ថេវ ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុ-
 និយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ឧបស្សយោ តថេវ
 ន សម្មតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ ម-
 នុស្សានំ ឧដ្ឋាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា
 ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ
 វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឯកំ វស្សំ ទ្វេ
 វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឯកំ វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតំ ។ វិកហិ
 ពុទ្ធា ភក្កវា កតំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឯកំ
 វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ
 វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
 យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ទុដ្ឋិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ ឯកំ
 វស្សំ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

១ ឧ. ឯកវស្សំ ។ ឯវ សព្វត្ថ ញាតតំ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភាង

ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ។ កន្លែងជាទីនៅក៏មិនល្មមគ្រាន់
 ដូច្នោះទៀត ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស គំរើង បន្ទុះបង្ហាប់
 ដូច្នោះទៀតថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរ
 នាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ (ព្រោះថា) លំនៅមិនគ្រាន់ដូច្នោះទៀត ។ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស គំរើង បន្ទុះបង្ហាប់
 ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយនោះក៏ពោលទោស គំរើង បន្ទុះបង្ហាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយ
 មិនគួរបើនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំសោះ ។ បេ ។ ព្រះ
 គង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យឧប-
 សម្បទាដល់ស្រីពីរនាក់ក្នុង ១ ឆ្នាំ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
 ថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮភិក្ខុមិនសមបើនឹងឲ្យឧបសម្បទា
 ដល់ស្រីពីររូបក្នុង ១ ឆ្នាំទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះ-
 ថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសម្តែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណា
 មួយឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីពីររូបក្នុង ១ ឆ្នាំ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាបតិច ។

(២២២) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 ជិតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អជិប្បតា ភិក្ខុជិតិ ។
 ឯកំ វស្សន្តិ ឯកំ សំវច្ឆរំ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេយ្យាតិ ទ្វេ
 ឧបសម្មាទេយ្យ ។ ទ្វេ វុដ្ឋាបេស្សាមីតិ គណំ វា អាចរិជី
 វា បត្តិ វា ចីរំ វា បរិយេសតិ សីមំ វា សម្មន្នតិ អា-
 បត្តិ ធុក្កដស្ស ។ ញត្តិយា ធុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ
 ធុក្កដា កម្មវាចាបរិយោសានេ ឧបស្សយាយ អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស គណស្ស ច អាចរិជិយា ច អាបត្តិ
 ធុក្កដស្ស ។

(២២៣) អនាបត្តិ ឯកន្តរិកំ ឯកំ^(១) វុដ្ឋាបេតិ
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្ម្មកាយាតិ ។

កុមារីរាត្រីវត្តោ អដ្ឋមោ ។

១ ឧ.ម. ពោត្តកេសុ អយំ បាហោ ន ហោតិ ។

បាបិយកណ្ណ កុមារីរុក្ខវត្ត សិក្ខាបទទី ១៣ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(៤៤៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ក្នុង ១ ឆ្នាំ គឺក្នុង ១ ឧប ។ ពាក្យថា ឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីតិរូប គឺបំបួសស្រីតិរូបជា ភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុនីគិតថា អញនឹងឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រីតិរូបហើយស្វែង រកគណៈក្តី អាចរិន្តិក្តី បាត្រក្តី ចីវរក្តី សន្មតសីមាក្តី (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ភិក្ខុនីត្រូវអាបត្តិទុក្ខខណៈចប់ញាត្តិ (ត្រូវទុក្ខទាំងឡាយខណៈចប់កម្មវាចា ពីរ ចប់កម្មវាចា ព្រះឧបជ្ឈាយ៍ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ គណៈនឹងអាចរិន្តិក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៤៤៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់ស្រី ១ រូប រំលងមួយឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនីឆ្នាំ ១ ភិក្ខុនី ជាខាងដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

កុមារីរុក្ខវត្តទី ៨ ចប់ ។

ធម្មបាលវិគ្គយ បឋមសិក្ខាបទំ

[២២២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហាវតំ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ ធម្មចាហនំ
ជារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ធីយន្តិ វិចារេន្តិ កកំ
ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ ធម្មចាហនំ ជារេស្សន្តិ សេយ្យ-
ថាបិ ភិហិនិយោ^(១) កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ
ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ធីយន្តា-
នំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ធីយន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហំ នាម ធម្មតិយា
ភិក្ខុនិយោ ធម្មចាហនំ ជារេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ
ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ ធម្មចាហនំ ជារេន្តិតិ ។
សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគហិ ពុទ្ធា ភគវា កកំ ហំ នាម
ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ ធម្មចាហនំ ជារេស្សន្តិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន

១ ឧ. ភិហិកមភោតិនិយោតិ ។

ធម្មបាលវិគ្គ វិញ្ញាបនីកា ១

(២២២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆត្វគ្គិយាកិក្ខុនី
ទាំងឡាយទ្រទ្រង់ត្រឡប់ស្បែកជើង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោសគិរ
ដៀល បន្ទុះបង្ហាត់ថា កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ត្រឡប់ស្បែក
ជើងដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាមសោះ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយ
បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស គិរដៀល បន្ទុះបង្ហាត់ហើយ ។
កិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
ក៏ពោលទោស គិរដៀល បន្ទុះបង្ហាត់ថា ឆត្វគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរ
បើនឹងទ្រទ្រង់ត្រឡប់ស្បែកជើងសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា
ម្ចាស់កិក្ខុនីទាំងឡាយ ឮថាឆត្វគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយទ្រទ្រង់ត្រឡប់ស្បែក-
ជើង ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ-
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់កិក្ខុនីទាំង-
ឡាយ ឆត្វគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងទ្រទ្រង់ត្រឡប់ស្បែកជើង
ទេ ម្ចាស់កិក្ខុនីទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកផនដែល
មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់កិក្ខុនីទាំងឡាយ កិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង

ភិក្ខុនិ ធម្មិក្ខិយកណ្តោ ជាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវត្ថុនិ
ភក្កតោ ភិក្ខុនិ ឯ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តិ ហោតិ ។

[២២៥] តេន ចោ បន សមយេន អញ្ញាតោ ភិក្ខុនិ
តិលាណា ហោតិ តស្ស វិនា ធម្មិក្ខិយកណ្តោ ន ជាសុ
ហោតិ ។ ភក្កតោ ឯវត្ថុនិ អាហារេស្ស ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខុនេ តិលាណាយ ភិក្ខុនិយា ធម្មិក្ខិយកណ្តោ ។
ឯវត្ថុនិ បន ភិក្ខុនេ ភិក្ខុនិយោ ឯវត្ថុនិ សិក្ខាបទំ
ឧទ្ទិសន្តិ យោ បន ភិក្ខុនិ អត្ថិលាណា ធម្មិក្ខិយកណ្តោ
ជាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២២៦] យោ បនាតិ យោ យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
និ ។ បេ ។ អយំ ឯវត្ថុនិ អត្ថោ អនិប្បេតោ ភិក្ខុ-
និ ។ អត្ថិលាណា នាម យស្ស វិនា ធម្មិក្ខិយកណ្តោ
ជាសុ ហោតិ ។ តិលាណា នាម យស្ស វិនា ធម្មិក្ខិយកណ្តោ
ន ជាសុ ហោតិ ។ ឯវត្ថុនិ នាម តិលាណា ធម្មិក្ខិយកណ្តោ សេតច្ឆត្តិ
កិលញ្ញច្ឆត្តិ បណ្ណច្ឆត្តិ មណ្ឌលតន្ត្រិ^(១) ។ ជាយេយ្យតិ
សក្កិច្ច ជាយេតិ អាចត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

១ ឧ.ម. សណ្តកត្តិ ទិស្សតិ ។

បាចំន្តយកណ្ណ ធម្មបទដ្ឋកថា សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែក
ជើង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤៤៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីឧបុលី ភិក្ខុនីនោះមិនបានទ្រទ្រង់
ឆត្រនឹងស្បែកជើងក៏មិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះ
ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឆត្រនឹងស្បែកជើងដល់ភិក្ខុនីឈឺ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
មិនឈឺទ្រទ្រង់ឆត្រនឹងស្បែកជើង ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៤៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយមានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរឆត្រនឹងស្បែក
ជើង ហើយនៅតែសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាមិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរ
ឆត្រនឹងស្បែកជើង ហើយមិនសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាឈឺ ។ ដែល
ហៅថាឆត្រ គឺឆត្រមានបីយ៉ាង ឆត្រដែលពាសដោយសំពត់ស ១ ឆត្រ
ដែលត្បាញដោយបន្ទោះឫស្សី ១ ឆត្រដែលពាសដោយស្លឹកឈើ ១ (ឆត្រ
ទាំងបីនេះ) ដែលគេចង់ឲ្យមានរាងមូលចង់ឲ្យជាប់មាំដោយឆ្អឹងឆត្រ ។
ពាក្យថា ទ្រទ្រង់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់សូម្បីម្តង (ក៏) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិសយបំណិកេ ភិក្ខុនីវិភង្គោ

(២២៧) អត្ថិលាណា អត្ថិលាណសញ្ញា ឆត្តចាហំ
 ឆាវេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អត្ថិលាណា វេមតិកា
 ឆត្តចាហំ ឆាវេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អត្ថិលាណា
 តិលាណសញ្ញា ឆត្តចាហំ ឆាវេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិ-
 យស្ស ។ ឆត្តំ ឆាវេតិ ន ឧចាហំ អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។
 ឧចាហំ ឆាវេតិ ន ឆត្តំ អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ តិលាណា
 អតិលាណសញ្ញា អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ តិលាណា វេម-
 តិកា អាបត្តិ ធុក្កជស្ស ។ តិលាណា តិលាណសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

(២២៨) អនាបត្តិ តិលាណាយ អារាមេ អារាមុបចាវេ
 ឆាវេតិ អាបនាសុ ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

 ឆត្តបាហនវិគ្គស្ស ទុតិយសិក្ខាបទ្ធ

(២២៩) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ទោ បន សមយេន ឆត្តតិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន

វិធីបដិសេធ ភិក្ខុនីវិក័ត

[៤៤៧] ភិក្ខុនីមិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ត្រង់
 ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ មានសេចក្តីសង្ស័យ
 ហើយទ្រទ្រង់ត្រង់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺ
 សំគាល់ថាឈឺ ហើយទ្រទ្រង់ត្រង់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ត្រង់ពាក់ស្បែកជើង ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីពាក់
 ស្បែកជើងមិនប៉ងឆ្លុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ
 ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។
 ភិក្ខុនីឈឺ សំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៤៤៨] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៦ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ត្រង់ស្បែកជើងក្នុងអាវាម ១ ក្នុងទបចារ ១
 នៃអាវាម ១ ភិក្ខុនីទ្រទ្រង់ក្នុងពេលមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្ងល់ ១
 ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវិគ្គ សិក្ខាបទទី ២

[៤៤៩] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគក្នុងក្នុងដេតវនាវាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆត្តគ្គិយាភិក្ខុនី

ពាក្យយកល្ហោ ធម្មបទសិក្ខាសូត្រ ទុតិយសិក្ខាបទេ បឋមប្បញ្ញត្តិ

យាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ
 កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ
 សេយ្យថាបិ ភិក្ខុនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សៈ
 សុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តា-
 នំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
 អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ
 កងំ ហិ នាម ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ យានេ-
 ន យាយិស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធម្ម-
 ត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយន្តិតិ ។ សច្ចំ
 ភកវាតិ ។ វិគវហិ ពុទ្ធា ភកវា កងំ ហិ នាម
 ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយិស្សន្តិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិយោ យានេន យាយេយ្យ ចា-
 ចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចំ ភកវតា ភិក្ខុនិយោ សិក្ខាបទំ
 បញ្ញត្តិ ហោតិ ។

ពាចិត្តិយកណ្ណ ធម្មបទសិក្ខាបទ ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិផានម្យង

ទាំងឡាយមានដំណើរទៅដោយយាន ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
 តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនគួរបើន៍ទៅដោយយាន ដូចជា
 ពួកស្រីត្រហស្តដែលបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយបានឮមនុស្ស
 ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទីទាំង
 ឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះក៏ពោល
 ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ធម្មគ្គិយាភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនសមបើន៍
 ទៅដោយយានសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ឮថាធម្មគ្គិយាភិក្ខុទីទាំងឡាយទៅដោយយាន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
 ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មគ្គិយាភិក្ខុ
 ទាំងឡាយមិនសមបើន៍ទៅដោយយានទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយទៅដោយយាន ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទ
 នេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុទីទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

វិធីបិណ្ឌក កំពុងវិភាគ

(២៥០) តេជ ទោ បន សមយេន អញ្ញាតក
 កិក្ខុនី កិលានា ហោតិ ន សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។
 កករតោ ឯតមត្ថំ អាហារេស្សំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
 កិក្ខុវេ កិលានាយ កិក្ខុនីយា យានំ ។ ឯវញ្ច បន
 កិក្ខុវេ កិក្ខុនីយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
 កិក្ខុនី អកិលានា យានេន យាយេយ្យ ចាចិត្តយន្តិ ។

(២៥១) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ កិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អជិប្បតា កិក្ខុនីតិ ។
 អកិលានា នាម សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។ កិលានា
 នាម ន សក្កោតិ បទសា កន្តំ ។ យានំ នាម វយ្ហំ
 រថោ សក្កដំ សន្ធមានិកា សិរិកា ចាជង្គី ។ យាយេ-
 យ្យតិ សក្កិបំ យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។

(២៥២) អកិលានា អកិលានសញ្ញា យានេន យា-
 យតិ អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។ អកិលានា វេមតិកា
 យានេន យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តយស្ស ។ អកិលានា

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៤៥០) ត្រាខានឯង ភិក្ខុន៍ឧប្បាយមិនអាចនឹងដើរទៅដោយ
ជើងបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គឺថាគតអនុញ្ញាត
យានដល់ភិក្ខុន៍មានជម្ងឺ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយចូរ
សំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុន៍ណាមួយមិនឈឺហើយទៅ
ដោយយាន ភិក្ខុន៍នោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៥១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុន៍ណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី១ នៃបារាជិកកណ្តាចហើយ ។ ភិក្ខុន៍ដែលអាចទៅដោយជើង
បាន ឈ្មោះថាមិនឈឺ ។ ភិក្ខុន៍ណាដែលមិនអាចទៅដោយជើងបាន ភិក្ខុន៍
នោះឈ្មោះថាឈឺ ។ វេហ៍ រថ រទេ រថទ្រង់ត្រៀង ត្រៃស្មង់ អង្រឹង
ឈ្មោះថាយាន ។ ពាក្យថាទៅ គឺភិក្ខុន៍ទៅតែម្តង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៥២) ភិក្ខុន៍មិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយទៅដោយយាន
ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុន៍មិនឈឺ តែសង្ស័យ ហើយទៅដោយ
យាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុន៍មិនឈឺ សំគាល់ថាឈឺ ហើយទៅ

ពហិក្កិយកណ្តោ ធម្មបទសិក្ខាបទ ធម្មបទសិក្ខាបទ ធម្មបទ

កិលានសញ្ញា យោនេន យាយតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។
កិលានា អកិលានសញ្ញា អាបត្តិ ធិក្កជស្ស ។ កិលានា
វេមតិកា អាបត្តិ ធិក្កជស្ស ។ កិលានា កិលានសញ្ញា
អនាបត្តិ ។

[២៥៣] អនាបត្តិ កិលានាយ អាបទាស្ស ធិក្ក-
តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ធម្មបទសិក្ខាបទ ធម្មបទសិក្ខាបទ

[២៥៤] តេន សមយេន តុនោ ភកកា សាវត្ថយំ
វិហារតិ នេតវេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខោ
បន សមយេន អញ្ញតកា ភិក្ខុនី អញ្ញតវិស្សា វត្ថិយា
កុលុបិកា^(១) ហោតិ ។ អថខោ សា វត្ថុនំ ភិក្ខុនី
ឯតេនេវេច បាណ្ឌយេ វត្ថុនំ សង្ឃាណី អមុកាយ ធាម
វត្ថុយា ធម្មតិ ។ អថខោ សា ភិក្ខុនី សចាហំ បត្តេន
អាទាយ តុនាមិ វិស្សាមេ បេ ភវិស្សាវតិ បដិមុញ្ញតា
អកមាសិ ។ តស្ស វេយាយ សុត្តកេ និទ្ទេ វិប្បកិរិ-

១ ឧ. កុលុបិកា ។ ម. កុលុបិកា ។

បាច័ត្តិយកណ្ណ ឆត្តបាលសិទ្ធិ សិក្ខាបទទី ៣ និទាន

ដោយយាន ត្រូវអាបត្តិបាច័ត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឈី សំគាល់ថាមិនឈី ត្រូវ
អាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈី តែសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុនីឈី
សំគាល់ថាឈី មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៥៣) វាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ(ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង)

គឺភិក្ខុនីឈី១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុរាយធំ១ ភិក្ខុនីឆត១ ភិក្ខុនីជាខាង
ដើមបញ្ចត្តិ១ ។

ឆត្តបាលសិទ្ធិ សិក្ខាបទទី ៣

(៤៥៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីមួយរូប
ជាដីតុនរបស់ស្រីម្នាក់ ។ លំដាប់នោះឯង ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះ
នឹងភិក្ខុនីនោះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ល្ហោយចុះសូមនាងម្ចាស់ឲ្យខ្សែក្រវ៉ត់
ចង្កេះនេះដល់ស្រីឈ្មោះឯណោះទៅ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះគិតថា បើអញដាក់
ក្នុងបាត្រហើយទៅ អញមុខជានឹងភ្លេច គិតដូច្នោះហើយក៏ក្រវ៉ត់ដើរទៅ ។
កាលបើខ្សែ(សំរាប់ដោត) ដាច់ទៅ កម្រង(ខ្សែក្រវ៉ត់ក៏) ជ្រែរត់រាយពូជ៏

វិទ្យាបដិពេ កិច្ចសិរិក្ខោ

យីសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តំ ជីយន្តំ វិចារេន្តំ កង់
 ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សង្ឃណី ជារស្សន្តំ សេយ្យថា-
 បិ ភិហិនិយោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សោសុំ ទោ
 ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជីយន្តានំ
 វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បដ្ឋា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តំ ជីយន្តំ វិចារេន្តំ កង់ ហិ នាម ភិក្ខុនិ
 សង្ឃណី ជារស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ
 សង្ឃណី ជារតីតិ^(១) ។ សច្ចំ ភក្កវតិ ។ វិកហិ ឡោ
 ភក្កវត កង់ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ សង្ឃណី ជារស្ស-
 ន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ
 យា បន ភិក្ខុនិ សង្ឃណី ជារយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៥៥] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
 សង្ឃណី នាម យា កាចិ កដុបតា ។ ជារយ្យតិ
 សក្កិបិ ជារតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

និយមិក កំពូលវិភង្គ

ផ្លូវនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវ៉ាត់ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-
 ភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
 តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា
 ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងពាក់ខ្សែក្រវ៉ាត់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរ
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីពាក់ខ្សែក្រវ៉ាត់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹង
 ពាក់ខ្សែក្រវ៉ាត់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់
 ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយពាក់ខ្សែ
 ក្រវ៉ាត់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៥៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ របស់ណាមួយសម្រាប់ប្រដាប់
 ចង្កេះ របស់នោះឈ្មោះថាខ្សែក្រវ៉ាត់ ។ ពាក្យថា ពាក់ គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់
 តែម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥៦) អនាបត្តិ អាតាធិប្បដ្ឋយា កងសុត្តកំ
នារេតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

ធម្មបទបិដកសម្ពុទ្ធសូត្រ បទដ្ឋកថាបិដក

(២៥៧) តេន សមយេន ពុទ្ធា កកវា សាវត្ថយំ
វិហរេតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិតស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ ឥន្ទ្រាលង្ការំ
នារេតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិហារេន្តិ កមំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឥន្ទ្រាលង្ការំ នារេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ
ភិក្ខុនិយោ កាមកោភិនិយោតិ ។ អស្សេសុំ ខោ
ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជីយន្តានំ
វិហារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បវិទ្ធា ។ បេ ។
តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិហារេន្តិ កមំ ហិ នាម ធម្មត្ថិយា
ភិក្ខុនិយោ ឥន្ទ្រាលង្ការំ នារេស្សន្តិតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ
ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ ឥន្ទ្រាលង្ការំ នារេតិ ។

បាធិគ្គិយកណ្ណ ធម្មបាលវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ និពាន

(៤៥៦) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺកិក្ខុនីពាក់ខ្សែចង្កេះព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ កិក្ខុនីធម៌ ១ កិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ធម្មបាលវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

(៤៥៧) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័យមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ធម្មគ្គិយាកិក្ខុនី
 ទាំងឡាយទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ស្រី (គ្រហស្ថ) ។ មនុស្សទាំងឡាយ
 ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងប្រើ
 ប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថដែលបរិភោគកាម
 សោះ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះ-
 ដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
 តិច ។ បេ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ (ក៏) ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់
 ថា ធម្មគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់
 ស្រីសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុនីទាំងឡាយ ឮថា
 ធម្មគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រី ពិតមែនឬ ។

វិធីបដិភេ ភិក្ខុវិភេដ្ឋោ

សង្ខំ កកកតិ ។ វិគហំ ពុទ្ធា កកក កតំ ហំ ធាម
 ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ ឥត្តាលង្ការំ ធារស្សន្តិ
 ធនំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវារា
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
 បន ភិក្ខុនី ឥត្តាលង្ការំ ធារយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២៥៨] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិប្បតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ឥត្តាលង្ការោ ធាម សិសុបតោ ឥវុបតោ ហត្ថបតោ
 ចាទុបតោ កដុបតោ^(១) ។ ធារយ្យតិ សក្កិបំ ធារតិ
 អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៥៩] អនាបត្តិ អាពាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ អា.
 ទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

១ ឧ. សិសុបតោ ធីវុ. . . ហត្ថ. . . ធាទុ. . . កដុបតោតិ ទិស្សតិ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុនិកាយ

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធូត្តគ្គិយា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមរម្យនឹងប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់ស្រីទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវ
 សិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយប្រើប្រាស់គ្រឿងអលង្ការរបស់
 ស្រី ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តរូបហើយ ។ គ្រឿងប្រដាប់ក្បាល គ្រឿង
 ប្រដាប់ក គ្រឿងប្រដាប់ដៃ គ្រឿងប្រដាប់ជើង គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ
 ឈ្មោះថា គ្រឿងប្រដាប់របស់ស្រី (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ។ ពាក្យថា
 ប្រើប្រាស់ គឺភិក្ខុនីពាក់សូម្បីម្តង ក៏ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៥៩) វរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនីឆ្នួត ១ ភិក្ខុនីជាខាង
 ដើមបញ្ចត្តិ ១ ។

ធម្មបទដ្ឋកថាសូត្រ បញ្ចមសិក្ខាបទ្ធ

[២២០] តេន សមយេន តុម្ភោ ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ កន្ធុវណ្ណកេន
នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេនំ
ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ កន្ធុវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ
សេយ្យថាមិ តិហិនិយោ កាមកោតិនិយោតិ ។ អស្សា-
សំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ
ជ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា
។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេនំ ហិ នាម
ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ កន្ធុវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិតិ
។ បេ ។ សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ កន្ធុវណ្ណ-
កេន នហាយន្តិតិ ។ សច្ចំ ភក្កវាតិ ។ វិករហិ តុម្ភោ
ភក្កវា កេនំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធម្មតិយា ភិក្ខុនិយោ
កន្ធុវណ្ណកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អព្ភសន្នានំ

ធូតុបាសវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

[២៦០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ធូតុគ្គិយាកិក្ខុនី
ទាំងឡាយឆ្ងល់ទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ។ មនុស្សទាំង
ឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា កិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹង
ឆ្ងល់ទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាបដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិ-
ភោគកាមសោះ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោល
ទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តី
ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ កិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទះ-
បង្គាប់ថា ធូតុគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឆ្ងល់ទឹកដោយគ្រឿងក្រអូប
នឹងគ្រឿងលាបសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់កិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឮថា ធូតុគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយឆ្ងល់ទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹង
គ្រឿងលាប ពិតមែនឬ ។ កិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់កិក្ខុ
ទាំងឡាយ ធូតុគ្គិយាកិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឆ្ងល់ទឹកដោយគ្រឿងក្រ-
អូបនឹងគ្រឿងលាបទេ ម្ចាស់កិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី កន្លូវណាកេន
 នហាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៦០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិច្ចេតា ភិក្ខុនីតិ ។ កន្លា
 នាម យោ កោចិ កន្លា ។ វណ្ណកំ នាម យន្តិញ្ច
 វណ្ណកំ ។ នហាយេយ្យតិ នហាយតិ បយោគេ ឧត្តដំ
 នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

(៤៦២) អនាបត្តិ អាតាធប្បច្ចយា ឧម្មត្តិកាយ
 អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៤៦៣) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន ឆត្តត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
 បិព្វាកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្ស ឧជ្ឈាយន្តិ ទីយន្តិ

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយចូរសម្រែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឆ្លុត
ទឹកដោយគ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាប ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្តាចហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងក្រអូប
សំដៅយកវត្ថុណាមួយមានក្លិនក្រអូប ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលាប សំ-
ដៅយករបស់ណាមួយសម្រាប់លាប ។ ពាក្យថា ឆ្លុតទឹក គឺភិក្ខុនីកំពុងឆ្លុត
ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដក្ខន្តប្រយោគដែលឆ្លុត ឆ្លុតស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៦២) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីឆ្លុតព្រះហេតុនៃអាពាធ១ ភិក្ខុនីឆ្លុត១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ១ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

(៤៦៣) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
បេសំអនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆត្តគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយឆ្លុតទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ។ មនុស្សទាំងឡាយ

បាធិត្តិយកណ្ណោ ធម្មបាហនវិគ្គស្ស ធម្មសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

វិចារេន្ត្ត កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
 បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ កំហំនិយោ
 កាមភោតិជិយោតិ ។ អស្មោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
 មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តានំ វិចារេន្ត្តានំ ។ យា
 តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ
 វិចារេន្ត្ត កកំ ហិ នាម ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិត-
 កេន បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ ។ សច្ចំ តតិវ ភិក្ខុវេ
 ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន បិញ្ញាកេន នហា-
 យន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិគរហិ តុន្នោ ភកវា កកំ
 ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
 បិញ្ញាកេន នហាយិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា
 បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ វាសិត-
 សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិយោ វាសិតកេន
 បិញ្ញាកេន នហាយេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

បាចិត្តិយកណ្ត ធម្មបទដ្ឋកថា សិក្ខាបទទី ៦ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងឆ្លើយ
ទឹកដោយគ្រឿងអប់ គ្រឿងលំអិត ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគ
កាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នា
តិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា
ធម្មត្ថិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឆ្លើយទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿង
លំអិតសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឮថាធម្មត្ថិយាភិក្ខុនីឆ្លើយទឹកដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិត ពិតមែនឬ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មត្ថិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឆ្លើយទឹក ដោយគ្រឿងអប់គ្រឿងលំអិតទេ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិន
ទានជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែង
ឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឆ្លើយទឹកដោយគ្រឿងអប់
គ្រឿងលំអិត ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

វិសេសបិដកេ វិក្កុសិកេ

[២២៤] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ សមស្មី អត្ថេ អនិប្បត្តា ភិក្ខុនីតិ ។ វាសិ-
 តកំ នាម យន្តិញ្ចំ កន្លែងវាសិតកំ^(១) ។ បិញ្ញា កំ នាម
 តិលបិដ្ឋំ វុច្ចតិ ។ នហាយេ យ្យតិ នហាយតិ បយោគេ
 ធុក្កដំ នហានបរិយោសានេ អាបត្តិ កាចិត្តិយ ស្ស ។

[២២៥] អនាបត្តិ អាពាធម្មច្ចយា បកតិបិញ្ញា-
 គេន នហាយតិ ឧប្បត្តិកាយ អាទិត្យប្បកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនិគ្គស្ស សត្តមសិក្ខាបទំ

[២២៦] តេន សមយេន តុទ្ធោ ភក្ខវា សាវត្ថយំ
 វិហាតិ ជេតវេន អនាថបិណ្ឌិតស្ស អាហមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយា ឧប្បន្ទាបេន្តិបិ
 បរិមន្ទាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌានា
 បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ កតំ ហិ នាម
 ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឧប្បន្ទាបេស្សន្តិបិ បរិមន្ទា-
 បេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ តិហិទិយោ កាមភោតិ-

វិសេសបិដក កំពូលវិវាទ

[៤៦៤] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិទ្ធិបទទី ១ នៃបាពជីកកណ្តាប្តូរហើយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងអប់រំនោះ
 គឺគ្រឿងអប់រំដែលមានក្នុងក្រមុបណាមួយ ។ ដែលហៅថា គ្រឿងលំអិត
 សំដៅយកម្យោល ។ ពាក្យថា ឆ្លងទឹក សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឆ្លង ត្រូវអាបត្តិ
 ទុក្ខដក្ខន្ធប្រយោគដែលឆ្លង ឆ្លងស្រេច ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៦៥] ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៣ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីឆ្លងទឹកដោយគ្រឿងលំអិតជាប្រក្រតីព្រោះហេតុនៃអាពាធ ១ ភិក្ខុនី
 ឆ្លង ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គ លិក្ខាបទទី ៧

[៤៦៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក្កតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិក
 វិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក្កតខ្លះ ច្របាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជា

និយោតិ ។ អស្សោសំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
 បនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។
 យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិទ្ធា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
 យន្តិ ជីយន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ ឆាម ភិក្ខុនិយោ
 ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ បរិមន្តាបេស្សន្តិបិតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ ភេរ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តា-
 បេន្តិបិ បរិមន្តាបេន្តិបិតិ ។ សច្ចំ ភកកាតិ ។ វិកាហិ
 ពុទ្ធា ភកកា កកំ ហិ ឆាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ បរិមន្តាបេស្សន្តិបិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេព្វ
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ តមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
 បន ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិយោ ឧម្មន្តាបេយ្យ វា បរិមន្តា-
 បេយ្យ វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[២២៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនីតិ
 ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនីតិ ។
 ភិក្ខុនិយាតិ អញ្ញាយ ភិក្ខុនិយោ ។ ឧម្មន្តាបេយ្យ វាតិ
 ឧម្មន្តាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិមន្តាបេយ្យ វាតិ
 សម្មាហាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

ធម្មបទដ្ឋកថា ធម្មបទដ្ឋកថា សិក្ខាបទទី ៧ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អ្នកបរិភោគតាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយ
 នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណា
 មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះ-
 ដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យភិក្ខុនីគក្កវត្ថុខ្លះប្របាច់
 ខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យភិក្ខុនីគក្កវត្ថុខ្លះ ប្របាច់ខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះ
 ភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យ
 ភិក្ខុនីគក្កវត្ថុខ្លះ ប្របាច់ខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំ
 ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្តែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 ឲ្យភិក្ខុនីគក្កវត្ថុ ប្របាច់ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

(៤៦៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តាលហើយ ។ ពាក្យថា ឲ្យភិក្ខុនី គឺឲ្យភិក្ខុនី
 ដទៃ ។ ពាក្យថា គក្កវត្ថុ គឺភិក្ខុនីឲ្យគក្កវត្ថុ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។ ពាក្យ
 ថា ប្របាច់ភិក្ខុ គឺភិក្ខុនីឲ្យគេប្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាបិត្តិយ ។

[២៦៨] អនាមត្តិ គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មត្តិ-
កាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវគ្គស្ស អដ្ឋម-នវម-ទសមសិក្ខាបទានិ

[២៦៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ សិក្ខុមាជាយ ឧម្មទ្គា-
បេន្តិបិ បរិមទ្គាបេន្តិបិ ។ បេ ។ សាមណេរិយា ឧម្មទ្គា-
បេន្តិបិ បរិមទ្គាបេន្តិបិ ។ បេ ។ គិហិនិយា ឧម្មទ្គា-
បេន្តិបិ បរិមទ្គាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អា-
ហិណ្ឌាត្ថា បស្សិតា ឧជ្ឈាយន្តំ ជីយន្តំ វិទាចេន្តំ កមំ
ចាំ នាម ភិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មទ្គាបេស្សន្តិបិ
បរិមទ្គាបេស្សន្តិបិ សេយ្យថាបិ គិហិនិយោ កាមកោ-
តិនិយោតិ ។ អស្មោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ
មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជីយន្តានំ វិទាចេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈា-
យន្តំ ជីយន្តំ វិទាចេន្តំ កមំ ចាំ នាម ភិក្ខុនិយោ

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

(៤៦៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៤ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីឈ្មោះ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
 បញ្ចត្តិ ១ ។

ធូតុបាហនវិគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០

(៤៦៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជ័យមានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភរម
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋ ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ឲ្យសិក្ខាមានភាគក៏ត្រូវ ច្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យសាមណេរីក៏ត្រូវ ច្រ-
 បាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ឲ្យស្រីគ្រហស្ថក៏ត្រូវ ច្របាច់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំង
 ឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថក៏ត្រូវ ច្រ-
 បាច់ខ្លះ ដូចជាពួកស្រីគ្រហស្ថជាអ្នកបរិភោគតាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 បានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ហើយ ។
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹង

គិហិនិយា ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ បរិមន្តាបេស្សន្តិបីតិ ។ បេ ។
 សច្ចំ កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ គិហិនិយា ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ
 បរិមន្តាបេស្សន្តិបីតិ ។ សច្ចំ កកវាតិ ។ វិក្ខហំ ពុទ្ធា
 កកវា កេមំ ហិ នាម កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ គិហិនិយា
 ឧម្មន្តាបេស្សន្តិបិ បរិមន្តាបេស្សន្តិបិ នេតំ កិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន
 កិក្ខុវេ កិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា
 បន កិក្ខុនិ គិហិនិយា ឧម្មន្តាបេយ្យ វា បរិមន្តាបេយ្យ
 វា ចាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧០] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
 កិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បតា កិ-
 ក្ខុនីតិ ។ សិក្ខុមាណា នាម ទ្វេ វស្សានិ ធនុ ធម្មេសុ
 សិក្ខិតសិក្ខា ។ សាមណេរី នាម ទសសិក្ខាបទិ-
 កា ។ គិហិនី នាម អាគារិនី វុច្ចតិ ។ ឧម្មន្តាបេយ្យ
 វាតិ ឧម្មន្តាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ បរិមន្តាបេយ្យ
 វាតិ សម្មាហាបេតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ធម្មបទវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្ថុ៖ ច្របាច់ខ្លះ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ពួចាភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្ថុ៖ ច្របាច់ខ្លះ ពិត
 មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។
 ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំង
 ឡាយមិនសមបើនឹងឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្ថុ៖ ច្របាច់ខ្លះទេ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា
 ទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខា-
 បទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយឲ្យស្រីគ្រហស្ថគក្កវត្ថុ ច្របាច់ក្តី
 ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ដែលហៅថា សិក្ខាមាណា បាន
 ដល់សាមណេរីដែលសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌៦ យ៉ាងអស់ពីរឆ្នាំហើយ ។ ដែល
 ហៅថា សាមណេរី បានដល់ស្រីអ្នកបួសដែលរក្សាសិក្ខាបទ ១០ ។
 ដែលហៅថា ស្រីគ្រហស្ថ សំដៅយកស្រីដែលនៅគ្របគ្រងផ្ទះ ។
 ពាក្យថា ឲ្យគក្កវត្ថុ សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគក្កវត្ថុ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។
 ពាក្យថា ឲ្យច្របាច់ក្តី សេចក្តីថា ភិក្ខុនីឲ្យគេច្របាច់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៧១] អនាបត្តិ អាតាធិប្បច្ចយា អាបនាសុ
ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មកាយាតិ ។

ឆត្តបាហនវគ្គស្ស ឯកាទសមសិក្ខាបទី

[៤៧២] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាភមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ អនា-
ប្បច្ឆា អាសនេ និស័ទ្ធ្និ ។ ភិក្ខុ ឧដ្ឋាយន្តិ ជីយន្តិ
វិចារេន្តិ កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ
អនាប្បច្ឆា អាសនេ និស័ទ្ធ្និស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ អនាប្បច្ឆា អាសនេ
និស័ទ្ធ្និស្សន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគហិ ពុទ្ធា ភគវា
កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុស្ស បុរោ
អនាប្បច្ឆា អាសនេ និស័ទ្ធ្និ^(១) នេតំ ភិក្ខុវេ អប្ប-
សន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ

១ ឧ. និស័ទ្ធ្និស្សន្តិ ។

វិទ្យាបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

(៤៧១) វេរៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុនីមានហេតុនៃភាពាធិ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអនុរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១
ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហានវិគ្គ វិក្ខាបទទី ១១

(៤៧២) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ត្រាព្រះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនបានប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោល
ទោស តិរច្ឆេត បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើមិនប្រាប់ហើយ
អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួចាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនប្រាប់ហើយអង្គុយលើអាសនៈខាង
មុខភិក្ខុ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនបានប្រាប់ មិនគួរបើនឹងអង្គុយលើអាសនៈ
ខាងមុខភិក្ខុទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្តោ ធម្មបាសនវគ្គស្ស ឯកាសមស័ក្ខបទេ បញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យោ បន
ភិក្ខុនិ ភិក្ខុស្ស បុរោតា អនាប្បច្ឆា អាសនេ និស័-
នេយ្យ ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២៧៣) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិតិ
។ បេ ។ អយំ ឥមស្មំ អត្ថេ អធិប្បតា ភិក្ខុនិតិ ។
ភិក្ខុស្ស បុរោតាតិ ឧបសម្បទ្ធស្ស បុរោតា ។ អនាប្បច្ឆាតិ
អនបលោកេត្វា ។ អាសនេ និស័នេយ្យតិ អន្តបសោ
ធមាយម្ប^(១) និស័នតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

[២៧៤] អនាប្បច្ឆតេ អនាប្បច្ឆតសញ្ញា អាសនេ
និស័នតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនាប្បច្ឆតេ វេមតិ-
កា អាសនេ និស័នតិ អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។ អនា-
ប្បច្ឆតេ អាប្បច្ឆតសញ្ញា អាសនេ និស័នតិ អាបត្តិ
ចាចិត្តិយស្ស ។ អាប្បច្ឆតេ អនាប្បច្ឆតសញ្ញា អាបត្តិ
ឧក្កជស្ស ។ អាប្បច្ឆតេ វេមតិកា អាបត្តិ ឧក្កជស្ស ។
អាប្បច្ឆតេ អាប្បច្ឆតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

១ ម. ធមាយបិ ។

បាធិស្ឋយកណ្ណ ធម្មបទដ្ឋកថា សិក្ខាបទទី ១១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយមិនប្រាប់ហើយ
អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខភិក្ខុ ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាធិស្ឋយ ។

(៤៧៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយ
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរូបហើយ ។ ពាក្យថា ខាងមុខភិក្ខុ
គឺខាងមុខនៃឧបសម្ព័ន្ធ ។ ពាក្យថា មិនបានប្រាប់ គឺមិនបានពិតទូល ។
ពាក្យថា អង្គុយលើអាសនៈ គឺភិក្ខុនីអង្គុយដោយហោចទៅសូម្បីលើផែនដី
ក៏ត្រូវអាបត្តិបាធិស្ឋយ ។

(៤៧៤) ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបាន
ប្រាប់មែន ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាធិស្ឋយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួន
មិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវ
អាបត្តិបាធិស្ឋយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់
ហើយអង្គុយលើអាសនៈ ត្រូវអាបត្តិបាធិស្ឋយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបានប្រាប់
ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានប្រាប់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន
ប្រាប់ ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន
ប្រាប់ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានប្រាប់ហើយមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

វិធីបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៤៧៥] អនាបត្តិ អាប្បន្នា អាសនេ និស័ទតិ ភិលា-
នាយ អាបនាសុ ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ឆត្តប្បហានវិគ្គិស្ស ទ្វាទសមសិក្ខាបទ្ធំ

[៤៧៦] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភកវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ
ភិក្ខុំ បញ្ចំ បុច្ឆន្តិ ។ ភិក្ខុ ឧដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ
វិចារេន្តិ កបំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ អនោកាស-
កតំ ភិក្ខុំ បញ្ចំ បុច្ឆិស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ ភិក្ខុ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ចំ
បុច្ឆន្តិ ។ សច្ចំ ភកវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភកវា
កបំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ អនោកាសកតំ
ភិក្ខុំ បញ្ចំ បុច្ឆិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា
បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវេព្វា បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ

វិសយបិដក ភិក្ខុនិក្ខេប

(៤៧៥) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន ៥ យ៉ាង)
 គឺភិក្ខុនីប្រាប់ហើយទើបអង្គុយលើអាសនៈ ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
 អនិរាយ ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ចាតិ ១ ។

ឆត្តបាហានវិគ្គ វិក្កាបទី ១២

(៤៧៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមារាមរបស់
 អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយសួរ
 បញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឧកាសជាមុន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោល
 ទោស តិរវៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសួរបញ្ហា
 នឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឧកាសសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរ
 ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែលខ្លួន
 មិនបានសូមឧកាស ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះង៉ានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសួរបញ្ហានឹងភិក្ខុដែល
 ខ្លួនមិនបានសូមឧកាសទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ

បាចិត្តិយកណ្តោ ធម្មបទសម្ពាសន៍ ទ្វាទសមគ្គបទេ បញ្ចក្ខំ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនី អនោ-
កាសកតំ ភិក្ខុំ បញ្ចំ បុច្ឆេយ្យ ទាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៧៧] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។
ភិក្ខុនីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អធិប្បត្តា ភិ-
ក្ខុនីតិ ។ អនោកាសកតន្តិ អនាបុច្ឆា ។ ភិក្ខុ-
ន្តិ ឧបសម្ពន្ធ ។ បញ្ចំ បុច្ឆេយ្យាតិ សុត្តន្តេ ឌីកា-
សំ កាវាបេត្វា វិនយំ វា អភិជម្ពំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ
ទាចិត្តិយស្ស ។ វិនយេ ឌីកាសំ កាវាបេត្វា សុត្តន្ត
វា អភិជម្ពំ វា បុច្ឆតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អភិជម្ពេ
ឌីកាសំ កាវាបេត្វា សុត្តន្តំ វា វិនយំ វា បុច្ឆតិ
អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។

[៤៧៨] អនាបុច្ឆតេ អនាបុច្ឆតសញ្ញា បញ្ចំ បុច្ឆ-
តិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆតេ វេមតិកា
បញ្ចំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។ អនាបុច្ឆតេ
អាបុច្ឆតសញ្ញា បញ្ចំ បុច្ឆតិ អាបត្តិ ទាចិត្តិយស្ស ។
អនាបុច្ឆតេ អនាបុច្ឆតសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្ខជស្ស ។

បាចិត្តិយកណ្ណ ធកុប្បាសវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា មួយសួរឃើញនឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឧកាស ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិ បាចិត្តិយ ។

(៤៧៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ពាក្យថា មិនបានសូមឧកាស គឺមិនបានផ្សំ ។ ពាក្យថា នឹងភិក្ខុ គឺនឹងឧបសម្បទ ។ ពាក្យថា សួរ ឃើញ គឺភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឧកាសក្នុងព្រះសូត្រ ហើយបែរទៅសួរវិន័យក្តី អភិ- ធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឧកាសក្នុងវិន័យ ហើយបែរ ទៅសួរព្រះសូត្រក្តី អភិធម្មក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឧកាស ក្នុងអភិធម្ម ហើយបែរទៅសួរព្រះសូត្រក្តី វិន័យក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៧៨) ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឧកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបាន សូមឧកាសរមែន ហើយសួរឃើញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួន មិនបានសូមឧកាស ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសួរឃើញ ត្រូវអា- បត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនមិនបានសូមឧកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាបាន សូមឧកាស ហើយសួរឃើញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនបាន សូមឧកាស តែភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនបានសូមឧកាស ត្រូវអាបត្តិទុក្ខដ ។

វិធីបិណ្ឌពេ ភិក្ខុវិភង្គោ

អាប្បច្ឆតេ វេមតីកា អាបត្តិ ទុក្ខដស្ស ។ អាប្បច្ឆតេ
អាប្បច្ឆតសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[២៧៧] អនាបត្តិ ឱកាសំ កាវហេត្វា ប្បច្ឆតិ
អនោទិស្ស ឱកាសំ កាវហេត្វា យត្ថ កត្តចិ ប្បច្ឆតិ
ឧប្បត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

ធម្មបាហនវគ្គស្ស ពេសមសិក្ខាបទំ

[២៨០] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញាតវា ភិក្ខុនី អសង្កច្ឆិកា
តាមំ បិណ្ឌាយ ចារិសំ ។ តស្ស វជិយាយ វាត-
មណ្ឌលីកា សង្ឃដិយោ ឧត្តិប័សុ ។ មនុស្ស
ឧត្តដ្ឋី អកំសុ សុទ្ធកោ អយ្យាយ ជនុនរោតិ^(១) ។ សា
ភិក្ខុនី មនុស្សេហិ ឧប្បណិយមាណ មង្គ អហោសិ ។
អថខោ សា ភិក្ខុនី ឧបស្សយំ កត្វា ភិក្ខុនីនំ ឯតមត្ថំ
អារោចេសិ ។ យា តា ភិក្ខុនីយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។

១ ម. សុត្តន្ត អយ្យាយ ចិនុវរតិ ។

វិសេសបិណ្ឌ កិច្ចនីវរក្ខ

ភិក្ខុដែលខ្លួនបានសូមឧកាស តែភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិ
ទុក្ខ ។ ភិក្ខុខ្លួនបានសូមឧកាស ភិក្ខុនីសំគាល់ថាបានសូមឧកាសមែន
មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៧៩) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៤ យ៉ាង) គឺ
ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឧកាសហើយសួរ ១ ភិក្ខុនីឲ្យភិក្ខុធ្វើឧកាសមិនចំពោះ ហើយ
សួរកងពុទ្ធវចនៈឯណាមួយ ១ ភិក្ខុនីឆ្លើយ ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

ឆត្តបាហនវិគ្គ លីក្ខាបទទី ១៣

(៤៨០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាភរ
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនីឲ្យបុគ្គល
សម្គាល់ចោមពុទ្ធចូលទៅកាន់ស្រែកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ខ្យល់ព្យុះទាំងឡាយ
បក់សើយសង្ស័យទាំងឡាយឡើងក្នុងច្រកនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ
ធ្វើសំឡេងហៅឡើងថា ដោះនឹងពោះលោកម្ចាស់ល្អណាស់ ។ ភិក្ខុនី
នោះកាលដែលមនុស្សទាំងឡាយចំអកឲ្យ (យ៉ាងនោះហើយ) ក៏មានសេច-
ក្តីអៀនខ្មាស ។ ទើបភិក្ខុនីនោះទៅកាន់លំនៅហើយប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់
ភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។

ពាចិត្តិយកណ្តោ ធុត្តបាសវត្តស្ស ភេរសមសិក្ខាបទេ បញ្ញត្តិ

តា ឧដ្ឋាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កងំ ហិ នាម ភិក្ខុនិ
 អសង្កច្ឆិកា តាមំ បរិសេស្សតីតិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ អសង្កច្ឆិកា តាមំ បរិសេស្សតីតិ^(១) ។
 សច្ចំ ភក្ខវតី ។ វិករហិ ពុទ្ធា ភក្ខវតី កងំ ហិ
 នាម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ អសង្កច្ឆិកា តាមំ បរិសេស្សតី
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នាធំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវេញ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្តិ យា បន ភិក្ខុនិ អសង្កច្ឆិកា តាមំ
 បរិសេស្ស ចាចិត្តិយន្តិ ។

(២៨០) យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ-
 តិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មំ អត្ថេ អធិប្បេតា ភិក្ខុនិ ។
 អសង្កច្ឆិកាតិ វិចា សង្កច្ឆិកំ ។ សង្កច្ឆិកំ នាម អធិក្ខ-
 កំ ឧត្តនាភិ តស្ស បដិច្ចាទនត្ថាយ ។ តាមំ បរិសេស្សា-
 តិ បរិក្ខិត្តស្ស តាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តិយា អាបត្តិ
 ចាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស តាមស្ស ឧបចារំ ឧត្ត-
 មន្តិយា អាបត្តិ ចាចិត្តិយស្ស ។

បាបិណ្ឌយកណ្ត ធូហាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស គំរងៀល បន្តិះបង្កាប់ថា ភិក្ខុនីមិន
 សមបើនឹងគ្មានសម្ពត្តិចោមពុទ្ធហើយចូលទៅកាន់ស្រុកសោះ ។ បេ ។
 ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុនីគ្មានសម្ពត្តិ
 ចោមពុទ្ធ ហើយចូលទៅកាន់ស្រុក ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
 ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់
 បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនសមបើនឹងគ្មានសម្ពត្តិចោមពុទ្ធ
 ហើយចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យ
 ជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណាមួយ
 គ្មានសម្ពត្តិចោមពុទ្ធចូលទៅកាន់ស្រុក ភិក្ខុនីនោះត្រូវអាបត្តិបាបិណ្ឌ ។

(៤៨១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
 សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តចេញហើយ ។ ពាក្យថា គ្មានសម្ពត្តិចោមពុទ្ធ
 គឺលះបង់សម្ពត្តិចោមពុទ្ធ ។ សវ័រប្រទេសខាងក្រោម តាំងពីដងកាំបិតចុះ
 មក ខាងលើតាំងពីផ្ចិតឡើងទៅ សម្ពត្តិដែលគេធ្វើដើម្បីបិទបាំងសវ័រប្រ-
 ទេសនោះ ហៅថា សម្ពត្តិចោមពុទ្ធ ។ ពាក្យថា ចូលទៅកាន់ស្រុក
 គឺភិក្ខុនីឈានកន្លងរូបស្រុកដែលមានរូប ត្រូវអាបត្តិបាបិណ្ឌ ។ ភិក្ខុនី
 ឈានចូលដល់រូបចារស្រុកដែលគ្មានរូប ត្រូវអាបត្តិបាបិណ្ឌ ។

វិសេសបិដកេ វិក្កុនិវិកេ

(៤៨២) អនាបត្តិ អច្ឆិទ្ធវិវិកាយ ទដ្ឋវិវិកាយ
តិលាឆាយ អសតិយា អជានន្តិយា ឧម្មត្តិកាយ អាទិ-
កម្មិកាយាតិ ។

ធូតុបាសវត្តោ^(១) នវិមោ ។

(៤៨៣) ឧទ្ធិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ ធម្មដ្ឋិសតា តា-
ចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។
នុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ
កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យាយោ តស្មា តុល្លា ។
វរមេតំ ធារយាមីតិ ។

បាចិត្តិយា និដ្ឋិតា^(២) ។

១ ធូតុវត្តោភិបិ បាលី ។ ២ ឧ.ម. ខុទ្ទកំ និដ្ឋិតំ ។

វិសយបិដក ភិក្ខុវិភង្គ

[៤៨២] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន៧យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ១ ភិក្ខុនីមានចីវរវិនាស ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
 ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆ្គួត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើម
 បញ្ចត្តិ ១ ។

ធូត្តបាឋនវគ្គ ទី ៩ ចប់ ។

[៤៨៣] បតិទ្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងឡាយ
 ១៦៦ ខ្ញុំបានសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុង
 អាបត្តិបាចិត្តិយទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំ
 សួរអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 ខ្ញុំសួរអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ
 ទើបលោកស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅ
 យ៉ាងនេះ ។

បាចិត្តិយ ចប់ ។

បាដិទេសនីយកណ្តំ

ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ អដ្ឋ ចាដិទេសនីយា

ឆម្ពា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

[៤៨៤] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាហមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ឆត្វត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញា-
បេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ឪយន្តិ វិចារេន្តិ
កមំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញស្សន្តិ
កស្ស សប្បន្តំ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន វុច្ឆតីតិ ។
អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈា-
យន្តានំ ឪយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ
អប្បច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឪយន្តិ វិចារេន្តិ
កមំ ហិ នាម ឆត្វត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេ-
ត្វា កុញ្ញស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កេវ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ-
និយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ សច្ចំ ភគ-
វាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធា ភគវា កមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ

បាដិទេសនីយកណ្តុំ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

បាដិទេសនីយ ៨ នេះមកកាន់ទេស ។

(៤៨៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងដេតវនាវាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះ
រាវឆាន់សោះ អ្នកណាមិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលសម្បូណ៌ អ្នកណា
មិនគាប់ចិត្តនឹងវត្ថុដែលឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំង
ឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្តបង្ហាត់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹក
ដោះរាវឆាន់សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង
ឡាយ ឮថាភិក្ខុនីទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ពួក
ភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

ធាតុនិយា ភិក្ខុនិយោ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញស្សន្តិ
 នេតំ ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។
 ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ
 ឧទ្ទិសន្ត យា បន ភិក្ខុនិ សប្បី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញយ្យ
 បដិទេសេតតំ តាយ ភិក្ខុនិយា ការយ្យំ អយ្យេ ធម្មំ
 អាបដ្ឋី អសប្បាយំ ចាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។
 ឯវញ្ចំ កកវតា ភិក្ខុនិ ភិក្ខុនិ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[២៨៥] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ
 គិលានា ហោន្តិ ។ គិលានបុច្ឆិកា ភិក្ខុនិយោ គិលា-
 នា ភិក្ខុនិយោ ឯតទេវេច្ចំ កច្ចំ អយ្យេ ខមនីយំ
 កច្ចំ យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ សប្បី
 វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញាម តេន នោ ជាសុ ហោតិ ឥទានិ
 បន កកវតា បដិក្ខិត្តន្តិ កុក្កោយន្តា ន វិញ្ញាបេម
 តេន នោ ន ជាសុ ហោតីតិ ។ កកវតោ ឯតមត្តំ

វិសយបំណិក ភិក្ខុនិក្ខេប

មិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះរាវឆាន់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិន
 មែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
 ភិក្ខុនីណាមួយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះ
 ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀល
 ហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះ
 នូវអាបត្តិនោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគបញ្ញត្តិហើយដល់ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(២៤៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានដម្ចី ។ ភិក្ខុនី
 ទាំងឡាយជាអ្នកស្គាល់ដម្ចី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែល
 ឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ទ្រាំសេចក្តីទុក្ខបានឬទេ លោក
 អាចញ៉ាំងឥរិយាបថឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីដែលឈឺទាំងឡាយ
 នោះនិយាយថា នែលោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះរាវ
 ឆាន់បាន ហេតុនោះយើងមានសេចក្តីសប្បាយ តែថាឥឡូវនេះយើង
 ទាំងឡាយរង្វៀសថា ការសូមនោះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ
 ដូច្នេះទើបមិនហ៊ានសូម ហេតុនោះទើបយើងទាំងឡាយមិនមានសេចក្តី
 សប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មាន

ពាង្គិទេសនីយកណ្តោ បឋមសិក្ខាបទេ អនុប្បត្តិ

អាហារេស្សំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខុវេ តិលានាយ
 ភិក្ខុនិយា សប្បី វិញ្ញាបេត្តា កុញ្ញំ ឯវេ វេ វេ វេ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត យា បន
 ភិក្ខុនី អត្តិលាណា សប្បី វិញ្ញាបេត្តា កុញ្ញាយ្យ បដិ-
 មេសេតតំ តាយ ភិក្ខុនិយា ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អា-
 បដ្ឋី អសប្បាយំ ចាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។

[២៨៦] យា បនាតិ យា យាទិសា ។ បេ ។ ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្តេ អធិប្បេតា ភិក្ខុ-
 នីតិ ។ អត្តិលាណា នាម យស្សា វិនា សប្បីនា
 ជាស្ម ហោតិ ។ តិលានា នាម យស្សា វិនា
 សប្បីនា ន ជាស្ម ហោតិ ។ សប្បី នាម តោ-
 សប្បី វា អធិកាសប្បី វា មហិសសប្បី^(១) វា
 យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ សប្បី ។ អត្តិលាណា អត្ត-
 នោ អត្តាយ វិញ្ញាបេតិ បយោតេ ឧត្តដំ បដិលាភេន
 កុញ្ញិស្សមីតិ បដិក្កណាតិ អាបត្តិ ឧត្តដស្ស ។ អដ្ឋោ-
 ហារេ អដ្ឋោហារេ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។

១ ឧ. មហិសំ វា សប្បី ។ ម. មហិសា វា សប្បី ។

ពាង្គសេនីយកណ្តុ សិក្ខាបទទី ១ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់

ព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥតជាគត
អនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុនីឈរសូមទឹកដោះរាវឆាន់បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនីណា
មួយមិនឈរសូមទឹកដោះរាវឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះអាបត្តិនោះ
ថា បតីត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះថៀល
ហើយ មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវ
អាបត្តិនោះ ។

(២៨៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្តុរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណា លះបង់ទឹកដោះរាវ
ហើយបានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាមិនឈរ ។ ភិក្ខុនីណា លះបង់
ទឹកដោះរាវហើយមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថាឈរ ។ ដែល
ហៅថា ទឹកដោះរាវ គឺទឹកដោះរាវរបស់គោក្តី ទឹកដោះរាវរបស់ពាតក្តី ទឹក-
ដោះរាវរបស់ក្របីក្តី សាច់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះរាវរបស់សត្វពួកនោះ
ក៏គួរដែរ ។ ភិក្ខុនីមិនឈរសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន ត្រូវទុកដក្តីក្នុងប្រយោគ
ដែលសូម ភិក្ខុនីទទួលដោយគិតថា អញនឹងឆាន់ត្រូវអាបត្តិទុកដក្តីខណៈ
ដែលបានមក ។ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយគ្រប់ ។ ពរដែលលេបចូលទៅ ។

វិធីបិណ្ឌក វិញ្ញាណវិញ្ញាណ

[៤៨៧] អត្តលាណ អត្តលាណសញ្ញា សប្បំ វិញ្ញា-
 បេត្វា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ អត្តលាណ
 វេមតិកា សប្បំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនី-
 យស្ស ។ អត្តលាណ តិលាណសញ្ញា សប្បំ វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ តិលាណ អត្តលា-
 ណសញ្ញា អាបត្តិ ទុក្កជស្ស ។ តិលាណ វេមតិកា អាបត្តិ
 ទុក្កជស្ស ។ តិលាណ តិលាណសញ្ញា អនាបត្តិ ។

[៤៨៨] អនាបត្តិ តិលាណាយ តិលាណា ហុត្វា វិញ្ញា-
 បេត្វា អត្តលាណ កុញ្ញតិ តិលាណាយ សេសកំ កុញ្ញតិ
 ញាតកាណំ បរិវត្តានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មត្តិកាយាតិ ។

[៤៨៩] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
 វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន ធាតុត្តិយា ភិក្ខុនិយោ តេលំ វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញតិ ។ សង្កេតោ ។ មជ្ជំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញតិ ។

វិធីបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

(៤៨៧) ខ្លួនមិនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះ
 រាវឆាន់ (ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ ។ ខ្លួនមិនឈឺ (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្តី
 សង្ស័យ ហើយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ (ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ ។ ខ្លួនមិន
 ឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាឈឺ ហើយសូមទឹកដោះរាវឆាន់ (ត្រូវអាបត្តិបាដិទេ-
 សន័យ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់ថាមិនឈឺ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ខ្លួនឈឺ
 (តែ) ភិក្ខុនីមានសេចក្តីសង្ស័យ (ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។ ខ្លួនឈឺ ភិក្ខុនីសំគាល់
 ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៤៨៨) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិទ្ធិបទនេះមាន៩ យ៉ាង) គឺ
 ភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីឈឺសូម (គេបានមក) ហើយត្រឡប់ជាមិនឈឺឆាន់ ១ ភិក្ខុ-
 នីឆាន់របស់សល់អំពីភិក្ខុនីឈឺ ១ ភិក្ខុនីបានពីសំណាក់ពួកញាតិ ១ អំពី
 សំណាក់ពួកជនបរវណា ១ ភិក្ខុនីសូមដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ១ ភិក្ខុនី
 បានមកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឆត ១ ភិក្ខុនីជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៤៨៩) សម័យនោះ (ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាមារបស់
 អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ (គ្រានោះឯង ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយសូមប្រុងឆាន់ ។ សេចក្តីបំប្រញា ។ សូមទឹកយំឆាន់ ។ សូមស្ករ

ដាលាតំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ មច្ចំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។
 មំសំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ ឌីរំ វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ^(១) ។
 ទដី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ
 វិចារេន្តិ កកំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ ទដី វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញស្សន្តិ កស្ស សម្បន្តិ ន មនាបំ កស្ស សាទុំ ន
 រុច្ចតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ
 ឧជ្ឈាយន្តានំ ឌីយន្តានំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិ-
 យោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ឌីយន្តិ វិចារេន្តិ
 កកំ ហំ នាម ធាតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ទដី វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញស្សន្តិ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខុវេ ធាតុនិយោ
 ភិក្ខុនិយោ ទដី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញន្តិ ។ សច្ចំ ភក-
 វាតិ ។ វិគរហំ ពុទ្ធា ភកវា កកំ ហំ នាម ភិក្ខុវេ
 ធាតុនិយោ ភិក្ខុនិយោ ទដី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញស្សន្តិ នេតំ
 ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវត្ថុ
 បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ យា
 បន ភិក្ខុនិ ទដី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញយ្យ បដិទេសេតតំ

១ បំរើតិ បាយេន វាវិត្តំ ។

បាដិទេសនីយកណ្តា សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

អំពៅឆាន់ ។ សូមត្រឆាន់ ។ សូមសាច់ឆាន់ ។ សូមទឹកដោះស្រស់ឆាន់ ។
 សូមទឹកដោះជួរឆាន់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះ
 បង្កាប់ថា ភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជួរឆាន់សោះ អ្នក
 ណាដែលមិនគាប់ចិត្តនឹងរបស់សម្បូណ៌ អ្នកណាដែលមិនចូលចិត្ត
 នឹងរបស់ឆ្ងាញ់ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយនោះពោល
 ទោស តិះដៀល បន្តិះបង្កាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយណាមាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទីទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល
 បន្តិះបង្កាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុទីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជួរឆាន់
 សោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ឮថា
 ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុទីទាំងឡាយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទីទាំង
 ឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏
 មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុទីទាំង
 ឡាយមិនសមបើនឹងសូមទឹកដោះជួរឆាន់ទេ ម្ចាស់ភិក្ខុទីទាំងឡាយ អំពើ
 នេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទីទាំងឡាយ ភិក្ខុទីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះ
 ថា ភិក្ខុទីណាមួយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ភិក្ខុទីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

វិសេសបិដកេ កិក្ខុសិរិក្ខោ

តាយ ភិក្ខុនិយោ ការយ្ហំ អយ្យេ ធម្មំ អាចដ្ឋី អសប្បាយំ
 ចាដិទេសនីយំ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ឯវត្ថុនំ ភក្កតា
 ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៤៧០] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខុនិយោ
 គិលានា ហោន្តំ ។ គិលានបុន្និកា ភិក្ខុនិយោ គិលា-
 នា ភិក្ខុនិយោ ឯតទរោច្ចំ កថ្វិ អយ្យេ ខមនីយំ កថ្វិ
 យាបនីយន្តិ ។ បុព្វេ មយំ អយ្យេ ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញាម តេន នោ ដាសុ ហោតិ ឥនានី បន ភក្កតា
 បដិក្ខិតនំ កុក្កុទ្ធាយន្តា ន វិញ្ញាបេម តេន នោ ន
 ដាសុ ហោតីតិ ។ ភក្កតោ ឯតមត្តំ អាហេចេសុំ ។ បេ ។
 អនុដានាមិ ភិក្ខុវេ គិលានាយ ភិក្ខុនិយោ ទដ្ឋី វិញ្ញា-
 បេត្វា កុញ្ញតំ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ
 ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តុ យា បន ភិក្ខុនី អគិលា-
 នា ទដ្ឋី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញេយ្យ បដិទេសេតព្វំ តាយ

វិសយបិដក ភិក្ខុនីវិភង្គ

បតិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយ
មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះថាបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិ
នោះ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តិហើយយ៉ាងនេះ ។

(៤៩០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីទាំងឡាយមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនី
ទាំងឡាយជាអ្នកស្គាល់ជម្ងឺ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីទាំងឡាយដែល
ឈឺថា នែលោកម្ចាស់ លោកអាចអត់ធន់ទុក្ខបានទេ អាចញ៉ាំងឥរិយាបថ
ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឬទេ ។ ភិក្ខុនីឈឺទាំងឡាយនោះ និយាយថា នែ
លោកម្ចាស់ ពីដើមយើងទាំងឡាយសូមទឹកដោះជួរឆាន់បាន ហេតុនោះ
យើងទាំងឡាយក៏សប្បាយ តែឥឡូវនេះ យើងទាំងឡាយរង្ស៊ីសថា
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (បានជា) មិនសូម ហេតុនោះទើប
យើងទាំងឡាយមិនសប្បាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរ⁺ចំពោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុនីឈឺសូមទឹកដោះជួរឆាន់បាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុនីទាំង
ឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុ-
នីណាមួយមិនឈឺ សូមទឹកដោះជួរឆាន់ ភិក្ខុនីនោះត្រូវសំដែងចំពោះថា

កិត្តិយស ការឃ្លាន អយ្យ ធម្ម អាចារ្យ អសច្ចរិយ
 ចាត់ទុកនិយម តំ បដិទេសនិយម ។

(២៧០) យា បដិទេស យា យាទិសា ។ បេ ។ កិត្តិ-
 និយម ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មី អត្ថេ អនិច្ចតា កិត្តិ-
 និយម ។ អន្តរជាតិ ធម្ម យស្ស វិនា ធម្មនា ជា-
 ស្ម ហោតិ ។ កិត្តិយស ធម្ម យស្ស វិនា ធម្មនា
 ន ជាស្ម ហោតិ ។ តេសំ ធម្ម តិលតេសំ សាសប-
 តេសំ មជ្ជកតេសំ វិញ្ញាណតេសំ វិសាតេសំ ។ មជ្ជ
 ធម្ម មជ្ជកតេសំ ។ ជាណិកំ ធម្ម ឧប្បាទា និព្វតំ ។
 មច្ឆា ធម្ម ឧប្បាទា និព្វតំ ។ មិសំ ធម្ម យេសំ មិសំ
 កត្យតិ តេសំ មិសំ ។ ជិវំ ធម្ម តោជិវំ វា អនិកា-
 ជិវំ វា មហិសជិវំ វា យេសំ មិសំ កត្យតិ តេសំ ជិវំ ។
 ធម្ម ធម្ម តេសញ្ញា ធម្ម ។ អន្តរជាតិ អត្ថនា

ពាជិទេសនីយកណ្ណ សិក្ខាបទទី ៨ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់

បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលហើយ
មិនជាទីសប្បាយ ឈ្មោះបាដិទេសនីយ ខ្ញុំសូមសំដែងចំពោះនូវអាបត្តិ
នោះ ។

(៤៩១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនីណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយកង
សិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ណរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីណាវៀរទឹកដោះដូរ បាន
សេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា មិនឈឺ ។ ភិក្ខុនីណាមួយវៀរ
ទឹកដោះដូរមិនមានសេចក្តីសប្បាយ ភិក្ខុនីនោះឈ្មោះថា ឈឺ ។ ដែល
ហៅថា ប្រេង គឺប្រេងគ្រាប់ល្ង ប្រេងគ្រាប់ស្ពៃ ប្រេងគ្រាប់ស្រអំ
ប្រេងគ្រាប់ល្អងខ្សែ ប្រេងដែលចំកញ្ចាញ់ខ្លាញ់ ។ ដែលហៅថា ទឹកឃ្មុំ
គឺទឹកផ្អែមដែលឃ្មុំធ្វើ ។ ដែលហៅថា ស្ករអំពៅ គឺស្ករកើតពីអំពៅ ។
ដែលហៅថា ត្រី សំដៅយកសត្វទឹក ។ ដែលហៅថា សាច់ គឺសាច់
ពួកសត្វណាគួរ (សង្ខារយក) សាច់ពួកសត្វនោះឯង ។ ដែលហៅថា
ទឹកដោះស្រស់ គឺទឹកដោះស្រស់របស់គោក្តី ទឹកដោះស្រស់របស់ពពែក្តី
ទឹកដោះស្រស់របស់ក្របីក្តី សាច់របស់ពួកសត្វណាគួរ ទឹកដោះស្រស់
របស់សត្វអម្បាលនោះក៏គួរដែរ ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះដូរ គឺទឹកដោះ
ដូររបស់សត្វអម្បាលនោះឯង ។ ភិក្ខុនីមិនឈឺសូមប្រយោជន៍ដើម្បីខ្លួន

វិទ្យាបិដកេ ភិក្ខុវិភង្គោ

អត្ថាយ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ឧត្តដំ បដិលាភេន
 កុញ្ញិស្សម័តិ បដិក្កហ្មាតិ អាបត្តិ ឧត្តដស្ស ។ អដ្ឋោ-
 ហាវេ អដ្ឋោហាវេ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។

(២៩២) អត្ថិលាដា អត្ថិលាដសញ្ញា ធនី វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ អត្ថិលាដា
 វេមតិកា ធនី វិញ្ញាបេត្វា កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេស-
 នីយស្ស ។ អត្ថិលាដា តិលាដសញ្ញា ធនី វិញ្ញាបេត្វា
 កុញ្ញតិ អាបត្តិ ចាដិទេសនីយស្ស ។ តិលាដា
 អត្ថិលាដសញ្ញា អាបត្តិ ឧត្តដស្ស ។ តិលាដា វេមតិ-
 កា អាបត្តិ ឧត្តដស្ស ។ តិលាដា តិលាដសញ្ញា
 អនាបត្តិ ។

(២៩៣) អនាបត្តិ តិលាដាយ តិលាដា ហុត្វា វិញ្ញា-
 បត្វា អត្ថិលាដា កុញ្ញតិ តិលាដាយ សេសកំ កុញ្ញតិ
 ញាតតានំ បវរតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្ថនោ ជនេន
 ឧម្មត្តិកាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

វិទ្យាបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

ត្រូវទុកដក់ប្រយោគដែលសូម ភិក្ខុន៍ទទួលដោយគិតថា អញ្ជើញបរិ-
ភោគ ត្រូវអាបត្តិទុកដក់ខណៈដែលបានមក ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ
គ្រប់ៗ ព្រះដែលលេចចូលទៅ ។

(២៩២) ភិក្ខុន៍មិនឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជួរ
ឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ ។ ភិក្ខុន៍មិនឈឺ តែមានសេចក្តីសង្ស័យ
ហើយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ ។ ភិក្ខុន៍មិនឈឺ សំ
គាល់ថាឈឺ ហើយសូមទឹកដោះជួរឆាន់ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសន័យ ។ ភិក្ខុន៍
ឈឺ សំគាល់ថាមិនឈឺ ត្រូវអាបត្តិទុកដក់ ។ ភិក្ខុន៍ឈឺ តែមានសេចក្តី
សង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុកដក់ ។ ភិក្ខុន៍ឈឺ សំគាល់ថាឈឺ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(២៩៣) ព្រះដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ភិក្ខុសិទ្ធិបទនេះមាន ៩ យ៉ាង)
គឺភិក្ខុន៍ឈឺ ១ ភិក្ខុន៍ឈឺសូម (គេបានមក) ហើយជាឆាន់ ១ ភិក្ខុន៍ឆាន់
បេសសល់ពីភិក្ខុន៍ឈឺ ១ ភិក្ខុន៍បានពីសំណា កំព្វកញ្ជាតិ ១ អំពីសំណា កំ
ព្វកជនបរាណា ១ ភិក្ខុន៍សូមដើម្បីប្រយោជន៍ជនដទៃ ១ ភិក្ខុន៍បាន
ដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ១ ភិក្ខុន៍ឆត ១ ភិក្ខុន៍ជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[៤៧៤] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យាយោ អដ្ឋ ចាដិទេសនី-
 យោ ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុត្តាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។
 ឧតិយម្បិ បុត្តាមិ កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុត្តាមិ
 កក្ខិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យាយោ តស្មា តុល្លា ។
 ឯវមេតំ ជារយាមិតិ ។

បាដិទេសនីយា និដ្ឋិតា^(១) ។

១ ប. បាដិទេសនីយំ និដ្ឋិតំ ។

បាធិទេសន័យកណ្ត ទីបំផុត

(៤៩៤) បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ
 បាធិទេសន័យ ៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំង
 ឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំ
 សួរអស់ពីរដង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 ខ្ញុំសួរអស់ពីរដង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជា
 ស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

បាធិទេសន័យ ចប់ ។

សេក្ខីយកណ្តុ

ឥម ខោ បនយ្យាយោ សេត្តិយា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

[២៩៥] តេន សមយេន ពុទ្ធា ភគវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ
បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា^(១) និវាសេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហំ នាម ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ
បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហិនិ-
យោ កាមភោគិនិយោតិ ។ អស្សេស្សំ ខោ ភិក្ខុនិយោ
តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខ័យន្តានំ វិចារេន្តានំ ។
យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ
ខ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហំ នាម ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ
បុរតោបិ បច្ឆតោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ ។ បេ ។
សច្ចំ កិវ ភិក្ខុវេ ធម្មត្ថិយា ភិក្ខុនិយោ បុរតោបិ បច្ឆ-
តោបិ ឱលម្ពន្តា និវាសេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហំ

១ ម. ឱលម្ពន្តា ។

សេក្ខីយកណ្ណ

បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះ

សេក្ខីយៈអម្បាលនេះតែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

(៤៩៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយស្ងៀករយ័ករយាក (ស្វយ)មុខខ្លះ (ស្វយ) ក្រោយខ្លះ ។
មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
មិនសមបើនឹងស្ងៀករយ័ករយាក (ស្វយ)មុខខ្លះ (ស្វយ) ក្រោយខ្លះដូចជា
ពួកស្រីគ្រហស្ថបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំង
ឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
ណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះពោលទោស
តិះដៀល បន្ទះបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងស្ងៀករយ័ក
រយាក(ស្វយ)មុខខ្លះ (ស្វយ)ក្រោយខ្លះសោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់
សួរថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយស្ងៀករយ័ក
រយាក(ស្វយ)មុខខ្លះ (ស្វយ)ក្រោយខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាប
ទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ

ពុទ្ធា ភក្កវា កកំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ ធាតុនិយា ភិក្ខុនិ-
យោ បុរោតិ បច្ឆតោតិ ឱលម្ពន្តា និវាសេស្សន្តិ នេតំ
ភិក្ខុវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វេត្ថ បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ បរិមណ្ឌ-
លំ និវាសេស្សមីតិ សិក្ខា ករណីយាតិ ។

(៤៩៦) បរិមណ្ឌលំ និវាសេតតំ នាភិមណ្ឌលំ ជាធុ-
មណ្ឌលំ បដិច្ចាទេន្តិយា ។ យា អនាទរិយំ បដិច្ច
បុរោតា វា បច្ឆតោ វា ឱលម្ពន្តា និវាសេតិ អាបត្តិ
ទុក្ខជស្ស ។

(៤៩៧) អនាបត្តិ អសត្វាច្ច អសតិយា អជាទន្តិយា
គិលានាយ អាបទាសុ ឧម្មតិកាយ អាទិកម្មិកាយា-
តិ ។ សន្តោចោ ។

(៤៩៨) តេន សមយេន ពុទ្ធា ភក្កវា សាវត្ថយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ចោ បន សមយេន ធាតុនិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧច្ចា-
រម្បិ បស្សរម្បិ ខេឡម្បិ ករោន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ
ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កកំ ហិ នាម ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ

សេចក្តីយកណ្ត វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ សិក្ខាបទទប់ផុត

ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនគួរបើ
នឹងស្ងៀកស្គុយមុខខ្លះ ស្គុយក្រោយខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះ
មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនីគប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងស្ងៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល ។

(៤៩៦) ភិក្ខុនីត្រូវស្ងៀកឲ្យជាបរិមណ្ឌល គឺបិទបាំងមណ្ឌលផ្ចិត
មណ្ឌលដង្កង់ ។ ភិក្ខុនីណាអាស្រ័យសេចក្តីមិនអំពើ ហើយស្ងៀកស្គុយ
មុខ ឬស្គុយក្រោយ ត្រូវអាបត្តិទុក្ខ ។

(៤៩៧) វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៧ យ៉ាង) គឺភិក្ខុនីមិនក្លែង ១ ភិក្ខុនីមិនមានសតិ ១ ភិក្ខុនីមិនដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុនីឈឺ ១
ភិក្ខុនីមានសេចក្តីអន្តរាយ ១ ភិក្ខុនីឆ្គង ១ ភិក្ខុនីដាច់ខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។
សេចក្តីសង្ខេប ។

(៤៩៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងជេតវនាម
របស់អនាថបណ្ឌិតសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ធម្មគ្គិយា
ភិក្ខុនីទាំងឡាយបន្ទាប់នឹងឧបារុខ្លះ បស្សៈខ្លះ ស្មោះទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹក ។
មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តិះបង្គាប់ថា ភិក្ខុនីទាំងឡាយ

វិទ្យាបិដកេ វិក្កុនិក្កោ

ឧទ្ធការម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ
 ភិហិណិយោ កាមភោភិណិយោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
 ភិក្ខុនិយោ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ជ័យន្តា-
 នំ វិចារេន្តានំ ។ យា តា ភិក្ខុនិយោ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
 តា ឧជ្ឈាយន្តិ ជ័យន្តិ វិចារេន្តិ កេមំ ហិ នាម នព្វក្កិយា
 ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧទ្ធការម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ក-
 រិស្សន្តិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខុនំ ឯតមត្ថំ
 អាហេចេសុំ ។ ភិក្ខុ ភកវតោ ឯតមត្ថំ អាហេចេសុំ ។
 អថខោ ភកវ ។ បេ ។ ភិក្ខុ បដិប្បច្ឆិ សច្ចំ កិរិ ភិក្ខុវេ
 នព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧទ្ធការម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡ-
 ម្បិ ករេន្តិ ។ សច្ចំ ភកវតិ ។ វិគហិ ពុទ្ធា ភកវ
 កេមំ ហិ នាម ភិក្ខុវេ នព្វក្កិយា ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ
 ឧទ្ធការម្បិ បស្សាវម្បិ ខេឡម្បិ ករិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខុវេ
 អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនិយោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្តិ ន ឧទកេ ឧទ្ធការំ វា

វិសយបិណ្ឌ ភិក្ខុវិភង្គ

មិនសមបើនឹងធ្វើទុច្ចារៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកដូចជាពួកស្រី
 ត្រហស្តបរិភោគកាមសោះ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងឡាយ
 នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តបង្គាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ
 ណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស
 តិះដៀល បន្តបង្គាប់ថា ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំងឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើទុច្ចារៈ
 ខ្លះ បស្សៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹកសោះ ។ ទើបភិក្ខុនីទាំងឡាយនោះ
 ប្រាប់ដំណើរនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនេះ
 ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។
 ត្រាស់សួរចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាឆព្វគ្គិយា
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយធ្វើទុច្ចារៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ពិតមែនឬ ។
 ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឆព្វគ្គិយាភិក្ខុនីទាំង
 ឡាយមិនសមបើនឹងធ្វើទុច្ចារៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះក្នុងទឹកទេ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះ-
 ថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីទាំងឡាយចូរសម្តែងឡើង

បស្សនំ វា ខេឡំ វា កាវស្សមីតិ សិក្ខា កាវណីយាតិ ។
 ឯវត្ថុនំ កកវតា ភិក្ខុនីនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញតំ ហោតិ ។

[២៧៧] តេន ខោ បន សមយេន តិលាណា ភិក្ខុ-
 និយោ ឧទកេ ឧទ្ធារម្បំ បស្សនម្បំ ខេឡម្បំ កាតុំ
 កុក្កុច្ឆាយន្តិ ។ កកវតោ ឯតមន្តំ អាហេចេសុំ ។ អនុ-
 ជាណមិ ភិក្ខុវេ តិលាណាយ ភិក្ខុនិយោ ឧទកេ ឧទ្ធារម្បំ
 បស្សនម្បំ ខេឡម្បំ កាតុំ ។ ឯវត្ថុ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនិ-
 យោ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសន្ត ន ឧទកេ អត្ថិលាណា
 ឧទ្ធារំ វា បស្សនំ វា ខេឡំ វា កាវស្សមីតិ សិក្ខា
 កាវណីយាតិ ។

[២០០] ន ឧទកេ អត្ថិលាណាយ ឧទ្ធារោ វា
 បស្សនេវា វា ខេឡោ វា កាតតោ យា អនាទរិយំ បដិច្ច
 ឧទកេ អត្ថិលាណា ឧទ្ធារំ វា បស្សនំ វា ខេឡំ វា
 កាវតិ អាបត្តិ ឧក្កជស្ស ។

សេចក្តីយកល្អ សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ សិក្ខាបទទីបំផុត

ឡើយសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុន៍គប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញនឹងមិនធ្វើ
ឧបាស្សៈក្តី បស្សៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បញ្ញត្តិដល់ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៤៩៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយឈឺ ក៏រង្វៀស (មិនហ៊ាន)

ធ្វើឧបាស្សៈខ្លះ បស្សៈខ្លះ ទឹកមាត់ខ្លះ ក្នុងទឹក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូល
ដំណើរនេះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានបន្ទូលថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គឺជាគតិអនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុន៍ឈឺធ្វើឧបាស្សៈក្តី បស្សៈក្តី
ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹកបាន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុន៍ទាំងឡាយចូរសំដែង
ឡើងឲ្យសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុន៍គប្បីធ្វើសេចក្តីសិក្សាថា អញមិន
ឈឺនឹងមិនធ្វើឧបាស្សៈក្តី បស្សៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ។

(៥០០) ភិក្ខុន៍មិនឈឺ មិនត្រូវធ្វើឧបាស្សៈក្តី បស្សៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី
ក្នុងទឹកឡើយ ភិក្ខុន៍ណាមិនឈឺអាស្រ័យសេចក្តីមិនអើពើ ហើយធ្វើ
ឧបាស្សៈក្តី បស្សៈក្តី ទឹកមាត់ក្តី ក្នុងទឹក ភិក្ខុន៍នោះត្រូវអាបត្តិទុកដ ។

វិធីបិណ្ឌេ ភិក្ខុវិភង្គោ

[៥០០] អនាបត្តិ អសញ្ញាច្ច អសតិយា អជានន្តិយា
 កិលានាយ ថលេ កតោ ឧទកំ ឌុត្តរតិ អាបទាសុ ឌុម្ព-
 តិកាយ ឌិត្តចិត្តាយ វេទនដ្ឋាយ អាទិកម្មិកាយាតិ ។

[៥០២] ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អយ្យយោ សេត្តិយា ធម្មា ។
 តត្ថយ្យយោ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ នុតិយម្បិ
 បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ត
 បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធត្ថយ្យយោ តស្មា តុណ្ហី ។ វេមេតំ
 ធារយាមីតិ ។

សេត្តិយា និដ្ឋិតា ។

វិធីបដិសេធ កិច្ចសិក្សា

[៥០១] វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន១០ យ៉ាង) គឺ
 កិច្ចនិមន្តក្នុង ១ កិច្ចនិមន្តមានសតិ ១ កិច្ចនិមន្តដឹងខ្លួន ១ កិច្ចនិយ័ត ១
 កិច្ចនិធ្វើធម្មារៈ (ជាដើម) លើគោតហើយហូរហៀរទៅរកទឹក ១ កិច្ចនិ
 មានសេចក្តីអនុវាយ ១ កិច្ចនិឆត ១ កិច្ចនិមានចិត្តរវើវាយ ១ កិច្ចនិមាន
 វេទនាគ្របសង្កត់ ១ កិច្ចនិជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

[៥០២] បតិគ្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយឈ្មោះ
 សេតិយៈ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុង
 ធម៌ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូមសួរអស់
 វារៈជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសូម
 សួរអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។
 លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជា
 ស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សេតិយៈ ចប់ ។

អធិការណ៍សមហ៊ុយ ឱសានំ

[៥០៣] ឥមេ ខោ បនយ្យាយោ សត្ត អធិការ-
ណ៍សមថា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាកច្ឆន្តំ ។ ឧប្បន្នប្បន្នានំ
អធិការណ៍សមថាយ វ្យាសមាយេ សម្មាសម្ពាសនយោ
នាតញ្ចោ សតិវិនយោ នាតញ្ចោ អម្បន្នវិនយោ នាតញ្ចោ
បដិញ្ញាតការណំ^(១) យេកុយ្យសិកា តស្ស ចាបិយសិ-
កា^(២) តិណាវត្តារកោតិ ។ ឧប្បន្នោ ខោ អយ្យាយោ សត្ត
អធិការណ៍សមថា ធម្មា ។ តត្ថយ្យាយោ បុច្ឆាមិ កេច្ឆិត្ត
បរិសុទ្ធា ។ ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កេច្ឆិត្ត បរិសុទ្ធា ។ តតិ-
យម្បិ បុច្ឆាមិ កេច្ឆិត្ត បរិសុទ្ធា ។ បរិសុទ្ធតត្ថយ្យាយោ
តស្សា តុល្លា ។ ឯវមេតំ ជារយាមីតិ ។

អធិការណ៍សមថា និដ្ឋិតា ។

១ ប. បដិញ្ញាយ ករេតព្វំ ។ ២ ប. តស្សបបិយ្យសិកា ។

អធិករណសមិច្ចៈ ទីបំផុត

[៥០៣] បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌សម្រាប់រម្ងាប់នូវអធិ-
ករណ៍ទាំងឡាយ៧នេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។ សង្ឃត្រូវឲ្យសម្មា-
វិន័យ ឲ្យសតិវិន័យ ឲ្យអម្ពឡវិន័យ សង្ឃត្រូវធ្វើបដិញ្ញាតករណៈ ត្រូវ
ធ្វើយេកុយ្យសិកា ត្រូវធ្វើតស្សបាបិយសិកា ត្រូវធ្វើតិណាវត្តារក^(១) ដើម្បី
រម្ងាប់ គឺផ្សះផ្សានូវអធិករណ៍ទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ ។
បតិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះអធិករណសមិច្ចៈ
ទាំង៧ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងធម៌
ទាំងនោះ លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជា
គំរប់ពីជេនជេន លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ ខ្ញុំសួរអស់វារៈជា
គំរប់បីជេនជេន លោកទាំងឡាយជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ។ លោកម្ចាស់
ទាំងឡាយបរិសុទ្ធក្នុងធម៌ទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជាស្ងៀមនៅ ។
ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះដោយពាក្យស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

អធិករណសមិច្ចៈ ចប់ ។

១ មានសេចក្តីអធិប្បាយពីស្ថានភាពនៃមហាវិវត្តចក្កត្ថភាពរួចហើយ ។

វិសយបិដកេ វិក្កុនីវិក្កោ

[៥០៤] ឧទ្ទិដ្ឋំ ទោ អយ្យាយោ និទានំ ឧទ្ទិដ្ឋា
 អដ្ឋ ចារាដិកា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្តរស សង្ឃានិសេសា
 ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា ភិស និស្សក្កិយា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា
 ធស្សដ្ឋិសតា ចាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា អដ្ឋ ចាដិទេស-
 នីយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សេត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទិដ្ឋា សត្ត អនិ-
 ករណសមថា ធម្មា ។ ឯត្តកក្កន្តស្ស កក្កតោ សុត្តាកតំ
 សុត្តបរិយាយេន្ទ អន្ធុឡមាណំ ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆតិ ។ តត្ថ
 សព្វាហោវ សមត្តាហំ សម្មោទមាណាហំ អវិទមាណាហំ
 សំក្ខិតព្វន្តំ ។

វិក្កុនីវិក្កោ និដ្ឋិតោ ។

វិធីបំផុត ភិក្ខុវិភង្គ

(៥០៤) បតិគ្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ និទានខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ
 អាបត្តិបារាជិក៨ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិសង្ឃទិសេស១៧ ខ្ញុំសំដែង
 ឡើងហើយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិ
 បាចិត្តិយ ១៦៦ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិបាជិទេសនីយ ៨ ខ្ញុំសំដែង
 ឡើងហើយ ធម៌ឈ្មោះសេក្ខិយៈទាំងឡាយខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ធម៌
 ឈ្មោះអធិករណសមថៈ ៧ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ពាក្យរបស់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគនោះមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះមកហើយកាន់សុត្ត រាប់បញ្ចូលហើយ
 ក្នុងសុត្ត មកកាន់ទទួលរាល់កន្លះខែ ។ គួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយគ្រប់
 អង្គព្រមព្រៀងគ្នា ស្រះស្រួលគ្នា កុំទាស់ទែងគ្នា សិក្សាក្នុងពុទ្ធបទនៈ
 នោះចុះ ។

ភិក្ខុវិភង្គ ចប់ ។

សង្ខេបបណ្ណាល័យប្រាជ្ញាបណ្ណ

លេខទំព័រ

ប្រការទី ១

១

និក្ខេបបណ្ណាល័យប្រាជ្ញាបណ្ណ	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ	២
បទដ្ឋាននីតិវិធី នឹងវិធានដែលមិនត្រូវអនុវត្ត	១១, ១២

ប្រការទី ២

១៧

និក្ខេបបណ្ណាល័យប្រាជ្ញាបណ្ណ	១៧
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ	១៨
បទដ្ឋាននីតិវិធី នឹងវិធានដែលមិនត្រូវអនុវត្ត	២១

ប្រការទី ៣

២៣

និក្ខេបបណ្ណាល័យប្រាជ្ញាបណ្ណ	២៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ	២៤
ការស្រាវជ្រាវសម្រាប់សិក្សា	២៧
បទដ្ឋាននីតិវិធី នឹងវិធានដែលមិនត្រូវអនុវត្ត	២៨, ២៩

ប្រការទី ៤

៣០

និក្ខេបបណ្ណាល័យប្រាជ្ញាបណ្ណ	៣០
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ	៣១, ៣២
បទដ្ឋាននីតិវិធី នឹងវិធានដែលមិនត្រូវអនុវត្ត	៣៤
ឧទ្ទេសសាសនា	៣៥

លេខទំព័រ

សត្វរសកណ្តា

៣៦

សង្ឃាទិសេសទី ១

១

និទានឧបាសកម្មកំ ប្រគេនយ្យាង

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ

៣៨

សិក្ខាបទវិវាទ ដឹងបទភាជនីយ

៤០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៤០

សង្ឃាទិសេសទី ២

៤១

និទានភរិយាស្តេចលីច្ឆរី

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ដឹងសិក្ខាបទវិវាទ

៤៤

បទភាជនីយ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៤៥, ៤៦

សង្ឃាទិសេសទី ៣

៤៧

និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សរាជាកាបិលានិភិក្ខុនី

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាធម្មតា ដឹងនិទានភិក្ខុនីពីររូប

៤៨

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ១

៤៨

និទានភិក្ខុនីប្រើសរូប ដឹងអនុប្បញ្ញត្តិ ទី ២

៥០, ៥១

អនុប្បញ្ញត្តិ ទី ៣ ដឹងសិក្ខាបទវិវាទ

៥៣

បទភាជនីយ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៥៤, ៥៥

សង្ឃាទិសេសទី ៤

៥៥

និទានចណ្ឌកាលីភិក្ខុនី

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ដឹងសិក្ខាបទវិវាទ

៥៧, ៥៨

បទភាជនីយ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

៥៩, ៦០

សង្ខេបច្បាប់មាតិកា

៤២៥

លេខទំព័រ

សង្ខេបទិសេសទី ៥

៦០

និទានសុន្ទរិន្ទភិក្ខុនី	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិវាទនិងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៦១, ៦២, ៦៣

សង្ខេបទិសេសទី ៦

៦៤

និទានសុន្ទរិន្ទភិក្ខុនី	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិវាទ	៦៦
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៦៧, ៦៨

សង្ខេបទិសេសទី ៧

៦៨

និទានបណ្ណកាលីភិក្ខុនី	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិវាទ	៧១
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម	៧៣
បទភាជនីយ និងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៧៦

សង្ខេបទិសេសទី ៨

៧៧

និទានបណ្ណកាលីភិក្ខុនី	១
សិក្ខាបទវិវាទ និងការសូត្រសមនុភាសនកម្ម	៧៩, ៨១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៨៣

សង្ខេបទិសេសទី ៩

៨៤

និទានព្វកភិក្ខុនី ជាអន្តោសិវិនិបស័ប្បុល្លន្ទភិក្ខុនី	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិវាទ	៨៥, ៨៦
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម និងបទភាជនីយ	៨៨, ៨៩
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៩១

លេខទំព័រ

សង្ឃាទិសេសទី ១០

៩១

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី	១១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ	៩៣, ៩៥
ការសូត្រសមណសកម្ម នឹងបទភាជនីយ	៩៧, ១០០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងឧទ្ទេសាវិសាន	១០១

និស្សត្តិយកណ្តា

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

១០៣

និទានធម្មត្ថិយាភិក្ខុនី	១១
សិក្ខាបទវិវាទ នឹងបទភាជនីយ	១០៥, ១០៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងរៀងធម្មត្ថិយាភិក្ខុនី	១០៨

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

១០៩

និទានភិក្ខុនីប្រិនប្រ	១១
សិក្ខាបទវិវាទ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១១១, ១១២

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

១១២

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី	១១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ	១១៤
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១១៥, ១១៦

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

១១៦

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនីមានជម្ងឺ	១១
សិក្ខាបទវិវាទ នឹងបទភាជនីយ	១១៨, ១១៩
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១២០

សង្ឃីកថា ផ្នែក ប្រាំមាតិកា

៤២៧

លេខទំព័រ

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

១២១

និទានបុល្លនក្ខន្ធិ មានជម្ងឺ	១
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១២៣, ១២៤

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

១២៤

និទានឧបាសកប្រើនរូប	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទរិក្ខ	១២៦
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១២៧

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

១២៨

និទានឧបាសកប្រើនរូប	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទរិក្ខ	១២៩
បទភាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៣១

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

១៣២

និទានភិក្ខុនីប្រើនរូប	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ	១៣៤
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៣៥

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

១៣៦

និទានភិក្ខុនីប្រើនរូប	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ	១៣៧, ១៣៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៣៩

លេខទំព័រ

បតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

១៤០

និទានបិណ្ឌន្ទរាភិក្ខុនី	»
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ	១៤១, ១៤២
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៤៣

បីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

១៤៤

និទានបិណ្ឌន្ទរាភិក្ខុនី	»
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិកង្គ	១៤៦
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៤៧

បីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

១៤៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងបទភាជនីយ	១៤៩, ១៥០
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ នឹងឧទ្ទេសាវសាន	១៥១, ១៥២

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

១៥៣

និទានឧបាសកម្មាភិក្ខុនី	»
សិក្ខាបទវិកង្គ នឹងការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ 	១៥៦, ១៥៧

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

១៥៧

និទានឧបាសកម្មាភិក្ខុនី	»
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិកង្គ	១៥៨
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៥៩

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

១៥៩

និទានភិក្ខុនីពីររូប	»
-------------------------------	---

សង្ខេបបង្អស់ប្រាប់មាតិកា

៤២៧

លេខទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្តិ - សិក្ខាបទវិវាទ្តំ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦០

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ១៦១

និទានស្រីស្នំ "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦២

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ ១៦៣

និទានព្រះនាងបដិបត្តិពោធិមី "

បទរាជនីយ៍ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦៥, ១៦៦

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ១៦៦

និទានមហាមាត្យឈ្មោះអាហោត្ត "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ្តំ ១៦៧

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦៨

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ១៦៩

និទានព្វករិក្ខន្ធ ឆាត្មាសូមស្រូវ "

សិក្ខាបទវិវាទ្តំ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧០

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ១៧១

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់ ជាវាជមាត្យ "

សិក្ខាបទវិវាទ្តំ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៣

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ១៧៤

និទានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់មានស្រីស្រូវដំណើប "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ្តំ ១៧៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៦

លសុណវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ១៧៦

និទានធម្មតិបក្កត្ថំ នឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិ ១៧៧

សិក្ខាបទវិវត្តំ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៨

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ១៧៩

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សក្នុងកាលបិណ្ឌនីភិក្ខុនី "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវត្តំ ១៨០

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨១

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ១៨១

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សក្នុងកាលបិណ្ឌនីភិក្ខុនី "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវត្តំ ១៨២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៣

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣ ១៨៤

និទានបុរសជាញាតិរបស់ភិក្ខុនី ជាសិស្សក្នុងកាលបិណ្ឌនីភិក្ខុនី "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវត្តំ ១៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៦

អន្ធការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤ ១៨៦

និទានបុរសជាញាតិភិក្ខុនី "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវត្តំ ១៨៧, ១៨៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៩

សន្និកថដ្ឋលទ្រាបមាតិកា

៤៣១

លេខទំព័រ

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

១៨៧

និទានភិក្ខុនី ១ រូប	១៨៧
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង	១៨១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៨៣

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

១៨៣

និទានបុល្លខន្តាភិក្ខុនី	១៨៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង	១៨៤, ១៨៥
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	១៨៦

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

១៨៦

និទានភិក្ខុនីប្រើនរូប	១៨៦
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង	១៨៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២០០

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

២០០

និទានភិក្ខុនី ជាសិស្សរបស់ក្រព្រាបាលីភិក្ខុនី	២០០
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង	២០១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២០២

អន្តការវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

២០២

និទានព្យាភិក្ខុនី-សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិរាង	២០២, ២០៤
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២០៥

អនុការវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

២០៥

និទានបណ្ណាលីភិក្ខុនី - សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២០៥, ២០៦

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

២០៧

និទានភិក្ខុនីប្រើនរូប - សេចក្តីបញ្ញត្តិ - សិក្ខាបទទីនឹងការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ . ២០៧, ២០៨

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

២០៨

និទានព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់តូចទឹក "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទីនឹង ២០៨, ២១១

ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២១១

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២១១

និទានភិក្ខុនី ១ រូបមានសំពត់សម្រាប់ធ្វើបីវរ "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទីនឹង ២១២, ២១៣

ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២១៥

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២១៥

និទានពួកភិក្ខុនីដើម្បីវរ "

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទីនឹង ២១៦

ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២១៧

នគរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

២១៧

និទានភិក្ខុនី ១ រូប ២១៨

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទីនឹង ២១៩

ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២២០

សង្ខេបបង្អស់ប្រាប័នាតិកា

៤៣៣

លេខទំព័រ

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៦

២២០

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.....	៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ.....	២២១
សិក្ខាបទវិវាទ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២២២

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៧

២២៣

និទានអកាលចរីរ កើតឡើងដល់ភិក្ខុនីសង្ឃ.....	៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ.....	២២៤
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២២៥

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៨

២២៥

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.....	៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ.....	២២៦
សិក្ខាបទវិវាទ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២២៧

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ៩

២២៧

និទានត្រកូលឧបដ្ឋាករបស់បុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.....	៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ.....	២២៨
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៣០

នគរវត្ត សិក្ខាបទទី ១០

២៣១

និទានឧបាសកម្នាក់ឲ្យគេធ្វើវិហារ.....	៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវាទ.....	២៣៣
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៣៤

លេខទំព័រ

ត្រង់ដេញត្រង់ សិក្ខាបទទី ១

២៣៥

និទានភិក្ខុនីព័រ... ..

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទទី១ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ... ..

២៣៦

ត្រង់ដេញត្រង់ សិក្ខាបទទី ២

២៣៦

និទានភិក្ខុនីព័រ... ..

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ... ..

២៣៧

សិក្ខាបទទី២... ..

២៣៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ... ..

២៣៩

ត្រង់ដេញត្រង់ សិក្ខាបទទី ៣

២៣៩

និទានបុគ្គលនាមភិក្ខុនី... ..

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ... ..

២៤០

សិក្ខាបទទី៣... ..

២៤១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ... ..

២៤២

ត្រង់ដេញត្រង់ សិក្ខាបទទី ៤

២៤២

និទានបុគ្គលនាមភិក្ខុនី... ..

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី៤... ..

២៤៣

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ... ..

២៤៤

ត្រង់ដេញត្រង់ សិក្ខាបទទី ៥

២៤៤

និទានភិក្ខុកាបិលនីភិក្ខុនី... ..

១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី៥... ..

២៤៥

សង្ឃកថាខុទ្ទកន្ត្រៃបិដក

៤៣៥

លេខទំព័រ

សេចក្តីបញ្ញត្តិទី ២.....	២៤៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៤៨

គូរដេញត្រួត សិក្ខាបទទី ៦

២៤៩

និទានបណ្ណាលីភិក្ខុនី	៣
សិក្ខាបទទី ៦.....	២៥០
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៥៣

គូរដេញត្រួត សិក្ខាបទទី ៧

២៥៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....	៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី ៧.....	២៥៥
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៥៦

គូរដេញត្រួត សិក្ខាបទទី ៨

២៥៦

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....	៣
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី ៨.....	២៥៧
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៥៨

គូរដេញត្រួត សិក្ខាបទទី ៩

២៥៨

និទានភិក្ខុនី.....	៣
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	២៦០

គូរដេញត្រួត សិក្ខាបទទី ១០

២៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....	៣
---------------------------	---

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

២៦៣

និទាននាយជាងបានត្រូវគំនូរ.	១
សិក្ខាបទទី១ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៦៤, ២៦៥

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

២៦៥

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.	១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៦៧

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២៦៧

និទានធម្មតិយាភិក្ខុនី.	១
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៦៩

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២៦៩

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.	១
សិក្ខាបទទី១ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៧០

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

២៧០

និទានភិក្ខុនី ១ រូប.	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទទី១.	២៧២
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៧៤

ចិត្តាគារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

២៧៤

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី.	១
សិក្ខាបទទី១ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៧៦

សង្ខេប ចម្លង ប្រែ មាតិកា ៤៣៧

លេខទំព័រ

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧ ៤៧៦

និទានបុល្លនស្វារិក្ខន្តី ១

សិក្ខាបទវិវត្តន្តី នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៧៧, ២៧៩

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨ ៤៧៧

និទានបុល្លនស្វារិក្ខន្តី ១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨២

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩ ៤៨២

និទានធម្មត្ថិយារិក្ខន្តី ១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៨៣, ២៨៤

ចិត្តាភារវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០ ៤៨៤

និទានធម្មត្ថិយារិក្ខន្តី ១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិវត្តន្តី ២៨៥

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១

អារម្មវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៤៨៦

និទានភិក្ខុប្រើនរូប ១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩០

អារម្មវគ្គ សិក្ខាបទទី ២ ៤៩០

និទានព្រះកប្បត្រក ១

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ២៩២

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៣

លេខទំព័រ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

២៩៤

និទានបណ្ណាល័យភិក្ខុនី នឹងបុល្លន្ទភិក្ខុនី.

»

សិក្ខាបទទី៣ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.

២៩៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

២៩៧

និទានប្រាសាទម្នាក់ និមន្តភិក្ខុនីឆាន់.

»

បទពាជនីយ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.

២៩៩, ៣០០

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣០០

និទានភិក្ខុនី ១រូប.

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈ ដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.

៣០១, ៣០២

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

៣០២

និទានភិក្ខុនីប្រើរូប.

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.

៣០៤

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣០៤

និទានភិក្ខុនីប្រើរូប.

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.

៣០៥, ៣០៦

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣០៦

និទានធាតុយកិក្ខុ.

»

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.

៣០៨

សង្ឃកថាដ្ឋលទ្ធិប្រាជ្ញាបណ្ឌិត

៤៣៨

លេខទំព័រ

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣០៨

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣០៨

អារាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

៣១០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣១០, ៣១២

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

៣១៣

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	៣១៤, ៣១៥

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

៣១៥

និទានភិក្ខុនីប្រើសូប.....	១
សិក្ខាបទវិវត្ត នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	៣១៧

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

៣១៧

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមាតា.....	៣១៧, ៣១៨
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.....	៣២១, ៣២២

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

៣២២

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្បទាដល់សិក្ខុមាតា.....	១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣២៥, ៣២៦

លេខទំព័រ

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

ព្យា ២៧

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មទានដល់ស្រីធិហិតតា មានវិស្សមនគ្រប់ ១២ ឆ្នាំ	"
សិក្ខាបទវិវាទ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣២៩, ៣៣០

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

ព្យា ៣០

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មទានដល់ស្រីធិហិតតា	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	៣៣៣
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៣៥

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

ព្យា ៣៥

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មទានដល់ស្រីធិហិតតា	"
សិក្ខាបទវិវាទ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៣៩, ៣៤០

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

ព្យា ៤០

និទានបុល្លនន្ទារភិក្ខុនី	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៤១, ៣៤២

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

ព្យា ៤២

និទានភិក្ខុនីមិនបំរើឧបដ្ឋាយ	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៤៣

គព្ពិនីវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

ព្យា ៤៤

និទានបុល្លនន្ទារភិក្ខុនី	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ដឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៤៥

សង្ឃកថាបដ្ឋកថាប្រាជ្ញាបិដក

៤៤១

លេខទំព័រ

កុមារភិក្ខុវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

ព្យាស ៤៦

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មាទានិក្ខណ្ឌកុមារី. ៣៤៧

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៤៧ ៣៤៨

កុមារភិក្ខុវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

ព្យាស ៤៨

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មាទានិក្ខណ្ឌកុមារី. ៣៤៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤៩

កុមារភិក្ខុវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

ព្យាស ៥៤

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មាទានិក្ខណ្ឌកុមារី. ៣៥០

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៥០, ៣៥១

កុមារភិក្ខុវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

ព្យាស ៥៨

និទានភិក្ខុនីឲ្យឧបសម្មាទានិក្ខណ្ឌកុមារី. ៣៥១

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៥២

កុមារភិក្ខុវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

ព្យាស ៦០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយមានវិស្សាហកម្ម. ៣៥២

វិជ្ជាបនសម្មតិ. ៣៥២

សេចក្តីបញ្ញត្តិ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៥៣, ៣៥៤

កុមារភិក្ខុវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

ព្យាស ៦៥

និទានបណ្ឌិតាលីកុមារី. ៣៥៥

លំហូបទេវតា នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៥៥

កុមារក្ខត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

៣៦៧

និទានសិក្ខាមាតា ១ រូប. ៣៦៨, ៣៧០

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទទី៧ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦៩, ៣៧០

កុមារក្ខត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨

៣៧០

និទានសិក្ខាមាតា ១ រូប. ៣៧១

សិក្ខាបទទី៨ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៧២

កុមារក្ខត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ៩

៣៧៣

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. ៣៧៤

សិក្ខាបទទី៩ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៧៤, ៣៧៥

កុមារក្ខត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១០

៣៧៥

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. ៣៧៦

សិក្ខាបទទី១០ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៧៦, ៣៧៧

កុមារក្ខត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

៣៧៧

និទានបុល្លនន្ទាភិក្ខុនី. ៣៧៨

វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៧៩

កុមារក្ខត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

៣៨០

និទានភិក្ខុនីទាំងឡាយ ឲ្យបសម្បទាល់ឆ្នាំ. ៣៨១

សិក្ខាបទទី១២ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ. ៣៨២

សង្ខេបបង្គោលប្រាសាទមាតិកា

៤៤៣

លេខទំព័រ

កុមារវិភូតវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

៣៨១

និទានវិភូតវគ្គ... ៣៨១

សិក្ខាបទវិភូត... ៣៨៣

ឆតុប្បាយវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

៣៨៤

និទានឆតុប្បាយវគ្គ... ៣៨៤

សេចក្តីបញ្ញត្តិ-សិក្ខាបទវិភូត... ៣៨៥, ៣៨៦

ឆតុប្បាយវគ្គ សិក្ខាបទទី ២

៣៨៦

និទានឆតុប្បាយវគ្គ... ៣៨៦

សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដើម... ៣៨៧

សិក្ខាបទវិភូត... ៣៨៧, ៣៨៩

ឆតុប្បាយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៣

៣៨៧

និទានវិភូត... ៣៨៧

សិក្ខាបទវិភូត... ៣៨៨, ៣៨៩

ឆតុប្បាយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៤

៣៨៩

និទានឆតុប្បាយវគ្គ... ៣៨៩

សិក្ខាបទវិភូត... ៣៩០

ឆតុប្បាយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥

៣៩៣

និទានឆតុប្បាយវគ្គ... ៣៩៣

សិក្ខាបទវិភូត... ៣៩៤

លេខទំព័រ

ឆត្តប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦

ព្យាស

និទានឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

"

សិក្ខាបទវិវាទ ឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

៣៩៦

ឆត្តប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៧

ព្យាស

និទានឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

៣៩៧, ៣៩៨

ឆត្តប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ៨-៩-១០

ព្យាស

និទានឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

៣៩៩, ៤០០

ឆត្តប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១១

៤០០

និទានឆត្តប្បាហនវគ្គ មិនប្រាប់ស្រាប់តែអង្គុយលើអាសនៈខាងមុខ... ..

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

៤០១, ៤០២

ឆត្តប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១២

៤០២

និទានឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

៤០៣, ៤០៤

ឆត្តប្បាហនវគ្គ សិក្ខាបទទី ១៣

៤០៤

និទានឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

"

សេចក្តីបញ្ញត្តិ ឆត្តប្បាហនវគ្គ... ..

៤០៥, ៤០៦

ឧទ្ទេសាវសាន... ..

៤០៦

សន្និកម្ម ផ្ទុកប្រាប់មាតិកា

៤៤៥

លេខទំព័រ

បាដិសន្និយកណ្ត

៤០៧

និទានកិច្ចនី សូមទឹកដោះវាវាង	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ នឹងវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ!	៤០៨, ៤១៤
ឧទ្ទេសាវសាន	៤១៥

សេន្និយកណ្ត

៤១៦

និទានកិច្ចនី ស្បែកយករយាក	"
វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	៤១៧
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់	៤១៨
ឧទ្ទេសាវសាន	៤២០

អធិករណសម្រាប់ ទីបំផុត

៤២១

ឧទ្ទេសាវសាន	៤២២
-----------------------	-----

**សៀវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ
អ្នកខាងក្រោមនេះ :**

Printing costs were met through the gift of

Wat. Sotoshu Shinshoin Temple

678 Osawayanagido, Shuzenji-machi, Tagata-gun, Shizuoka
Japan

Shinshoin-CLUB

Shodo Sato · Torao Nojiri · Minoru Kanno · Takuhei Nozawa

Tsuneo kimura · Tayu Shinkai · Takashi Arima

Nobuo Machida · Washo Shibuya · Eiichi Ito

Nichibi-biru 1-10-1 Nishishinbashi, Minato-ku, Tokyo Japan

この本は次の方によって復刻されました。

宗教法人 曹洞宗 真照院

〒410-24 静岡県田方郡修善寺町大沢柳戸678

☎0558-72-5216

真照院倶楽部 佐藤勝道・野尻虎雄・菅野 稔・野沢卓平

木村恒男・新海泰雄・有馬 昂・町田信雄

渋谷和昭・伊東栄一

〒105 東京都港区西新橋1-10-1 日美ビル

☎03-3501-0975

ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក "

ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ

ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 5 (of 110 volumes total)

"VINAYA PITAKA"

Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh

Reproduced with the kind cooperation of the

TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE

First edition December 8, 1994

Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ（南伝大蔵経）全110巻・第5巻ヴィナヤピタカ（律部）

発 行：ブノンベン仏教研究所

復刻救援：カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会

発 行：1994年12月8日

印刷・製本／弘前相互印刷株式会社

製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

